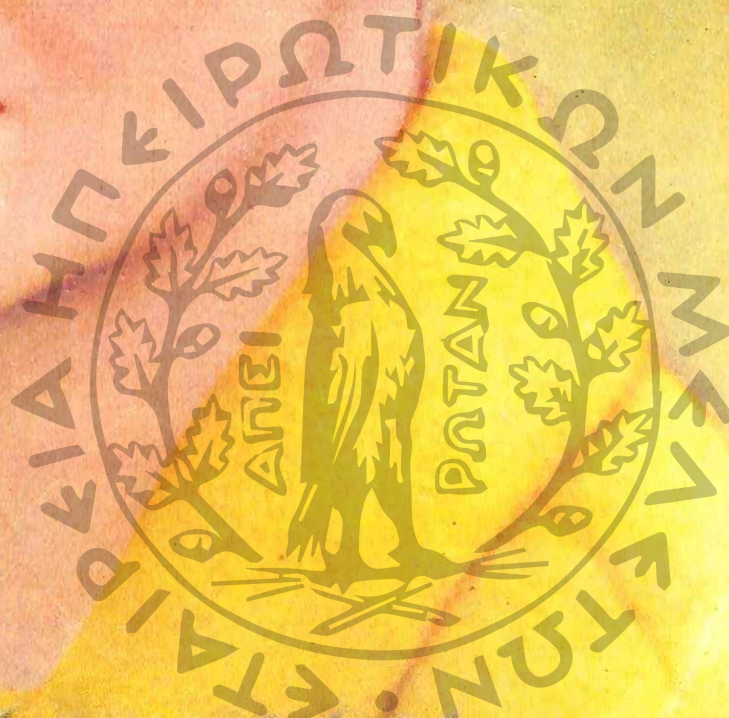

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΖΙΝΑ ΛΟΛΛΟΜΠΡΙΤΖΙΝΤΑ

Δε θα υποπτευόταν το κακό αν δεν τους έδλεπε με τα μάτια της...

ΤΡΕΙΣ αδελφές τριπλή χαρά, τρεις αδελφές τριπλό καμάρι, που λέει και το τραγούδι. Τρεις αδελφές ήταν κι' αυτές. Χωρίς μητέρα, δί-
χωρς πατέρα. 'Η μεγαλύτερη νοιάστηκε για να μεγαλώσουν οι άλλες. Αυτή φρόντισε για να δια-
σωθή η μικρή πατρική περιουσία. Δεν θα τους ήταν όμως η περιουσία αυτή άρκετη για τη συν-
τήρησι και τις σπουδές τους, αν δεν εργαζόταν η πρεσβύτερη. 'Εργασία σκυλιά. Χάρι στην α-
δελφή πήγαν σε ανώτερες σχολές οι δυο άλλες, ενώ η ίδια περιορίστηκε στα γράμματα του Γυ-
μνασίου.

Ήρθε και η ώρα του γάμου. 'Η μεσαία οτά-
θηκε τυχερή. Την αγάπησε ένας ξένος. 'Ισως να τον αγάπησε κι' αυτή. 'Εγκατεστημένη τώρα στο εξωτερικό, στέλνει κάθε Πρωτοχρονιά και κάθε Πάσχα τις ευχές της. 'Ενώ όμως κολυμπά οτά πλουτί -μεγαλοδομήχωνος είναι ο άντρας της- δέ νοιάζεται για ν' ανακουφισθ οικονομικά τις άλλες της αδελφές.

Αυτό όμως το σημειώνει εν παρενθέσει η με-
γάλη αδελφή. 'Άλλο είναι το κύριο θέμα της: Οι σχέσεις με τη μικρότερη. 'Α'Η διαφορά μας οτά χρόνια είναι μεγάλη. Οι γονείς μας ήταν πολύσε-
κνοι. Βαρειά όμως μοίρα έπεσε στην οικογένειά μας. Πέθαναν οι γονείς μας, πέθαναν και τρία από τα παιδιά. 'Όταν γεννήθηκε η πιο μικρή αδελφή μου, ενώ ήμουν δεκαπέντε ετών. Μπορώ να πω πως ενώ τη μεγάλωσα. 'Η μαμά πέθανε τρία χρόνια ύστερ' από τη γέννησή της. 'Ημουν πιά στα δεκαοχτώ μου. Της στάθηκε οά δεύτερη μητέρα. Νοιάστηκε για την ύγεια, για την ανα-
τροφή για τις σπουδές της και την αγάπησα σαν αδελφή και οά μητέρα...

Σαράντα χρόνια είναι τώρα η μεγάλη. 'Ω-
ραίες και οι δυο. 'Η ώριμη όμορφη στην πρώτη. 'Η όμορφη της ανώριμης στη δεύτερη.

Το άγχος ακολουθεί τις ανήφικτες κόρες, δ-
ταν φρεσόν στην τέταρτη δεκαετία τους. Σε δ-
λες τις χώρες το ίδιο φαινόμενο. Περισσότερο ό-
μως ο' εμάς εδώ, όπου τα κορίτσια δεν ζουνε έρωτικά πριν από το γάμο τους.

Αφήστε τις ερωτικές. Τα ξέρω αυτά που θα πείτε. Στις ημέρες μας -λέτε- δεν περιμένουν οι κοπέλλες τον επίσημο νυμφίο. Ζουνε και χωρίς αυτόν. Πολλές, πράγματι, οι ανήφικτες νύμφες. 'Όσο ύψιλλο όμως κι' αν έχη γίνει το ποσοστό τους, δεν είναι τόσο ώστε ν' αποτελούν κανόνα.

'Ιδίως στις μικρές πόλεις και οτά χωριά. 'Αν η πρωτεύουσα και οι μεγάλες πολιτείες έχουν κάποια επίφασι έλευθεριότητας, οτά μικρότερα κέντρα τα ήση διατηρούν την ασυμπρόβλητους.

Όχι δση ήταν κατά το παρελθόν. 'Αρκετή όμως, ώστε να μη μπορούμε να πούμε ότι οι βιαστικές για τους δολαφρωμένους έρωτες κοπέλλες απο-
τελούν τόν κανόνα.

Κανόνας δεν αποτελούν ούτε στις μεγάλες πολι-
τείες μας. Μη ακούτε οτάά που λένε. Στις εξαι-
ρέσεις ανήκουν πάντα οι ανήφικτες. Πικνές οι εξαιρέσεις, οπωσδήποτε δεν είναι εξαιρέσεις.

Οι άλλες αγωνιούν οπωπου να βρεθή ο νυμφίος. Πολλοί οι λόγοι της αγωνίας. 'Ο ένας και πιο σημαντικός, αυτός που επιβάλλεται από τη φύσι. Παιδιά της φύσεως δεν είναι μόνο τ' αγόρια. Είναι και τα κορίτσια. Κι' οτάά φλογίζονται από πόθος. 'Εντονες και ο' αυτά οι επιθυμίες. Χρειά-
ζεται προσπάθεια για να καταστείλουν τις όρμες τους. 'Ο γάμος είναι η λύσι, για όσες όπως εί-
παμε ανήκουν στον κανόνα.

Δεύτερος λόγος αγωνίας, η αποκατάστασι. 'Α-
ποκατάστασι υλική η κοινωνική. Κάποτε και οι δυο μαζί. 'Ατελής αισθανεται η αγωνία 'Ελληνίδα. 'Ακόμα και όταν έχη εξασφαλίσει τους πόρους ζωής, δεν αισθάνεται σε κοινωνική πληρότητα οσο φέρει τόν τίτλο της δεσποινίδος. Το ακριβώς θα την δολαφρώσει.

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΣΥΝΤΡΙΒΟΝΤΑΙ

Τρίτος λόγος που κάνει την 'Ελληνίδα ν' αδη-
μονή οσο δεν παρουσιάζεται ο σύζυγος είναι ο κίνδυνος του μαρναμού. Τρέμει μήπως η έγκρι-
τητα επίδραση στη μορφή και οτά χαρακτήρα της-
μήπως μαρναθή, μήπως δολοφονηθή, μήπως σταφί-
δισι, μήπως πάρη τόν άέρα της γεροντοκόρης.

Τέτοιο κίνδυνος δεν τόν διατρέχουν οτις άλλες χώρες, όπου τα ήση επιτρέπουν οτις άγαμες την πλήρη ερωτική ζωή.

Σ' εμάς τα κορίτσια φοβούνται μήπως τα πά-
ρη ο καθηφορος του μαρναμού. 'Ακόμα και οι κοπέλλες που ζουνε μόν ερωτικά, δεν έχουν όμως χάσει την τσίπα παρουσιαζόν-ν' τση μαρναμού. Αισθάνονται τόσο σε ήθικη και κοινωνική άταξία, ώστε γίνονται κομπλεξικές, το συμπλεγμα δέ αυτό επίδρα στην έκφρασι και στη μορφή τους.

Χωρίς ερωτική ζωή και με το άγχος του γε-
ροντοκορισμού η σαφινάτα μας. Δεν της έλειψαν οι αισθηματικές περιπέτειες. Σε όρια πάντα του μέτρου, της εγκράτειας και της κοινωνικής τά-
ξεως. Ούτε προτάσεις γάμου της έλειψαν. Κανέ-
νας όμως απ' όσους της παρουσιάστηκαν δεν της ήταν άρκετα ενδιαφέρων.

Διασκητική, δεν έπαυνε άποφασί. 'Όσο δέ περ-
νοσε ο καφρός, άντι να γίνη λιγώτερο δύσκολη, γίνονταν πιο άναποφασιστη, περισσότερο απαιτητι-
κή. 'Ετσι είναι. Πάνω οτις πρώτες νεανικές εκρή-
ξεις δεν πολυδασανίζουμε τη σκέψη. Παίρνουμε με το πρώτο που άποφασί. 'Όσο περνούν τα χρόνια αναδύονται πατήρησι η μικρός καλονεγέρσου.

Τα πρώτα όμως εκρήκτικά χρόνια της κοπέλ-
λας πέρασαν χωρίς ν' της δώσουν καιρό να σκε-
φθ τόν έαυκό της. 'Ηταν τόσο οι οικονομικοί περιστάσει της, τόσο το φόρτο των εδυνών, τό-
σες οι φροντίδες για τις αδελφές της...

Θα πείτε, αν το είχε σόν άμα της, οι οικογε-
νεακές μέριμνες δεν θα της έλειναν τόν δρόμο προς τόν 'Υμέναιο. Φυσικά κι' αυτό. Χαρακτήρας, ιδιοσυγκρασία, οικογενειακή κατάσταση, όλα συ-
νέτελλαν οτά να μη βαθισή προς την αποκατά-
στασι της.

Ο έρωτας μόλις την άγγιξε με το φτερό του. Δεν τη ζάλλισε, δεν έγινε πάθος, περιπέτεια. σόν. Δεσμός. Δεν την έκανε νά χάση τόν έλεγχο της.

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

'Αλλά να ότι αυτά που δεν γνώρισε οτά δεκαο-
χτώ, οτά είκοσι, οτά τριάντα της, τα γνωρίζει τώρα, οτά σαράντα. 'Αγαπώ, οσο ποτέ δεν ά-
γάπησα στη ζωή μου. Ούτε φανταζόμουν ότι μπο-
ρεί ποτέ να υπάρξη τέτοια αγάπη. Τ' άκουγα και δεν τα πίστευα. Για μένα αγάπη ήταν μία μικρή συγκίνησι, όχι όμως τέτοια κακό, ώστε να μην ξέρω ούτε ποδ έρίσκομαι, ούτε τι κάνω...

'Ασφαλώς δεν ξέρει τί κάνει. 'Αν ξέρε, δέ θα έρωτευόταν ένα αγόρι εκουσιπέντε χρόνων. Δεκα-
πέντε χρόνια διαφορά. 'Αν παντρευόταν πολύ μι-
κρή, θα μπορούσε να είναι γυιός της. Είναι τώρα αντίκειμενο της λατρείας της.

Δεν προήλθε από την ίδια η πρωτοβουλία. Το αγόρι χτυπήθηκε πρώτο. Της τόνγραψε, της τό-
ελεπε. 'Εκείνη προσάπθηκε να τόν άποκρούση. Προσ-
πάθησε με τα λόγια, με τη λογική... Τού μίλησε για τη χρονική απόστασι, που τους χωρίζει. Τα δεκαπέντε χρόνια, αν δεν είναι υπερβολικά όταν πρόκειται για άντρες, γίνονται αάστατα όταν η διαφορά είναι οτά παθητικό της γυναίκας.

Και όταν μόν πρόκειται για έλευθερο σύνδε-
σμο, μπόρα είναι και δά περάσι. Το μεγάλο κακό είναι όταν πρόκειται για γάμο.

'Ε'Η αλήθεια είναι ότι κρατιέμαι καλά. Κανείς δεν μου δίνει περισσότερο από τριάντα χρόνια. 'Ο ίδιος έλεγε ότι αάαφορεί. 'Επέμενε τόσο πολ-
ύ, ώστε ενώ η τόσο λογική ξεπέρασα τους δι-
σταγμούς μου.

Δόθηκε με τα όλα της. Καμιά επίφωλαξι, κα-
νένα περιορισμό, δολαφρωμένες οι σχέσεις. Ζούσε σε κατάστασι μέσης. Τέσσερις μήνες σε έ-
ξαρι. Μερικοί που είχαν οικειότητα μαζί της της έδιναν να καταλάβη ότι το τώλμημά της ήταν έ-
πικίνδυνο. 'Ισως οτά άποσυνειδητό της να τόνοιω-
θε και η ίδια. 'Ηταν όμως πολύ άργά, για να σφίξη τα φρένα της. 'Ολοταχώς από τόν έρωτα οτά γάμο.

'Εκεί έβάδιζαν οι δυο τους όταν ξεσπασε το ξαφνικό: «... Νά μη σάς κουράζω με πολυλογίες. 'Ο φίλος που θα γινόταν σύζυγός μου, ο παρ' όλιγον μνηστήρ μου, ο πρώτος άντρας που γνάρ-
ρισα στη ζωή μου, στράφηκε οτή νεώτερη αδελ-
φή μου...»

Από καιρό η ώριμη νέα είχε αντίληψη κάποια χαλάρασι οτους ένδοξισαμούς τού έραστή της. Δεν ήταν όπως πρώτα. Χαμηλότερος από άλλους, ο τόνος τών εκδηλώσεών του. Τό άπέδωσε στη συνήθεια η οτά γεγονός ότι άπορροφούσαν την προσοχή του οι πτυχιακές εξετάσεις της πανει-
στημιακής σχολής, στην όποια φοιτά. 'Επειτα, μολονότι η συμπεριφορά του είχε αλλάξει, ζωηρά έμεναν πάντα τα αισθησιακά του ενδιαφέροντα.

Δεν θα υποπτευόταν, λοιπόν, το κακό αν δεν τους έδλεπε με τα μάτια της μέσα στην ίδια της τη στέγη.

'Αποκάλυψε συντριπτική για όλους. «... Ένώ έπεσα λιπόθυμη. 'Όταν συνήλας είδα την αδελ-
φή μου πάνω από το κεφάλι μου να κλαίη και να παρακαλή να τη συγχώρησω...»

Δεν ήταν όμως δήλωσι μετανοίας. Δεν της ά-
ποσχόταν ότι δά διέκοπτε τις σχέσεις με τόν μνη-
στήρα της πρεσβύτερης αδελφής. 'Ατον άγαπώ τόσο...», της έλεπε. 'Ανώτερο από τις δυνατότες της να τόν άποχωρήσθ. 'Εκτός αν έφρευε μόνος ο ίδιος. Ούτ' εκείνος όμως έδειξε τέτοια διάθεσι.

'Ηταν φανερό ότι ο έρωτας του είχε μετατεθί α-
πό τη μία στην άλλη αδελφή. 'Όταν τού είδα σεά πόσο ταιριασμένοι ήταν οι δυο τους. 'Ενα ώραίο και χαριτωμένο ζευγάρι. Τότε ένιωσα ακόμα πιο μεγάλη από ό,τι είμαι. Σά να γέρα-
σα μέσα σε μία στιγμή. Δεν κρατά κακία με κανένα από τους δυο τους. Με τόν έαυτό μου τάχω. 'Εγώ έπρεπε να είχα καταλάβει έγκαίρως τη διαφορά που μας χωρίζει...»

Πικρή αλήθεια. Τόσο το καλύτερο που τη λέει η ίδια και μας άπολάττασι από τόν δόραος να την πούμε μόνι μας. 'Η φύσι κάνει παιγνίδια. Στρέφει τα νεύτα στην ώριμότητα και αντίθετα, την ώριμότητα οτά νεύτα. 'Ενώ όμως τα πρώ-
τα -ιδίως οι άντρες- κουράζονται εύκολα όταν συνοδοιπορούν ερωτικά με γυναίκες που είναι ση-
μαντικά μεγαλύτερες απ' αυτούς, οι άλλες κολ-
λουν με πάθος πάνω οτις νέες ηλικίες και είναι οδυνηρή η άποσπασι τους απ' αυτές.

Με δούνη άποσπάται τώρα και η κοπέλλα. Φρό-
νιμη και μετρημένη στον πόνο της, άποφύγει τις υπερβολές, τα μεγάλα λόγια, την άπειλή για αά-
τοκτονία. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι είναι λιγώ-
τερο βαθειά η δούνη της. 'Ενας κόσμος γκρέμισε μέσα της. 'Ονειρα που συντρίβονται. Παραπλε-
ποντας τις άποστάσεις, είχε άρχιτεκτονήσει τόν παλατάκι της. Μία ζωή σόν πλεονό τού άγοισιού της. Πώς με την έξυπνάδα και με την καλλιέρ-
εια, που φαίνεται ότι έχει, δεν κατάλαβε ότι έμπαινε σε στρατό δρόμο;

Δεν κάνουμε χρήση της λέξεως «στρατός» από την ήθικη πλευρά. Σ' την περίπτωση αυτή ήθικό θέμα δεν υπάρχει. 'Υπόκειν το άλλο. Η θεμελιω-
σι ενός οπιούσ πάνω σε οάπια θεμέλια. 'Ερωτική φωλιά καταδικασμένη να παρασυρθή από την πρώ-
τη καταγίδα. Αδύο που έγινε.

'Κουρελιασμένη ψυχικά τώρα, αναλογίζεται ποιά θα είναι το αάριό της. Μαύρες οι ελπίδες τόν σχηματίζει. 'Ας μη προσέφωλ όμως. Μεγάλος καθηγητής της μαθηματικής ο χρόνος θα έπου-
λώση τόν τραύμα. Νέα άκόμα. Σ' την εποχή μας τα σαράντα είναι η ώραία περίοδος της πληρότη-
τας. Μία ζωή την περιμένει. Θ' αγάπησι και θ' αγαπηθή. 'Η ακριβοπληρωμένη πείρα της θα τη βοηθήσι ώστε να μη ζαναπέσι οτά άρχικό της λάθος.

'Ενας όμηλικος, ή έστω και λίγο νεώτε-
ρος, λίγο μεγαλύτερος της, θα καλλίψω με άνθη θερικά τόν κενό που έχει δημιουργηθή με το έ-
αίο ξεριζώμα της πρώτης αγάπης.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 30 ΜΑ-ΙΟΥ 1963 - ΕΤΟΣ ΚΕ' ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 1279 ΔΡΑΧ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
'Ιδρυτής Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Δραγατσάνιου 4 - Τηλ. 236.781

Θέματα της έποχής

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΘΑ εξομολογηθώ μίαν άδυναμία μου: Διαβάω πάντα με άπλη-
στο ένδιαφέρον τη στήλη τών συνοι-
κειών στις καθημερινές μικρές άγγελιες. 'Όχι έπειδή φιλοδοξώ...
να βρω μία σύζυγο. 'Αλλά έπειδή η στήλη αυτή μου υπενθυμίζει την κοινή παρουσία ενός κόσμου άλλου, ενός κόσμου που μέναμε με την έν-
τύπωσι πως είχε εξαφανισθή από την 'Αθήνα τών ημερών μας και, που διατηρείται, ωστόσο, σαν επιδίωσι ενός μακρινού παρελθόντος, μίας ξένης οτά σύγχρονα ήση έποχής, όπου τα δύο φύλα ζούσαν σε άυστη-
ρή άπομόνωσι μεταξύ τους κι' ήταν σπάνιες οι εύκαιριες μίας έτερό-
φυλης γνωριμίας έξω από τόν οικο-
γενειακό και συγγενικό περιβάλλον.

Τους ανθρώπους, που δημοσιεύουν στις έφημερίδες μικρές άγγελιες, ζητώντας σύζυγο, δέ μπορεί να τους φανταστή κανείς παρά έξω απ' αυτό τόν άνομαζόμενecoιωνική ζωή της πρωτεύουσας σε όλες τις κοι-
νωνικές κλιμακώσεις και άποχωρήσεις της. Ούτε σε κοσμικές δεξιότητες εί-
ναι δυνατό να τους φανταστούμε να έμφανίζονται, ούτε σε μικροτέ-
ρων αξιώσεων φιλικών συγκεντρώ-
σεις, και ούτε και οτά άθηναίκα μπόρ να παίρνουν τόν μεσημέρι τόν «άποτίθ» τους, ούτε στη Φωκίωνος Νέγρη να ξεναγώνε, ούτε στην τα-
βέρνα να πηγαίνουν με συντροφίες, ούτε, ακόμη, οτις πλάς τού Σαρωνικού να κάνουν τόν μπάνιο τους. Γιατί όλα αυτά είναι μορφές κοινω-
νικού συγχωρισμού, άσυμβίβαστες με τη μοναξιά - την παράδοξη μοναξιά τού ανθρώπου που έξακο-
λυνθεί να ζή στην 'Αθήνα τού 1963 όπως θα ζούσε στην 'Αθήνα τών άρ-
χών τού αιώνος, μη βρίσκοντας άλλο τρόπο να διαπεράσθ τόν άράχνιο-
νο ιστό της από τη δημοσίευσι μίας μικρής άγγελίας.

Φυσικά, τόν φαινόμενο δεν παρου-
σιάζεται μόνο στην 'Αθήνα: 'Άγγε-
λιες ανάλογες δημοσιεύονται και σε φύλλα τού έξωτερικού, σε πόλεις με ήση ακόμη πιο έλευθερα, πιο «έξελιγμένα» από τα άθηναίκα. Πράγμα που άποτελεί την άποδείξι πως, ό-
ταν μιλούμε για τα ήση μίας κοι-
νωνίας, αναφερόμαστε, χωρίς να τόν υποψιαζόμαστε, ο' ένα μονάχο τη-
μα της, εκείνο που βρίσκεται οτά προσκίνητο και ποδ δημιουργεί τόν υ-
φος, τόν χαρακτήρα μίας έποχής, με τις διάφορες συνήθειες και εκδη-
λώσεις του. Στο περιβάριο, όμως, αυτού τού κόσμου βρίσκεται, και και πάντα, ένας κόσμος άλλος, έ-
νας κόσμος έκτος έποχής, πιστός οτις παλιές συνήθειες και τις πα-
λιές αντιλήψεις, που δεν φαίνεται, δεν προβάλλεται, αλλά υπάρχει -
και είναι πολύ πολυπληθέστερος, ί-
σως, από εκείνον που σφραγίζει την κάθε έποχή με την ενεργό παρουσία του.

'Αντίθετα απ' ό,τι θα περίμενε κανείς, οι περισσότερες από τις άγγελιες της στήλης συνοικειών δεν προέρχονται από την κατηγορία, που δείχνει, κατά κανόνα, τόν μεγαλύτερο ήλιο για την άνευρησι συντροφής: έλλησθ, της «εδαποινί-
δες» μίας κάποιας ηλικίας. Οι πιο πολλοί, απ' όσους ζητούν σύντροφον, είναι άντρες. 'Ενώ, ανάμεσα οτις γυναίκες, πλειοψηφούν όσες είναι χήρες ή χωρισμένες. Πιθανότατα, έ-
πειδή αυτές μπορούν να έκφράσουν

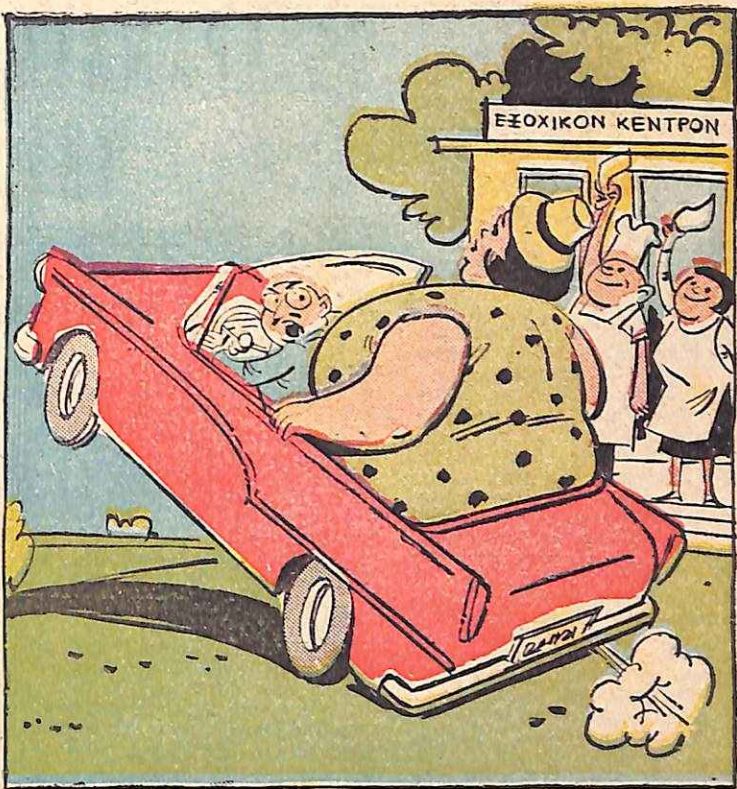
πιο άνετα την επιθυμία να ζαναπαν-
τρευτούν, χωρίς να κατέχονται από τόν πλέγμα μειοεκτικότητας, που καταδυναστεύει τις άλλες, τις ά-
νυπαντρες, έμποδίζοντάς τις από μία τέτοια δημόσια εξομολόγησι.

'Όμως, αυτό ακριβώς, ότι είναι άριμοι άντρες ή γυναίκες χειραφε-
τημένες και άνεξάρτητες όσοι κατα-
φεύγουν στη στήλη συνοικειών, ά-
ποτελεί και την πει στικώτερη μαρ-
τυρία πως τα σύγχρονα ήση δεν εί-
ναι τόσο «έξελιγμένα» όσο τα φανταζόμαστε, ή, τούλάχιστο, δεν είναι για όλους. 'Αν αυτοί οι άντρες κι' αυτές οι γυναίκες είχαν ένα εύρ, ένα έλευθερο πεδίο γνωριμιών, αν είχαν, από τις συνθήκες της ζωής τους, άκετες εύκαιριες για να πλουτίζουν με νέα κάθε τόσο πρόσω-
πα τόν καθημερινό περιβάλλον τους, είναι άναμφισβήτητο πως δεν θα κατάφευγαν σε μία λύσι, που κρύ-
δει τόσο μοναξιά, τόσο έλπιη και τόσο άπογνώσι... 'Αλλά ζούν - ό-
χι, ίσως, έπειδή τόν θέλησαν, με έ-
πειδή έτσι ήρθε - πίσω από τα άάρατα τείχη, που τους χωρίζουν από τόν πλέθος τών ανθρώπων της έποχής μας, αϊχμαλώτοι ενός στε-
νού, όλιγοριθμού περιβάλλοντος, ά-
ποτελούμενου, τόν πολύ - πολύ, από μερικούς φίλους ή συγγενείς, ή με-
ρικούς συναδέλφους τού μαγαζιού ή τού γραφείου. Κυκλοφορούν οτους ίδιους δρόμους με όλους τους άλ-
λους, μπαίνουν οτους ίδιους κινη-
ματογράφους, οτά ίδια θέατρα, οτά ίδιο ζαχαροπωλεία, μα δεν παύουν να είναι έξωι στον κόσμο τους, ά-
πελπιστικά μόνοι, θλιβεροί Ροβιν-
σόνες σε μία πολυάνθρωπη και το-
λύβουη πόλι, που τους προσφέρει τόσες εύκαιριες να διασηκίλουν και να συναντήσουν, άσυμβίβαστες με τη μοναξιά - την παράδοξη μοναξιά τού ανθρώπου που έξακο-
λυνθεί να ζή στην 'Αθήνα τού 1963 όπως θα ζούσε στην 'Αθήνα τών άρ-
χών τού αιώνος, μη βρίσκοντας άλλο τρόπο να διαπεράσθ τόν άράχνιο-
νο ιστό της από τη δημοσίευσι μίας μικρής άγγελίας.

Κάποτε - κάποτε, ξεσηδάει, από τη στήλη τών συνοικειών και μία ακόμη πιο γυμνική εικόνα επιβίω-
ως της κπάλαι έποχής». Είναι οι ά-
δελφοί, που ζήτουν σύζυγο για την αδελφή τους. Σ' αυτούς τα τηλεφω-
νήσι ή δά γραφή ο υποψήφιος, μαζί τους θα συζητήσι και δά διαπραγμα-
τευθή τους οικονομικούς δρους και κατόπιν, αν υπάρξη κατ' άρχην συμ-
φωνία, θα συναντήσι, παρόντος πάν-
τα και τού αδελφού, την προσφερό-
μενη για νύφη. 'Απίθαν, έξαφρενι-
κή αντίφασι ο' ένα κόσμο, όπου οι γυναίκες κυριεύουν εξ' έφόδου τις ά-
νώτατες σχολές και συναγωνίζονται, σε κάθε σχεδόν έπαγγελματικό και έπιστημικό τομέα, τόν άντρα. 'Όμως, μαζί κι' αυτές, υπάρχουν κι' έ-
κείνες, που περιμένουν, πειθήνια και άβουλα, τόν αδελφό, να φέρη τόν γαμπρό που βοήκει με την μικρή άγγελία. Κι' οι άλλες, που γράφουν μόνες τους σόν συντάκτη της άγγελίας, έκθέτοντάς του τη νοι-
κοκυρωμένη τους, τα προσόντα τους.

'Επιχειρήστε έπειτα, μέσα από τόν κομπούζιο αυτό τόν ήλιγγισδών ά-
τιφάσεων να άνακαλύψετε και να κα-
θορίσετε την φυσιογνωμία της έ-
ποχής μας - ή, πολύ περισσότερο, να την κατηγορήσετε για υπερβολι-
κή έλευθεριότητα, όταν έχετε, οτις μικρές άγγελιες, όταν έχετε, οτις τόσες συντριπτικές άποδείξεις για τόν αντίθετο.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

—'Όραία κουζίνα, ώραία φαγητά, να τώρα τ' αποτελεσματα...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΑΦΙΛΟΧΡΗΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ Α. ΜΑΛΙΑΣ	ΣΕΛ. 5
Πριν από 100 χρόνια.	
Α'ΙΤΗ: ΤΟ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΑΝΤΙΛΛΩΝ	» 6
'Ο μαύρος δικτάτωρ Νυβαλίν «έπί το έργον».	
ΤΑ 900 ΠΑΙΔΙΑ ΜΙΑΣ ΙΤΑΛΙΔΑΣ	» 9
'Από τού 1932 η κυρία Τσερέττι φιλοξενεί και άνα- τρέφει εγκαταλελειμμένα παιδιά.	
ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ ΚΑΘΕ ΣΑΙΖΟΝ Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΜΟΔΑ	» 16
Μία άποκαλυπτική έρευνα ο' ένα μεγάλο οίκο ρα- πτικής.	
ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΚΑΙ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ	» 20
'Όλες οι πρωτοτυπίες που λανσάρουν οι Παρισί- νο κομμωταί.	
ΟΙ ΤΡΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΠΛΕΥΡΙΤΙΔΟΣ	» 22
Ποιά θεραπευτικά μέσα διαβέτε, σήμερα η έπιστήμη	
ΕΛΑΣ ΒΕΡΓΗ	» 32
'Η ήθοποιος και η θιασάρχης	
ΜΥΡΕΛΛΑ ΤΖΑΡΟΥ	» 33
Το «Νέο κύμα» στόν κινηματογράφο.	
ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ	» 35
'Ο πρόδρομος της Γαλλικής 'Επανάστασεως.	
ΟΙ ΙΒΟΙ ΤΩΝ ΝΕΦΡΩΝ ΘΑ ΔΙΑΛΥΩΝΤΑΙ ΕΠΙ ΤΟ ΠΥΛΙ.	» 36
'Αποφεύγονται οι κίνδυνοι της έγκυερήσεως.	
ΤΟ ΠΟΛΥ ΓΑΛΑ ΕΙΝΑΙ ΒΛΑΒΕΡΟ!	» 37
Αυτό υποστηρίζει ένας 'Αμερικανός γιατρός.	
«ΕΜΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ, ΜΑ ΦΟΒΑΜΑΙ!»	» 44
Μία ενδιαφέρουσα συνέντευξι με τόν Πάβλ 'Ανκα.	
ΤΟ «ΣΙΔΗΡΟΥΝ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ»	» 54
Αυτοετή εικονογραφημένα άριστουργήματα.	
Η ΕΛΒΕΤΙΑ. ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ «ΚΛΕΜΜΕΝΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ»	» 57
'Απόλυτη μυστικότητα και ασφάλεια.	
ΠΟΤΑ ΑΠΟ ΦΡΟΥΤΑ ΚΑΙ ΛΑΧΑΝΙΚΑ	» 59
Νοτίμα, ώφέλιμα και όρροιστικά.	
Η ΝΕΑ ΡΩΜΑ'ΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑΤΟΣ	» 60
Συνδυασμός θαυματουργής όρμονής με κατάλληλη διαίτα.	
ΤΑ ΝΥΦΙΚΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ	» 63
Το νυφικό πέπλο.- Τα μαγιώ της μόδας.- Μαγιώ με γεωμετρικά σχήματα.- Τα ύλικά και η κόψη τών μαγιώ.- Τα ντεκολτέ οτά νέα μαγιώ.- Τα «μετα τόν μπάνιο».- Η μόδα της Ταρτίτς οτις ευρωπαϊκές πλάς.- Η νέα «ράντα-άραμπεσκ».- Συμβουλές για τις γυναίκες.- Τό ντύσιμο της κοπελλιάδας.	
ΔΕΚΗΣΕΙΣ «ΓΙΟΓΚΑ» ΓΙΑ ΤΗΝ Α'ΥΓΗΝΙΑ	» 78
'Η μεθοδος τού 'Ινδού όδοκτορος Πάι εξασφαλίζει ένα θάυ όπνο.	
ΟΜΟΡΦΕΣ ΚΑΙ ΔΕΧΗΜΕΣ ΚΑΠΝΙΖΟΥΝ ΟΛΕΣ..	» 81
Τό τσιγάρο άντικειν πιά οτις γυναίκες.	

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ο «ΝΙΚΗΤΗΣ»

ΝΥΧΤΩΣΕ. Κι' η κόμησσα Γκιζέλ, καθισμένη μέσα στη μεγάλη σάλα του παλιού πύργου της, περίμενε με ανυπομονησία. Περρίμενε το γυρισμό του Ντίτμαρ, του όμορφου νέου, που την αγαπούσε τόσο, για να της φέρη πίσω το δαχτυλίδι της και να πεισθή έτσι πως ήταν πια χήρα, πως ο μισήτης της άντρας είχε πεθάνει.

Αυτή η ίδια το είχε απαιτήσει απ' το Ντίτμαρ, λέγοντάς του πως μονάχα όταν θα ήταν χήρα, θα δεχόταν να γίνει δική του.

— Ίσως, εκείνη τη στιγμή, οι δυο άντρες αγανακτούνταν μέχρι θανάτου... Μέσα στη λαχτάρα της να μάθω την έκδοσι αυτού του αγώνα, υπήρχε κι' ένα αίσθημα περηφάνειας, γιατί οι δυο άντρες διακινδυνεύανε τώρα τη ζωή τους για χάρη της...

Ξαφνικά, χτύπησε κάποιος την πόρτα. Η Γκιζέλ πετάχτηκε όρθια.

Μα δεν είχε τη δύναμη να πάν' ανοίξει. Γιατί δεν ήξερε ποιόν θα έβλεπε μπροστά της, ποιος θα ήταν ο νικητής...

Η πόρτα άνοιξε μόνη της. Και παρουσιάστηκε στο κατώφλι ο Ντίτμαρ, κατάχλωμος, με τα μάτια κοκκινισμένα. Κρατούσε στα χέρια του ένα ματωμένο δαχτυλίδι και τόσωσε, αμίλητος, στη Γκιζέλ.

— Έκείνη το βήρα, το κύτταξε καλά κι' όταν βεβαιώθηκε πως ήταν το άντρό της, όταν πείσθηκε πως ο κόμης δέ ζούσε πιά, έπεσε στην αγκαλιά του Ντίτμαρ κι' άρχισε να τον φιλάει τρελλά...

Τη στιγμή εκείνη, μπάχανε δυο υπηρέτες κι' άφησαν στη μέση

της κάμαρας ένα φορείο. Πάνω σ' αυτό κειτόταν, νεκρός, ο κόμης Έδρικός, ο άντρας της Γκιζέλ.

— Υστερα οι υπηρέτες φύγανε. Η κόμησσα έτρεξε κοντά στο φορείο, γονάτισε μπροστά του, κύταξε το πτώμα του άντρα της με απεριγράπτη χαρά και φώναξε στο Ντίτμαρ:

— Έλα, αγαπημένε μου, να δής πεθασμένο τον έχθρό σου!

— Πάψε! της είπε ο νέος, με υπόκωφη φωνή. Πάψε!

— Μά, έλα, λοιπόν! έπέμεινε εκείνη. Έλα να δής τόν έχθρό σου... Τόν φοβάσαι, τώρα που κείται νεκρός μπροστά σου; Αφού πάλεψες μαζί του παλληκαρίσια και τόν νίκησες, μπορείς να τόν βιώσεις τώρα... Μην ξεχνάς, άλλωστε, πως αυτός σ' έμπόδιζε τόσον καιρό να γίνης ευτυχισμένος...

— Γιατί τραδίεσαι πίσω; Γιατί διατάξεις;... Μήπως έχει καρδιά λαγού στα στήθη σου;... Έγώ θάθελα πολύ να φιλήσω με τα χείλη μου την άνοιχτη πληγή του στήθους του, να πιώ το βρώμικο αίμα του...

Τα μακριά, κρινόλευκα χέρια της ψάχνανε να βρουν την πληγή. Μα ο Ντίτμαρ την τράβηξε απότομα προς τα πίσω.

— Αφσέ τον, σέ παρακαλώ... της είπε με ικετευτικό τόνο.

— Όχι! Θέλω να δώ!...

Μα το στήθος του γέρο πολεμιστή δεν ήταν ματωμένο. Τού κάκου η Γκιζέλ έβαχνε ανυπόμονα να βρη την πληγή, απ' όπου είχε φύγει η ζωή του...

Στο τέλος, στράφηκε κι' έρριξε μια άπαρσατική ματιά στο Ντίτμαρ. Έκείνος έκρυψε το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια του.

Η νέα γυναίκα σηκώθηκε, τόν πλησίασε και τόν ρώτησε, με βραχνή φωνή:

— Είν' αλήθεια;...

Ο Ντίτμαρ μάντεψε τη σκέψη της και χαμήλωσε τα μάτια, σά να όμολογούσε έτσι το έγκλημά του.

Τότε η Γκιζέλ ώρμησε πάλι κοντά στο πτώμα του κόμητος Έδρικού. Τό γύρισε λίγο και είδε την πληγή του. Δε βρισκόταν στο στήθος, αλλά στην πλάτη!

Η Γκιζέλ τά κατάλαβε όλα, μεμιάς.

— Δειλέ! Άνανδρε! φώναξε στο Ντίτμαρ, με λύσσα και μανία. Τόν χτύπησες από πίσω, σκότωσες άτιμα το γενναίο αυτό πολέμιό!... Τόν μισούσα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου, μα αυτό δέ μ' έμπόδιζε ν' αναγνωρίσω πως ήταν γενναίος και τολμηρός!

— Τά γεράματα δεν τόν τσάκισαν. Καί σύ, ένα νέο παλληκάρι, φοβήθηκες να παλέψης, στήθος με στήθος, με τόν άτρόμητο αυτό κυνήγό! Τόν χτύπησες από πίσω, ενώ ήταν άνυποπτος!

— Ά, όσο συλλογίζομαι πώς, πρίν από λίγο ακόμα, σέ φιλούσα!... Θάθελα τώρα να κόψω τα χείλη μου και να τα κόψω, για να σβύσω από πάνω τους τα ίχνη τών φιλιών σου. Θάθελα να ξεραθούνε τα χέρια μου, τα χέρια που σ' άρπαξαν και σ' έσφιξαν στην αγκαλιά μου!...

Κι' η Γκιζέλ έκλαιγε, με δυνατά άναφληκτά.

Ο Ντίτμαρ, ζαλισμένος απ' τόν πόνο, τόν πλησίασε και την παρακάλεσε να τόν συγχωρήσει. Η όμορφιά της — είπε — τόν είχε κάνει έγκληματία.

Μα εκείνη τόν έφτυσε στο πρόσωπο και τού είπε, με θυμό:

— Φύγε! Φύγε από δώ, σου λέω! Σέ μισώ, σέ συχαίνομαι!...

Μ. ΛΑΖΑΡ

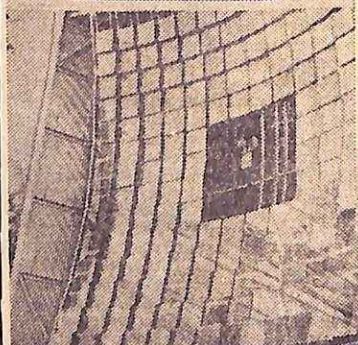
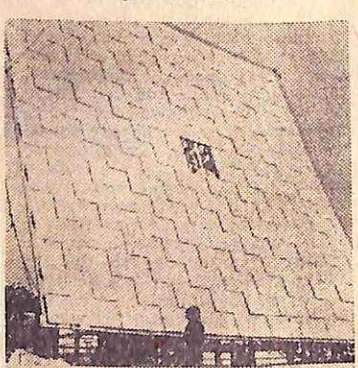
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ ΕΝΩ Ο ΛΑΟΣ ΠΕΙΝΑΕΙ...

Πρίν από μερικές έβδομάδες, σέ μια μεγάλη έκδοσι αυτοκινήτων της Νέας Υόρκης, παρουσιάσθηκε ένας κεντός μελαφός κύριος, που, αφού έρριξε μια σύντομη ματιά στα διάφορα μοντέλα, είπε στον υπάλληλο: «Δώστε μου 50 απ' αυτά, 30 από εκείνα και 20 από τα άλλα». Υπόγραψε κατόπιν ένα τσέκ για ένα ποσό 800.000 περίπου δολλαρίων, με το όνομα «Χασσάκ». Όταν οι υπάλληλοι της Έταιρείας πήγαν στην Τράπεζα, έμαθαν, ότι έπρόκειτο για το σουλτάνο του Μαρόκου. Πρέπει να σημειωθεί, ότι το Μαρόκο βρίσκεται στο μεγαλύτερο βαθμό άποδλιώσεως. Όλα τα εισοδήματά του πηγαίνουν στο σουλτάνο, που τα ξοδεύει για τις προσωπικές του απολαύσεις.

Ο ΤΣΕΙΖ ΚΑΙ Η ΗΡΩΙΔΑ ΤΟΥ

Ο Τσέιζης Χάντλεϊ Τσέιζ, ο τόσο γνωστός και στους αναγνώστες του περιοδικού μας Άγγλος συγγραφέας άστυνομικών μυθιστορημάτων, βρίσκεται από ημερών στο Παρίσι, για να παρακολουθήσει μερικά γυρίσματα του φιλμ «Μία ξανθεία σαν κι' αυτή», που βασίζεται σ' ένα όμώνυμο μυθιστόρημά του. Στη φωτογραφία μας ο συγγραφέας τόνων επιτυχιών, μαζί με την πρωταγωνίστρια του φιλμ Τάνια Μπερλ. Ο Τσέιζ είναι από χρόνια έγκατεστημένος στο Κάι νι Άιγ της Κιανής Άκτις, γιατί άπεχθάνεται το θόρυβο των μεγαλουπόλεων. Όπως αποκάλυψε ο ίδιος, αν και οι υποθέσεις όλων σχεδόν τών μυθιστορημάτων του έξελλισονται στην Αμερική, εκείνος δεν πάτησε ποτέ το πόδι του στο Νέο Κόσμο. Τις διάφορες περιγραφές του τις στηρίζει σέ άφηγήσεις φίλων του και σέ ένα γεωγραφικό άτλαντα τών Ηνωμένων Πολιτειών.

ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΗΛΙΑΚΗΣ ΘΕΡΜΟΤΗΤΟΣ

Πηγή ζωής και θερμότητας, για τόν πλανήτη μας, ο «Ήλιος έινε κατ' επανάληψη ο στόχος διαφόρων μελετών, που άπέδωκαν σέ μια καλύτερη εκμετάλλευσι της ακτινοβολίας του. Στο Νάτικ της Μασσαχουσέτης (Η.Π.Α.) κατασκευάστηκε ένα τεράστιο κατόπτρο, που άποτέλει στη συγκέντρωσι τών ακτίνων τού Ήλιου και τόν πολλή απασχολήσι της Ιατρικής τούς. Η έγκατάστασι στοιχίσε θέβαια πολλά εκατομμύρια δολλάρια και άπαιτεί σέ μακροχρόνιος μελέτες.

ΠΡΙΝ ΑΠΟ 100 ΧΡΟΝΙΑ

Η ΑΦΙΛΟΧΡΗΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΘΩΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

ΟΙ πρώτοι βασιλείς της Ελλάδος είχαν και έλαττώματα και αδυναμίες. Ένα από τα έλαττώματά τους που τούς ώδηγησε στην έξουσία, ήταν πού ήθελαν ν' ανακατευώνται στην πολιτική και να διορίζουν κυβερνήσεις της βασιλικής εύνοιας. Καί όταν κάποτε ο Άλέξανδρος Ραγκαβής, κατ' επανάληψι ύπουργός τών Έξωτερικών και άφοσιωμένος θωωνιστής υπέδειξε στον Όθωνα ότι δεν έπρεπε η Αύλη ν' ανακατεύεται στις έκαλογές, επένεδη — όπως γράφει ο ίδιος, στα άπομνημονεύματά του — «όρημητικάς» ή παριστάμενη στη συζήτησι Άμαλία και τού είπε:

— Καί τί λοιπόν; Θέλετε να θλώπων άδιαφορώς τούς κακούς, τούς καταχραστάς, τούς άναίσιους έκλεγευμένους; Καί δεν πρέπει να οδηγώμεν και να φωτίζώμεν τόν λαόν;»

Όστόσο, προσθέτει ο ίδιος, κατώρως να τούς πείση, ώστε στις έκαλογές του 1856, όχι μόνο δεν άνακατεύθηκε η Αύλη, αλλά κι' ο Όθων συγκάλεσε ύπουργικό συμβούλιο υπό την προεδρία του και ζήτησε από την κυβέρνησι ν' άποφύγη κάθε έπέμβασι στον έκλογικό αγώνα.

Ο Όθων ήταν καλοπροαίρετος άνθρωπος και πολλές φορές άκούγε, όταν τού έλεγαν το ασστό. Έπί πλέον, είχε μεγάλα προτερήματα, που έκαλύπταν τα έλαττώματά του. Ένα απ' αυτά ήταν και η παρομιώδης άφιλοχρηματία του. Στα προσωπικά του έξοδα ο Όθων ήταν μάλλον «φιλάχτος». Όστόσο ήταν εξαιρετικά «άπλοχέρης» σέ δωρεές για έθνικούς σκοπούς και παροχές σέ άντις τών άγωνιστών της Έπαναστάσεως. Πολύ από τα παιδιά τών παλαιμάχων αυτών τά έστειλε ο Όθων, όπως και ο πατέρας του, ο βασιλιάς της Βαυαρίας Λουδοβίκος, μ' έξοδά τούς να σπουδάσουν στο έξωτερικό. Κορίτσια άγωνιστών τά παροδοτούσε. Σέ οικογένειες, που είχαν άνάγκη έστειλε δοθήματα. Καί ήταν πάμπολλες οι άνάγκες τής εποχής εκείνης στην Ελλάδα, που είχε όλη λιμοκτονούσα και καταστραμμένη από τόν έφταχρονο αγώνα της έλευθερίας.

Μεγάλες ήσαν οι δωρεές τών πρώτων βασιλέων σέ φιλανθρωπικά, εύαγη και πνευματικά ιδρύματα. Όταν έπρόκειτο να χτισθή το Πανεπιστήμιο, ο Όθων έδωκε από τού ιδιαιτέρου ταμείου του, στόν έρω που είχε γίνει, 40 χιλιάδες δραχμές (1600 χρυσές λίρες). Καί πάνω από 1000 λίρες έδωσε για τού Δημότιο Νοσοκομείο. Άλλες τούσες για τού Οφθαλμιατρείου και άλλα ποσά σημαντικά στα πρώτα ιδρύματα, που σχηματίζονταν στη νεοσύστατη τότε πρωτεύουσα τού ελληνικού βασιλείου.

Έπληρωνε επίσης έπιχορήγησι από τού ταμείο του, για να έρχονται καλοί ξένοι θιασιστοί μοναδική τότε θέατρο της Αθήνας, τού Μπούκουρα. Φυσικά, έλληνικοί θιασιστοί δεν είχαν σχηματισθή ακόμα. Καί τού παιζίμο γυναίκες σέ θεατρικά έργα άποτέλούσε κοινωνικό φαινόμενο! Τόσο, πού ο ντελάλης τού διαλάουσε:

— Άπόψε στο θέατρο τού ρόλο της γυναίκας θα τόν παίξη πραγματική γυναίκα!...

Το παράδειγμα τού Όθωνος σέ φιλανθρωπικές εισηφορές, το ακολουθούσε και η Άμαλία. Μόνο για τού Άμαλίο οφρανοτοφείο είχε δώσει από τού ταμείο της 3000 χρυσές λίρες. Καί όλες αυτές οι βασιλικές δωρεές γίνονταν από χρήματα τού Όθωνος και της Άμαλίας. Δέν υπήρχαν τότε οι έρρανοι και φόροι και εισηφορές τού φορολογουμένου λαού. Η κοινωνική πρόνοια έρισκόταν στην θωωνική εποχή στα σπάργανα και η ίδιωτική πρωτοβουλία αναλάμβανε με χρήματά της να καλύψη το κενό στον τομέα αυτό. Για τού λόγο αυτό η βασιλική πρωτοβουλία και γενναιωδρία σέ φιλανθρωπικά και πνευματικά έργα άποκοτούσε τότε μεγαλύτερη ακόμα αξία.

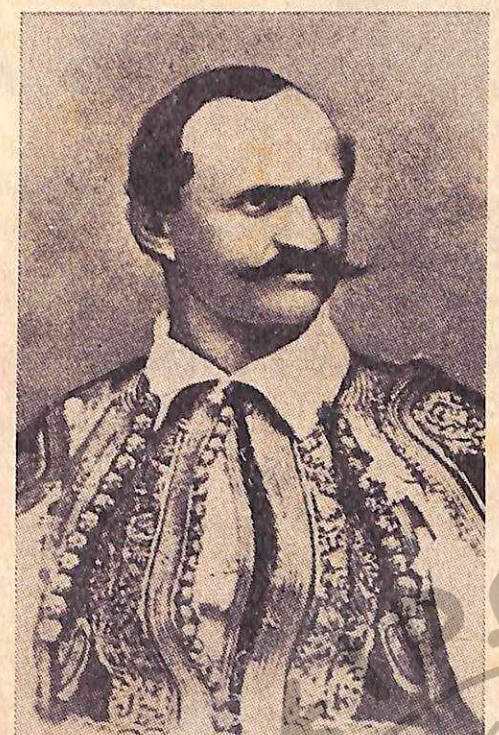
Ότε ο Όθων, ούτε η Άμαλία, είχαν προσωπική περιουσία. Πολύ λιγώτερο δεν ήταν πλούσιοι. Τα έξοδά τούς ήταν η βασιλική χορηγία. Καί για να χτισθή τού παλάτι της πλατείας τού Συντάγματος (τά σημερινά Παλιά Άνάκτορα όπου στεγάζεται σήμερα η Βουλή) τα χρήματα — έπάνω από 50 χιλιάδες χρυσές λίρες — τά έδωσε ο πατέρας τού Όθωνος, ως άντισημο και προσωρινό δάνειο προς τού γιού του. Έπρεπε ακόμα από τή βασιλική χορηγία να έπιλωθή και να συντηρηθή τού παμμένιστο αυτό κτίριο της πλατείας τού Συντάγματος. Καί τήν εποχή εκείνη δέν άπρχε ούτε καρέκλα της προκοπής στην Αθήνα. Όλα τά έπιπλα τά έφερναν από τού έξωτερικό.

Άλλά δεν ήταν μόνο τού μεγάλου προσωπικό, που χρειαζόταν τού παλάτι και πού πληρωνόταν από τού βασιλικό ταμείο. Τόσο ο Όθων, όσο και

ο Γεώργιος Α' κατόπιν, άντιμετώπιζαν ένα άλλο μεγάλο έξοδο: τή συντήρησι τών βασιλικών σταύλων.

Σέ όλόκληρο τού τετραγώνου, όπου έ βρίσκεται σήμερα τού μέγαρο τού Μετοχικού Ταμείου Στρατού (μεταξύ τών οδών Σταδίου, Βουκουρεστίου, Έλευθερίου Βενιζέλου και Αμερικής) ήταν παλαιότερα οι βασιλικοί σταύλοι. Δεκάδες πολυτελών βασιλικών άμαξιών, μεγάλος αριθμός άλόγων και τού άπαραίτητο προσωπικό για τή συντήρησι τών άμαξιών και τήν περιποίησι των άλόγων, πληρώνονταν από τού βασιλικό ταμείο.

Καί τά άμάξια της παλιάς εποχής δέν ήταν σαν τά σημερινά αυτοκίνητα, πού ξοδεύουν καυσί-

Ο βασιλεύς Όθων (1832—1862).

μα μόνο όταν τά χρησιμοποιή κανείς. Τότε, είτε μεταχειρίζονταν τα άμάξια, είτε όχι, τά έξοδα γίνονταν. Τό άλογο έπρεπε να φάη, δούλευε δέν δούλευε, και ο άμαξιάς να πληρωθή...

Ο βασιλεύς Γεώργιος Α' έλαγε συχνά, πως, αν δέν είχε τά έξοδα τών βασιλικών σταύλων, θα ήταν πλούσιος!

Με τις προϋποθέσεις αυτές, εύκολα αντιλαμβάνεται ο καθενας τή κατάσταση τού βασιλικού ταμείου επί Όθωνος δέν ήταν κακόλου «άνθησα», όταν μάλιστα η βασιλική χορηγία στα πρώτα χρόνια της βασιλείας τού ήταν 800.000 δραχμές. Κατόπιν, μετά τήν άνακήρυξη τού Συντάγματος (3 Σεπτεμβρίου 1843), η Έθιουσύνελευσι, που άκολουθήσε, ανέλαβε τή χορηγία σέ 1.000.000 δραχμές, άλλα, σέ 25.000 χρυσές λίρες. Σήμερα η βασιλική χορηγία υπερβαίνει τις 75.000 χρυσές λίρες. Είναι, δηλαδή, υπερτριπλάσια. Όστόσο, όταν τού 1843 ο πρωτολογισμός τού κράτους «έχλώσινε» και άποφασίστηκε να γίνουν οικονομίες στα έξοδα της διοικήσεως, πρώτος ο Όθων έδωκε τού παράδειγμα κόποντας τού τεταρτού από τήν «άνακτορικήν χορηγία». Καί τή δωρεά αυτή προς τού κράτος τή έκαμε άνήμερα της έθνικής έορτής. «Θεωρούντες, έγραφε τού Β. Διατάγματος τής 25 Μαρτίου 1843, ότι τά δημόσια εισοδήματα δέν ισορροπούν εισέτι προς τά άναγκαία έξοδα και ότι διά να πραγματοποιηθή η τών

Η βασίλισσα Άμαλία τής εποχής τού γάμου της.

έσόδων και έξόδων ισορροπία, χωρίς της οποίας δέν δύναται να εύτυχήση τού κράτος και να προφυλαχθώσιν οι άγαπητά ήμών ύπηκοοι από της έπιβολής νέων φόρων, καθίσταται επί τού παρόντος άπαραίτητος η έλάττωσι τών δημοσίων έξόδων. Έπιθυμούντες δέ να συνεισφέρωμεν και έξ ίδιων εις εύτυχώτεραν έπιτυχίαν τού ρηθέντος σκοπού... παραχωρούμεν εις τού δημοσίον ταμείον έκ της άνακτορικής ήμών χορηγίας τού ένεστώτος έτους βραχυμάς 200.000, ως ίδιαιτέρην ήμών συνεισφοράν εις πληρωσιν τών δημοσίων έξόδων, εκφράζοντες συνάμα τήν ήμετέραν πρόθεσιν τού να έξακολουθήσωμεν συνεισφέρειν τού ποσόν τούτο εις τά έπόμενα έτη, μέχρις ου εισσχεθή τελεία ισορροπία τών έσόδων και έξόδων».

Η γενναιωδία τών πρώτων βασιλέων συνεισέθηκε ως τού τέλος της βασιλείας τούς. Σέ κάθε έρρανο και εισηφορά έδιναν πρώτοι τού ποσόν. Άκόμα και στην έξορία τούς δέν έχασαν τήν Ελλάδα. Στον πύργο της Βαυβέρης στη Βαυαρία, όπου οι εξόριστοι βασιλείς πέρασαν τά τελευταία χρόνια της ζωής τούς, ο Όθων δέχτηκε τού Σπυρ. Καραϊσκάκη, πού μαζευε έρρανος στο έξωτερικό για τόν αγώνα της Κρήτης. Άμα τελείωσε η έπίσκεψι, ο Όθων έδωσε ένα γράμμα στον Καραϊσκάκη, για να τού δώση στον άδελφό του τού βασιλιά της Βαυαρίας, στο Μόναχο. Ο Καραϊσκάκης έξετέλεσε τήν έντολή. Όταν κατέβηκε στο Μόναχο, παρουσιάστηκε στο Μαξιμιλιανό και τού έδωσε τού γράμμα.

— Έρείς τί μου γράφει; τού είπε ο βασιλιάς της Βαυαρίας, όταν τού διάβασε. Να δώσω όλη τήν έπιχορήγησι τού —100 χιλιάδες φιορίνια— για τόν αγώνα της Κρήτης. Άλλά θα όρκισθήτε ότι δέν θα ήπτε τίποτα σέ κανένα...

Καί πρόσθεσε ο Μαξιμιλιανός:

— Ο άδελφός μου δέν θα άλλαζε ποτέ! Καί πραγματικά ο Όθων δέν άλλαξε ως τού θάνατό του. Πέθανε (26 Ιουλίου 1867) με τήν Ελλάδα στο στόμα και ζήτησε να τόν θάψουν με τή φουστανέλλα. Ήταν 52 χρόνων.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΠΡΑΜΣ ΚΑΙ Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Πολλές φορές οι κατατρεγμένοι από τήν τύχη και φτωχοί άνθρωποι εύρισκαν στον μεγαλόκαρδο μουσουργό Μπράμς έναν αληθινό σύμμαχο. Ο Ούιτμαν αναφέρει πως ο Μπράμς, μια νύχτα, κάτ' από τις στοές της Μπολωνίας, θαύμασε με ένθουσιασμό ένα πορτραίτο τού Καδόρ, πού ένας υπάλληλος και κωφάλλος ζωγράφος, είχε σχεδιάσει άπάνω στις πλάκες τού πεζοδρομίου.

Δίπλα στο ακίτσο τού Ιταλού πολιτικού Βρισκόταν ένα πινακί, όπου ο κάθε φιλάνθρωπος διαβάτης μπορούσε να ρίξη τόν όδολό του. Έτσι, η έλεημοσύνη τού αυτή γινόταν συγχρόνως και έκδηλος θαυμασμός για τού έργο τού φτωχού καλλιτέχνη.

Ο Μπράμς, όμως, δοκίμασε και μια δεύτερη έκπληξι. Γιατί τού χαρμό νομισμά του, πού έρριξε στο πινακί, ενώ έπεσε μέσα σ' αυτό, κώλησε στην πλάκα τού πεζοδρομίου, δέν γίνονταν έτσι στο μουσουργό ότι τού πινακί δεν ήταν αληθινό, αλλά μια άριστοτεχνική άπομίμησι τού, πού είχε ζωγραφίσει ο φτωχός καλλιτέχνης. Ο Μπράμς δέ μπόρεσε να βοηθά κατάλληλα λόγια για να επανέσση τού έσοχο ταλέντο τού κακούχου ζωγράφου. Άρκεστικη, λοιπόν, να τριπλασιάση τήν έλεημοσύνη του. Ήταν ο μόνος τρόπος να δείξη πόσο βαθειά συγκινήθηκε, πού έλαμπε ότι σ' αυτή τή χώρα ακόμα κι ο έζητιανός τού δρόμου έρεει πως να σκεπασή τή γυνμια του μ' ένα κομματι από τόν πολυτελή χιτώνα της Τέχνης...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΙΠΤΑΜΕΝΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

Έκ θαύσεως ο φοικαρεύς στενάζω και δακρύω καθ' ο τας άλλας εύρεθείς έν άεροδρομίο άντί ως μέγας Δών—Ζουάν να δράσω άπνευστί υπέσστη ρεζιλίκιον αεροποριστί. Ήγουν εκείσε εύρεθείς προς δόσιν ουν τού τέρας είδον, ο Ζεού, μετά γαρίας σαφώς ιδιαιτέρας νεάνιδα υπέροχον, λαμβρώς ένδεδυμένην, έν άλλοις λόγοις συνοδόν αερόπταμένην. Κι' έχων λατρείαν προς αυτές τας ιπταμένας Μούσας κι' εις δύναμιν εώωψυχον, ο παίδες, υπακούσας προς ταύτην έπρωχώρησιν κι' ανέκραζον με χάριν: —Μετά τοιαύτης συνοδού έπέτων εις τόν Αρην! Ω! Ναί! Έπέτων μεθ' ύμών, ο Μούσα, όπου δει!... Κι' άνοίξας τας άγκάλας μου τας λαύρας, έν σπουδή. —Έλθέ, λοιπόν! έπρότεινον χαρές προς εκείνην με τά πτερά τού έρωτος ν' άχθώμεν εις Σελήνην!...

Κι' όραν τήν διδα βλέπουσαν προς έ. (μαυτόν εκπλήκτως κι' έπιθυμών, ως είθισται, να δράσω (άμειλίκτως (άμειλίκτως τήν πορείαν εώώπυσαν τής εύειδούς γυνής κραυγάζων: «—Νύν, έξ έρωτος, πετώ έν (ούρρωσις!» Έν τοίς αιθέραις, πράγματι, έπέτων (ως είδος κι' εκ της θωπειάς ένεκεν εις ούρανοψ (ύψωθην, (πλήν άτυχώς έδύμωσεν η Μίς έξασφικώς κι' εκ γάρ σφαλάριας σβουρικτής, ο (Ζεού, έπροσγειώθην!

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Ο ΦΡΑΝΣΟΥΑ Ντυβαλιέ άκούει από τη μεγάλη πλατεία του Πόρτ-ώ-Πρένς τις κραυγές των όπαδών του: «Για σένα θα δώσουμε το αίμα μας και τη ζωή μας». Ο Πρόεδρος της Αϊτής άκούει, με φανερή ικανοποίηση, τις κραυγές των όπαδών του και χαμογελάει εύχαριστημένος. Τό πρόσωπό του είναι παχύ και πίσω από τα χοντρά του γυαλιά, τα μάτια του — μεγάλα και ανέκφραστα — κυττάζουν πρὸς τὰ έξω, τὸ γαλάζιο οὐρανὸ τῆς Αἰτής.

ΚΡΙΣΙ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΪΤΗ

Τὰ νέα, βέβαια, είναι άσκημα... Τὰ δυο παιδιά του Φρανσουά Ντυβαλιέ — τὸ μαύρου Προέδρου τῆς Αἰτής — μόλις γλύτωσαν από μιὰ δολοφονική απόπειρα, ὠργανωμένη, ὥπως λένε, από τούς έχθρούς του καθεστώτος, πού έχουν καταφύγει στο γειτονικό Άγιο Δομίνικο...

Τὰ στρατεύματα του Άγίου Δομίνικου, μπροστά στις άπειλές του μαύρου δικτάτορα τῆς Αἰτής, συγκεντρώθηκαν στα σύνορα... Ο άμερικανικός στόλος περιπολεῖ στα άνοιχτά τῶν Αντιλλῶν. Καί στην Ουάσιγκτον οί Άμερικανοί

Ο Φρανσουά Ντυβαλιέ: «Είμαι ή Αϊτή».

φεύγουν μ' ένα σαρδώνιο χαμόγελο. Κανένας δέ μπορεί νά γλυτώσει από τή βουλιμία τῆς περιεργείας τους...

ΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΟΥΝ

Η Αϊτή είναι ή πρώτη γαλλική άποικία, πού έγινε ανεξάρτητη. Τό 1791, οί μαύροι σκλάβοι επαναστάτησαν εναντίον τῶν Γάλλων, πού τούς είχαν μεταφέρει από τήν Άφρική, γιά νά δουλεύουν στις φυτείες. Οί μαύροι σκλάβοι έκαψαν τις φυτείες και τις ώραιές έπαυλεις τῶν Γάλλων κυριάρχων. Η επανάσταση βαστήξε δέκα χρόνια και οί σκλάβοι, με τήν άρχηγία στην άρχή του στρατηγού Τουσαιν-Λουβερτύρ και μετά του περιφήμου Ντεσαλίν, άτυχαν τελικά τήν ανεξαρτησία τους, τό 1804.

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ

Άλλά ο χρόνος μοιάζει νά σταμάτησε στην Αϊτή, εδώ και 159 χρόνια. Η Αϊτή έχει σήμερα 3.500.000 μαύρους κατοίκους, πού μιλάνε παρεφθαρμένα γαλλικά. Πλάι της — στο ίδιο νησί —

ΑΪΤΗ: Τό κολασμένο νησί

Ο μαύρος δικτάτωρ Ντυβαλιέ «έπὶ τὸ ἔργον»

επίσημοι φοβούνται, ότι μιὰ καινούργια ύπόθεση «Κούδας» άρχίζει.

Ο Φρανσουά Ντυβαλιέ ζητάει τήν επέμβαση του Οργανισμού Ηνωμένων Έθνῶν εναντίον του Άγίου Δομίνικου.

«Η αλήθεια είναι, ότι εκπροσωπεῖτε τή χειρότερη μορφή τῆς τυραννίας», απαντάει ὁ εκπρόσωπος του Άγίου Δομίνικου στὸν εκπρόσωπο τῆς Αἰτής.

«Αν γίνή επανάσταση εναντίον μου, θα ύψώσω ἱμαλία από τὰ πτώματα τῶν έχθρῶν μου», δηλώνει ὁ Ντυβαλιέ, με τὸ χοντρό του πρόσωπο ανέκφραστο...

Η Νότιος Άμερική γνώρισε σίγουρα πολλές δικτατορίες, πολλές τυραννίες και πολλούς ολοκληρωτισμούς. Άλλά τὸ καθεστὸς τῆς Αἰτής τις ξεπερνάει σίγουρα όλες σέ φρίκη και σέ παραλογισμό...

Στὴν Αϊτή οί παντοδύναμοι Πραιτωριανοί του καθεστώτος σκοτώνουν μέσα στους δρόμους, γιά τὸ τίποτα.

Οί φυλακές άντηχούν, μέρα και νύχτα, από τὰ ούρλιαχτά τῶν πολιτικῶν κρατουμένων, πού τούς βασανίζουν.

Καί, μέσα από τὸ λευκό του πλάτι, ὁ Ντυβαλιέ — ὁ μπάρμπα-Ντόκ, ὥπως τὸν άποκαλούν οί όπαδοί του — κυβερνάει τήν Αϊτή με μιὰ «Γκεστάπο» δέκα χιλιάδων άνδρῶν.

ΟΙ ΠΡΑΙΤΩΡΙΑΝΟΙ...

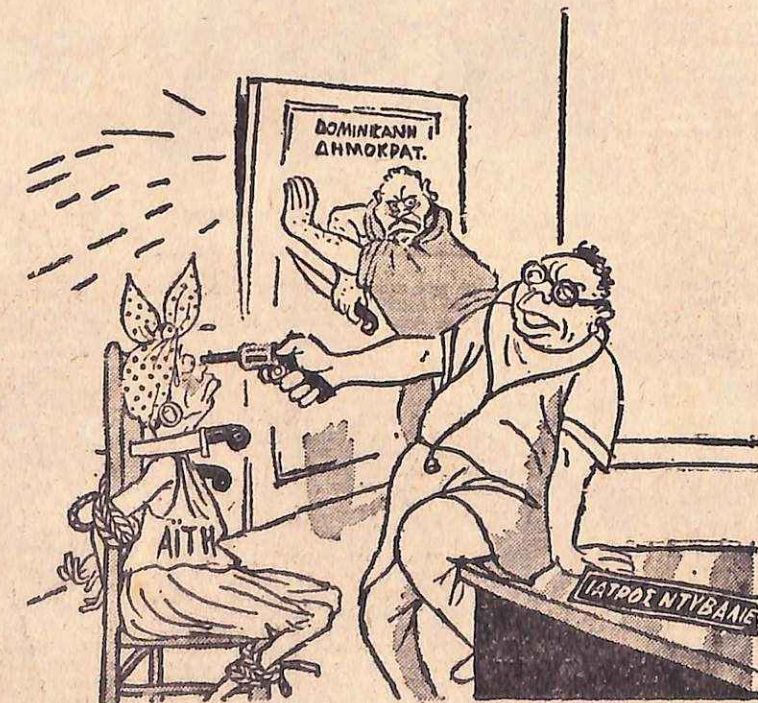
Μ' ένα τεράστιο ρεδόλνερ στή μέση κι ένα μαστίγιο στα χείρια, οί Πραιτωριανοί του Ντυβαλιέ ρυθμίζουν τή ζωή τῆς χώρας, έκβιάζουν τούς έμπόρους και τούς εργάτες, συλλαμβάνουν και βασανίζουν όποιον θέλουν, κατασκοπεύ-

ουν τούς διπλωμάτες, προμοκρατούν τὸν πλῆθυσμό.

Είναι τέτοια ή χυδαιότης τῆς συμπεριφοράς τῶν Πραιτωριανῶν του Ντυβαλιέ, άκόμα και πρὸς τούς ξένους τουρίστες — κυρίως Άμερικανούς — πού έρχόντουσαν άνακατεμένοι τὰ πάντα και ξανα-

γιά τή θαυμάσια φύση του νησιού, ὥστε και ὁ τουρισμός έφτασε σχεδόν στο μηδέν.

Οί «γκεσταπίτες» αὐτοί τῆς Αἰτής μπαίνουν στα ξενοδοχεία, ψάχνουν τις βαλίτσες τῶν ξένων, πού έρχόντουσαν άνακατεμένοι τὰ πάντα και ξανα-

Μια χαρακτηριστική γελοιογραφία: Ο Ντυβαλιέ φωνάζει στὸν Άγιο Δομίνικο: «Περίμενε μιὰ στιγμή, γιατί κάνω θεραπεία στην άσθενή μου...».

ὁ Άγιος Δομίνικος, έχει 3.000.000 κατοίκους, κυρίως μιγάδες, πού μιλάνε ισπανικά. Πρόεδρος του Άγίου Δομίνικου είναι ὁ Χουάν Μπός, διάδοχος του δικτάτορα Τρουχίλλιο, πού δολοφονήθηκε τὸ Μάιο του 1961.

Η Αϊτή σιγά-σιγά έγινε τὸ κολασμένο νησί, ένα παράλογο καθεστὸς, πού φτάνει στα όρια του άπίστευτου...

Η μόνη πλουτοπαραγωγική πηγή τῆς Αἰτής είναι οί φυτείες ζαχαροκάλαμου, πού άνήκουν σέ μιὰ χούφτα ιδιοκτητῶν, πού τις εκμεταλλεύονται, ζώντας στα μεγάλα διεθνή κέντρα...

Η πρωτεύουσα Περτ-ώ-Πρένς, ζή μέσα στή φτώχεια και τήν κακομοιριά. Ένας κάτοικος, στους δύο ζητιανεύει στους δρόμους.

Όποιος περάσει από τήν Αϊτή στὸν Άγιο Δομίνικο, νομίζει πώς, από τήν κόλαση φτάνει στὸν παράδεισο... Κι όμως είναι τὸ ίδιο νησί, τὸ ίδιο κλίμα, οί ίδιες φυτείες ζαχαροκάλαμου.

ΣΕΙΡΑ ΔΙΚΤΑΤΟΡΩΝ...

Ο σημερινὸς δικτάτορας, ὁ Φρανσουά Ντυβαλιέ, δέν είναι, βέβαια, ὁ μόνος υπεύθυνος τῆς σημερινῆς καταστάσεως. Δεκάδες άλλοι δικτάτορες, πριν απ' αὐτόν, δημιούργησαν τὸ σημερινὸ τρομαχτικὸ αδιέξοδο.

Πριν από τὸ Ντυβαλιέ, ὁ Μαγκλουάρ είχε μιὰ σύζυγο, πού κατώρθωσε, σέ λίγο σχετικῶς χρονικό διάστημα, νά «έξοικονομήσ» 9 έκατομμύρια δολάρια!...

Ο δημοσιογράφος, πού τόλμησε νά κάνει έναν υπαινιγμό γιά τὸ γεγονός, δολοφονήθηκε...

ΑΠΟ ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ...

Ο Ντυβαλιέ έγινε Πρόεδρος τῆς Αἰτής τὸ 1957.

Ξεκίνησε σά γιατρός, άφού σπούδασε στο Σικάγο.

Στὰ πρώτα του βήματα, άγωνίσθηκε εναντίον τῆς έλονασίας, γεγονός, πού τὸν έκανε πολὺ άγαπητό. Λίγο άργότερα, άναμίχθηκε στην πολιτική.

Ο Πρόεδρος Μαγκλουάρ τὸν φυλάκισε, αλλά ὁ Ντυβαλιέ κατώρθωσε νά τὸ σκάσει μ' έναν άλλο φυλακισμένο, τὸν Κλεμάν Μπαρμπό, έμπορά ραπτομηχανῶν.

Ο Ντυβαλιέ έβαλε ύποψηφιότητα στις έκλογές του 1957. Δύο ήταν τὰ άγαπημένα του βιβλία: ὁ «Ηγεμόνας» του Μακιαβέλλι και ή «Ζωή του Κεμάλ Ατατούρκ», τὸν δημιουργὸ τῆς νέας Τουρκίας.

Μέχρι τὴν εμφάνισή του Ντυβαλιέ στην πολιτική, ή δημόσια ζωή τῆς χώρας ήτανε στα χείρια τῶν μιγάδων.

Ο Ντυβαλιέ στήριξε ὅλη του τήν προεκλογική έκστρατεία στο σύνθημα, ὅτι οί μαύροι είναι άνώτεροι από τούς μιγάδες...

Με τὸ σύνθημα αὐτὸ θριάμβευσε στις έκλογές και είναι ὁ πρῶ-

στικός οικονομίας, πετυχαίνοντας έτσι τήν άμερικανική βοήθεια.

ΑΪΤΗ ΚΑΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

Άλλά, κάτω από τὸν ήλιο τῆς Αἰτής, οικονομίες και προγράμματα οικονομικῆς ένισχύσεως έλυωσαν σάν τὸ χιόνι...

Γρήγορα οί Άμερικανοί διαπίστωσαν, ότι ή βοήθειά τους πηγαινε κατ' ευθείαν στην τσέπη του Ντυβαλιέ και τῶν συνεργατῶν του.

Αποφάσισαν τότε νά σταματήσουν — προσωρινά έστω — τήν οικονομική τους βοήθεια, έλπίζοντας, ότι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ «Πρόεδρος τῆς Αἰτής» θα έβαζε μυαλό. Άλλά ὁ Ντυβαλιέ, έξαλλος, άπέληξε άμέσως ότι θα στραφή πρὸς τή Σοβιετική Ένωση...

Τὸ 1961 ὁ Ντυβαλιέ προκήρυξε ξαφνικά Προεδρικές έκλογές και επανεξελέγη με 1.500.000 ψήφους εναντι μηδενός...

Τὸ παλάτι του έχει μεταβληθῇ σέ πραγματικό φρούριο, με κανόνια, τάνκς, αντιαεροπορικὸ πυροβολικὸ και άποθήκες πυρομαχικῶν στα ύπογεια...

Οί Πραιτωριανοί του, ενῶ γύρω ὁ πλῆθυσμός πεινάει, πληρώνονται άδρότατα. Μ' αὐτὸ τὸν

τῶν 'Αντιλλῶν

τος Πρόεδρος τῆς Αἰτής έκατὸ τὰ έκατὸ μαύρος...

Από εδώ και πέρα άρχίζει ή άιματηρή του δικτατορία, πού μοιάζει μ' ένα μυθιστόρημα μίσους και κολάσεως.

ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ

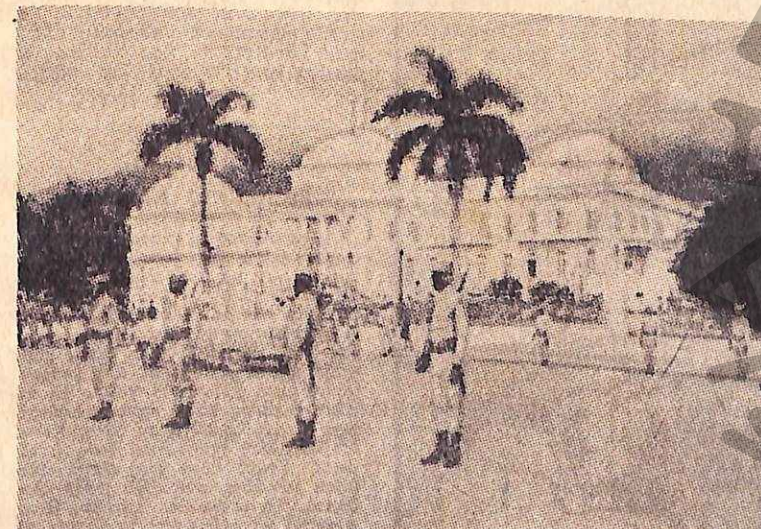
Ο Ντυβαλιέ ένισχυσε ένα είδος ειδωλολατρικῆς θρησκείας, άναγκάζοντας έτσι τὸν Πάπα νά άποσύρει τούς καθολικούς ιερωμένους και νά τὸν άφορίσει. Η ειδωλολατρεία κρατάει τις μάζες μέσα σέ μιὰ πρωτόγονη άτμόσφαιρα, γεμάτη τρόμο και δέος.

Όταν ανέλαβε τήν έξουσία, ὁ Ντυβαλιέ ανακάλυψε ένα έλλειμμα 45 έκατομμυρίων δολαρίων. Αμέσως αποφάσισε νά κάνει δρα-

τρόπο, ὁ Ντυβαλιέ είναι άπολύτως βέβαιος, ότι οί 10.000 άνδρες τῆς προσωπικῆς του αἰτής «Γκεστάπο» θα τὸν είναι πάντοτε πιστοί...

Ο «ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ»

Συχνά, τὰ άπογεύματα, ὁ Ντυβαλιέ κάνει περίπατο με τήν πολυτελέστατη «Μερσεντές» του, ενῶ γύρω τὰ μυδραλλιοδόλα τῶν πιστῶν του τὸν προσπατεύουν... Μπροστά του, έχει μιὰ κάσση με χαρτονομίσματα και ψιλά και, αρχίζε νά πετάη τὰ χρήματα, πού οί ζητιάνοι πέφτουν μέσα στις σκόνες γιά νά μαζέψουν, φωνάζοντας: «Σ' εύχαριστοῦμε, Ευεργέτη μας».

Τὸ Προεδρικὸ Μέγαρο στην πρωτεύουσα: Τὸ παλάτι—φρούριο τοῦ Ντυβαλιέ.

Η Αϊτή και ὁ Άγιος Δομίνικος στή θάλασσα τῶν Αντιλλῶν: Ένας φυσικὸς παράδεισος, πού έγινε κόλασι...

Ντυμένος πάντα στα μαύρα, μ' ένα ιερατικό ύφος, ὁ Ντυβαλιέ, μιὰ φορά τὸ χρόνο, τήν επέτειο του θανάτου του άπελευθερωτοῦ τῆς Αἰτής, Ντεσαλίν, πηγαινέι και κοιμάται ὅλη τή νύχτα άπό-νω στὸν τάφο του...

ΣΤΡΑΤΟΣ, ΠΡΑΙΤΩΡΙΑΝΟΙ ΚΑΙ... ΘΕΟΣ

Άλλά ὁ στρατὸς τῆς Αἰτής άρχισε νά χάνη τήν ύπομονή του...

Παρά τις φυλακίσεις πολλῶν αξιωματικῶν, ὁ Ντυβαλιέ κινδυνεύει, αλλά και οί πιστοί του Πραιτωριανοί αγρυπνοῦν.

Οί Ηνωμένες Πολιτείες φοβούνται, ότι τελικά ὁ Ντυβαλιέ θα αντικατασταθῇ από έναν καινούργιο Καστρο. Άλλά δέν τολ-

μοῦν νά επέμβουν και άνοιχτὰ εναντίον του, γιατί ὁ «Μαύρος Πρόεδρος» έχει άρκετές συμπαθείς στους μαύρους τῆς Άμερικής.

Ο παλιὸς σύντροφος του Ντυβαλιέ στή φυλακή, ὁ Χουάν Μπός, έχει καταφύγει στὸν Άγιο Δομίνικο και από εκεί οργανώνει τις δυνάμεις τῆς «άπελευθερώσεως» τῆς Αἰτής. Άλλά ὁ Ντυβαλιέ φαίνεται, γιά τήν ὥρα, άτρωτος.

Είμαι ή προσωποποίηση τῆς Αἰτής! δήλωσε. Μόνον ὁ Θεός μπορεί νά μου άφαιρέσει τήν έξουσία!

Στὴν Αϊτή δέ μένει ίσως τίποτ' άλλο από τὸ νά προσεύχεται...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Οί φυλακές τοῦ Πόρτ-ώ-Πρένς: Άνήκουστα βασανιστήρια και φρικαλεότητες.

ΕΠΙΛΟΓΕΣ

ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗ ΖΩΗ

(Η σκηνή στο γραφείο του γενικού διευθυντού κάποιου υπουργείου).

Ο ΚΛΗΤΗΡΑΣ (άναγγέλλει): Ο κύριος Μπαντέν.

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ (είρωνικά): Ορίστε, λοιπόν, κύριε Μπαντέν! Πάλλω, κάλλω, πού σας βλέπω ύστερ' από απουσία δυο εβδομάδων. Όλον αυτό τον καιρό, κύριε Μπαντέν, παραμελήσατε κάπως την υπηρεσία (Με προσποιητό ενδιαφέρον). Μήπως τυχόν αρρωστήσατε;

Ο κ. ΜΠΑΝΤΕΝ (ταπεινά): Όχι, κύριε διευθυντά.

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ: Δόξα νάχη ο Θεός! Αυτό θα μου φαινόταν παράξενο, κάλλωστε... Πέντε φορές έστειλα τον κλητήρα για να μου φέρη νέα σας και τις πέντε φορές μου αποκρίθηκε πώς ήσαστε στο καφενείο! Για πείτε μου, μήπως ο πατέρας σας έπαθε ξανά καμμία καρδιακή κρίση;

Ο κ. ΜΠΑΝΤΕΝ (με αξιολύπητο ύφος): Όχι, κύριε διευθυντά. Ο ΓΕΝΙΚΟΣ: Μήπως, κύριε Μπαντέν, είχατε βαφτίσια; Γιατί, αν θυμάμαι καλά, πριν από έξη εβδομάδες, μου αναγγείλατε τον τοκετό της αδελφής σας...

Ο κ. ΜΠΑΝΤΕΝ: Βλέπω πώς με κοροϊδεύετε, κύριε Γενικέ...

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ: Έγώ, κύριε Μπαντέν... Έγώ να έχω τέτοιες ταπεινές διαθέσεις απέναντί σας; Τί λέτε;...

Ο κ. ΜΠΑΝΤΕΝ: Κι' όμως, κύριε Γενικέ, με κοροϊδεύετε... Είσατε σαν όλους αυτούς τους ηλιθίους, που βρίσκουν ευχαρίστηση να με χτυπούν φιλικά δήθεν στην κοιλιά και να με λένε «δημόσιο υπάλληλος», για να γελάσουν... Ναί, για να γελάσουν!... Ο Θεός να σας φυλάη να μη ζήσετε έστω και ένα τέταρτο μονάχα της δημοσιοπαλληλικής ζωής μου...

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ (εκπληκτικός): Τί θέλετε να πείτε;

Ο κ. ΜΠΑΝΤΕΝ: Άκούστε, κύριε Γενικέ! Σκεφθήκατε ποτέ το

ψυχικό δράμα του κατωτέρου υπαλλήλου, που επίμονα, συστηματικά, αμετάτρεπτα, δε θέλει να πιά στο γραφείο του και που ο φόβος μην του δώσουν τα παπούτσια στο χέρι, τον κυνηγάει, τον βασανίζει, τον τυραννεί από το πρωί ως το βράδυ;

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ: Όμολογώ, ότι δεν το σκέφτηκα...

Ο κ. ΜΠΑΝΤΕΝ: Έ, λοιπόν, κύριε Γενικέ, είναι φοβερό μαρτύριο και τέτοια ακριβώς είναι όλη η ζωή μου. Κάθε μέρα, μόλις ξυπνήσω, συνέρχομαι, λογικεύομαι, και λέω μέσα μου: «Πήγαί-νε σήμερα στο γραφείο σου, Μπαντέν. Έχεις μία βδομάδα, που δεν πάτησες!». Ντύνομαι, λοιπόν, και ξεκινώ. Έχω απόφαση να έρθω στο γραφείο μου. Μά, στο δρόμο μου, συναντώ ένα καφενείο και φρουστά! μπαίνω μέσα. Πίνω ένα κονιάκ, δύο, τρία... Κυττάζω το ρολόι και συλλογιέμαι: «Όταν περάσει μία ώρα, θα σηκωθώ και θα πάω στο γραφείο μου!». Δυστυχώς, περνάει μία ώρα και περιμένω να περάση ένα τέταρτο ακόμη. Κι' όταν περάσει και το τέταρτο, περιμένω...

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ: Να γίνη μισή και ούτω καθεξής...

Ο κ. ΜΠΑΝΤΕΝ: Άκριβώς! Έπειτα λέω μέσα μου: «Τώρα είναι πολύ άργα. Αν πήγαίνα, θά-ταν σαν να τους κοροϊδεύα. Άς τ' αφήσουμε για την άλλη φορά!». Κι' έτσι περνάνε οι μέρες. Τί ζωή φριχτή είν' αυτή! Έγώ που είχα ένα τόσο γερό στομάχι, μία τόσο καλή ύγεια, ένα τόσο θαυμάσιο ύπνο, δε βρίσκω πιά ευχαρίστηση σε τίποτα! Κάθε τι που τρώω, μου φαίνεται πικρό σαν χολή. Όποτε βγαίνω έξω, περπατώ στους δρόμους σαν κλέφτης, κυττάζοντας ολόγυρά μου με τον αδιάκοπο φόβο μήπως συναντήσω κανέναν από τους προϊσταμένους μου! Όποτε γυρίζω σπίτι μου, με τρώει η έγνοια μήπως αντι-κρύσω το έγγραφο της απολύσε-

ώς μου! Η απόλυση κρέμεται από πάνω μου, σαν τη Δαμόκλειο σπά-θη... Δεν υποφέρεται πιά τέτοια ζωή!...

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ: Μιά ερώτησι, κύριε Μπαντέν: Μιλάτε σοβαρά ή αστειεύεσθε;

Ο κ. ΜΠΑΝΤΕΝ: Μακάρι να είχα όρεξη για άστεια!... Μα για σκεφθήτε το, κύριε διευθυντά: Από το υπουργείο παίρνω δυο χιλιάδες φράγκα μισθό. Αυτά είναι δέκα-δύο, που έχω για να ζήσω. Δεν έχω απ' άλλοι πενήντα τσα-κιστή. Τί θα γίνω, σας ρωτώ, την αποφοράδα εκείνη ημέρα, που—α-λ-λοίμονο!—δω παύουν να μου τα δίνουν; Γιατί πρέπει να έχετε, ότι εγώ δεν ζω με αυταπάτες...

Είμαι τριανταχρόνιος και ο-ποιος σ' αυτή την ηλικία άφησε να του φύγη το ψωμί απ' τα χέ-ρια, πρέπει να εγκαταλείψη την ελπίδα πώς πρόκειται πιά να το ξαναβρή!... Ω, αυτές οι διαπιστώ-σεις δεν είναι ευχάριστες! (Παί-ρνοντας ύφος πείθι θλιμμένο). Ξέ-ρετε πώς έχω αδυνατίσει δέκα κι-λά από την ημέρα, που έπαψα να πατώ στο υπουργείο; (Άνα-σκήκωνει αυθόρμητα το πανταλόνι του). Κυττάζω τις γάμπες μου πώς έχουν γίνει! Λίγο ακόμη και θα μοιάζουμε με στέκες... Όσο για τί μέση μου, τί να σας πώ; Σταθήτε πώς στιγμή, κύριε Γενι-κέ. Είμαστε άντρες και μεταξύ ανδρών, όλα μπορούν να ειπω-θούν... Σήμερα το πρωί είχα την περιέργεια να κυττάζω τά... νωτα μου στόν καθρέφτη... Έ, λοιπόν, ακόμη δε μπορώ να συνέλθω από τί λυπή μου! Είμαι ένας αξιολύ-πητος άνθρωπος. Κι' δλ' αυτά ποιος τα έκανε; Η στενοχωρία, οι συνεχείς αγωνίες μου, τα κα-θημερινά καρδιοχτύπια... Κάθε νύ-χτα με πιάνει βήχας και μουσκέω

απ' τόν ιδρώτα. Έχω εφιάλτες, παραμιλητά, καούρες... Σηκώνομαι πέντε-έξη φορές ως το πρωί, για να πάω να πτώ νερό... Ά, δλ' αυτά δεν πρόκειται να έχουν κα-λό τέλος...

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ (με αληθινή συγ-κίνησι): Αφού είν' έτσι, κύριε Μπαντέν, γιατί δεν έρχεσθε, λοι-πόν, στο γραφείο;

Ο κ. ΜΠΑΝΤΕΝ: Άδύνατον, κύριε Γενικέ! Δε μπορώ!... Ά-ποκτινώνεται κανείς εδώ μέσα...

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ: Αν χρησιμο-ποιούσαν όλοι οι συνάδελφοί σας τέτοια γλώσσα...

Ο κ. ΜΠΑΝΤΕΝ (κάπως ξερά): Θα σας παρατηρήσω, κύριε Γενικέ, με όλο το σεβασμό, που σας οφείλω, πώς δε μπορεί να γίνη σύγκρισι ανάμεσα σε μένα και στους συναδέλφους μου. Έ-κείνοι δε διαθέτουν για το γρα-φείο παρά ζήλο, εργατικότητα, έ-ξυπνάδα και καιρό... Έγώ όμως θυσιάζω στην υπηρεσία όλη τη ζωή μου! (Με ύφος απελπισμέ-νο). Ά, δεν υποφέρεται πιά αυ-τό το πράγμα, κύριε Γενικέ...

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ (σηκώνεται από τη θέση του): Αυτή είναι και η δική μου γνώμη, αγαπητέ μου!

Ο κ. ΜΠΑΝΤΕΝ (σηκώνεται κι' αυτός): Δεν το νομίζετε;

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ: Απολύτως! Ύ-ποβάλλετε μου, λοιπόν, την πα-ραιτήσι σας. Θα τη διαβιάσω ά-μέσως στόν υπουργό!...

Ο κ. ΜΠΑΝΤΕΝ (κατάπλη-κτος): Την παρατήρησι μου; Δεν έχω καμμία διάθεσι να παραιτή-θω, κύριε Γενικέ. Ζητώ μονάχα αυξήσι!...

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ: Αύξησι;

Ο κ. ΜΠΑΝΤΕΝ: Για όνομα του Θεού, κύριε Γενικέ! Για σκε-φθήτε το λιγάκι!... Δε μπορεί να σκοτώνεται κανείς στη δουλειά για δυο χιλιάδες φράγκα... Άς είμαστε δίκαιοι πρὸς τὸν πλησίον μας...

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ: Αύξησι;...

Ο κ. ΜΠΑΝΤΕΝ: Μάλιστα, αὐ-ξήσι!

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ: Μὰ αυτό είναι πρωτακόυστο!

Ο κ. ΜΠΑΝΤΕΝ: Μπορεί, αλλά έτσι πρέπει να γίνη! Είναι σπου-δαίο δηλαδή να τρέψη το Κράτος έναν εξαιρετικό υπάλληλο, που τσακίζεται!...

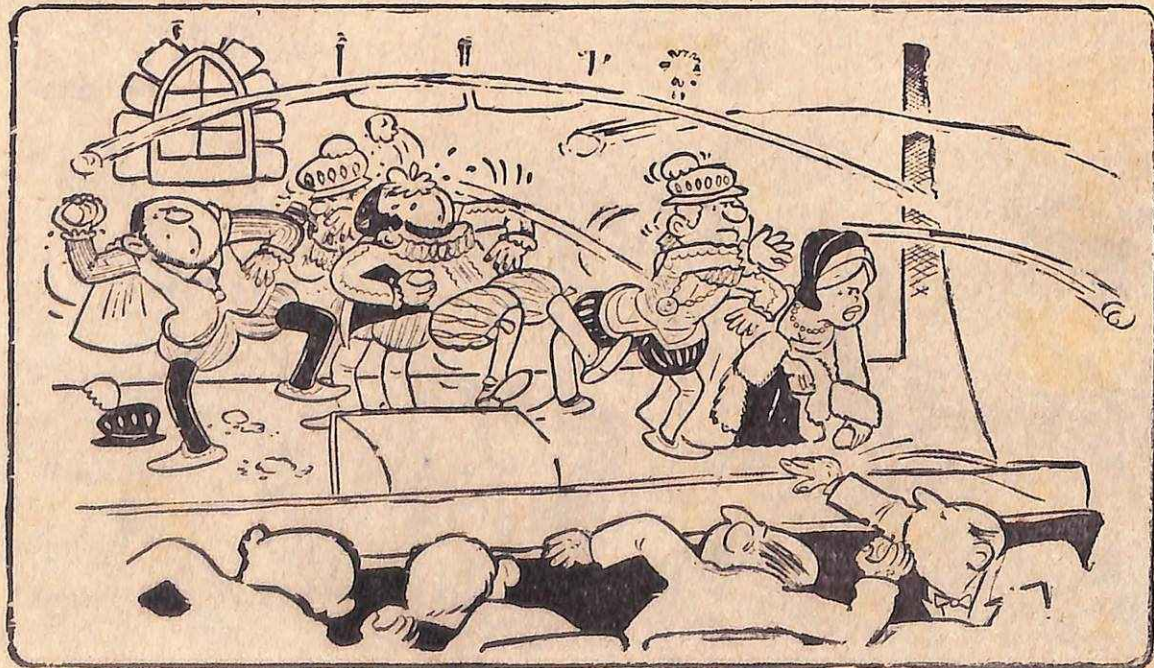
Ο ΓΕΝΙΚΟΣ: Στὸ καθήσι;

Ο κ. ΜΠΑΝΤΕΝ: Έστω, στὸ καθήσι, στὴν τεμπελιά... Άν ἐρ-χόμουν όμως εδώ, τί θα συνέβαι-νε; Θα παρέσυρα και τους άλλους υπαλλήλους. Η τεμπελιά κι' η λί-μα είναι μεταδοτικά... Τί θα συνέ-βαινε τότε, παρακαλώ; Η υπη-ρεσία θα παρέλυε. Ένω τώρα; Γυ-ρίζοντας έξω, σώζω την κατάσταση! Έπιμένω, λοιπόν, κύριε Γενι-κέ! Πρέπει να μου δοθῇ αὐξή-σι! Τὸ Κράτος έχει καθήκον ν' ἀμείψῃ τὸ ζήλο μου! Άμ' πώς;...

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΑΣΗΜΕΝΙΟ ΚΛΕΙΔΑΚΙ

Ένα νυχτερινό κέντρο στη Μιννε-απολι ἐπινόησε έναν πρωτότυπο τρόπο, για να προσελκύση πελάτες. Σε κάθε γυναίκα, που πηγαίνει σ' αυτό το κέντρο, ένας υπάλληλος δί-νει ένα ασημένιο κλειδάκι, που ανοί-γει μία κρυστάλλινη θήκη, μέσα στην οποία βρίσκεται μία υπέροχη γούνα από Βιζόν. Η γούνα θα πε-ράση αμέσως στην κατοχή εκείνης, που θ' ανοίξη αυτή τη θήκη. Κι' έ-δώ ακριβώς βρίσκεται όλος ο κό-μπος. Γιατί μόνο ένα κλειδί στις δέκα χιλιάδες ταιριάζει στην κλει-δαριά. Τα άλλα δεν πιάνουν. Είναι περιττό να πούμε ότι το κέντρο γε-μίζει κάθε βράδυ από κόσμο. Κάθε γυναίκα που πηγαίνει εκεί έχει την ελπίδα ότι θα είναι η τυχερή.

Αντεπίθεσι...

ΤΑ 900 ΠΑΙΔΙΑ ΜΙΑΣ ΙΤΑΛΙΔΑΣ

Από το 1932 η κυρία Τσερέττι φιλοξενεί και ανατρέφει εγκαταλελειμμένα παιδιά!..

σο δύσκολη, που την αναγκάζει να ξαγρυπνεί τις νύχτες, για να τα ναυοριζή και να βρίσκεται όλη την ημέρα στο ποδί, για να τα περιποιήται, να τα πλύνει, να τα ταΐζει και να φωνάζει το γιάτρο κάθε φορά, που θα έχουν λίγο βή-χα ή λίγο πυρετό;

— Η αιτία, εξηγεί η Έρνέστα Τσερέττι, είναι απλή: Είμαι κι' εγώ ένα παιδί «άγνωντων γονέ-ων». Όταν γεννήθηκα, η μητέρα μου δώθηκε από τους γονείς της. Ήταν οι καιροί, που καμμία κο-πέλλα δεν τολμούσε να ομολογή-ση μία παράνομη μητρότητα. Τό-τε, κάτι τέτοια παροστράφημα, στοίχιζαν αιματηρές ταπεινώσεις...

Είχα, λοιπόν, κι' εγώ την ά-τυχία να μεγαλώσω στη σκιά των όρφανοτροφείων, ανάμεσα σε κα-λόγριες και σε ψυχρές βρεφκο-μους. Θυμάμαι ακόμα τις ατέ-λειωτες βραδιές της παιδικής η-λικίας μου, όταν έκλαιγα κάτω από τα σκεπάσματα μ' ένα μαν-τήλι στο στόμα, για να μην ά-κουση κανείς τους λυγμούς μου. Θυμάμαι την απέραντη θλίψη, τί βαθεία πίκρα, που γέμιζε την παι-δική καρδιά μου, που μάταια ά-ναζητούσε λίγη στοργή, λίγη τρυ-φερότητα, ένα μητρικό χάδι. Κι' αυτή την πίκρα δεν κατώρθωσα να τη λιγαστώμεν ούτε οι σπά-νιες — όλο και πιο σπάνιες — επίσκεψεις μίας γυναίκας, που μου έλεγαν πώς ήταν η μητέρα μου, μὰ που εγώ δεν κατώρθω-να να τρέξω κοντά της και να της χαμογελάσω.

Και προσθέτει: — Έγώ ξέρω τί σημαίνει να

ζή ένα παιδί ανάμεσα σε ξένους και γνωρίζω την πικρή γεύσι της ευγνωμοσύνης, που φέρνει στην παιδική ψυχή εκείνη η αδιάφορη στοργή, που του προσφέρεται ί-σως ελκρινά, αλλά οπωσδήποτε επαγγελματικά, εκείνα τα βισσι-κά και αφηρημένα χάδια των ά-γνωστων ανθρώπων, που πηγαί-νουν κάθε τόσο να το επισκε-φθούν και που το κυττάζουν με περιέργεια και με οίκτο.

»Αρχισα να εργάζομαι, όταν ήμουν οχτώ χρόνων και ύστερα από μερικά χρόνια, παντρεύτηκα, ακολουθώντας τη συμβουλή μίας καλόγριας, που μ' αγαπούσε και ήθελε να με δῇ «ἀποκαταστημένη».

»Ο άντρας μου είχε φανή στην καλόγρια «καλός, σοβαρός και νοικοκύρης». Μὰ έφτασαν δυο μή-νες γάμου για να καταλάβω, ότι ήταν σκλάβος των χαρτιών και του κρασιού. Η ζωή κοντά του ήταν ένας εφιάλτης. Βρήκα τη δύ-ναμι να τον αφήσω και ξαναγύ-ρισα στο όρφανοτροφείο.

»Παρακάλεσα την προϊσταμένη να με βοηθήση να γίνω νοσοκό-μος. Είχα σκοπό να εργαστώ σ' ένα λεπροκομείο. Ύστερα, όμως, κάποια μέρα, μου ήλθε η ιδέα, ότι μπορούσα να αφέρωσω τη ζωή μου σ' ένα σκοπό ακόμη πιο ευγενικό. Μπορούσα να ανατρέφω παιδιά, που δεν είχαν κανένα και να τους χωρίς τη στοργή, την τρυφερότητα, το χάδι, που τόσο έχουν ανάγκη. Τὸ 1932 — ήμουν τότε είκοσι έξη χρονών — πέτυ-χα, για πρώτη φορά, την άδεια να πάρω στο σπίτι ένα παιδί. Τὸ θυμάμαι σά να ήταν σήμερα! Η-

ταν καλόκαϊρι και στις γωνίες των δρόμων οι παγωτατζήδες πουλού-σαν παγωτά σε χωνάκια. Ήταν ακόμη τα τραίμ με τους άνοιχτούς εξώστες. Τὸ παιδάκι, που κρα-τούσα στην άγκυλιά μου λεγόταν Μάουρο και ήταν μόλις έξη ημε-ρών. Τὸ κράτησα μαζί μου μέχρι τὸ τέλος του πολέμου. Είναι ένα από εκείνα που δεν τὰ ξαναείδα πιά...

»Η «Μαμά Έρνέστα», είναι κα-θισμένη κοντά στο μικρό τραπέζι της κουζίνας και τὸ βλέμμα της δεν ἀποτραβιέται ούτε στιγμή από τὸ «παράκο», όπου παίζουν τα έξη από τα έφτα παιδιά, που κρατάει τώρα στο στήτι της. Τὸ πιο μεγάλο είναι ένα κοριτσάκι πέντε χρόνων και τὸ πιο μικρό είναι μόνο έφτα μηνών και ἡ «Μαμά Έρνέστα» τὸ κρατά στα γόνατά της.

— Τα περισσότερα από τα «παιδιά» μου, λέει ἡ Έρνέστα Τσερέττι, έχουν υιοθετηθῇ από κα-λές οικογένειες, άλλα έδω κι' άλ-λα στο εξωτερικό. Λυπάμαι πολ-λό κάθε φορά, που φεύγει ένα, μὰ τί μπορώ να κάνω; Είναι σω-στό να γίνεται έτσι. Τὰ αντρώγι-να, που δεν έχουν παιδιά, πρέπει να παίρνουν κοντά τους παιδιά, που δεν έχουν γονείς!

»Καμμία φορά, λέει ἡ «Μαμά Έρνέστα», τυχαίνει κάποιο απ' αυτά τα παιδιά, να γνωρίση την πραγματική του μητέρα. Μὰ είν-αι καλύτερα να μὴ συμβῇ αυτό. Γιατί κανένα δε μπορεί να νοιώ-ση πραγματική αγάπη για τὴ γυ-ναίκα, που τὸ εγκατέλειψε. Πριν από δυο μήνες, ένα από τα βικά μου, ήρθε να μὴ πῇ, ότι έμαθε πὸν κακοκύριό ἡ μητέρα του. Πήγε και συνάντησε μίαν γυναίκα με ψυχρὸ πρόσωπο, που τὸ φά-νικε ολότετα ξένη. Έφυγε με μίαν δικαιολογία, χωρίς να της πῇ τί-ποτα και ἦρθε να κλάψῃ εἰς, στην άγκυλιά μου, όπως έκλαιγε όταν ήταν μικρό...

Πὼς ζή ἡ «Μαμά Έρνέστα»; — Μὲ τὸ ἐπίδομα, που μοῦ δί-νει τὸ όρφανοτροφείο, που μοῦ ἐμ-πιστεύεται τὰ παιδιά, ἀπαντῶ. Μὲ τὴ βοήθεια ἐπίσης τῶν γειτό-νων και με τὰ δέματα, που ἐρ-χονται κάθε τόσο και που πολ-λές φορές έχουν σφραγίδες από τὰ πιο μακρινά και παρσένια μέ-ρη, όπως από τὴ Βενεζουέλα ἢ τὸ Περού. Είναι από ανθρώπους που, ποὶς ξέρει πὼς, έχουν μά-θει ἡ έχουν διαβάσει τὴν ιστο-ρία μου και προσπαθοῦν να μοῦ δώσουν μίαν βοήθεια. Μερικές φο-ρές, στέλνουν πράγματα περίε-ρα, ακόμη και γλυκά από τὰ μέ-ρη τους, που τὰ παιδιά τὰ τρώ-νε με λαίμαργία!...

Τώρα ἰδρύθηκε στὸ Τουρίνο μίαν ὀργάνωσι, που έχει σκοπό να ὑ-ποβοήθησῃ τὴν υιοθεσίαν τῶν παι-διῶν «άγνωντων γονέων». Τὴν ἱ-δρυσε ένας εργολάβος οικοδομῶν, ένας νέος τριανταπεντε χρόνων, που λέγεται Φραντζέσκο Σαντα-νέρα.

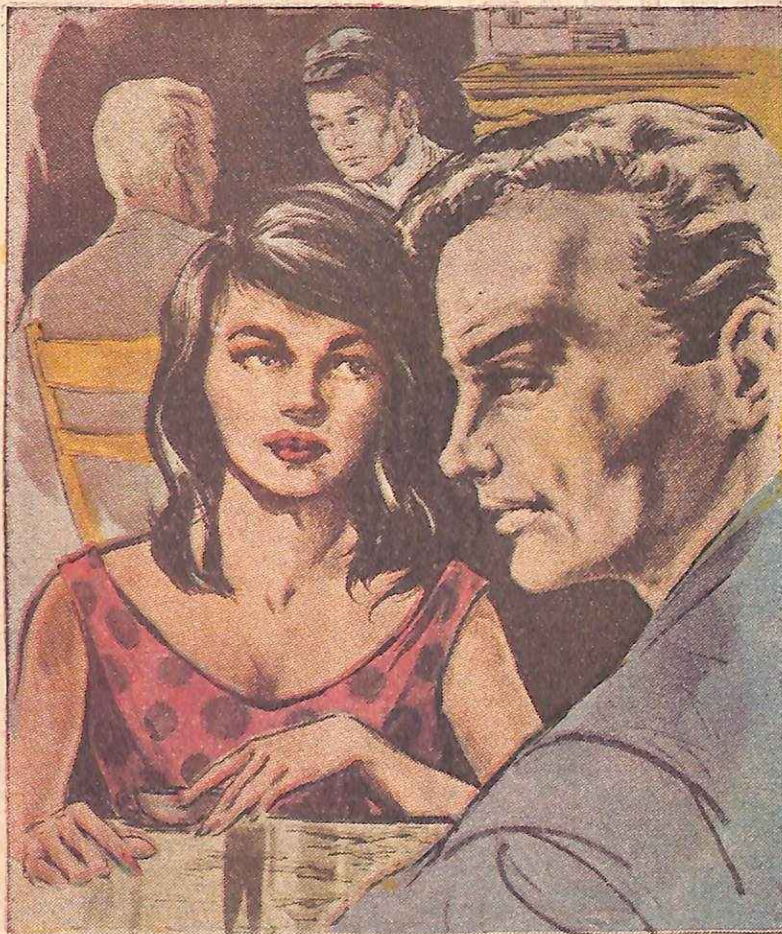
— Πρέπει όλα αυτά τὰ παι-διά να βρῶν τὴ θέση μίας αλη-θινῆς οικογένειας και να μεγαλώ-σουν με ὅλη τὴ στοργή, που ἡ μοίρα τους ἀρνήθηκε. Λέει ὁ ἰδρυ-τής τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς, που έχει κιόλας πενήντα μέλη, προθυ-μα να προσφέρουν τὴν ὑπηρεσί-ας τους.

»Η «Μαμά Έρνέστα» τὸ ξέρει αὐτὸ και έχει ἐμπιστοσύνη.

— Άνθρωποι με καρδιά ὑπάρ-χουν ακόμη, λέει. Χρειάζεται ὁ-μως να τους βοηθήσουμε να τὸ καταλάβουν. Έγώ κάνω ὅτι μπο-ρώ. Έχω «ἀναστήσει» ἑννιάσκια παιδιά και εἶμαι ἀποφασισμένη να ἐξακολουθήσω. Τὸ στήτι εἶ-ναι μικρό, μὰ εκείνα που έχει ση-μασία, είναι τὰ αίσθηματά!...

Η Έρνέστα Τσερέττι με τὰ έφτα παιδιά, που φιλοξενεί τώρα στὸ μικρὸ της διαμέρισμα, στὸ Τουρίνο.

— "Οχι, Αντρέα, δε μπορώ ν' αφήσω να φύγει η ευκαιρία, που μου έφερε η τύχη... το έλεγε η Λίνα

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ μου ξεφεύγει από τα χέρια και πέφτει απάνω στο παχύ περσικό χαλί. Ακουμπώ το κεφάλι στη ράχη της πολυθρόνας και κλείνω τα μάτια, νοιώθοντας ότι έχω γίνει κατάχλωμη, ενώ μέσα στο μυαλό μου βουίζουν μ' ένα παρξένο δδυνήρο θόρυβο τα λόγια, που είχα διαβάσει πιδ πριν στις «άγγελίες γάμων» μιας αθηναϊκής εφημερίδας: «Ο Ανδρέας Π. του Γεωργίου και της Ειρήνης το γένος Β. και η Χριστίνα Ζ. του Σταύρου και της Αικατερίνης το γένος Α. πρόκειται να έλθουν εις γάμους...».

Ανοίγω τα μάτια και ρίχνω γύρω μου ένα βλέμμα τρομαγμένο, απελπισμένο, ενώ μέσα μου ψιθυρίζω μια ευχή: «Θεέ μου, κάνε να είναι όλα ένα όνειρο...».

Μα τα μάτια μου συναντούν ολόγυρα μου το απέραντο σαλόνι με τα βαρεια έπιπλα, τους θαυμάσιους πίνακες, τα βαρύτιμα χαλιά, ένα σαλόνι που οι φτωχές κοπέλλες — όπως ήμουν εγώ άλλοτε — το βλέπουν μόνο στον κινηματογράφο και... στα όνειρά τους.

Τινάξω το κεφάλι και προσπαθώ να συνέλθω.

Είμαι τρελή, τρελή, τρελή! ψιθυρίζω. Μήπως εγώ δεν το θέλησα αυτό; Μήπως εγώ δεν επιθύμησα τα πλούτη;

Από το μεγάλο ραδιόφωνο—έπιπλο, που βρίσκεται στο βάθος της σάλας, μεταδίδονται σε χαμηλή ένταση ελληνικά και ξένα τραγούδια, που φτάνουν στ' αυτιά μου, χωρίς να τ' ακούω, σαν ήχοι εξωτερικοί, μακρυνοί, αδιάφοροι, χωρίς σημασία. Ξαφνικά, όμως, κάποιος απ' αυτά ξεχωρίζει. Η μουσική του φαίνεται να δυναμώνει, να γεμίζει τη σάλα, ν' αντιχρή στις γωνίες. Τα λόγια που φτάνουν στ' αυτιά μου με μιά ένταση σχεδόν ερπιατική, γλυστοτρον στην καρδιά μου, χώνονται στην ψυχή μου και γίνονται μαχαίρα με μυτερές αιχμές:

«Δεν είμαι τίποτα, αφού δεν μπορέσα να σέ κρατήσω,

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΤΙΠΟΤΑ

δεν είμαι τίποτα — είμ' ένα σκέτο (μηνενικό) ρεσα να σέ κρατήσω (Λος να σέ κερδίσω) ούτε σοδ χάρισα ποτέ κανένα ίδα (νικό...)

Κλείνω τ' αυτιά μου σκεδόν με φρίκη, μα η φωνή της τραγουδίστριας εξακολουθεί να περνά ανάμεσα στα δάχτυλά μου και να φτάνει στην ψυχή μου...

«Τώρα κατάλαβα, τώρα που σ' έ(χασα και υποφέρω) δεν είμαι τίποτα, το παραδέχομαι, (μα σ' αγαπώ...)»

Ακουμπώ και πάλι εξαντλημένη στη ράχη της πολυθρόνας, κλείνω τα μάτια, ενώ κοφτά δάκρυα αρχίζουν να πλημμυρίζουν το πρόσωπο μου. Τώρα πιά δε μπορώ να ξεφύγω από τις αναμνήσεις: εκείνη η εφημερίδα, εκείνο το τραγούδι, ακόμη κι εκείνα τα δάκρυα κατάρωσαν να τσακίσουν το φράγμα, που είχα υψώσει θεληματικά ανάμεσα στη Λίνα του χτες και στη Λίνα του σήμερα, ανάμεσα στη φτώχη, στην απλή κοπέλλα και την πλούσια και υπέροχη κυρία. Ναί, ακόμη κι' εκείνα τα δάκρυα. Γιατί δεν είχα κλάψει πιά, ύστερα από εκείνο το βράδυ, πριν τρία χρόνια...

Ανάμεσα στα κλειστά μου βλέφαρα φαναβλέπω πάλι το πρόσωπο του Αντρέα, σκυμμένο απάνω μου, τα όμορφα αντρίκια χαρακτηριστικά του συσπαρμένα από έκπληξη, από δισταγμό, από αγωνία, ξανακούω τη φωνή του βραχνή, πνιγμένη: — Λίνα, δε μιλάς σοβαρά...

Και ξανακούω τη δική μου φωνή ήρεμη, ψυχρή, αποφασιστική: — Μιλάω σοβαρά, Αντρέα. Βαρέθηκα πια τη φτώχεια, τη μιζέρια, τις χίλιες διακόσιες δραχμές του γραφείου, που σου δίνουν την έντι

“Ενα τραγούδι—Μιά ιστορία”

πως πώς είναι κατι, αλλά που σε φτάνουν για τίποτα. Το πεπρωμένο μουσείλει μια ευκαιρία και δεν πρόκειται να την αφήσω να μου ξεφύγει. Ο Αριστείδης Μ. είναι πλούσιος, πολύ πλούσιος, έχει ένα σωρό καράδια, βίλλες, αυτοκίνητα, κόττερα και τόσα εκατομμύρια σε ξένες τράπεζες, που σε πιάνει ίλιγγος.

—Μά, Λίνα, θα μπορούσε να είναι πατέρας σου.

—Είναι μονάχα σαρανταπέντε χρόνων. Με περνά είκοσιτέσσερα χρόνια. Αν τ'ο καλοσκεφτείς δεν είναι πολλά. Έμεις οι γυναίκες γερινάμε πάντα πιο γρήγορα.

—Καί... η αγάπη μας, Λίνα; —Η αγάπη μας ήταν όμορφη, Αντρέα, αλλά ήταν μια αγάπη φτωχή και οι φτωχές αγάπες είναι καταδικασμένες να πεθάνουν από την πείνα και από το κρύο...

—Μα είμαστε νέοι, αγάπη μου. Μπορούμε να αγωνιστούμε, να παλέψουμε. Έγώ θα τελειώσω το Πολυτεχνείο, θα κάνω καριέρα και τότε θα μπορέσω να σου προσφέρω μια ζωή άνετη, ίσως πλούσια.

—Ναί, αλλά στο μεταξύ θα χρειαστή να κυλήσει καιρός, τα καλύτερα χρόνια της ζωής μου θα περάσουν σκυμμένα πάνω στη γραφομηχανή. Όχι, Αντρέα, δε μπορώ ν' αφήσω να φύγει η ευκαιρία, που μου έφερε η τύχη. Θα γίνω γυναίκα του Αριστείδη.

Εκείνος σηκώθηκε, κατάχλωμος, κάνοντας μια φανερό προσπάθεια για να φωνή ήρεμος, αδιάφορος. Μου απλώσε το χέρι.

—Τότε αντίο Λίνα, σου εύχομαι να γίνεις πραγματικά ευτυχισμένη! —Ευχαριστώ, Αντρέα.

Τόν κύτταζε καθώς απομακρυνόταν με μεγάλα βιαστικά βήματα, ενώ εκείνη την ίδια στιγμή από το ραδιόφωνο του κέντρου ακούστηκε η

ένος γνωστού δικηγόρου.

Κι' εκεί, ακριβώς σ' εκείνο το γραφείο, πριν από μια εβδομάδα, ήρθε να με συναντήσει αναπάντεχα η μεγάλη τύχη, ο Αριστείδης Μ., ένας βαθύπλουτος εφευριστής, φίλος και πελάτης του προϊστάμενου μου. Ήταν μεσοκόπος αλλά γοητευτικός, με τα γκριζα μαλλιά του και το κοσμοπολίτικο ύφος του. Την πρώτη φορά που με είδε με κύτταζε μ' ενδιαφέρον, τη δεύτερη φορά ξανάρθε στο γραφείο... α να μου ζητήσει να γίνω γυναίκα του.

Εγώ, νόμισα ότι ζούσα ένα όνειρο πολύ όμορφο, για να είναι αληθινό. Πάντα ονειρευόμουν τα πλούτη, πάντα συχαινούμουν τη φτώχεια. Νομίζα ότι θαφκίνα είχα μεταμορφωθεί σε Σταχτοπούτα του παραμυθιού, παρ' όλο, που το βασιλόπουλο είχε τα διπλά μου χρόνια. Και δέχτηκα, χαλίσμην από τη λάμψη της μεγάλης ζωής, που άνοιγταν μπροστά μου, λησμονώντας ολότελα τον Αντρέα, τον έρωτά μας...

Τώρα όμως τα ξαναθυμούμουν όλα. Τα λόγια εκείνου του τραγουδιού είχαν πλημμυρίσει την καρδιά μου από τύψεις, από πόνο, από νοσταλγία. Γύρισα στο σπiti, έπεσα στο κρεβάτι μου κι' έκλαψα για όλη πολλή. Συλλογίζόμουν ότι το άλλο πρωί, θα πήγαίνα να βρω τον Αντρέα και όλα θα ξαναρχίζαν, όπως πρώτα.

Μά, το άλλο πρωί, η λογική είχε προφτάσει ν' απλώσει και πάλι το παγωμένο της στρώμα πάνω στην καρδιά μου και το μυαλό μου είχε θαλώσει και πάλι από το όνειρο της μεγάλης ζωής. Έτσι... παντρεύτηκα τον Αριστείδη.

Πέρασαν από τότε τρία χρόνια. Τρία χρόνια, που στάθηκαν αρκετά, για να μου γνωρίσουν τη μεγάλη ζωή και να σκοτώσουν μέσα μου τις αυταπάτες. Τρία χρόνια, που στάθηκαν περισσότερο από αρκετά για να καταλάβω ότι οι γόνες, τα κοσμήματα, τα παλάτια, δε φτάνουν για να ζεστάνουν την καρδιά.

Ο Αριστείδης, μου φερόθηκε πάντα καλά αυτό τον καιρό. Είναι έτοιμος να ικανοποιήσει κάθε καπρίτσιο μου, μα λίγο καιρό ύστερα από το γάμο μας ανακάλυψε με φρίκη ότι, παρ' όλο τον έρωτα που έδειχνε για μένα, δεν είχε σκοπό να απαρνηθί τις συνήθειες του μεσοκόπου γυναικοκακτητή...

Τρία χρόνια... Και ύστερα, για μια φορά ακόμη, η μεγάλη απόφαση: Θάφηναι. Ναί, θάφηναι, θα ξαναγυρίζα στον Αντρέα, θα του ζητούσα να με συγχώρηση, να με κρατήσει κοντά του...

Η βίλλα, που μένομουν μόνη με τον Αριστείδη δε βρίσκεται στην Ελλάδα, αλλά σε κάποια ευρωπαϊκή χώρα. Μέσα στην τσάντα μου υπάρχει από χτες ένα αεροπρόκιο εισιτήριο για την Αθήνα. Θάφηναι αύριο με το πρώτο αεροπλάνο και θα ξαναγυρίζα στον παλιό έαυτο μου, στην αληθινή ζωή.

Μά, σήμερα, ανοίγοντας μια ελληνική εφημερίδα, διάβασα την είδηση, που σκότωσε μέσα μου κάθε έλπιδα. Ο Αντρέας παντρεύεται! Παντρεύεται με μια άλλη και αυτή ήταν η πιο σωστή, η πιο δίκαιη τιμωρία για μένα!

Χοντρά δάκρυα εξακολουθούν να κυλούν από τα μάτια μου. Ο δρόμος του γυρισμού έχει κλείσει πίσω μου νιά πάντα.

Η φωνή της τραγουδίστριας δεν γίνεται πια από το ραδιόφωνο, εγώ εξακολουθώ να την ακούω: «εν είμαι τίποτα το παραδεχόμμαι (μα σ' αγαπώ...)»

—Σ' αγαπώ, Αντρέα, ψιθυρίζω κι' αυτή η ανώφελη φράση μου κυρταλιάζει την ψυχή. Το ξέρω... δεν είμαι τίποτα... μα σ' αγαπώ! Ναί, δεν είμαι τίποτα, τώρα το νοιώθω! Τίποτα περισσότερο από ένα μνηνικό, ένα άθλιο μνηνικό, βουτηγμένο στο χρυσάφι...

ΛΙΝΑ Π. Ν. (Επιμέλεια Σ.ΜΠΟΡΛΕΣΣΗ)

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Μαρλένα δηλώνει στον πατέρα της ότι θα παντρευτεί και δίχως προίκα, αφού εκείνος δεν έχει τώρα να της δώσει κι' επί πλέον θα φανερώσει όλα τα μυστικά της στο Λίνο Τέκλη, βέβαιη πως θα την αγαπήσει έτσι πιο πολύ. Ο Βασιλειάδης όμως είναι σίγουρος πως, μόλις ο Λίνος ακούσει ότι η Μαρλένα είναι φτωχή, θα της γυρίσει την πλάτη. Η Μαρλένα, λοιπόν, τα εξιστορεί όλα στο Λίνο κι' εκείνος απομείνει κατάπληκτος. Το μόνο δε που του κάνει εντύπωση είναι: το ζήτημα της προίκας και εξηγεί στη Μαρλένα ότι θα καταφύγει στα δικαστήρια για να τη διεκδικήσει, γιατί δεν πιστεύει ότι δεν έχει χρήματα ο Βασιλειάδης. Η Μαρλένα όμως αποκλείει μισό τέτοιο ενέργεια...

— "Οχι!" "Αν ήμουν παιδί τους, ίσως να το σκεπτόμουν... Καί πάλι, όμως, νομίζω πως δε θα τ' αποφασίζα..." "Οχι, δε θ' αποφασίζα να σύρω στα δικαστήρια τους γονείς μου. Ένας λόγος παραπάνω, που δεν είμαι παιδί τους... Λίνο!... Έμένα δε με νοιάζει. Δεν τη φοβάμαι τη φτώχεια! Συμβαίνει μέσα μου κάτι παράξενο. Από τη στιγμή πουμάθα πως δεν είμαι κόρη τους, από τη στιγμή, πουμάθα πως οι γονείς μου είναι φτωχοί, ταπεινοί άνθρωποι, δεν τη φοβάμαι τη φτώχεια! Θα ζήσουμε κι' έμεις όπως τόσοι και τόσοι άλλοι νέοι, που αρχίζουν με δυσκολία τη ζωή τους. Θα εργάζομαι κι' εγώ! Ξέρεις, θα είναι ωραία... πολύ ωραία..."

Την άκουγε με σφιγμένα χείλη, με πρόστομο μαύρο...

— Δε μιλάς; τον ρώτησε φοβισμένη.

— Τί να πώ;... —Να μου πής, ότι δεν απογοητεύθηκες, επειδή είμαι άπορη...

— Αστείρο πράγμα... ψιθύρισε ο νέος άνοητος στα δόντια της. Το ύφος του όμως ήταν σά μακρυνό, σαν άφηρημένο.

— Μ' αγαπάς; — Πότες φορές θα με ρωτήσεις σήμερα... της αποκρίθηκε νευρικά.

— Τώρα θέλω να τ' ακούσω άλλη μια φορά... — Τό ξέρεις πως σ' αγαπώ! — Τότε δεν πρέπει να φοβόμαστε τίποτα!... Απολύτως τίποτα...

— Άκου, αγαπημένε μου: Θα πώ τω πατέρα μου, ότι όλα είναι να τάζει κι' ότι θα παντρευτούμε την πρώτη 'Ιουνίου. Είμαι σίγουρη, ότι θα σε συμπαθήσει όταν σε γνωρίσει...

Ο Λίνος σηκώθηκε. Έτσι, χωρίς να την προειδοποίηση, χωρίς να τη ρωτήσει αν θέλη να φύγουν, σηκώθηκε μονοκόμματος.

— Φεύγομε; τον ρώτησε άπορημνή.

— Νομίζω πως είναι καλύτερα να πάς σπiti σου, να μιλήσετε... — Ναί... Κι' εγώ δε βλέπω την ώρα να πάω σπiti να τα πώ...

Η ΜΑΡΛΕΝΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

Τα μάτια της πετούσαν σπithes, τα μάγουλά της ήταν φλογισμένα

ΤΟ ΞΕΡΡΙΖΩΜΑ ΜΙΑΣ ΦΥΚΗΣ

‘Ο Φίλιππος κι' η Κλάρα την κύτταζαν με ματία μεγάλα. ‘Η Κλάρα κρατούσε την αναπνοή της, για να μη χάσει λέξη.

— Ωστε... τί σου είπε, τί σου είπε;... ξαναρώτησε.

— Πώς θέλει να παντρευτούμε την ‘Ιη ‘Ιουνίου.

‘Ο Βασιλειάδης χτυπούσε τα δάχτυλά του νευρικά στο τραπέζι.

— Δε μ' άρεσει, δε μ' άρεσει... ‘Η φωνή του έδειχνε μεγάλη στενοχώρια.

— Πατέρα, φώναζε η κοπέλλα, προσπαθώντας να συγκρατήσει το θυμό της. Δεν κάνανε μιά συμφωνία; Δε μου είπες, ότι δε θα φέοις αντίρρηση, αν δεχθώ να με παντρευτεί έντελώς άπορηκη;...

— Στο είπα... αλλά... — Δε χωρεί αλλά, πατέρα!... Έξέ άλλου, γιατί να φέρεις εμπόδιο εσύ;

— Δε μ' άρεσει αυτός ο άνθρωπος. — Έγώ θα τον παντρευτώ, πατέρα, όχι εσύ! είπε μ' ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο η Μαρλένα.

“Ήθελε με το χαμόγελο της να γλυκάνη τα κοφτά της τα λόγια...”

— Μαρλένα... παροκάλυψε η Κλάρα. Μη θυμώνεις. Τό ξέρεις πολύ καλά, ότι δεν σκέπτεται τίποτ' άλλο ο πατέρας σου... — Τό ξέρω! τη διέκοψε η κοπέλλα. Κι' εγώ δε σκέπτομαι τίποτ' άλλο... Αλλά κάνανε μιά συμφωνία... Καί περιμένω να μείνη ο πατέρας στη συμφωνία μας...

(‘Ο Τρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που γεμτλιόσουν κριτικάρουνε το πάντα και τους πάντας σχολιάζουν...)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Άσταθής είναι ακόμα ο καιρός ο φετινός και πολλοί παρακαλάνε να μη γίνη... θερινός γιατί πρόβλημα μεγάλο είναι ο παραθερισμός, κι' αν σαλέψης πάρα έξω, σου... σαλεύει ο λογισμός!

Και τα πιο μικρά σπιτάκια, της ακτής ή του βουνού, είναι απρόσιτα τελείως για το πλείστον του κοινού, και ο κάθε ιδιοκτήτης θέλει έφετος τέτοιο νοίκι, που για τη μεσαία τάξη είναι πράγματι «μωνίκι»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Δυστυχώς το παρακάνουν ήοισμένοι ιδιοκτήται και ο παραλογισμός τους ούτε καν και συζητείται, γιατί για δυο καμαρούλες άδειανές και ταπεινές, σου γυρεύουν, πάνω-κάτω, 500... τό... «Μόν Παρνές»!

Απαίτήσεις παραλόγου, ένοηται σου προβάλλει κι' όποιος έχει ένα «γιατάκι» σ' όποιοδήποτε άκρογιάλι

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

άλλο! είπε με συγκίνηση η Μαρλένα.

— ‘Επιμένεις να τον παντρευτείς αυτό τον άνθρωπο; ρώτησε δυσθυμα ο πατέρας.

— Ναί! Θέλω να τον παντρευτώ! αποκρίθηκε, με φωνή κοστή, η κοπέλλα.

— Τότε, με τη βοήθεια του Θεού!... Νομίζω πως πραγματικά δεν έχω το δικαίωμα να σου φέρω άλλα εμπόδια, παιδί μου!

Τόν φίλησε στα δυο του μάγουλα η Μαρλένα, όπως τότε, όταν πίστευε πως είναι πατέρας της. Απάνω στη χαρά της, τα ξεχνούσε όλα.

— Αύριο το απόγευμα θάρθώ! φώναζε, εξαλλή από χαρά. Πρέπει να τον δεχθούμε καλά.

— Θα τον δεχθούμε καλά, είπε η μητέρα, μ' ένα βαρύ αναστεναγμό.

Η Μαρλένα όμως ένοιωσε τόση ευτυχία, που δεν πρόσεχε πια τη στενοχώρια του πατέρα και της μητέρας της.

Τό βράδυ, όταν έπεσε στο κρεβάτι της, έκανε μιά γρήγορη προσευχή κι' ευχαρίστησε το Θεό, έπειδη είχαν λυθεί έτσι όμορφα τα ζητήματα, που γεμίζαν την καρδιά της με αγωνία.

Η ΑΧΤΙΔΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

‘Η αχτίδα του ήλιου έδωσε ένα φιλι στα κλειστά της βλέφαρα. Την ένοιωσε η Μαρλένα και της χομογέλασε χωρίς ν' ανοίξει τα μάτια της.

— Ναί, ναί... Θέλεις να με ευπνήσης, το ξέρω... Θέλεις να μου θυμίσης πως σήμερα είναι η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής μου!

Δεν άνοιγε τα μάτια της, έπειδη ένοιωσε μιά ευτυχία τόσο απόλυτη εκείνη τη στιγμή, χαμένη μέσα στο μαλακό, ωραίο της κρεβάτι, κάτω από το φιλι του ήλιου, που δεν ήθελε να κάνει ούτε μιά κίνηση.

‘Η σκέψη πως σήμερα θάρχόταν ο Λίνος, όχι πια με φόβο, αλλά με τη βεβαιότητα, ότι είναι ο καλοδεχούμενος γαμπρός, την έκανε να δειχθή το μεγαλό της καυμό για τους γονείς της. ‘Η χαρά της αγάπης ήταν πιο δυνατή από τη στενοχώρια της.

— Έλα... έλα... πρέπει να σηκαθώμουν. Πρέπει... Υπάρχει ευτυχία κι' έξω από το μαλακό σου το κρεβάτι κι' έξω από το ωραίο γαλάζιο και χρυσό σου διαμάντι.

Νομίζε πως της μιλούσε η πρελίη ηλιαχτίδα! Άνοιξε τα μάτια της. Τό διαμάντι της ήταν πλημμυρισμένο από το φως της άνοις ειατικής αυγής.

«Παρακρημνήθκα», συλλογίστηκε η κοπέλλα.

Και θυμήθηκε πως είχε άσπρησει να την πάρει ο ύπνος. ‘Η χαρά την είχε έκνευσει τόσο, που δεν κολλούσε ύπνος στα βλέφαρά της.

Πετάχτηκε τώρα από το κρεβάτι της κι' άρχισε να έτοιμάζεται. Κάτω από το καθαρό φως

της αύγης, οι σκέψεις της ξεκαθάριζαν.

— Έχω κάθε λόγο να είμαι ευτυχισμένη! Θα παντρευτώ τον άντρα που αγαπώ! Και θα είμαι πάντα παιδί τους... παιδί των ανθρώπων, που έμαθα να αγαπώ σ' αγαπείς μου, λύνεται όλα τα ζητήματα... Ούτε θέλω να δω τους άλλους. Όχι... Δέ θα θελήσω ποτέ να τους δω... Έτσι είναι καλύτερα... Έτσι θα είμαι σ' αλήθεια ευτυχισμένη!

Ούτε στιγμή, ούτε δευτερόλεπτο, δεν σταμάτησε το μυαλό της στο οικονομικό ζήτημα. Τώρα, εφονικά, της πέρασε μόνο η σκέψη:

— Αλήθεια! Θάσαστε φτωχοί...

Ανάλαφρη, επιπόλαια σκέψι, ούτε και μπήκε μέσα στην ψυχή της. Η χαρά την έδιωξε άμέσως. Έξ' άλλου, όσο και να το συλλογίζοταν αυτό, κι' αν ακόμα το σκεφτόταν σε ώρα νηφάλια, δε θα στενοχωριόταν. Η φτώχεια ήταν σ' αυτήν μια έννοια κενή σχεδόν. Δεν την γνώριζε. Έτσι, δεν είχε καμιά προκατάληψη εναντίον της. Δεν είχε κανένα λόγο να τη φοβάται.

Ντύθηκε γρήγορα και πήγα στην τραπεζαρία. Ο πατέρας είχε κιόλας φύγει.

Η Κλάρα καθόταν ακόμα στο τραπέζι. Μόλις την είδε, της χαμογέλασε γλυκά:

— Άργησες σήμερα, Μαρλένα μου...

Τη φίλησε η κοπέλλα τρυφερά. — Άργησε να με πάρη ο ύπνος, γι' αυτό... Μαμά... δεν πιστεύω ν' αλλάξε γνώμη ο πατέρας;

Την κύτταξε η Κλάρα, θλιμμένη.

— Μήπως άλλαξες γνώμη εσύ;

— Έγώ; ξεφώνισε η Μαρλένα και ξεκοροίστηκε στα γέλια. Τό λες σοβόρα; Πώς ήταν δυνατόν ν' αλλάξω γνώμη, έτσι σε μία βροδύα;

— Ξέρω κι' εγώ, παιδί μου; Πολλές φορές αλλάζει ο άνθρωπος την τελευταία στιγμή γνώμη γι' κάτι...

— Όταν πρόκειται γι' κάτι επιπόλαιο. Έγώ όμως τόχω αποφασίσει αυτό τόσον καιρό, που θα μου ήταν αδύνατο ν' αλλάξω γνώμη κι' αν... κι' αν ακόμα πίστευα όλα όσα λένε εναντίον του Λίνου...

— Τότε δεν υπάρχει έμποδιο, Μαρλένα. Ο πατέρας σου σου δώσει το λόγο του και θα τον κρατήσει.

Τα λόγια της Κλάρας ήταν ευχάριστα, η φωνή της όμως αντιλάλουμε θλιμμένη.

— Τι έχεις, μαμά; ρώτησε η Μαρλένα, ανήσυχη. Στενοχωρημένη σε βλέπω...

— Ο πατέρας σου στενοχωριέται γι' αυτό το γάμο...

Κάθισε η κοπέλλα στο τραπέζι δίπλα στη μητέρα της.

— Μαμά, είπε τρυφερά, ξέρω γι' αυτό λόγο στενοχωριέται ο πατέρας. Ήρθαν κιόλας όλα μαζι... Το ζήτημα το δικό μου, ή οικονομική στενοχωρία... Αυτό φαντάζομαι, ότι θα τον τσακίξη πιο πολύ ακόμα.

Κύτταξε την Κλάρα σοβαρά στα μάτια:

— Αλήθεια, μαμά, είναι τόσο άσχημα τα πράγματα; Τόσο άσχημα; Πές μου την αλήθεια, σε παρακαλώ... σε παρακαλώ πάρα πολύ. Σου δίνω το λόγο μου, ότι δε θα πω τίποτα του πατέρα... Σου δίνω το λόγο μου, ότι θα τον αγαπώ όπως πρώτα. Πές μου όμως εσύ την αλήθεια. Παραστατικά, δεν πάνε καλά οι δουλειές του;... Με συγχωρής πού το ρωτάω, αλλά θάθελα να ξέρω την αλήθεια... Μήπως δε θέλει να με προικίση, έπειδη δεν είμαι παιδί του;

— Μαρλένα! φώναξε η Κλάρα, μ' έβαψι... Αυτό να μην το ξαναπής... Ποτέ δεν του πέρασε από τη σκέψη ένα τέτοιο πράγμα. Σου όρκίζομαι! Κάνω το σοβαρότερο όρκο, ότι σ' αγαπάει σαν αληθινό του παιδί! Άγωνία γι' αυτήν εύχρηστος! Στο όρκίζομαι! Τι άλλο θέλεις να σου πω;...

— Εύχαριστώ, μαμά... αποκρίθηκε η Μαρλένα, με συγκίνηση. Τίποτ' άλλο δεν θέλω να μου πής. Με φτάνει αυτό. Άφου το λές, σε πιστεύω, πώς μ' αγαπάει αλήθεια σαν παιδί του... Έξ' άλλου, αυτό πίστευα κι' εγώ ίσως χθές. Τώρα πάλι το πιστεύω... Ώστε αλήθεια, πάνε πολύ άσχημα τα οικονομικά του;

— Η φωνή της αντιλάλουμε γεμάτη θλίψη. Δεν αποκρίθηκε η Κλάρα. Σε λίγο ψιθύρισε, αδιάφορα:

— Ναι... — Πρέπει να πηγαίνουν πραγματικά πολύ άσχημα, γι' αυτό να μη

με προικίξη διόλου... Είμαι σίγουρη πως πάνε άσχημα...

Πάλι άρχισε ν' αποκρίθι η Κλάρα. Κι' άξαφνα, σήκωσε τα μάτια της στην κοπέλλα. Στα χείλη της πέρασε ένα γλυκό, κάπως πονηρό, χαμόγελο. Και τα λόγια της ξεφάνισαν τη Μαρλένα: — Παιδί μου... ο πατέρας σου θα σε προικίση...

Δεν κατάλαβε η κοπέλλα κι' έβαλε τις φωνές:

— Όχι! Δέ θέλω να στενοχωρηθώ γι' αυτό! Αυτό δεν το θέλω! Θα τα καταφέρω... Θα τα καταφέρουμε με το Λίνο! Ίσα-Ίσα, μάς κάνει χαρά ν' άρχίσουμε τη ζωή μόνοι μας... Κι' έτσι θα δώ ο πατέρας, ότι δεν έπεσα έξω στην εκλογή μου!... Άρκετες θυσίες έκανε γι' αυτό μένα ως τώρα ο πατέρας... Δέ θέλω πια να στενοχωρηθώ, ούτε ελάχιστο γι' αυτό μένα...

— Άν ήταν όπως πριν, αν ήξερα, ότι τάχει άφθονα, βέβαια, θα το δεχόμουν με χαρά... Τώρα όμως;

Πάλι πέρασε στα χείλη της Κλάρας ένα πονηρό χαμόγελο: — Μπορείς να το δεχθής με χαρά, παιδί μου...

— Όχι... Άδύνατον... — Με όση χαρά θα το δεχόσουν αν ήσουν πραγματικά παιδί του, κι' αν δεν πηγαιναν άσχημα τα οικονομικά του πατέρα σου.

Δεν κατάλαβε καλά η Μαρλένα. Τό ύφος της Κλάρας όμως της φάνηκε παράξενο.

— Μαμά... τι θέλεις να πής;... ρώτησε, ταραγμένη. Τι θέλεις να πής;...

— Τίποτε, είτε η Κλάρα, σβύνοντας το χαμόγελο στα χείλη της. Τίποτα. Νά απλυστατα, ότι ο πατέρας σου ξέρει τί κάνει. Κι' αν σου πή, ότι θα σε προικίση, να το δεχθής χωρίς συζήτηση...

— Μά πως είναι δυνατόν να μου πή τώρα ένα τέτοιο πράγμα, άφου μου δήλωσε ρητά και κατηγορηματικά;...

— Άκουσε τώρα τί σου λέω και μη ρωτάς πολλά... — Μαμά, έπέμεινε η Μαρλένα, με τό θάρρος, που είχε αποκτήσει τόσα χρόνια, πιστεύοντας πως είναι τό μοναχοπαιδί της οικογενείας. Πές μου, σε παρακαλώ, την αλήθεια: Σου είπε τίποτε ο πατέρας;... Κάνετε καμιά συζήτηση;...

— Δίστασε η Κλάρα. Έπειτα αποκρίθηκε, αόριστα:

— Για να σ' το λέω, κάτι ξέρω... Έσκυψε η Μαρλένα, άγκάλιασε τη μητέρα της:

— Πές μου όλη την αλήθεια, μαμά... Γιατί δε μου είπες την αλήθεια, άφου σε ρώτησα; Μου άρκιστηκε, ότι εκείνα που μου είπε ο μπαμπάς, ότι δεν πρόκειται να με προικίση, δεν τα είπε έπειδη δεν είμαι παιδί του...

— Αυτό τότε στιγμή να μη το βάλης στο μυαλό σου...

— Κι' όμως, που το είπες. Τώρα εσύ μου λές άλλα... Τι να πιστέψω;

Γύρισε η Κλάρα τα μάτια της χαρούμενα στην κοπέλλα.

— Στρώα... μπροστά να βασισταώ στην έχεμυθία σου;... Τό μυστικό είναι μεγάλο, αλλά θα σ' το πή ε' ίδιος μετά λίγη ώρα... Ναι, θα σ' το πή, άφου έρθη ο Λίνος...

— Δεν καταλαβαίνω λέξι, μαμά...

— Μου δίνεις το λόγο σου, ότι θα κάνης πώς δεν έχεις ιδέα στον πατέρα σου, ότι θα πής τάχα από τα σύννεφα;

— Ναι, σου δίνω το λόγο μου, μαμά! Άλλά κι' εσύ μη με βασανίζης... Πές μου!

«ΕΙΣΙΔΕ ΠΑΝΤΑ ΠΟΛΥΦΕΡΝΗ»

— Μαρλένα, πρόσφερε η Κλάρα, με φωνή ευτυχισμένη. Είσαι τάντα πολυφέρνη, κορούλα μου! Νά το ξέρης!

— Μαμά...

— Στάσου... στάσου, ν' ακούσης: Ο πατέρας σου πίστευε και πιστεύει πάντα, ότι ο Λίνος είναι ένας προικισμένος και τίποτ' άλλο...

— Άφου, λοιπόν, είδες, ότι με κανένα τρόπο δε μπορούσε να σ' πείσει να πής εσύ το όχι, αποφάσισε να' δοκιμάση ένα κόλπο. Η Μαρλένα σούφρωσε τα φρύδια της:

— Δηλαδή, τούστησε παγίδα; — Άν θέλεις, πάρε το κι' έτσι... Ναι, τούστησε παγίδα, με τη βεβαιότητα πως ο Λίνος, μόλις θ' άκουε, ότι είσαι άπροικη, θα τούτρυβε...

Τα μάγουλα της κοπέλλας έγιναν φωτιά:

— Αυτό... αυτό δεν έπρεπε να το κάνη ο μπαμπάς!... Δεν έπρεπε να τον υποβάλη σε τέτοια δοκιμασία...

— Γιατί το λές αυτό, παιδί μου; Άφου τού το είπες κι' εκείνος δεν άλλαξε γνώμη... Δεν

είπες, ότι θάρθη σήμερα να κάνει την πρότασι πάλι;

— Η Μαρλένα γέλασε ξαλαφρώμενη:

— Χαχά!... Λοιπόν, ο μπαμπάς δεν πιστεύει σε τίποτ' άλλο, παρά στο χρήμα...

— Όχι, παιδί μου! Πιστεύει στην αγάπη! Δεν πρέπει να το λές αυτό...

— Άν πίστευε στην αγάπη, θα ήξερε, ότι δεν ήταν δυνατόν, δεν ήταν ανθρώπινης δυνατόν ν' αλλάξει γνώμη ο Λίνος.

— Μά δεν πίστευε πως σ' αγαπάει...

— Τώρα, λοιπόν, τί λείπει; Τι σου είπες; Δεν τό συζητήσατε;

— Τώρα... Τώρα είναι ακόμα στενοχωρημένος, που προκειται να παντρευτής μ' αυτό τον άνθρωπο...

— Άκόμη στενοχωρημένος;... Βλέπεις, λοιπόν; Δεν είναι έπειδη τον θεωρεί προικισμένο... Ο Λίνος απέδειξε πως δεν είναι προικισμένος...

— Ίσως! είπες η Κλάρα, συλλογισμένη. Πάντως, δεν έχει έμπιστοσύνη πώς θα σταδιοδρομήσει. Γενικά, πώς να σου πώ;... δεν τον εκτιμά και δεν τον συμπαθεί αυτό το νέο...

— Μά γιατί;

— Κι' εγώ δε μπορώ καλά-καλά να το εξηγήσω... Πάντως, πρέπει να σου πώ, ότι ο πατέρας σου είναι πολύ στενοχωρημένος, που δέχθηκε ο Λίνος να σε παντρευτή χωρίς προίκα. Έχει όμως την απόφασι, άφου έβρη και κμνη την πρότασι του, να σ' άσ φανερώση, ότι η προίκα σου θα δώθ.

— Στ' όνομά σου, φυσικά, και υπό τον ρητό όρο, ότι δε θα πουληθ' τίποτα... Ίσως, μάλιστα, σ' άς τη δώση και τημητακά... γι' αυτό να τον άναγκάση να κυττάξ' περισσότερο τη δουλεία του...

— Πάντως, νάχης τη βεβαιότητα, Μαρλένα, παιδί μου, ότι ο πατέρας σου σε λατρεύει κι' ότι θα κάνη τό πάν γι' να εξασφαλίση την εύτυχία σου!...

Η Μαρλένα έσφιξε τα χείλη της. Τα λόγια της μητέρας της, σ' άν τα θυμωσαν τώρα.

— Λοιπόν, φώναξε άξαφνα, αποφασιστικά, λοιπόν, μαμά, άκου τί θα γίνη: Θα εύχαριστήσω, φυσικά, τον πατέρα γι' αυτή την καλή του τη διάθεσι να μου δώση προίκα, αλλά δε θα τη δεχθώ...

— Γιατί, παιδί μου;

— Άκριβώς γι' αυτό το άποδείξω, ότι ο Λίνος θα τα καταφέρει περίφημα, χωρίς αυτή την ενίσχυσι. Άκριβώς κιόλας γι' αυτό ν' άναγκάσω το Λίνο ν' άναπτύξη όλη του τη δραστηριότητα... Θα δής... θα δή ο πατέρας, τί, μετά δύο, τρία χρόνια, θαάσαστε περίφημα!

— Όχι, Μαρλένα, είπες έντονα η Κλάρα. Δεν πρέπει να μιλήσης έτσι στο πατέρα σου... Θα τον πικράνης. Θα φανταστή, ότι του κρατάς κακία γι' τό ψέμμα, που σου είπε, ενώ τό ξέρεις πολύ καλά — σου εξήγησα και πρέπει να πιστέψης κατά γράμμα τα λόγια μου — γι' αυτό λόγο τό είπες...

— Τόν πιστεύω! Μην παίρνης εσύ τα λόγια μου στραβά, μαμά... Σε πιστεύω κι' εμένα και πιστεύω ακριβώς αυτό που μου είπες, ότι ο μπαμπάς θέλανε να δοκιμάση την αγάπη του Λίνου. Άλλά, έπειδη μου λές, ότι θα δώση τα χρήματά μ' έπιφύλαξι... σου είπα κι' εγώ...

— Πάλι μου φαίνεται, ότι παρεξηγήσες τον πατέρα σου... Δεν τα δίνει μ' έπιφύλαξι, έπειδη δε θέλει να τα δώση. Ο σκοπός του είναι να μη βρεθ' ο Λίνος εφονικά με πολλά λεφτά στο χέρι και γι' αυτό τό λόγο παραμείνηση τη δουλεία του.

— Γι' αυτό, καλύτερα, λοιπόν,

Επίκαιροι διήκτοι

ΕΠΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ...

Πάνε και τ' «άναστενάρια», έτελειώσαν κι' αυτά και τ' αποτελέσματα τους ήταν μάλλον ζηλευτά, μολοντί ώρισμένες κουδεντούλες κι' άστοχίες, πήγαν, να δημιουργήσουν... πυρκαγιές κι' άνησυχίες!

★

Μά κι' αν έλθξαν, αιώσεις, οι γιορτές του Λαγκαθά, έ τιμάριθμος δεν παύει προς τό ύψη να πηδά και σκεπτόμενος έ κόσμος τό φτωχό του μαγειρείου, έχει δόλοκληρη τό χόνε μέρες... άναστενარიών!

ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΠΡΑΜΑ

Στ' άπεργιών τό κύμα, που συνέχισε έσπαεί κι' επεκτείνεται όλοένα και φρονιγώνει όσο πάει, προστεθήκαν και τού Α.Σ.Ο. οι έργατοτεχνικοί και άνήγγειλαν κι' εκείνοι άπεργία γενική...

★

Άλλο μ' όλο που ύπηρξε άρκετό επιτυχής έτοιμάζεται ν' γίνη κι' άπεργία συνεχής, γι' ατί οι νέες ύποσχέσεις νέα φούμασα σημαίνουν κι' όσοι εργάζονται στον Α.Σ.Ο., διαρκώς στον... άσσο μένουν!

ΝΑΙ ΜΕΝ, ΑΛΛΑ...

Τους «τσαντάδες» τους άγνώστους, που έγιναν της μόδας έ Μακροής έλε μεράκι να τους πάση κατά πόδας και γυρίζοντας σε κέντρα και σε πλείστες συνοικίες, συλλογές όνειροτόταν από τσάντες... γυναικείες!

★

Τσάντες άρπαξε κι' εκείνος μόλις εύρισκε ευκαιρία, μα τον ταίμησε άστυφύλας πάνω στην λαθρογειορία και έ Νόμος θα δώδξη στον άντ' όν αυτόν «τσαντά», πώς αν και Μακροής, όφειλε νάχη γέρια πω... κοντά!

ΦΑΤΕ ΜΑΤΙΑ...

Πολιτείες, κομπούλες και πλείας κουτοσχωριών άναγγέλλουν κι' όργανώνουν έορτές άνθεστηριών και δρόντως «χαμουφλάρι» τον δυσόδη αυτόν τον κόσμο ή «παράτα» κι' ή πληρώσα των άρμάτων των εύόσμων!

★

Η ζωή μας, μ' άλλους λόγους, έντελώς αλλάζει χρώμα και νομίζουν οι τουρίστες κι' οι συνάλληλες άκομα, ότι όλοι άνεξαρτέτως της πενήτει μιά χαρά και τό πάντα στην Έλλάδα είναι, πλέον... άνθηρά!

ΟΡΓΑΝΑ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ

Πλήν των άλλων έορτών μας και των άλλων φεστιβάλ σ' ένα Στάδιο θα γίνη και μουζουκο-ρεσιτάλ και τό χρήμα που, εν τέλει, ή γιορτή αυτή θ' άφήση, τους πτωχούς και τους άπόρους άισθητώς θ' άνακουφίση!

★

Δηλαδή ή γιορτή εκείνη θάνα φιλανθρωπική και πιστεφών άκραδάντως συμπολιτα μερικοί, πώς θα δήσουν τά... μουζούκια στον φτωχόκοσμο παρά και θα εξυδτερώσουν της κοιλιές... ταμπουρά!

ΠΕΡΙΤΤΑ ΛΟΥΣΑ

Είς τά μέτρα τά ποικίλα, τά λαμπρά και οεικτά, προστεθήσαν και μέτρα καθαρώς... σπουδαία και γι' ατί ν' άν καταστρέψη ο κοσμικός την ύγεια δυό φορές την εβδομάδα θάχη... άκοεωφαγία!

★

Μά της άκοεωφαγίας περιττόν τό μέτρον είναι γι' ατί έγινε τό κοάς έδος προς τό θεάθηναι κι' ό μικροσυνταξισμός και ή φωτισμένη κοάς γενεται μονάχα Πάσχα και Πρωτοχρονιά!

ΕΤΕΡΟΝ, ΕΚΑΤΕΡΟΝ

Κι' άλλη μιά χορευτριούλα, Γερμανίς αυτή τη δόσι, που τό σώμα της τό είχε καταλλήλως τατισιδώσει, τον γερό υπελά της βοήκη κι' εν όλίγοις έσηνύθη, έπειδη με τό στολπ-τής της νά προσέβαλε τό ήθη...

★

Ας τό μάθουν έπομένως κι' όσοι δεν τό ξέρον ήδη, πώς γι' ατί «ετρίπ-τής» ύπάρχει βαρυνάτη τιμωρία κι' επιτρέπεται να βγαίνη κάθε άνθρωπος... τατισιδί, μόνον όταν μεταβαίνη κι' έξωφλά την έφορία!

Γ.ΘΙΣΒΙΟΣ

να μείνω σ' εκείνο που του είπα, ότι είμαι άπροικη. Θα είναι χαρά μου και δόξα μου, μαμά, να με παντρευτή έτσι και να δημιουργήσουνε μόνοι τη ζωή μας!

Την τράβηξε η Κλάρα κοντά της, την άγκάλιασε με τρυφερότητα και με πόνο.

— Κοριτσάκι μου... κοριτσάκι μου... Έσύ τό βλέπεις έτσι τα πράγματα... Ρωτάς, όμως, αν θα μπορούσα εγώ να φάω ποτέ γλυκό ψωμί ή να κοιμηθώ ήσυχη και να σε νιώθω έμένα, ότι ύποφέρεις, ότι αγωνίζεσαι;...

— Μά... — Σώρα, Μαρλένα! Είσαι παιδί μου. Χίλια δικαστήρια να πούνε πως δεν είσαι παιδί μου, γι' ατί μένα είσαι πάντα ή κορούλα μου, ή μονακριβή μου! Γι' αυτό, σε παρακαλώ εγώ, μη μου κάνης έμένα τό κακό ν' άρνηθής την προίκα από τον πατέρα σου...

— Άσε τον... Ξέρει αυτός... Θα τά κανονίση μιά χαρά! Τό μόνο, που πρέπει να προσέξης, είναι να προκύψη στή δουλεία του ο Λίνος... Σε βεβαίω, ότι πρώτη εγώ θα είμαι εύτυχισμένη, αν διαφεύγης σ' αυτό τό σημείο τον πατέρα σου, όπως τον διέφευγες στο ζήτημα της προίκας. Θέλω να πώ, κι' ό ίδιος ο άντρας μου θα είναι ό πιο εύτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου αν δη μία μέρα τον άντρα σου καλά φτασμένο στή δουλεία του, κι' αν άποδειγν' από τά πράγματα, ότι έπες έξω στην έκτίμησι του... Έτσι, κορούλα μου; Δώσε μου τό λόγο σου, ότι θα φερθής με όλη τη φυσικότητα προς τον πατέρα σου. Πρώτα-πρώτα θα κάνης, ότι δεν έχεις ιδέα, θα πέρσης από τα σύννεφα κι' έπειτα θα δείξης μόνο χαρά, όταν σου πή, ότι σε προικίζει. Σύμφωνοι;

— Καλά, μαμά, αποκρίθηκε η Μαρλένα, χωρίς νάχη πεισθή ό πόλυτα μέσα της. Θα τό κάνω, άφου μου τό ζήτης εσύ, αν και θα προτιμούσα...

— Άσε τί θα προτιμούσες! Τό μεγάλο χατήρι στο κάναμε... Δέχθηκε ο πατέρας σου να παντρευτής τον άντρα, που αγαπάς. Άπό κεί και πέρα, τ' άλλα όλα είναι λεπτομέρειες.

— Καλά, μαμά, φώναξε χαρούμενη τώρα η κοπέλλα.

Και φίλησε την Κλάρα και στα δύο της μάγουλα.

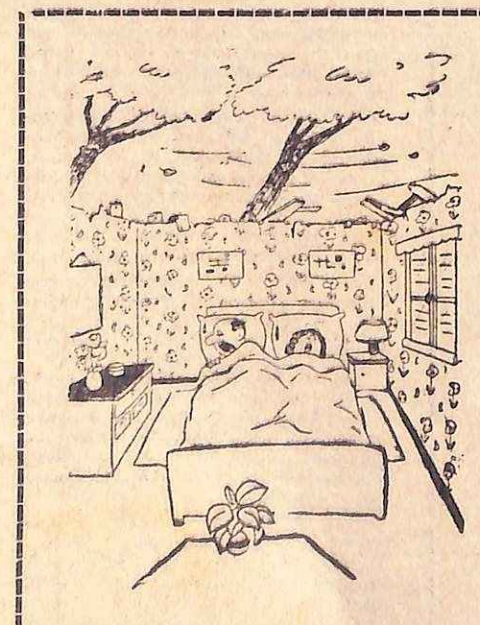
ΑΝΑΜΟΝΗ

Νωρίς-νωρίς γύρισε τό άπόγευμα ο Βασιλειάδης στο σπίτι. Άφης τή δουλεία του, παρά τη συνήθεια του, κι' ήθε στο σπίτι, νωρίς, γι' ατί να προλάβη τό γαμπρό. Η διάθεσι του ήταν κάπως βαρεία. Με φανερή προσπάθεια, όμως, χαμογέλουσε της Μαρλένας και της πέτοσε πότε-πότε και κανένα άστείο.

Η κοπέλλα άστοσπε από χαρά κι' όμορφιά. Φορούσε ένα έλαφρό σουστανάκι θαλάσσι, που ταιρίαζε περίφημα με τό μαύρα της μαλλιά και με τό γαλόνα της μάτια. Ήταν όμορφη κι' ή εύτυχία την έκανε πιο όμορφη ακόμα. Τα μάγουλά της, έαυωμένη από τη χαρούμενη άπαντοχή σπείθιζαν, τά μάτια της πέτοσαν φωτός. Στογική ή Κλάρα, δα και της συνύοιζε κάτι στα μάλλια, στο φουστάνι κι' ή κοπέλλα γελούσε και την περπαζε:

— Έννοια σου μωρό, δε με βλέπεις πρώτη φορά ο γαμπρός, δε μου τον στέλνει καμιά προσέγγιση... Με ξέρει, και μ' αγαπάει. Μου φαίνεται πως τό ξεχνάς αυτό.

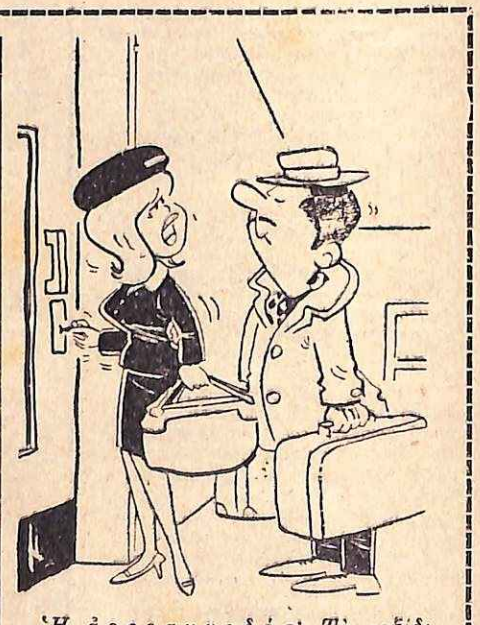
— Όχι, έλεγε η Κλάρα, εύτυχισμένη να την προποίηται, πιο τρυφερό τώρα, ακόμα, από την ήμερα, που έγινε ή άποκάλυψι πως δεν είναι παιδί της.

— Είδες πως φουσαί, Νίκο; Σήκω να κλείσης τό παράθυρο!...

— Μία στιγμή να τηλεφωνήσω στην άστυνομία και είμαι στή διάθεσί σας!

— Η άεροσυνοδός: Τό ταξίδι μας τελείωσε, κύριε... Τώρα πιά δεν έχω καμιά ύποχρέωσι να σας περιποιούμαι!...

“Οχι, κορούλα μου... αλλά όσο και να πής, θάρρη πρώτη φορά στο σπτί επίσημους σά γαμπρός και πρέπει να τόν τιμήσουμε.

Είχαν στρώσει το τραπέζι για τσάι, μ' ένα σωρό γλυκά κι' η Κλάρα είχε φορέσει ένα καλό φόρεμα. Τό σπτί έδινε την έντύπωση κάποιας επισημότητας κι' αυτό έκανε τη Μαρλένα να γελά.

— Πέντε ή ώρα!
— Η φωνή τού πατέρα άκούστηκε βαρεία.

— Πέντε! ξεφώνισε ή Μαρλένα. Θάρρη. “Από στιγμή σε στιγμή, θάρρη... Μου φαίνεται πως αρχίζει να με πιάνη κι' έμένα τράκ τώρα. Βλέπεις, μαμά, τί κανείς με τό να με συγυρίζης και να με προσέχεις; Τώρα, με φοβισες. Μου φαίνεται πως θα τά χάσω, όταν έρθη.

— Εύτυχώς, που δεν πρόκειται να παίξεις έσύ τόν κύριο ρόλο σήμερα, είπε, προσπαθώντας ν' άστειευθί ό Φίλιππος.

— Σωστά, γέλασε ή κοπέλλα. Τόν πρώτο ρόλο θα τόν παίξης έσύ, μπαμπά, σήμερα. Πρόσεξε μόνο να τόν παίξης καλά... καταλαβαίνεις τί θέλω να πώ...

— Πέντε και πέντε!

— Η Μαρλένα γέλασε νευρικά.
— Είσαι φοβερός, μπαμπά!... Κάνεις σά να κρέμεται ή ζωή μας από τό ένα δευτερόλεπτο...

— “Επρεπε να είναι ακριβής, είπε, μισοσδαρά-μισοασσεία, ό πατέρας. “Επρεπε να χτυπήν τό κουδούνι ακριβώς στή πέντε.

— Μπορεί να πηγαίνι τό ρολόι τού πίσω, μπήκε στή μέση ή Κλάρα. “Η να καθυστέρησε στο λεωφορείο... ή...

— Πέντε και δέκα...

— Μπαμπά, σάπά! φώναξε ή Μαρλένα, έκνευρισμένη τώρα κι' αυτή. Δέ μπορώ να σ' άκούω να μετράς έτσι τήν ώρα... Νομίζω, ότι περιμένουμε κάποια βασαντική έκτέλεσι και μετρούμε τά λεπτά τής ώρας. Κάτι θα τούτυχε και άργησε λιγάκι. Μπορεί... ή λια-δυό μπορεί να τούτυχαν... “Ας μη μετράμε τά δευτερόλεπτα...

— “Χεις δικιο... άποκρίθηκε ό Φίλιππος, προσπαθώντας ν' άκουστή άπόλυτα ή φωνή τού. “Χεις δικιο... “Αντε... πιάσε κι' έσύ καμιά δουλειά, κι' έγώ θα καθήσω να καπνίσω ένα τσιγάρο... “Ετσι θα περάση καλύτερα ή ώρα!...

Κάθισε ό Βασιλειάδης στήν πολυθρόνα του κι' άναψε ένα τσιγάρο. “Η Μαρλένα κτύπαε γύρω της, σέ τί θα μπορούσε ν' άσχο, ληθή. Καί, μη βρίσκοντας τίποτ' άλλο, άρχισε να τακτοποιή τά λουλούδια στα βάζα, άν και ήταν περίφημα τακτοποιημένα. Πέρασαν έτσι ακόμα μερικά λεπτά τής ώρας. “Η Κλάρα τής έρριχνε άνήσυχες ματιές έρωτηματικές κι' ή Μαρλένα ένοιωθε τήν καρδιά της να χτυπά, να σπάσι. “Ο Φίλιππος κάπνισε τό τσιγάρο του, κτύπαε τή γυναίκα του έρωτηματικά κι' έπειδή κι' έκείνη απέφυγε τό βλέμμα του, άναψε κι' άλλο τσιγάρο.

“Οταν, επιτέλους, χτύπησε τό ρολόι τού τσίχου μισή, ό Φίλιππος σηκώθηκε.

— Τώρα, τί κάνουμε;... ρώτησε όσο πιο άπλά μπορούσε, για να μην έκνευρίση τήν κοπέλλα.

— Δέ μπορώ να καταλάβω τί συμβαίνει... άποκρίθηκε ή Μαρλένα. “Αρχίζω ν' άνησυχώ! Καί τούτυχε... Φοβάμαι μήπως συνέβη κάποια κανένα δυστύχημα...

— “Ελα τώρα, μην τά παίρνεις τραγικά, είπε ή Κλάρα.

— Μά μόνο κάτι τέτοιο θα τόν έμποδέι... ή... λέτε νάκανα λάθος στήν ώρα;

— Πώς είναι δυνατόν νάκανες λάθος;

“Από τό ερχόμενο τεύχος τού «Θησαυρού» άρχίζει τό συγλονιστικό άστυνομικό μυθιστόρημα τού δημοφιλούς Άγγλου συγγραφέως

ΤΖΕΙΜΣ ΤΣΕΤΙΖ

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΩΝ

Στίς μεγάλες πόλεις τής ‘Αμερικής, οι γκάνγκστερς έχουν άγανώσει τή συστηματική έμμετάλλευσι κάθε άνθρωπίνης άδυναμίας. Δέ μπορούσε λοιπόν ν' άποτελέσει έξαίρεσι και τό «αρχαιότερο επάγγέλμα τού κόσμου». “Ενας σκληρός κι' άδίσταχτος κακοποιός έχει άποφασίσει νά θησαυρίση άπ' τό εμπόριο τού έρωτα. “Αμέτρητα κορίτσια από καλές οικογένειες πέφτουν θύματα τής σατανικής συμμορίας τού, γιατί τό ζωντανό του «εμπόρευμα» χοιριάζεται άδιάκοπη άναγένοσι. Δικαστές, πολιτικοί, άστυνομικοί, ύλοι πληρώνονται, για νά κλείνουν τά μάτια.

Ποιός θα τολμήση νά τά βάλη με τόν άπαισιο, τόν αίμοόρογο Ράβεν, τό άνθρωπόμορφο αυτό τέρας; Κι' όμως βρίσκειται ό άνθρωπος, που κατορθώνει τόν άπίστευτο άθλο νά έξαρθώσει τή συμμορία. Μά θα μωρέση άραγε νά στείλ η τόν άρχηγό της στήν ήλεκτρική καρέκλα;

— Ξέρω κι' έγώ;... “Ισως νά είπαμε ξεη και νά καταλαβα πέντε...

— “Ισως! άποκρίθηκε ό Φίλιππος, χωρίς νά κρύβη τήν ειρωνεία του.

— “Απίθανο!... ψιθύρισε ή Κλάρα.

— “Ολα γίνονται... είπε στόν ίδιο τόνο ό άντρας της. “Ας περιμένουμε ως τίς ξεη... Εύτυχώς, έχω άρκετά τσιγάρα...

Κάθισε πάλι, άναψε άλλο τσιγάρο. “Η Μαρλένα ένοιωσε τά μάγουλά της νάχουν γίνει φωτιά και τά γονάτά της νά τρέμουν. Τό είχε πη, για νά βρη κάποια δικαιολογία, ότι ίσως νά είχε κάνει λάθος στήν ώρα. Τώρα όμως άρχισε νά κλονίζεται στ' αλήθεια. Στήν ταραχή της, άρχισε ν' άμφισβállη άν είχαν πη για τίς πέντε ή για τίς ξεη... Στό τέλος, άρχισε ν' άμφισβállη, άν είχαν πη για σήμερα... Μήπως περίμενε κι' άλλη τήν είδοποίησι εκείνος;...

Πήγε στήν Κλάρα και τή ρώτησε, ψιθυριστά:

— Μαμά... άν δεν έρθη ίσαμε τίς ξεη, τί λές, να κάνω ένα τηλεφώνημα στο νοσοκομείο, όπου εργάζεται... μήπως ξέρουν εκεί τίποτα;

— Μά... δέ μου φαίνεται σωστό...

— Κι' άν έπαθε τίποτε;

— Μη βάζης τέτοια στο νου σου...

— Πάντως, δυό πράγματα μπορούνε νάχουν συμβή; ή κάτι έπαθε, ή έκανα λάθος έγώ... Δέ συνεννοηθήκαμε καθός...

— “Ας περιμένουμε...

ΤΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙ ΧΤΥΠΑΕΙ

Κόντευε ξεη ή ώρα, όταν χτύπησε τό κουδούνι.

“Η Μαρλένα πετάχτηκε.

— Μπράβο! είπε δύσθυμα ό Φίλιππος, άνάμεσα στα δοντία του. “Ακριβεία γαμπρού!... Πηνύτα λεπτά τής ώρας καθυστέρησι...

— “Ελα τώρα, τόν μάλωσε ή γυναίκα του, μην παίρνεις τό άυστηρό σου ύφος. Κάτι θα τού συνέβη, θα δικαιολογηθί, είμαι σίγουρη...

“Η Μαρλένα είχε τρέξει στήν πόρτα. Τό πρόσωπό της, πούδεινε άγωνία, μεταμορφώθηκε σέ μισό δευτερόλεπτο. “Αστραψε πάλι από χαρά, λουλούδιμα... “Η πρώτη της κίνησι ήταν νά τρέξη αυτή, νά προϋπαντήση τόν άγαπημένο της...

— “Ε, που πάς; τή μάλωσε ή Κλάρα. Δεν είναι σωστό να τρέξης έσύ στήν πόρτα...

— Τρελλάθηκε από τή χαρά

μου! γέλασε ή Μαρλένα. Δεν ξέρω τί κάνω...

Στάθηκε στή μέση τού δωματίου, τρέμοντας από τή διέγερσι, εύχυσμένη.

Μετά μισό δευτερόλεπτο, άνοιξε ή πόρτα τού σαλονιού κι' ή υπηρέτρια μπήκε στο δωμάτιο.

— Δεσποινίς Μαρλένα... σάς ζητάνε, δέ θέλει! Είσαι πολύ καλή έσύ, πολύ άγνή, πολύ τρυφερή, για νά μπής σέ μια τέτοια ψυχολογία. Φυσικά, σέ ανάβρεψαν σάν παιδί τους και, φυσικά, σέ περιποιήθηκαν. Τώρα όμως πού τίθεται ζήτημα νά βγάλουν λεπτά από τήν τσέπη τους και νά σου δώσουν, άλλάζουν τά πράγματα, Μαρλένα μου... Τό συλλογίστηκε άλο τό βράδυ και κατέληξε στήν άποφασί, ότι, για τό δικό σου τό καλό, δέ μπορώ νά δεχθώ αυτό τό πράγμα... Γι' αυτό σου γράφω... Καλύτερα νά στά έκθέσω γραπτά αυτά, που σκέφτομαι... Σου γράφω, λοιπόν, ότι δέ δέχομαι νά σέ πάρω άπρροικη. Είμαι σίγουρος, ότι δέ θα με παρέρηγής...

Είμαι σίγουρος, ότι δέ θα με παρέρηγής... Είμαι σίγουρος, ότι πιστευτεί στήν αγάπη μου κι' ότι καταλαβαίνεις πως τό κάνω μόνο και μόνο για τό δικό σου τό καλό...

— “Απο κείνον;... ρώτησε ή Κλάρα, φοβισμένη.

— “Εκανε «ναί», με τό κεφάλι, ή κοπέλλα.

— “Ελα, διάβασέ μας τό, είπε ό Φίλιππος.

Και δέ θάξερε κανείς νά πη άν στή φωνή τού αντίλαλούσε λύπη ή χαρά.

“Ετρεμάν τόσο τά χέρια τής Μαρλένας, που με δυσκολία άνοιξε τό φάκελλο. “Επειτα, άρχισε νά διαβάξη σιγανά...

— Διάβασε δυνατά!... είπε ό Φίλιππος.

— “Ασε τήν! τού ψιθύρισε ή γυναίκα του. “Ασε τήν! “Εχει τό δικαίωμα νά τό διαβάξη αυτή πρώτη...

“Η Μαρλένα διάβαζε στήν αρχή θρόια τό γράμμα. Κάποια στιγμή, κτύπαε γύρω της, σά νά ζητούσε βοήθεια, και σωριάστηκε στήν πρώτη καρέκλα, που βρέθηκε μπροστά της. Κι' έτσι, σκυμμένη, ένα κουδάρκι δυστυχισμένο, τέλεισε τό γράμμα. “Επειτα, έμεινε με τό χαρτί στο χέρι, νά κινάτσή τό κενό. Τό πρόσωπό της ήταν άνέκφραστο. Θάλεγε κανείς πως είχε γίνει μια άνέκφραστη μάσκα.

“Ο Βασιλειάδης κτύπαε τή γυναίκα του με σημασία, κι' ή Κλάρα ρώτησε σιγανά, όπως θα μιλούσε σέ άρρωστο παιδί:

— Τί σου γράφει, Μαρλένα μου;

— “Απλωσε ή κοπέλλα τό χέρι της, χωρίς νά γυρίση τό κεφάλι της, χωρίς νά τούς κυττάξη.

Τό χέρι τής μονάχα έτρεμε, καθώς έδωσε στή μητέρα της τό γράμμα.

“Εσκυψε κι' ό Φίλιππος, κι' άρχισαν νά τό διαβάζουν μαζί...

ΛΟΓΙΑ... ΛΟΓΙΑ...

“Αγάπη μου,

Με συγχωρής χίλιες φορές, που δέ σούστειλα νωρίτερα τό γράμμα. Ξέρω, ότι θα με περιμένετε κι' ότι οι γονείς σου θα βρουνε τήν ευκαιρία νά με άντιπαθήσουν ακόμη πιο πολύ. “Αλλά τί νά γίνη;... “Η καθυστέρησι κι' ή έλλειψι αυτή κοινωνικό τόκτ όφείλεται σέ λόγους άνεπαρκήτους τής θελήσεώς μου. “Από τό πρωί σκέπτομαι νά σου γράψω, αλλά ό επάγγελματικός μου άπασχολής δέ μ' άφησαν λεπτό. Μόλις τώρα βρισκόω λίγη ώρα για νά σου γράψω και νά σου έκθέσω τίς άπόψεις μου...

“Μαρλένα μου, τό ξέρεις πόσο σ' αγαπώ!... “Επανέρχομαι, λοιπόν, σ' εκείνα, που σούλεγα χτές: “Επειδή ακριβώς σ' αγαπώ, δέ θέλω νά δυστυχής. Σήμερα πρόλαβα κι' έλαβα ακριβείς πληροφορίες. “Ο πατέρας σου... δηλαδή νά πούμε καλύτερα, ό κ. Βασιλειάδης, κάθε άλλο παρά σέ οικονομικές στενωχώριες βρίσκειται. Είναι όπως στο είπα. Δέ θέλει νά σέ προικισή. “Οχι δέ μπορεί, δέ θέλει! Είσαι πολύ καλή έσύ, πολύ άγνή, πολύ τρυφερή, για νά μπής σέ μια τέτοια ψυχολογία. Φυσικά, σέ ανάβρεψαν σάν παιδί τους και, φυσικά, σέ περιποιήθηκαν. Τώρα όμως πού τίθεται ζήτημα νά βγάλουν λεπτά από τήν τσέπη τους και νά σου δώσουν, άλλάζουν τά πράγματα, Μαρλένα μου... Τό συλλογίστηκε άλο τό βράδυ και κατέληξε στήν άποφασί, ότι, για τό δικό σου τό καλό, δέ μπορώ νά δεχθώ αυτό τό πράγμα... Γι' αυτό σου γράφω... Καλύτερα νά στά έκθέσω γραπτά αυτά, που σκέφτομαι... Σου γράφω, λοιπόν, ότι δέ δέχομαι νά σέ πάρω άπρροικη. Είμαι σίγουρος, ότι δέ θα με παρέρηγής...

Είμαι σίγουρος, ότι πιστευτεί στήν αγάπη μου κι' ότι καταλαβαίνεις πως τό κάνω μόνο και μόνο για τό δικό σου τό καλό...

— “Απο κείνον;... ρώτησε ή Κλάρα, φοβισμένη.

— “Εκανε «ναί», με τό κεφάλι, ή κοπέλλα.

— “Ελα, διάβασέ μας τό, είπε ό Φίλιππος.

Και δέ θάξερε κανείς νά πη άν στή φωνή τού αντίλαλούσε λύπη ή χαρά.

“Ετρεμάν τόσο τά χέρια τής Μαρλένας, που με δυσκολία άνοιξε τό φάκελλο. “Επειτα, άρχισε νά διαβάξη σιγανά...

— Διάβασε δυνατά!... είπε ό Φίλιππος.

— “Ασε τήν! τού ψιθύρισε ή γυναίκα του. “Ασε τήν! “Εχει τό δικαίωμα νά τό διαβάξη αυτή πρώτη...

“Η Μαρλένα διάβαζε στήν αρχή θρόια τό γράμμα. Κάποια στιγμή, κτύπαε γύρω της, σά νά ζητούσε βοήθεια, και σωριάστηκε στήν πρώτη καρέκλα, που βρέθηκε μπροστά της. Κι' έτσι, σκυμμένη, ένα κουδάρκι δυστυχισμένο, τέλεισε τό γράμμα. “Επειτα, έμεινε με τό χαρτί στο χέρι, νά κινάτσή τό κενό. Τό πρόσωπό της ήταν άνέκφραστο. Θάλεγε κανείς πως είχε γίνει μια άνέκφραστη μάσκα.

“Ο Βασιλειάδης κτύπαε τή γυναίκα του με σημασία, κι' ή Κλάρα ρώτησε σιγανά, όπως θα μιλούσε σέ άρρωστο παιδί:

— Τί σου γράφει, Μαρλένα μου;

— “Απλωσε ή κοπέλλα τό χέρι της, χωρίς νά γυρίση τό κεφάλι της, χωρίς νά τούς κυττάξη.

— “Ελα τώρα, μην κάνης έτσι, τής είπε με συγκίνηση. Βλέπεις, κοριτσάκι μου, ότι είχα δικιο... “Ημουν σίγουρος... ήμουν άπόλυτα σίγουρος...

— Σάπα! ψιθύρισε βραχνά ή κοπέλλα.

— Καλά, καλά... Δέ θα ξαναμιλήσουμε γι' αυτό... Γύρισε τή σελίδα αυτή τής ζωής σου... Σέ περιμένουν τόσες και τόσες πιο όμορφες σελίδες...

— Δεν αξίζει νά στενωχωρήθης... είπε ή Κλάρα, παρηγορητικά. Φυσικά, είναι μια άπογοχτευσι, μια τρομερή άπογοχτευσι, αλλά ούτε ή πρώτη, ούτε ή τελευταία πολυφερην κοπέλλα είσαι, παιδί μου, που περνάει μια τέτοι άπογοχτευσι.

“Η Μαρλένα σήκωσε τό κεφάλι της:

— Τώρα, τί θα κάνω;... ψιθύρισε, με φωνή άχρωμη.

— Νά παντρευτής με τόν Πετρόπουλο, φώναξε ό Βασιλειάδης, έντονα. Αύριο κιόλας μπορούμε ν' άναγγελλούμε άρραβόνες, άν θέλεις... Τού κάνω ένα τηλεφώνημα... “Ερχεται αύριο... Είναι άποφασισμένος... Δεν έχετε παρά ν' ανταλλάξετε δυό κουδέτες, νά γνωρισθίτε λιγάκι, κι' όλα τελειώνουν...

“Ενα άναντρίχισμα πέρασε στο κορμί τής κοπέλλας.

— Κι' έγώ νομίζω, ότι είναι ή μόνη λύσι, πρόφερε με πόνο ή Κλάρα. Είναι σκληρό, παιδί μου τό ξέρω, νά σου μιλούμε για άλλον άνδρα αυτή τή στιγμή... “Αλλά είναι ή μόνη λύσι... “Αλλοίως, ύπάρχει ή δικαστική άρχησι... Δεν πρέπει νά τήν ξεχνάμε...

— Δεν τήν ξεχνάω!... ψιθύρισε ή Μαρλένα, με φωνή κοφία.

Θάλεγε κανείς πως είχε χάσει τήν πραγματική της φωνή, όπως είχε χάσει και τό πραγματικό της πρόσωπο. Αυτό τό πρόσωπο, άσπρο σάν κέρινο, άνέκφραστο, έδινε μια έντύπωση τρομαχτική. Τό ίδιο κι' ή φωνή της, που ά κουγόνταν, σά νά έρχόταν από κάποιο μακρινό μηχανήμα.

— Λοιπόν, είπε ό Βασιλειάδης, μου φαίνεται κι' έμένα, ότι δεν πρέπει νά χασομεράμε. Νά τού τηλεφωνήσω... Δέ σου λέω, βέβαια... Φοβάμαι, ότι είσαι πολύ ταρκαμένη κι' ότι δέ θα τού κάνης καλή έντύπωση... Νά κοιμηθής, νά ησυχάσθης τά νεύρα σου, νά σκεφθής ψύχραιμα... Κι' αύριο νά έμπνησής άλλος άνδρας σου...

— “Ετσι είναι ή ζωή, Μαρλένα έμεινε άκίνητη σά νά μνη ένα διδοχθή... “Αλλοτε με χρήμα, άλλοτε με δάκρυα... Τά πιο άποτελεσματικά μαθήματα είναι εκείνα που πληρώνονται με δάκρυα... Είναι σκληρά μαθήματα, πονάει, αλλά μένουν για όλη τή ζωή!... “Ελα, έλα...

Τή χτύπησε με άπειρη στοργή στόν ώμο.

— “Ελα, κοριτσάκι μου... “Ολη ή ζωή είναι μπροστά σου! Ξέρεις πως θα ζήσης με τόν Πετρόπουλο; Βασιλίσσα!... Είμαι βέβαιος, ότι θα περάσης καλά... Φυσικά, στήν αρχή, δέ θα είναι ή έρωτας, που όνειρεύτηκες... “Αλλά ή βάσι θα είναι σίγουρη, κι' αυτό έχει σημασία... Καί, σιγά σιγά, θάρρη κι' ό έρωτας.

Γιατί νά μην έρθη; είπε ένθαρρυντικά ή Κλάρα. Τόσο όμορφη κοπέλλα και ποιος δέ θα τήν έρωτεύεται; Θάρρη και θα παρησθή ό έρος, και μάλιστα πιο γρήγορα άπ' ό,τι φανταζόμαστε...

— Λέγε, Μαρλένα, θέλεις νά τηλεφωνήσω τού Πετρόπουλου;... ρώτησε βιαστικός ό Βασιλειάδης. Δεν άποκρίθηκε ή κοπέλλα. “Ενοίωσε όμως σά νά τής έρριχναν κρύο νερό στήν πλάτη κι' άνατρίχιασε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: “Η συνέχεια.

Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ ΗΤΑΝ ΑΛΕΠΟΥ

— Ο ΣΤΕ κλέβει κατηγορούμενος!... Κύριε πρόεδρε, ό μνηστής μισεί θανάσιμα τούς φυσιολάτρεις!

— Μά δέν σέ κατηγορεί «διά φυσιολατρίας»;

— Τί σημασία έχει αυτό, κύριε...

— Κι' ύστερα: “Οιπών κύριε πρόεδρε, έγώ τόν ύποψιαζόμουν τόν κατηγορούμενο... Όπως τόν έβλεπα καλοφτιαγμένο και ξεγυρισμένο έλεγνα μέσα μου: «Μήπως τούτο εδώ είναι τό μαγύρι τού χαριού μας;» “Ενα βράδυ, λοιπόν, τόν παρακολούθησα. Καί, ώ τού θουμάτος, κύριε πρόεδρε, τόν είδα νά τρυπώνη στο κοτέσι και ν' άρπάξη τό μεγάλο μου κόκκορα τόν Πετούκη.

— Κι' ύστερα: “Οιπών κύριε πρόεδρε, έγώ τόν ύποψιαζόμουν τόν κατηγορούμενο... Όπως τόν έβλεπα καλοφτιαγμένο και ξεγυρισμένο έλεγνα μέσα μου: «Μήπως τούτο εδώ είναι τό μαγύρι τού χαριού μας;» “Ενα βράδυ, λοιπόν, τόν παρακολούθησα. Καί, ώ τού θουμάτος, κύριε πρόεδρε, τόν είδα νά τρυπώνη στο κοτέσι και ν' άρπάξη τό μεγάλο μου κόκκορα τόν Πετούκη.

— Κι' ύστερα: “Οιπών κύριε πρόεδρε, έγώ τόν ύποψιαζόμουν τόν κατηγορούμενο... Όπως τόν έβλεπα καλοφτιαγμένο και ξεγυρισμένο έλεγνα μέσα μου: «Μήπως τούτο εδώ είναι τό μαγύρι τού χαριού μας;» “Ενα βράδυ, λοιπόν, τόν παρακολούθησα. Καί, ώ τού θουμάτος, κύριε πρόεδρε, τόν είδα νά τρυπώνη στο κοτέσι και ν' άρπάξη τό μεγάλο μου κόκκορα τόν Πετούκη.

— Κι' ύστερα: “Οιπών κύριε πρόεδρε, έγώ τόν ύποψιαζόμουν τόν κατηγορούμενο... Όπως τόν έβλεπα καλοφτιαγμένο και ξεγυρισμένο έλεγνα μέσα μου: «Μήπως τούτο εδώ είναι τό μαγύρι τού χαριού μας;» “Ενα βράδυ, λοιπόν, τόν παρακολούθησα. Καί, ώ τού θουμάτος, κύριε πρόεδρε, τόν είδα νά τρυπώνη στο κοτέσι και ν' άρπάξη τό μεγάλο μου κόκκορα τόν Πετούκη.

— Κι' ύστερα: “Οιπών κύριε πρόεδρε, έγώ τόν ύποψιαζόμουν τόν κατηγορούμενο... Όπως τόν έβλεπα καλοφτιαγμένο και ξεγυρισμένο έλεγνα μέσα μου: «Μήπως τούτο εδώ είναι τό μαγύρι τού χαριού μας;» “Ενα βράδυ, λοιπόν, τόν παρακολούθησα. Καί, ώ τού θουμάτος, κύριε πρόεδρε, τόν είδα νά τρυπώνη στο κοτέσι και ν' άρπάξη τό μεγάλο μου κόκκορα τόν Πετούκη.

— Κι' ύστερα: “Οιπών κύριε πρόεδρε, έγώ τόν ύποψιαζόμουν τόν κατηγορούμενο... Όπως τόν έβλεπα καλοφτιαγμένο και ξεγυρισμένο έλεγνα μέσα μου: «Μήπως τούτο εδώ είναι τό μαγύρι τού χαριού μας;» “Ενα βράδυ, λοιπόν, τόν παρακολούθησα. Καί, ώ τού θουμάτος, κύριε πρόεδρε, τόν είδα νά τρυπώνη στο κοτέσι και ν' άρπάξη τό μεγάλο μου κόκκορα τόν Πετούκη.

— Κι' ύστερα: “Οιπών κύριε πρόεδρε, έγώ τόν ύποψιαζόμουν τόν κατηγορούμενο... Όπως τόν έβλεπα καλοφτιαγμένο και ξεγυρισμένο έλεγνα μέσα μου: «Μήπως τούτο εδώ είναι τό μαγύρι τού χαριού μας;» “Ενα βράδυ, λοιπόν, τόν παρακολούθησα. Καί, ώ τού θουμάτος, κύριε πρόεδρε, τόν είδα νά τρυπώνη στο κοτέσι και ν' άρπάξη τό μεγάλο μου κόκκορα τόν Πετούκη.

— Κι' ύστερα: “Οιπών κύριε πρόεδρε, έγώ τόν ύποψιαζόμουν τόν κατηγορούμενο... Όπως τόν έβλεπα καλοφτιαγμένο και ξεγυρισμένο έλεγνα μέσα μου: «Μήπως τούτο εδώ είναι τό μαγύρι τού χαριού μας;» “Ενα βράδυ, λοιπόν, τόν παρακολούθησα. Καί, ώ τού θουμάτος, κύριε πρόεδρε, τόν είδα νά τρυπώνη στο κοτέσι και ν' άρπάξη τό μεγάλο μου κόκκορα τόν Πετούκη.

— Κι' ύστερα: “Οιπών κύριε πρόεδρε, έγώ τόν ύποψιαζόμουν τόν κατηγορούμενο... Όπως τόν έβλεπα καλοφτιαγμένο και ξεγυρισμένο έλεγνα μέσα μου: «Μήπως τούτο εδώ είναι τό μαγύρι τού χαριού μας;» “Ενα βράδυ, λοιπόν, τόν παρακολούθησα. Καί, ώ τού θουμάτος, κύριε πρόεδρε, τόν είδα νά τρυπώνη στο κοτέσι και ν' άρπάξη τό μεγάλο μου κόκκορα τόν Πετούκη.

— Κι' ύστερα: “Οιπών κύριε πρόεδρε, έγώ τόν ύποψιαζόμουν τόν κατηγορούμενο... Όπως τόν έβλεπα καλοφτιαγμένο και ξεγυρισμένο έλεγνα μέσα μου: «Μήπως τούτο εδώ είναι τό μαγύρι τού χαριού μας;» “Ενα βράδυ, λοιπόν, τόν παρακολούθησα. Καί, ώ τού θουμάτος, κύριε πρόεδρε, τόν είδα νά τρυπώνη στο κοτέσι και ν' άρπάξη τό μεγάλο μου κόκκορα τόν Πετούκη.

— Κι' ύστερα: “Οιπών κύριε πρόεδρε, έγώ τόν ύποψιαζόμουν τόν κατηγορούμενο... Όπως τόν έβλεπα καλοφτιαγμένο και ξεγυρισμένο έλεγνα μέσα μου: «Μήπως τούτο εδώ είναι τό μαγύρι τού χαριού μας;» “Ενα βράδυ, λοιπόν, τόν παρακολούθησα. Καί, ώ τού θουμάτος, κύριε πρόεδρε, τόν είδα νά τρυπώνη στο κοτέσι και ν' άρπάξη τό μεγάλο μου κόκκορα τόν Πετούκη.

— Κι' ύστερα: “Οιπών κύριε πρόεδρε, έγώ τόν ύποψιαζόμουν τόν κατηγορούμενο... Όπως τόν έβλεπα καλοφτιαγμένο και ξεγυρισμένο έλεγνα μέσα μου: «Μήπως τούτο εδώ είναι τό μαγύρι τού χαριού μας;» “Ενα βράδυ, λοιπόν, τόν παρακολούθησα. Καί, ώ τού θουμάτος, κύριε πρόεδρε, τόν είδα νά τρυπώνη στο κοτέσι και ν' άρπάξη τό μεγάλο μου κόκκορα τόν Πετούκη.

— Κι' ύστερα: “Οιπών κύριε πρόεδρε, έγώ τόν ύποψιαζόμουν τόν κατηγορούμενο... Όπως τόν έβλεπα καλοφτιαγμένο και ξεγυρισμένο έλεγνα μέσα μου: «Μήπως τούτο εδώ είναι τό μαγύρι τού χαριού μας;» “Ενα βράδυ, λοιπόν, τόν παρακολούθησα. Καί, ώ τού θουμάτος, κύριε πρόεδρε, τόν είδα νά τρυπώνη στο κοτέσι και ν' άρπάξη τό μεγάλο μου κόκκορα τόν Πετούκη.

— Κι' ύστερα: “Οιπών κύριε πρόεδρε, έγώ τόν ύποψιαζόμουν τόν κατηγορούμενο... Όπως τόν έβλεπα καλοφτιαγμένο και ξεγυρισμένο έλεγνα μέσα μου: «Μήπως τούτο εδώ είναι τό μαγύρι τού χαριού μας;» “Ενα βράδυ, λοιπόν, τόν παρακολούθησα. Καί, ώ τού θουμάτος, κύριε πρόεδρε, τόν είδα νά τρυπώνη στο κοτέσι και ν' άρπάξη τό μεγάλο μου κόκκορα τόν Πετούκη.

— Κι' ύστερα: “Οιπών κύριε πρόεδρε, έγώ τόν ύποψιαζόμουν τόν κατηγορούμενο... Όπως τόν έβλεπα καλοφτιαγμένο και ξεγυρισμένο έλεγνα μέσα μου: «Μήπως τούτο εδώ είναι τό μαγύρι τού χαριού μας;» “Ενα βράδυ, λοιπόν, τόν παρακολούθησα. Καί, ώ τού θουμάτος, κύριε πρόεδρε, τόν είδα νά τρυπώνη στο κοτέσι και ν' άρπάξη τό μεγάλο μου κόκκορα τόν Πετούκη.

— Κι' ύστερα: “Οιπών κύριε πρόεδρε, έγώ τόν ύποψιαζόμουν τόν κατηγορούμενο... Όπως τόν έβλεπα καλοφτιαγμένο και ξεγυρισμένο έλεγνα μέσα μου: «Μήπως τούτο εδώ είναι τό μαγύρι τού χαριού μας;» “Ενα βράδυ, λοιπόν, τόν παρακολούθησα. Καί, ώ τού θουμάτος, κύριε πρόεδρε, τόν είδα νά τρυπώνη στο κοτέσι και ν' άρπάξη τό μεγάλο μου κόκκορα τόν Πετούκη.

— Κι' ύστερα: “Οιπών κύριε πρόεδρε, έγώ τόν ύποψιαζόμουν τόν κατηγορούμενο... Όπως τόν έβλεπα καλοφτιαγμένο και ξεγυρισμένο έλεγνα μέσα μου: «Μήπως τούτο εδώ είναι τό μαγύρι τού χαριού μας;» “Ενα βράδυ, λοιπόν, τόν παρακολούθησα. Καί, ώ τ

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ ΚΑΘΕ «ΣΑΙΖΟΝ» Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΜΟΔΑ

ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ Σ' ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΟΙΚΟ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΠΟΙΟΣ μπορεί να φανταστεί ακριβώς τι εργασία, τι μόχθος, τι αγωνία εκατοντάδων ανθρώπων κρύβεται πίσω από το χαμόγελο ενός μανικέν, που παρουσιάζει ένα μοντέλο μιάς καινούργιας «κολλέξιόν» της παρισινής μόδας, της «ώτ-κουτюр», όπως λέγεται;

Ωστόσο χρειάζονται εβδομάδες δόκιμης έντονης εργασίας, για να ετοιμασθεί μια τέτοια συλλογή από νέα φορέματα. Σ' αυτές τις τέσσερις ή πέντε εβδομάδες, πριν από την παρουσίασή της, οι μεγάλοι οίκοι μόδας στο Παρίσι είναι αναστα- τοί!

Στόν οίκο μόδας του Ντιόρ ή του Μπαλμνιν π.χ. εργάζονται 600 άνθρωποι, που —άπο την θυρωρή ως την πιο μικρή βοηθή— ετοιμά- ζουν εντατικά την καινούργια συλ- λογή. Ένα μήνα πριν, όλος ο οί- κος — με το διευθυντή επί κεφαλής, με τα «ατελιέ» σε συναγερμό, το τμήμα της διαφημίσεως σε πλήρη δρασί και με κάθε συνεργάτη και συνεργάτιδα στη θέση του και έτοι- μους να προσφέρουν ό,τι μπορούν περισσότερο — έλ για ένα μόνο σκο- πό: για τη συλλογή.

Σ' αυτό το διάστημα πρέπει να ετοιμαστούν 180 ως 200 καινούρ- για μοντέλα, να γίνει η έκλογη των υφασμάτων του κατάλληλου κάθε φορά χρώματος και της γραμμής, που τους ταιριάζει. Πρέπει να γί- νουν οι ατέλειωτες δοκιμές, να γί- νουν οι τυχόν διορθώσεις, αν το μοντέλο δεν άρεση, να εηλωθή το φόρεμα, να ξαναγραφτεί δέκα δε- καπέντε φορές, ώπου να περάση το μοντέλο και από τον τελευταίο αυστηρό έλεγχο για να πάρη το «όνομά» του και να έγκριθί ως μέ-λος της καινούργιας συλλογής.

Στο στούντιό του, ο διευθυντής του οίκου εργάζεται εντατικά. Έ- ναι δίπλα του μια στρατιά από συ- νεργάτες, που θα κόψουν, σύμφωνα με το σχέδιο, το ύφασμα και θα συναρμολογήσουν τα κομμάτια σε μια αρμονική σύνθεσι. Άλλα ή κυ- ρία εργασία, η δημιουργία, γίνεται από τον ίδιο.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ «ΑΤΕΛΙΕ»

«Ας ρίξω, όμως μια ματιά σ' ένα από τα πολυάριθμα «ατελιέ» του οίκου μόδας την ώρα της έν- τατικής εργασίας. Ο επικεφαλής εμφανίζεται στην αρχή, γιατί ο τρόπος της εργασίας είναι αρκετά παρόμοιος — σωστός αναχρονισμός! — όταν σκεφτεί κανείς ότι δεν ερικό- όταν στην εποχή της Μαρίας Άν- τικονέτας, αλλά στο αιώτηρο έ-τος 1962 με τις αμέτρητες τεχνι- κές ευκολίες και τελειοποιήσεις.

«Ε λοιπόν, στά παρισινά «ατε- λιέ» της «ώτ-κουτюр» δεν θα βρήτε καμμία από όλες εκείνες τις μηχαν- νές, που διευκολύνουν την εργασία. Όλα χωρίς εξαίρεσι γίνονται με το χέρι — ακριβώς όπως την εποχή της Μαρίας Άντουανέτας! Και το παράδοξο είναι ότι, ενώ εργάζονται εκεί όλοι με το ρυθμό των μεγάλων σύγχρονων εργοστασίων, η εργασία (και το αποτέλεσμα της) ανήκει α- ποκλειστικά στον τομέα της... χει- ροτεχνίας!

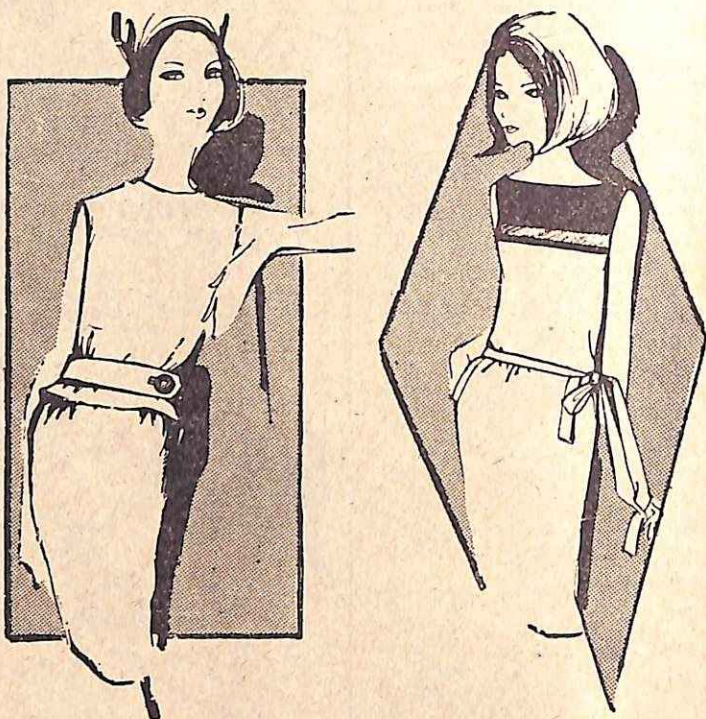
Ένώ στά σύγχρονα αμερικανικά εργοστάσια ρουχισμού υπάρχουν μηχανές, που κόβουν 60 φορέματα με μια μόνο κίνηση, στά παρισινά «ατελιέ» δεν κόβεται παρά ένα μόν- ο φόρεμα κάθε φορά. Ένώ ακόμη και η πιο απλή μοδιστρουλά ράβει με μια ραπτομηχανή, που σ' αυτήν προσθέτει συχνά για την εύκολια της ένα μικρό μοτεράκι, στους με- γάλους οίκους μόδας όλα ανέκει- ρέτως ράβονται με το χέρι! Κι' αυτό γίνεται, επειδή η αρχή τους είναι: προσωπικό στυλ για κάθε πε- λιάτσια, που εκτελείται με μέσα, που δεν έχουν τίποτα το κοινό με τα «μηχανοποίητα» και τυποποιη- μένα «κατασκευάσματα» των μεγ-άλων εργοστασίων μόδας.

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ — ΜΟΝΤΕΛΑ

Όταν το σχέδιο για το καινούρ- γιο φόρεμα είναι έτοιμο (πολλές φορές ετοιμάζονται 300 περίπου φι- γουρίνια-μοντέλα, που απ' αυτά μόνο ένα μέρος, το καλλίτερο και πιο πρωτότυπο, βέβαια, θα ετοιμα- στή) τότε αρχίζει η πραγματική, η μεγάλη εργασία. Διαφορετικά από το θέατρο, όπου το πάν για τον έ-κ- θεματόλογο είναι το σκίτσος (ή πραγματοποιήσι του, έπειτα, ονει- ροειτούσα εργασία), ο δημιουργός της καινούργιας συλλογής θεω- ρεί το σκίτσο σαν μια ιδέα, σαν ένα προσχέδιο. Μόνο αν θα βρή το κατάλληλο ύφασμα και ένα μαννε- κέν, για να μπορέση να το φορμάρι- απάνω του, το φόρεμα θα γίνει пра- γματικότητα. Κι' αν όλοι οι δημι- ουργοί των παρισινών οίκων μόδας πίστευαν ειλικρινά αυτό, που λαχ- ρίζουν — ότι η μόδα δεν είναι η δημιουργία, ότι δεν επιδέχεται, αλλά ότι είναι η απλή πραγμα- τοποίηση των τάσεων, που υπάρ- χουν ήδη στον αέρα, η μόδα κάθε χρόνο θα ακολουθούσε άσφα- λως λιγότερους εξοφλισμούς!

Στο Παρίσι — αντίθετα με τον τρόπο λειτουργίας των μεγάλων ε-ργοστασίων στην Άμερική και άλ- λου — οι οίκοι μόδας δεν εργάζο- νται για να διατηρήσουν μια βιομη- χανία. Ο σκοπός τους είναι να δημιουργήσουν φορέματα για ώρι- μους.

ΤΡΟΠΟΠΟΙΕΙΣΤΕ

Με την προπέραινη φούστα σας με πιέτες από ποπλίνα ή πικέ, μπορείτε να φτιάξετε το χαριτω- μένο αυτό ντέ-πιές. Η φούστα είναι ίσια, το επάνω μέρος δίχως μανικία, με κλειστό ντεκολτέ. Η ζώνη τελειώνει σ' ένα κουμπί.

αμένες πελάτισσες. Για να ντύση μια ώριμη γυναίκα, πρέπει να κόψης το ύφασμα (με το χέρι) πά- νω στά μέτρα της, να το ράψης (με το χέρι) σύμφωνα με την εμπνεύ- σι, να δοκιμάσης το φόρεμα 5, 10, 20 φορές ώπου να μην έχη κανένα ελάττωμα. Γι' αυτό, οι μο- δίστες εξακολουθούν στους παρι- σιούς οίκους μόδας να εργάζονται όπως στον παλιό καιρό.

Η συλλογή ετοιμάζεται σε δέκα «ατελιέ» του οίκου μόδας, που διαι- ρούνται σε δυο μεγάλες κατηγο- ρίες: τα «ατελιέ φλου» και τα «α- τελιέ των ταγιέρ». Στά πρώτα ε- τοιμάζονται όλα τά φορέματα, στά δεύτερα παλλά, ταγιέρ κ.ά.

ΜΟΔΙΣΤΡΕΣ ΚΑΙ «ΚΟΥΚΛΕΣ»

Κάθε «ατελιέ» έχει 30 ως 40 μοδίστρες, που υπακούουν σε μερι- κές «δευτερες προϊστάμενες», οι ό- ποιες με τη σειρά τους, ακολου- θούν τις οδηγίες της «πρώτης» του «ατελιέ».

Στά «ατελιέ» αυτά και σε με- γάλες ντουλάπες θρσκονται τά «μαννεκέν», οι «κουκλές» των δια- φόρων πελατισσών του οίκου.

Σε δέκα «ατελιέ» λοιπόν, με 350 μοδίστρες, ετοιμάζονται 180 μοντέλα για κάθε συλλογή. Για μια τουαλέττα χορού χρειάζονται 150 ώρες εργασίας. Έπι 150 ώ- ρες εργάζονται οι κοπέλλες, που θέ- ρες θα ράβουν φορέμα, που θα εη- λωθή και έπειτα, «Όταν θα εί- λωθ και έτοιμο, θα το φορέση ένα μαν- νεκέν και θα το επιδείξη στο δη- μιουργό του. Αυτός, τις περισσότε- ρες φορές, θα εγάλη μια γαρνι- τούρα από τη θέση της, για να την εφορμήση άλλοι και θα εηλώση τις πιέτες, που θα ξαναγίνουν άλλοι- ως. Θα δώση, με λίγα λόγια, την τελική μορφή στην «κρεσσίν» του.

Το φόρεμα γυρίζει τότε στο «α- τελιέ». Η πούτση θα δώση τις α- παραίτητες οδηγίες και το συνερ- νεύο θα ξαννονη τη δουλειά. Χρειάζονται, 150 ώρες εργασίας για μια τουαλέττα χορού, αλλά «μόνο» 75 για ένα πιο απλό φόρεμα.

2.000 ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΘΕ ΣΑΙΖΟΝ

Συνήθως φτιάχνουν 10 «κομμα- τια» από κάθε μοντέλο για κάθε καινούργια συλλογή. Αυτό σημαίνει

«Αν θέλετε να αλλάξετε το ντε- κολτέ του λινόυ σας φορέματος, προσθέστε στο μπροστό ένα κομμάτι του ίδιου ύφασματος σε θαλασσι χρώμα, με μια λουρίδα ροζ στην ένωσι. Στή μέση δέστε μια ζώνη, που θα κρέμεται.

για τά «ατελιέ» 2000 περίπου φορέ- ματα για κάθε «σαϊζόν»!

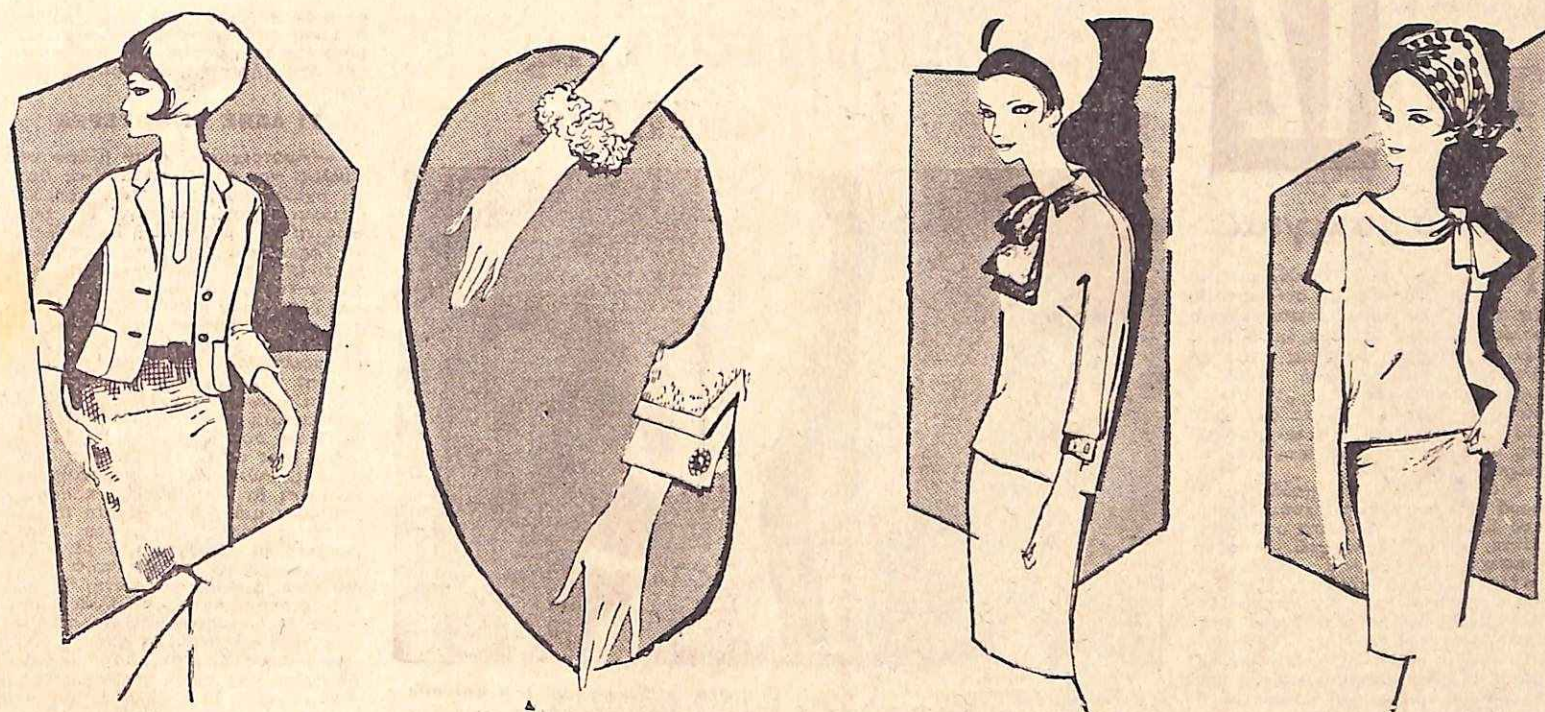
Για 2000 φορέματα χρειάζονται 10.000 μέτρα ύφασμα περίπου. Με το σύστημα τώρα των μεγάλων ε-ργοστασίων ύφασμάτων, να στέλ- λουν στους οίκους μόδας όσα σχέ- δια και χρώματα ετοιμάζουν και να βάζουν στο λογαριασμό τους μόνο ό,τι χρησιμοποιήσαν για τά μοντέ- λα (τά υπόλοιπα από τά τόπια ε- πιστρέφονται στά εργοστάσια), δι- ευκολύνεται πολύ η εργασία και ύ- παρχουν για το ράφτη απεριόρι- στες δυνατότητες συνδυασμού ύφα- σματος και χρώματος. Έτσι ο με- γάλος ράφτης έχει στη διάθεσί του ό,τι έκλεκτοτερο υπάρχει.

ΔΥΟ ΣΧΟΛΕΣ ΜΑΝΝΕΚΕΝ

Έπι τέλους, η συλλογή είναι έτοιμη για να παρουσιασθή σ' ένα κύκλο από διακόσιους έκλεκτους κα- λεσμένους. Τά έξη μαννεκέν του οί- κου κάθονται μπροστά στον καθρέ- φτη, το καθένα στην καρέκλα του, που έχει γραμμένο το όνομά του: Κασσάνδρα, Πωλέτ, Λίνα, Πατρι- τσια και Μαρρί-Τερέζ. Είναι κατα- κουρασμένες αυτές οι κοπέλλες, γιατί πριν από την επίδειξη, όταν ετοιμαζόταν η συλλογή, η κάθε μια έκανε 30 με 40 πρόβες καθέ- μερινώς ώπου τά φορέματα και οι άλλες ένδυμασίες, που ετοιμά- σθηκαν ειδικώς γι' αυτές, να πά- ρουν την τελική μορφή τους. Η πελάτισσα, όμως, που θα θαυμάση τά λίγο την τουαλέττα, δεν θα κα- ταλάβη την κόουρσι, που τράβηξε...

Υπάρχουν δυο «σχολές» μαννε- κέν. Η μια δίνει ιδιαίτερη σημασία στη γυναικία, που φοράει το μον- τέλο. Το μαννεκέν αυτής της σχο- λής περπατάει γρήγορα, γυρίζει, εναλλάσσει, αλλάζει συνεχώς θέ- σι και επιδεικνύει περισσότερο τον έσπτό του παρά το μοντέλο. Η άλλη σχολή θεωρεί το μοντέλο ως το κύριο πρόσωπο της υποθέσεως. Τά μαννεκέν πρέπει να «σθύνουν» μπροστά στο φόρεμα, που θα επιδείξουν. Περπατούν αργά, γυρι- ζουν από όλες τις πλευρές για να αξιολογήσουν το μοντέλο, όσο είναι δυνατόν περισσότερο και κυρίως να δώσουν την έντύπωσι ότι δεν φο- ρούν... έξνο ρούχο! Μόνο έτσι η πελάτισσα θα βλέπη και θα αισθα-

ΤΗΝ ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΣΑΣ ΔΙΧΩΣ ΕΞΟΔΑ

Το καρρύ φόρεμα, που το βαρε- θήκατε, μετατρέψτε το σε μια στενή φούστα και συμπληρώσέ- το με μια ζακέττα από λινό, με πρόσθετα τσεπάκια, που θα την φοράτε και με οποιαδήποτε άλλη φούστα.

Δώστε στο ταγεράκι σας ένα τό- νο μοντέρνο, με μια μανοέττα. Άνωτέρω δυο μοντέλλα μανοέ- τας. Τό ένα είναι από μεταξωτό και σχηματίζει θολάν, το δευτε- ρο θγαίνει κάτω από το μανίκι και γαρνίρεται με ξενόκομμο.

«Αν έχετε ένα ντέ-πιές μπλέ- μαρέν, που το φορέσατε και ξα- ναφορέσατε, προσθέστε του ένα γιακά με μια γραβάτα και μαν- σέττες από μεταξωτό εμπριμέ. Θα αλλάξη όψη και θα το ξανα- φορέσατε ευχαρίστως.

«Αν έχετε μεγάλες περιφέρειες, μπορείτε να τις καλύψετε με το καλοκαιρινό αυτό μοντέλλο σε ντέ-πιές, που σκεπάζει την περι- φέρεια. Το ντεκολτέ γαρνίρεται από μια λοξή φάσα, που τελειώ- νει σ' ένα φιόγκο.

νεται πως θα είναι το φόρεμα πά- νω στο σώμα της.

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ «ΓΡΑΜΜΗ»

Κάθε οίκος της παρισινής «ώτ- κουτюр» έχει φτιάσει σ' ένα τέλειο σημείο εσωτερικής διοργανώσεως, «Όλοι έμφυχώνονται από το πνεύμα της συνεργασίας. Δεν υπάρχει βίο- μηχανία, που να είναι σε θέσι να

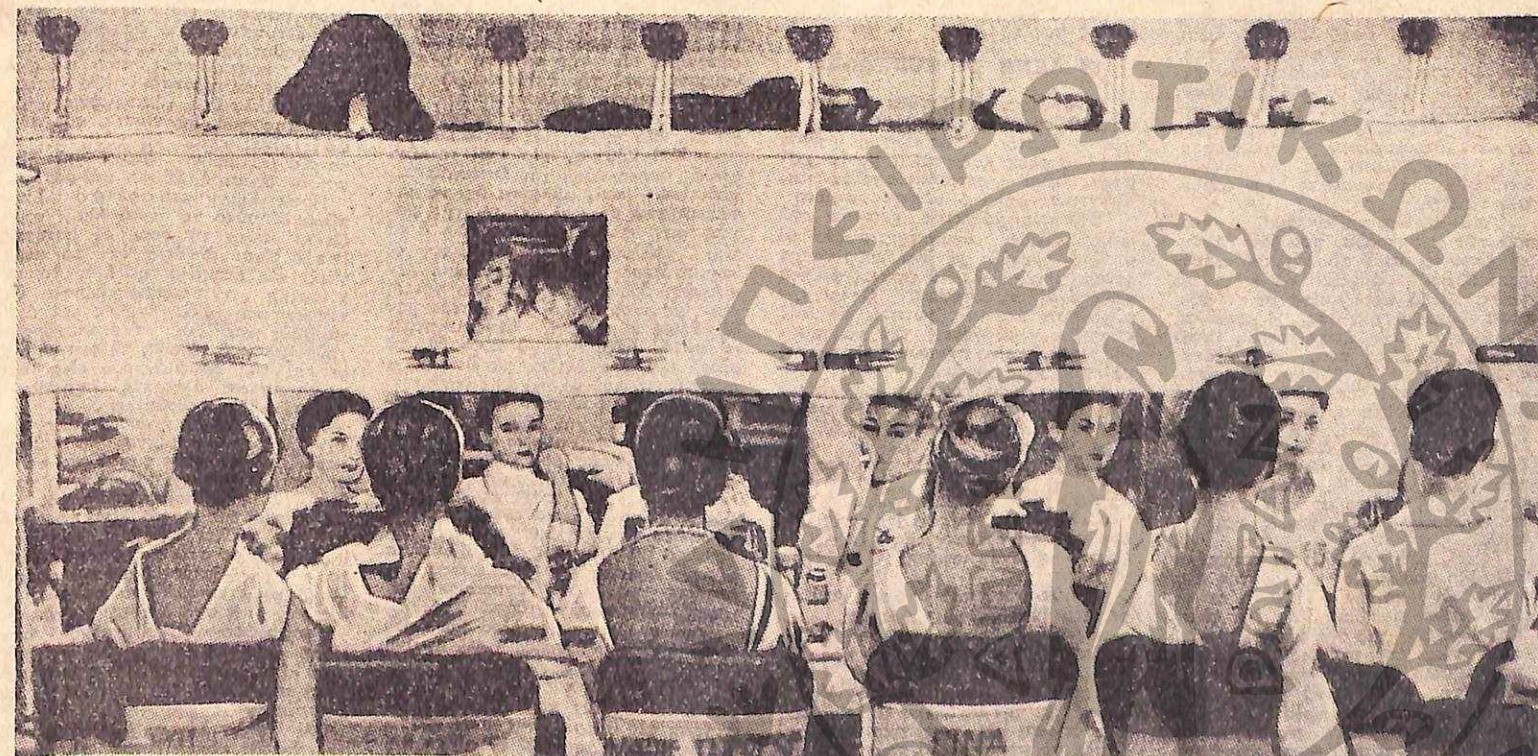
ετοιμάση σ' ένα μήνα 200 μοντέ- λα και να τά παραδώση την ώρι- σμένη ημέρα και ώρα της επίδει- ξεως χωρίς ελαττώματα, για να φο- ρεθούν από τά μαννεκέν.

Έξ άλλου, κάθε οίκος έχει τη δική του καινούργια «γραμμή». Η παρισινή μόδα αποτελεί ένα σύν-ολο, μια έννοτητα, όσο διαφορετικές κι' αν είναι οι γενικές γραμμές ή

οι λεπτομέρειες που παρουσιάζει κάθε μεγάλος ραπτικός οίκος.

Τρεις είναι οι λόγοι για την έ- νότητα ανάμεσα στους οίκους μό-δας του Παρισιού: ο πρώτος είναι η ποιότητα της εργασίας, ο δευτε- ρος είναι οι πελάτισσες οι ίδιες, που δεν είναι ξένες στους μεγ-άλους ράφτες, γιατί συναντιώνται συχνά σε δεξιώσεις, στο θέατρο και

άλλου. Η οικειότητα, που υπάρχει, ως ένα ώρισμένο σημείο, ανάμεσά τους, δίνει στους ράφτες την εύκαι- ρία να γνωρίσουν καλλίτερα τη γυ- ναικία, που γι' αυτήν θα δημιουρ- γήση ή εμπνεύσι τους σχέδια και μοντέλα. Και ο τρίτος είναι το Πα- ρίσι το ίδιο, όπου από αιώνες όλοι εργάζονται με αγάπη για τη δημι- ουργία της όμορφιάς.

Τά μαννεκέν, ύστερ' από τις εξαντλητικές πρόβες τους κάθονται στη θέση τους και μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη για να φορεάνουν λίγα τά μακιγιάζ τους.

προβλήματα της μοντέρνας κοπέλλας

6. Το μακιγιάζ

Το σημερινό μας πρόβλημα δεν είναι βέβαια τόσο σοβαρό όσο τα άλλα, που προσπαθήσαμε να αναλύσουμε μέχρι σήμερα, αυτό όμως δεν το εμποδίζει να είναι ένα πρόβλημα, ένα θέμα δηλαδή ικανό να δημιουργήσει διάφορες, συζητήσεις και συγκρούσεις ανάμεσα στο χτες και το σήμερα και, πιο συγκεκριμένα, ανάμεσα στις μητέρες και τα νεοα κορίτσια.

Γιατί, βέβαια, το πρόβλημα αφορά αποκλειστικά τις κοπελίτσες, που βρίσκονται ανάμεσα στα δεκαπέντε και στα δεκαοχτώ. Από τα δεκαοχτώ η δεκαεννιά χρόνια και ύστερα — έκτος από τις εξαιρετικές περιπτώσεις πολύ αυστηρών γονέων, πολύ σπάνιες άλλωστε στην εποχή μας — κανείς δεν αρνείται πια στην κοπέλλα το δικαίωμα του μακιγιάζ. Πιο πρώτα όμως: Το πρόβλημα και η διαμάχη βρίσκεται ακριβώς σ' αυτό το «πιο πρώτα», γιατί οι πιο πολλές από τις σύγχρονες κοπελίτσες δεν περιμένουν τα δεκαοχτώ τους χρόνια για να αποκτήσουν επίσημο «διαβατήριο φιλαρκεσίας».

«Αλλοτε ίσως ναι, τώρα όμως όχι. Αλλοτε τα κορίτσια περιέμεναν υπομονετικά να μεγαλώσουν, τώρα μεγαλώνουν απότομα, από τη μία στιγμή στην άλλη, τόσο απότομα που σε ξεφηνιάζουν.

Όπωςδήποτε, όμως, αναμφισβήτητη αλήθεια είναι ότι υπάρχει μία μυστηριώδης «στιγμή» στη ζωή κάθε κοπέλλας, η στιγμή που το χθες σινο κορίτσακι, το ακόμη ξενόστατο, το ακόμη «παιδικαστικό», μεταμορφώνεται αναπάντεχα σε μία «σωστή κοπέλλα».

Δεν αποκλείεται να πάλ η κοπελίτσα το βράδυ για να ξεπλύνει στο κρεβάτι της, αφού πρώτα δώσει ένα φιλή στη μεγάλη κόκλα της, που βρίσκεται καθισμένη στον καναπέ του σαλονιού και το πρωί, ξυπνώντας, να κυττάξει στον καθρέπτη μ' ένα καινούργιο, έντελως άγνωστο ενδιαφέρον, ανακαλύπτοντας ξαφνικά μέσα της την αιώνια επιθυμία της γυναίκας, την επιθυμία να άρση...

Από εκείνη τη στιγμή, η καινούργια πεταλούδα, που ξεπταχτηκε ξαφνικά από το χθεςινό μεταξοκόκκινα, αρχίζει να κάνει τα πρώτα αόηλα πετάγματα με τα άδυνατα ακόμη φτερά της. Η κοπέλλα, που μέχρι χτες ήταν παιδί, αλλά τώρα δεν είναι πια, κυττάζεται στον καθρέπτη με βλέμμα εξεταστικό και αποφασίζει ότι εκείνα τα χαμηλά παπούτσια, εκείνα τα κοντά καλτσάκια και, πάνω απ' όλα, εκείνο το έντελως άδικο πρόσωπο δεν ταιριάζουν πια με τον καινούργιο έαυτό της. Κι έτσι αρχίζει, ακριβώς, η πρώτη σοβαρή σύγκρουση ανάμεσα στους γονείς και την κόρη.

Γιατί, μία κοπελίτσα δεκαπέντε -δεκάξι χρόνων, οι γονείς της εξακολουθούν να την «βλέπουν» παιδί, ενώ εκείνη «νοιώθει» ότι δεν είναι. Και ακριβώς για να αποδείξει αυτό που «νοιώθει», προσπαθεί να φανή πιο μεγάλη από την πραγματική ηλικία της. Μα για να το κατορθώσει αυτό χρειάζεται τρία εξωτερικά στοιχεία: τα ψηλά τακούνια, τις νύχτες κάλτσες και — το σπουδαιότερο απ' όλα — το μακιγιάζ.

Τα δυο πρώτα δεν δυσκολεύεται να πείσει τους γονείς της να της τα επιτρέψουν, μα όταν θα φτάσει

Κάποια πρωί, ξυπνώντας, κυττάζεται στον καθρέπτη μ' ένα καινούργιο ενδιαφέρον, ανακαλύπτοντας ξαφνικά μέσα της την αιώνια επιθυμία της γυναίκας, την επιθυμία να άρση.

στο τρίτο, τότε τα πράγματα αλλάζουν. Η μητέρα θυμώνει, προσπαεί να εξηγήσει, στην κόρη της ότι όλα εκείνα τα περιπλοκά «συμπεραγμά της καλλονής», τα κραγιόν, τα μολύβια, οι πούρες, τα χρωματισμοποιάν, δεν είναι ακόμη γι' αυτήν και ότι αξίζει χίλιες φορές περισσότερο η ανοιξιάτικη δροσιά της άπ' όλα τα μακιγιάζ του κόσμου. Μα η «καινούργια δεσποινίς» δεν πειθείται εύκολα και είπαμε γιατί. Αυτή «νοιώθει» μεγάλη και θέλει να φανή ακόμη πιο μεγάλη. Γι' αυτό αναγκάει, επαναστατεί, διαμαρτύρεται. Μα όλα αυτά τα καταλάβουμε αργαλώς καλύτερα, ακούγοντας άμεσα τώρα...

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΚΟΠΕΛΛΕΣ

Συνάντησα την Τιτίκα Β. τυχαία στη στάση των τρένων και με την πρώτη ματιά κατάλαβα ότι ήταν «ότι έπρεπε για την περίπτωση μου». Ένα προσωπικό σχεδόν παιδιαστικό, αλλά... μακιγιαρισμένο. Ένα ανοιχτόχρωμο κραγιόν στα χείλη, μάτια υπογραμμισμένα με σκούρο μολύβι με δυο κουρίτσες τραηγμένες προς τα επάνω, φρύδια μαθημένα προσεχτικά. Όταν την πλησίασα και τη ρώτησα αν της επιτρέπουν οι γονείς της να μακιγιάρται, εκείνη σήκωσε τους ώμους με ύφος πεισμαμένο.

— Όχι, μου απάντησε, ή μοιάζει ότι είμαι ακόμη πολύ μικρή γι' αυτά τα πράγματα, επειδή δεν έχω κλείσει τα δεκάξι. Μου λέει ότι θα πρέπει να περιμένω, να τελειώσω το σχολείο για ν' αρχίσω να μακιγιαρίζομαι σαν μεγάλη.

— Μα τότε, αφού οι γονείς σου σου το απαγορεύουν πώς γίνεται να είσαι μακιγιαρισμένη; τη ρώτησα με έκπληξη.

— Εύτυχώς, που υπάρχει και το φορητό Ινστιτούτο καλλονής, μου είπε εκείνη γελώντας.

Και βλέποντας ότι δεν καταλάβαινα, άνοιξε τη τσάντα της, έβγαλε από μέσα ένα κουτί, που εξωτερικά έδινε την εντύπωση μιάς κοινής «κασετίνας με χρώματα» και μου έδειξε το περιεχόμενό του: κραγιόν, ρούζ, μολύβια, λίμες, τσιμπιδάκια, πούδρα, καθρεφτάκι...

— Οι περισσότερες κάνουμε έτσι, μου εξήγησε. Βγαίνουμε από το

σπίτι με καθαρό πρόσωπο και μόλις βρούμε ευκαιρία...

— Κι' αν σ' συναντήσει κάποιος από τους δικούς σας; Αποκλείεται κάτι τέτοιο;

— Όχι, δεν αποκλείεται, μου είπε, σηκώνοντας πάλι τους ώμους, μα τί να γίνω; Αντιμετωπίζουμε κι' αυτόν τον κίνδυνο. Τι μπορούμε να κάνουμε; Να γυρίζουμε με το πρόσωπο πλυμένο με νερό και σαπούνι σαν τα μικρά κοριτσάκια;

Η Άντωνία Α. είναι κι' αυτή περίπου δεκάξι χρόνων, λιγότερο τολμηρή από την Τιτίκα Β. αλλά το ίδιο επαναστατημένη. Την συνάντησα έντελως άδικο — ένα μοντέρνο δροσερό γεμάτο ανοιξιάτικα χρώματα, χωρίς τίποτα το τεχνητό — και σκέφτηκα να την ρωτήσω αν είχε νοιώσει ποτέ την επιθυμία να χρησιμοποιήσει τα καλλυντικά της μαμάς της. «Ήμουν σχεδόν βέβαιη ότι θα απαντούσε όχι, μα έκανα λάθος.

— Και βέβαια, την έχω νοιώσει χίλιες φορές αυτή την επιθυμία — μου είπε — και, μάλιστα όχι να μεταχειριστώ τα καλλυντικά της μαμάς μου, αλλά να αποκτήσω δικά μου καλλυντικά, όπως κάνουν οι περισσότερες συνομήλικές μου. Δυστυχώς, όμως, οι δικοί μου γονείς είναι οπισθοδρομικοί. Η μητέρα μου δεν θέλει ν' ακούσει τίποτα πάνω σ' αυτό. Λέει ότι το κραγιόν, το ρίμελ και όλα εκείνα τα θαυμάσια πράγματα, που κάνουν ένα γυναικείο πρόσωπο να φαίνεται πιο ενδιαφέρον, δεν είναι για την ηλικία μου. Μα γιατί; Αφού οι πιο πολλές από τις συνομήλικές μου βάφονται άλλες φανερὰ κι' άλλες κρυφά από τους γονείς τους, στις εξωσχολικές ώρες, βέβαια. Ξέρω ακόμη πολλές κοπελές της ηλικίας μου, που βάφουν τα μαλλιά τους. Εγώ, κάποια μέρα, ζήτησα την άδεια από την μητέρα μου να αγοράσω ένα χρωματισμοποιάν για να κάνω λίγο πιο σκούρα τα μαλλιά μου, που είναι ήλιθα καστανά. Μα εκείνη έγινε πάλι έξω φρενών. Μου είπε ότι είμαι μικρή γι' αυτά τα πράγματα και άρχισε πάλι να μου αναπτύσσει τις θεωρίες της περί «ανοιξιάτικης ηλικίας». Μα εγώ ξέρω ότι σήμερα οι νέοι προσέχουν μόνον τις κοπελές που είναι μακιγιαρισμένες με τέχνη. Γιατί λοιπόν, εγώ να είμαι καταδικασμένη να κάνω την έντυπα-

σι μιάς «κοπελίτσας χωρίς σημασία και προσωπικότητα», μόνο και μόνο επειδή η μητέρα μου βρίσκεται έξω από την σημερινή πραγματικότητα;

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

— Ανατριχιάζω, όταν βλέπω κοπελές, που στην ηλικία είναι ακόμη σχεδόν παιδιά, να κυκλοφορούν βαμμένες σαν... κι' εγώ δεν ξέρω πώς να πω! μου είπε η κυρία Βέτα Τ. Έχω και εγώ μια κόρη, που είναι δεκαεπτά χρόνων και από ένα χρόνο τώρα, το θέμα του κραγιόν, του ρίμελ, του μολυβιού για τα μάτια και το βάψιμο των νυχιών, έχουν γίνει ο γολγοθάς μου. Άδικα προσπαθώ να της βάλω μυαλό, να την κάνω να καταλάβει ότι έχει πολλά χρόνια μπροστά της για να μακαρευτεί κι' ότι για την ώρα είναι πολύ συμπαθητική και γλυκιά, χωρίς όλες αυτές τις μωγιές απάνω της. Αυτή δεν το παραδέχεται, μου λέει ότι οι άβυσσες κοπελές παίρνουν μία όλη άσημαντη ανάμεσα στις τόσες άλλες, που είναι βαμμένες με προσοχή και με τέχνη και ότι χάνουν τη σιγουριά τους. Μα είναι δικαιολογία αυτή; Τί την ενδιαφέρει τί κάνουν οι άλλες; Ίσα — ίσα εγώ πιστεύω ότι ένα προσωπικό καθαρό ανάμεσα στα τόσα, που παρουσιάζονται μωγιατισμένα αποτελεί μία ευχάριστη αντίθεση. Και ύστερα, όταν αρχίσω μία κοπέλλα να βάφεται από πολύ μικρή, ο κόσμος την παρεξηγεί, νομίζει ότι το κάνει επειδή ενδιαφέρεται για «άλλα πράγματα». Το έχω ακούσει αυτό να το λένε πολλές φορές για άλλες κοπελίτσες και δεν θα ήθελα να σκεφτούν οι γνωστοί κάτι παρόμοιο για την κόρη μου. Μα είναι τόσο δύσκολο να την πείσω για όλα αυτά!

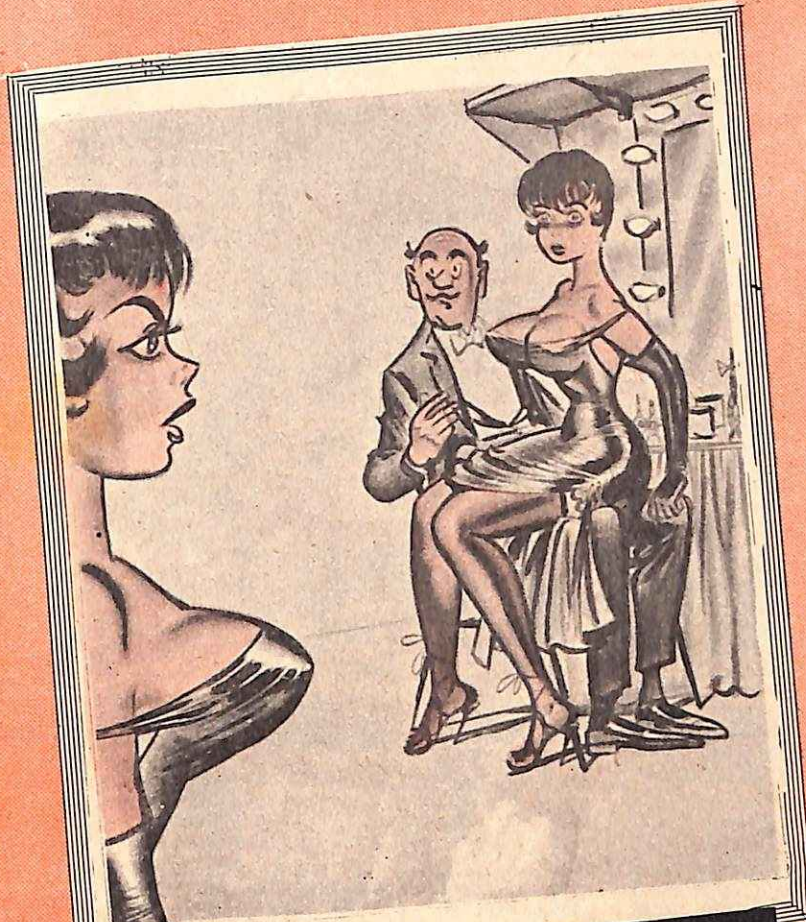
Μία άλλη μητέρα η κυρία Νίκη Κ. μου είπε: «Κατά τη δική μου γνώμη, τα κοριτσάκια δεν πρέπει να αρχίσουν να μακιγιαρίζονται πριν από τα δεκαοχτώ-δεκαεννιά χρόνια τους. Εγώ έχω μια κόρη δεκαπέντε χρόνων και έχω την απόφαση να την εμποδίσω να αρχίσει να βάφεται πριν να «έλθει η κατάλληλη ώρα». Όλα τα πράγματα έρχονται με τον καιρό τους και το μακιγιάζ, όταν μάλιστα είναι έντονο, κάνει μία έντυπω πολύ άσχημη, σχεδόν αντιπαθητική πάνω στο πρόσωπο μιάς κοπελίτσας, που είναι ακόμη σχεδόν κοριτσάκι. Και ύστερα, μία κοπέλλα έχει τόσα χρόνια μπροστά της για να είναι «μεγάλη» ώστε είναι κρίμα να χάσει την ευκαιρία να μείνει ακόμη για λίγο καιρό δροσερή, άδικο και φυσική».

Ποιές έχουν περισσότερο δίκιο πάνω σ' αυτό το θέμα; Μα... νομίζω κι' αυτή τη φορά οι μητέρες. Γιατί είναι αλήθεια ότι το μακιγιάζ, τα βαμμένα μαλλιά, τα εκκεντρικά χτενίσματα, γίνονται αντιπαθητικά στις έφηβες και αντί να τους χαρίζουν την φυσική τους άφαιρον εκείνη τη φυσική χαρά και τη δροσιά, που είναι πιο πολύτιμη απ' όλες τις επινοήσεις της σύγχρονης αισθητικής.

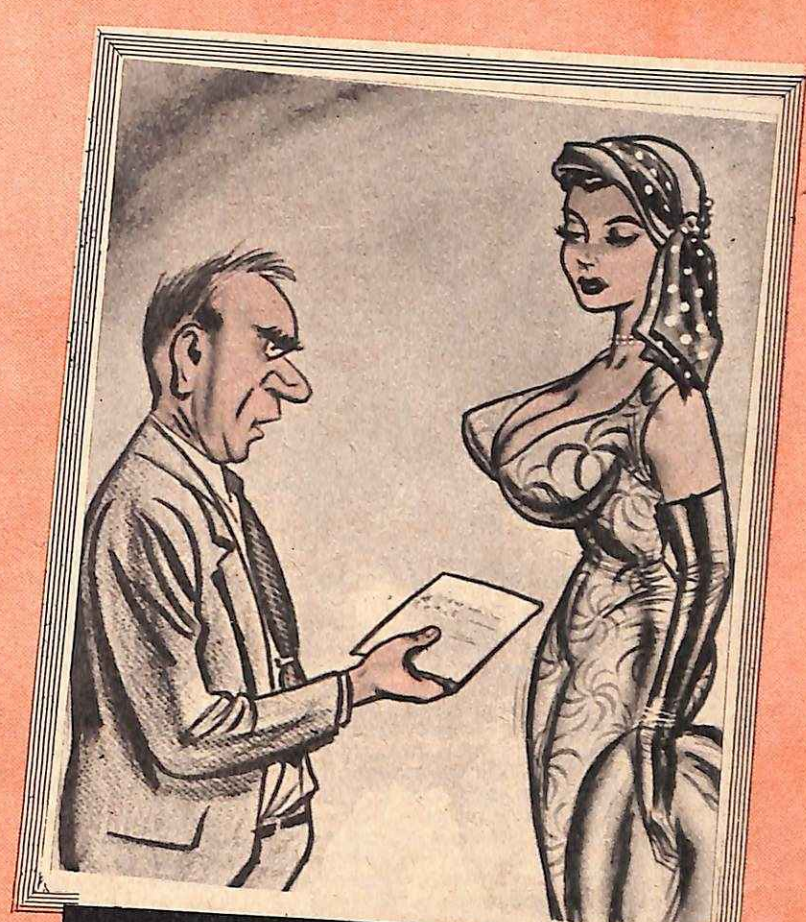
Από την άλλη πλευρά, όμως, και οι μητέρες χρειάζεται να κάνουν μερικές υποχωρήσεις και να προσαρμοστούν — έστω και με κοκή καρδιά — στις απαιτήσεις της εποχής. Τα παπούτσια με το λίγο τακουνάκι, τις νύχτες κάλτσες, ένα μοντέρνο κόψιμο στα μαλλιά και, ακόμη, για τις εξαιρετικές περιπτώσεις — όταν η κοπελίτσα πηγαίνει σ' ένα πάρτυ ή στο θέατρο ή στον κινηματογράφο — λίγο κραγιόν στο χείλη για ελαφριά μολύβια στα μάτια, λίγο άνωμο βερνίκι στα νύχια, είναι πράγματα που μπορούν να τα επιτρέψουν.

Με άλλα λόγια, η φιλαρκεσία της νεαρής κοπελίτσας χρειάζεται κάποια κατανοήσι, όχι όμως και υπερβολικές παραχωρήσεις.

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

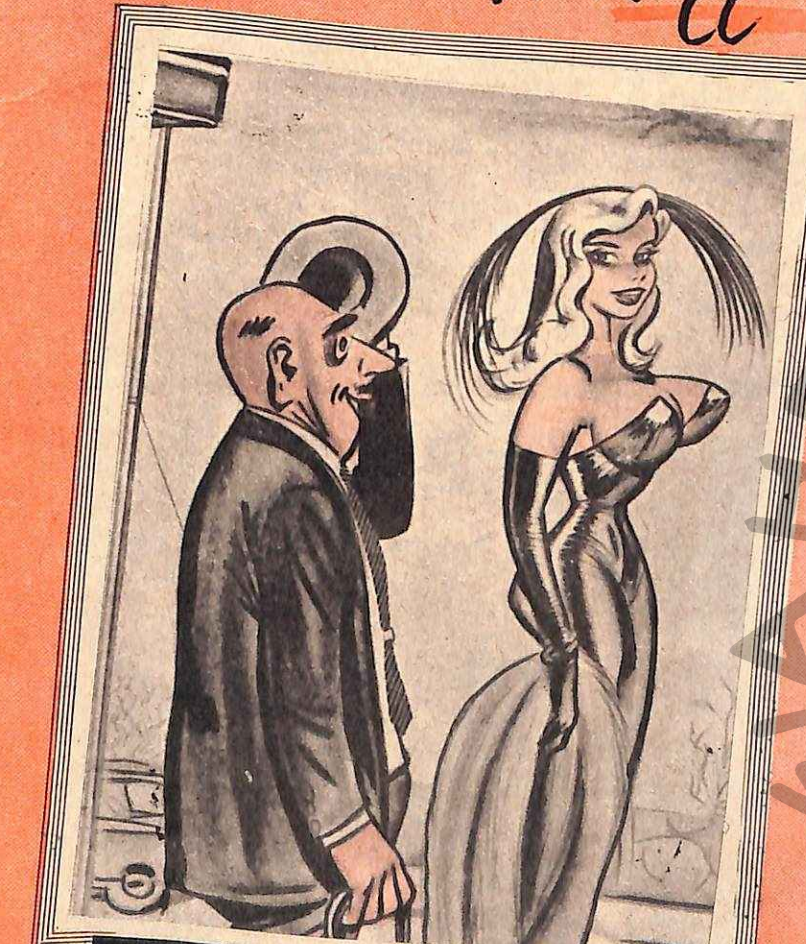

— Με συγχωρείς, Ντόρα... Αλλά είπαμε να είσαι σωσίας μου μόνο στην ταινία!..

— Δεν υπήρχε λόγος να μου φέρετε συστατική επιστολή για τα «πλούσια» προσόντα σας...

Το καρρέ του χιούμορ

— Για σ'α, δεσποινίς, είμαι πρόθυμος να ξεδέψω και τα μαλλιά της κεφαλής μου!..

— Έτσι τα φύλαχαν άλλοτε οι γυναίκες τα λεφτά τους, την εποχή, που δεν είχαν άνοιξει ακόμη οι τράπεζες!

ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΚΑΙ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

“Ολες οι πρωτοτυπίες που λανσάρουν οι Παρισινοί κομμωται

Κάθε γυναίκα μπορεί τώρα να διαλέξει τα χρώματα που της αρέσουν και που ταιριάζουν στο πρόσωπό της. Δεν υπάρχει μιά μοναδική γενική τάση για το μακιγιάζ. Σας αρέσουν οι ανάλαφρες ροζ αποχρώσεις; Να μια έλεγκλη σειρά από χρώματα τόσο ανοιχτά, που δίνουν στο πρόσωπο μιά μαργαριταρένια λάμψη. Ζητάτε τις αντίθεσεις των χρωμάτων; Το μακιγιάζ σ' αυτή την περίπτωση γίνεται ένα κοκταίλι αποχρώσεων, που ονομάζεται «όντασιέ». Θέλετε ένα ξεχωριστό αποτέλεσμα για το βράδυ; Είναι έτοιμο για σάς το «ρεγκάλ λεύκι».

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ. Είναι το όνομα του νέου μακιγιάζ, που λανσάρει η “Ελεν Ρουμπινστάιν. Τα χρώματα του μακιγιάζ αυτού είναι γλυκύτατα: Φόν-ντε-ντέν σάντ πέρλ, πούντρα «ό-παλιν» σκιά μαργαριταρένια, κραγιόν «πίνκ πέρλ» (κόκκινο μαργαριτάρι). Πάνω σ' αυτό το χρωματολόγιο, που τείνει αποκλειστικά προς το ροζ, έρχονται να προστεθούν δυο επαναστατικοί τόνοι, που αξιοποιούν τα μάτια και την επιδερμίδα. Το άπανά βλέφαρο υπογραμμίζεται με ειλάνερ γκρι. Η λεπτή αυτή γραμμή, διαχωρίζεται στη γωνιά του ματιού σε τρεις οριζόντιες προς τα πάνω, που ζωγραφίζουν σκιάς από μακρείες βλεφαρίδες. Τα μάγουλα είναι δυνατόν να λάμπουν πραγματικά σαν μαργαριταρένια. Για να το πετύχετε αυτό, να το μυστικό: Πάνω στα ζυγωματικά, απλώνετε ελαφίστο ροζ ύγρο για μάγουλα και λίγη μαργαριταρένια σκιά. “Υστερα πουντράρετε το πρόσωπο.

ΡΕΓΚΑΛ ΛΟΥΚ. Πρόκειται για το μακιγιάζ, που προτείνει για την ανοιξη ή “Ελίζαμπεθ “Αρντεν. Αυτό το μακιγιάζ αξιοποιεί πολύ τα μάτια. Στα βλέφαρα απλώνεται μιά

σκιά σε απόχρωση πράσινου. Το βλέμμα, που σκιάζεται από λεπτές ψεύτικες βλεφαρίδες, γίνεται μυστηριώδες και μοιραίο. Το φόν-ντε-ντέν δίνει στο πρόσωπο μιά απόχρωση ροζ-μπλέ, πρέπει όμως να το διαλέξετε ανάμεσα στους πιο ανοιχτούς τόνους. Το ρουμπινι κραγιόν, που συμπληρώνει αυτό το μακιγιάζ, ονομάζεται «Ρεγκάλ ρέντ».

“ΟΝΤΑΣΙΕ. “Ενα πραγματικό και εκκεντρικό κοκταίλι από χρώματα, είναι το μακιγιάζ του Λανκόν “Οντασιέ. Σημειώνει μιά επιστροφή στις μωδέ αποχρώσεις, μιά έχει μιά ξεχωριστή φωτεινότητα, αποφεύγοντας τους σκοτεινούς τόνους. Θά άρεση ιδιαίτερα στις άπλες και μοντέρνες γυναίκες. “Εκείνοι, που μελέτησαν τις αποχρώσεις του, πήραν την έμπνευσί τους από το έντονο φως των καλοκαιριάτικων ημερών.

ΣΕΡΜΠΕΡΑ. Μιά μαργαρίτα, που άνθιζε στην έρημο, δίνει το όνομα της σ' αυτό το νέο μακιγιάζ, που λανσάρει ο “Ορλάν, σε δυο αποχρώσεις: «χρυσόξανθο» και «χρυσό φωτιάς». Η πρώτη είναι μελετημένη για την ανοιχτόχρωμη και ροζ επιδερμίδα των ξανθών, κι' η άλλη έχει τόνους πιο ζεστούς και είναι κατάλληλη για τις μελαχροινές επιδερμίδες, για τις γυναίκες με τα σκούρα μάτια και τα σκούρα μαλλιά. Το μακιγιάζ «Σερμπερά» βασίζεται πάνω σ' ένα φόν-ντε-ντέν ροζ και επιβάλλει μιά έντελως καινούργια ζωγραφική των ματιών. Στα επάνω βλέφαρα απλώνεται μιά σκιά με χρωματιστό «οτίκ» και το κάτω βλέφαρο υπογραμμίζεται από μιά μακρεία και λεπτή σειρά με ύγρη σκιά γκρι ή μπλέ.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ. Είναι αποφασιστικά πιο κοντά. “Αλλοτε παίρνουν όγκο γύρω στο πρόσωπο, άλλοτε κολλούν πάνω σ' αυτό με μακρείες και ίσιες τούφες-κόμματα. “Αλλοτε πάλι σκεπάζουν το μέτωπο με φράντζες ανάλα-

φες και ξεχτενιστες και ξεσκεπάζουν το λαιμό μ' ένα ίσιο κόψιμο. Νά μερικά από τα χτενίσματα, που παρουσιάστηκαν τελευταία με την ευκαιρία των επιδείξεων της υψηλής μόδας:

1) Αυτό είναι ένα από τα πιο μοντέρνα χτενίσματα (εικ. 1). Τα μαλλιά έχουν όλα το ίδιο μήκος και κλείνουν το πρόσωπο με δυο επαραπετάσματα. “Η φράντζα είναι ένα μακρύ, πυκνό κύμα, που διασχίζει το μέτωπο και συγκρατείται κοντά στο αυτί από ένα διακοσμητικό τσιμπιδάκι.

2) Το νέο αυτό χτενίσμα, του “Ιταλού κομμωτή Φιλίππο (εικ. 2), που θά άρεση πολύ στις κοπελλίτσες, ονομάζεται «αγριόγατος» και είναι έμπνευσμένο από το ομώνυμο φίλμ του Βισκόντι. Τα μαλλιά πρέπει να είναι πυκνά και δυνατά, μακριά μέχρι κάτω από τ' αυτί. Χωρίζονται με μιά χωρίστρα στο κέντρο του κεφαλιού, σε δυο επαραπετάσματα πολύ λεία και «τραδηγμένα» πάνω στο μέτωπο. Στα πλάγια, όμως, του προσώπου φουσκώνουν, με τη βοήθεια δυο μικρών «τουπές», που κρύβονται στους κροτάφους με δυο διακοσμητικά τσιμπιδάκια. Στο κέντρο του κεφαλιού τα μαλλιά κρεπάρονται και στερεώνονται από το πίσω μέρος.

3) “Ο “Ιταλός κομμωτής Νίνο Μπαλντάν, προτείνει την «Κασκέτ» (εικ. 3). Είναι ένα χτενίσμα λείο, κοντό και στενό, ακριβώς όπως μιά κάσκα. Δυο μακρείες τούφες κολλούν πάνω στα μάγουλα, μιά ανάλαφρη φράντζα σκεπάζει το μέτωπο. Πίσω, τα μαλλιά κολλούν στο λαιμό, κομμένα με μιά ίσια ψαλιδιά.

4) Νά ένα ακόμα ρομαντικό χτενίσμα, που θά άρεση στις πιο νέες (εικ. 4). “Η έμπνευση είναι άδριατα εξωτική. Μιά μεγάλη και πυκνότατη φράντζα χωρίζεται πάνω στο μέτωπο, δημιουργώντας δυο επαραπετάσματα, που σκεπάζουν το μέτωπο, τα φρύδια, τους κροτάφους. Μιά τούφα από μαλλιά ανάλαφρα κρεπαρισμένα, στερεώνεται στην κορυφή του κεφαλιού. Το χτενίσμα αυτό είναι δημιούργημα του Ζάκ Ντεσσάν.

5 α και 5 β) Δυο χτενίσματα, που είναι δημιουργία της νεώτερης από τις αδελφές Καριττά (εικόνες 5 α και 5 β). Για μακιγιάζ οι Καριττά προτείνουν φόν-ντε-ντέν πολύ ανοιχτόχρωμο, κραγιόν ροζ-πάλ κι' ένα πολύ πρωτότυπο μακιγιάζ για τα μάτια, που πρέπει να υπογραμμίζονται με μολύβι και γκρι σκιά, ενώ τα φρύδια αποχρωματίζονται έντελως, για να κάνουν τα μάτια να φαίνονται πιο μεγάλα και βαθιά. Τα χτενίσματα, που λανσάρουν οι Καριττά, διακρίνονται για μιά σοβαρή απλότητα. Μικρός κότσος στην κορυφή του κεφαλιού (5 α), φράντζα κοντή και ανάλαφρη πάνω στο μέτωπο και τους κροτάφους. “Εκείνες, που έχουν λεπτά και κανονικά χαρακτηριστικά μπορούν να στερεώσουν τα μαλλιά στον αυχένα (5 β), αφήνοντας μιά τούφα να πέφτει πίσω, σά μικρή αλογουρά.

6) Νά ένα άλλο χτενίσμα του Ζάκ Ντεσσάν, που ονομάζεται «Αετός» (εικ. 6). Το χτενίσμα αυτό γίνεται με μαλλιά πολύ κοντά, που βουρτσίζονται προς τα εμπρός με τρόπο, που να σκεπάζουν το μέτωπο και μέρος από τα μάγουλα. Το χτενίσμα αυτό είναι κατάλληλο τόσο για την ημέρα, όσο και για το βράδυ.

7) “Ο Ζάκ και ο Ρισάρ δημιούργησαν αυτό το επιτηδευμένο χτενίσμα για το βράδυ (εικ. 7). Μπροστά, τα μαλλιά είναι χτενισμένα όλα προς τα άδριατα, με τρόπο που να σκεπάζουν το μέτωπο. Πίσω χτενίζονται αντίθετα προς τον αυχένα, έτσι, που να ξαναπέφτουν στην κορυφή του κεφαλιού, δημιουργώντας ένα μεγάλο ξεχτενιστό κότσο.

8) Νά και η «Λεάνισ» του Γκυγιώμ (εικ. 8). Τα μαλλιά είναι κοντά, χτενισμένα απότομα προς τα πάνω, αφήνοντας το λαιμό έντελως ξεσκεπαστό και πλαισιώνοντας το μέτωπο. Για να πετύχει, χρειάζεται ένα ειδικό κόψιμο κι' ένα ελαφρό περμανάντ.

9) “Ο “Αλεξάντερ, που λανσάρει και πάλι τα πολύ κοντά χτενίσματα, ξαναφέρει ταυτόχρονα και τα οντουλρισμένα μαλλιά (εικ. 9). “Επί τέλους κι' εκείνες, που έχουν φυσικά σγουρά μαλλιά, θά μπορούσαν να βρουν κι' ένα χτενίσμα δικό τους και να είναι «οτή μόδα».

Ο Ο

ΦΑΓΗΤΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ ΜΕ ΚΟΥΑΚΕΡ

Πόσες σουπες, φαγητά και γλυκίσματα μπορεί να γίνουν με το γνάσσο κουάκερ!

1) Σούπα: Σ' ένα ποτήρι νερό, που βράζει, ρίχνετε μιά κουταλιά κουάκερ. “Αφού βράση 10 λεπτά, προσθέτετε ένα ποτήρι γάλα, λίγο αλάτι και μιά κουταλιά ζάχαρη. Σε 2 λεπτά, όταν η σούπα έχει ξαναρχίσει να βράζει, τη σερβίρετε. Είναι γλυκιά, νόστιμη, κατανάληση, ιδίως για παιδιά.

Μπορείτε ν' αντικαταστήσετε το γάλα με ζουμί λαχανικών και να προσθέσετε επιπλέον

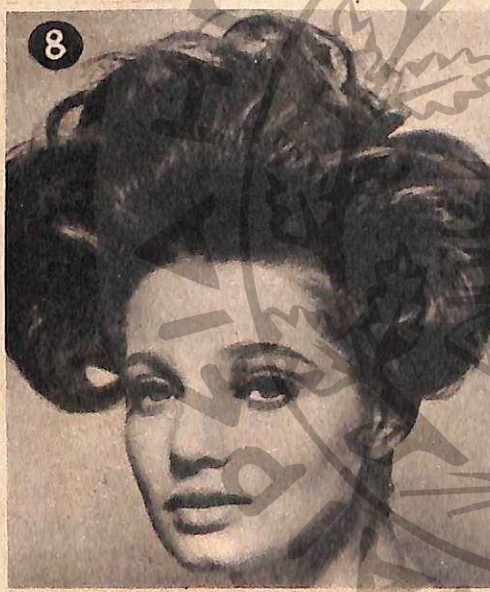
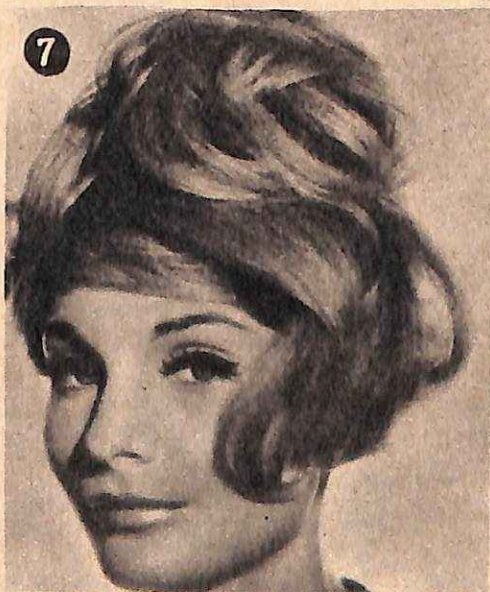
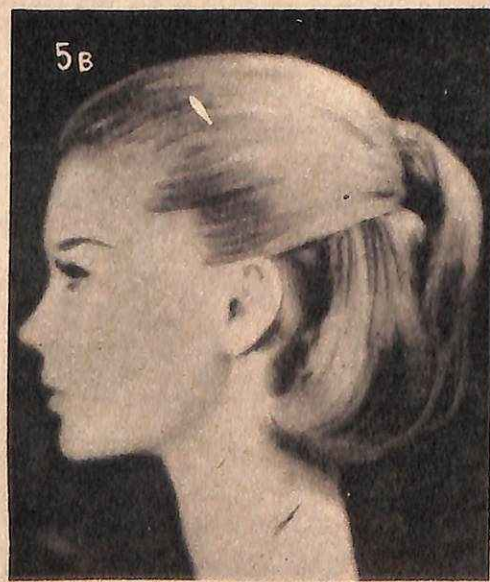
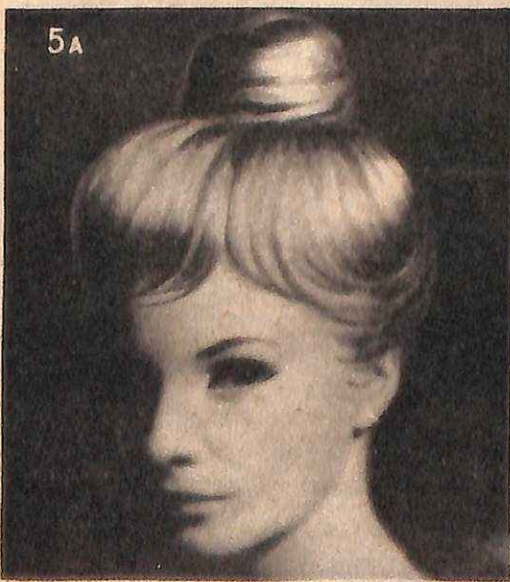
λίγο βούτυρο και τυρί τριμμένο.

2) Σούπα. Βάζετε να μασκέει το κουάκερ 2 ώρες στο νερό, υπολογίζοντας μιά κουταλιά για κάθε άτομο. “Ετοιμάζετε στο μετξυ τριμμένο κρεμμύδι, σέλινο και μαϊντανό, τα πισιάζετε με λίγο βούτυρο και προσθέτετε ύστερα το κουάκερ μαζί με το νερό του. Συμπληρώνετε και μ' άλλο νερό, αν χρειάζεται. Προσθέτετε αλατοπίπερο και βράζετε τη σούπα όσο πρέπει.

3) Φαγητό: Χτυπάτε δυο κρόκους αυγών με λίγο βούτυρο, αλάτι και ξυμένη λεμονόφλουδα. Προσθέτετε 250 γραμμάρια κουάκερ, τριδοντάς το ανάμεσα στα δάχτυλά σας, κι' έτ χτυπημένο άσπράδι. Βάζετε το μίγμα σε μιά άλειμένη φόρμα και ψήνετε στο φούρνο. Σερβίρετε με πηχτή σάλτσα νταμάτα.

4) Γλύκισμα: “Ανακατεύετε καλά 150 γραμμάρια κουάκερ με ένα κροκό αυγού, αναμιγνύετε με 6 κουταλιές νερό και με το ζουμί μισού λεμονιού, προσθέττετε 100 γραμμάρια ζάχαρη και, τελευταία, ένα άσπράδι χτυπημένο. Βάζετε το μίγμα σε κουταλιές, πάνω σε μιά άλειμένη λαμαρίνα και ψήνετε στο φούρνο, ώσπου πάρει ένα ωραίο χρυσό χρώμα.

5) Γλύκισμα: “Ανακατεύετε καλά 300 γραμμάρια κουάκερ, 400 γραμμάρια νερό, 50 γραμμάρια ζάχαρη, ένα κομμάτι λεμονόφλουδα και λίγη κανέλλα. “Απλώνετε το μισό μίγμα μέσα σ' ένα ελαφρά βουτυρωμένο ταψί. Στρώνετε από πάνω ήπια ψικομένη, μιά φούχτα ξανθή σταφίδα μουσκεμένη σε άσπρο κρασί, ψίχα από κορυδι και λίγη ζάχαρη. Σκεπάζετε με το υπόλοιπο μίγμα και ψήνετε στο φούρνο μισή ώρα.

ΟΙ 3 ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΠΛΕΥΡΙΤΙΔΟΣ

Ποιά θεραπευτικά μέσα διαθέτει σήμερα η έπιστήμη

ΠΑΡ' όλες τις προόδους της έπιστήμης, η πνευμονία είναι ακόμη αρκετά συχνή στις ημέρες μας και αποτελεί πάντα μια πολύ σοβαρή ασθένεια.

Με το όνομα της πνευμονίας χαρακτηρίζουμε τη φλόγωση του υπεζωκότος. Έπικρατούσε άλλοτε η αντίληψη ότι η ασθένεια αυτή οφείλεται σε ψύξη. 'Αλλ' οι έπιστήμονες πιστεύουν σήμερα ότι η ψύξη δεν είναι η αιτία της ασθένειας, αλλ' η αφορομή που την κάνει να εκδηλωθεί. Η ψύξη, δηλαδή, προκαλεί μία εξασθένηση της άμυνας του οργανισμού, τόσο της γενικής, όσον και της τοπικής στην περιοχή του υπεζωκότος και δίνει έτσι την ευκαιρία σε διαφόρους παθογόνους παράγοντες (βακίλλο του Κόχ, σταφυλόκοκκο, στρεπτόκοκκο, πνευμονόκοκκο κτλ.) να εξασκήνουν την κακοποιο επίδρασή τους. Μεταξύ αυτών των παραγόντων, ο βακίλλος του Κόχ παίζει το σημαντικότερο ρόλο. Η πνευμονία δεν είναι τότε παρά μία μορφή φυματιώσεως, που έντοπίζεται στον υπεζωκότα, αντί για τους πνεύμονες.

Ο υπεζωκός είναι ένας ύμνη, που, αναδιπλούμενος, σχηματίζει δύο πέταλα, το έξωτερικό ή περίτονο και το έσωτερικό ή περιπλαγχνικό. Το δεύτερο απ' αυτά περιβάλλει τους πνεύμονες σαν σάκος. 'Ανάμεσα στα δύο πέταλα υπάρχει ένα κενό. Στόν ύγινη άνθρωπο αυτό το κενό είναι σχεδόν άνωπαρξο. Τα δύο πέταλα εφάπτονται το ένα με το άλλο, όπως δύο φύλλα. Σε περίπτωση φλογώσεως, όμως, το κενό αυτό ευρύνεται και γεμίζει από όρως υγρό ή πύον.

Οι πνευμονίδες είναι τριών ειδών, ή ξηρά, ή όρροινώδης και ή πυώδης.

'Απ' αυτά τα τρία είδη, ή ξηρά είναι ή πιο ύπουλη. 'Ο ασθενής αισθάνεται μία γενική εξάντληση, έχει πυρετό και αισθάνεται πόνο στα

πλευρά, ιδίως όταν βήχει. 'Ο βήχας είναι ξηρός. Τα συμπτώματα αυτά μπορεί να μās παραληνθούν και να μās κάνουν να υποθέσωμε ότι πρόκειται για άλλο κροολόγημα. 'Αλλ' ο γιατρός αντιλαμβάνεται άμέσως την πνευμονία από τόν ιδιαίτερο ήχο τριβής, που παρουσιάζουν τα δύο πέταλα του υπεζωκότος.

Στην ξηρά πνευμονία, ή φλόγωση των δύο πετάλων του υπεζωκότος δεν συνοδεύεται από συγχέντρωση υγρού. Η πνευμονία αυτής της μορφής είναι άλλοτε πρωτοπαθής και άλλοτε δευτεροπαθής, εμφανίζεται, δηλαδή, σαν επακόλουθο άλλης νόσου χρονίας ή άξείας, (πνευμονίας φυματιώσεως, σφηματίας, ρευματισμών κτλ.). Τποχωρεί συνήθως έπειτα από μερικές ημέρες ή εβδομάδες, αλλ' ύπάρχει επίσης ο κίνδυνος να εξελιχθή σε χρόνια. Μπορεί ακόμη να μεταβληθή σε εξιδρωματική (όρροινώδη ή πυώδη).

Στην όρροινώδη πνευμονία, ή πλευρική κοιλότης γεμίζει από ένα υπόλευκο υγρό, που είναι πλούσιο σε ίννη. Η μορφή αυτή, στους νέους ιδίως, έχει φυματιώδη προέλευση. Προκαλεί ξηρό βήχα, χωρίς φλέγματα, δυσχέρεια στην αναπνοή, πόνο και ύψηλο πυρετό. Η θεραπεία της ποικίλλει ανάλογα με την ποσότητα του συγκεντρωμένου υγρού και την πορεία της ασθένειας. Σε περίπτωση που διαπιστωθή ή ύπαρξη του βακίλλου του Κόχ μέσα στο υγρό, έπειτα από παρακέντηση, πρέπει να εφαρμοσθή άμέσως ή αντιφυματική θεραπεία, που θα παραταθή επί μακρό χρονικό διάστημα. Στη θεραπεία αυτή συνδυάζονται τα τρία κατ' έξοχην αντιφυματικά φάρμακα, ή ισοναζίδη, ή στρεπτομυκίνη και το Ρ.Α.Σ. Η αφαίρεση του υγρού με παρακέντηση γίνεται μόνο σε περίπτωση που ή ποσότης του είναι πολύ μεγάλη, σε τρόπον ώστε να μη μπορεί ν' απορροφηθή.

Στην πυώδη πνευμονία, έξ άλλον, το υγρό είναι πυώδες. Αλλ' και μία όρροινώδης πνευμονία μπορεί να εξελιχθή σε πυώδη.

Τα συμπτώματα της πυώδους πνευμονίδος είναι περισσότερο έντονα: όλην, ύψηλος πυρετός, μεγάλη εξάντληση, δύσπνοια, αύξησι του αριθμού των λευκών αίμοσφαιρίων. Η προέλευσή της είναι συνήθετα φυματιώδης, ό δε σχηματισμός του πύου οφείλεται στην παρουσία διαφόρων παθογόνων κόκκων: στρεπτοκόκκων, σταφυλόκόκκων κτλ.

Η θεραπεία της, που συνίσταται στην απορόφηση του πύου, μπορεί να έπιτευχθή με τα αντιβιοτικά, το Ρ.Α.Σ., την ισοναζίδη κλπ. Η θεραπεία αυτή μπορεί να συνδυασθή και με περιοδική έκκένωση του πύου, που γίνεται με παρακέντηση.

Σε πολλές περιπτώσεις, όμως, το πύον εγκλωβίζεται σε όρισμένη περιοχή του υπεζωκότος, από όπον δεν μπορεί να βγί, λόγω του σχηματισμού συμφύσεων. Ένδεικνύται τότε ή χειρουργική επέμβαση, που απαιτεί συνήθως την αφαίρεση μιάς ή περισσότερων πλευρών, σε τρόπον ώστε να καταστή δυνατός ο καθαρισμός της πλευρικής κοιλότητος από το πύον που έχει συγκεντρωθή μέσα σ' αυτήν. Η πυώδης πνευμονία απαιτεί μακρά περίοδο αναρρώσεως και γενική τόνωση του οργανισμού, για ν' αποκατασταθή τελείως ή υγεία του ασθενούς.

Έκτος από τις αιτίες, που αναφέραμε, ή πνευμονία μπορεί να εμφανισθή ως δευτεροπαθής κατά τη διάρκεια μιάς πνευμονίας ή μιάς βρογχοπνευμονίας ή έπειτα από μία καρδιακή ανεπάρκεια ή ένα πνευμονικό εμφραγμα ή ακόμη έπειτα από ένα τραύμα του θώρακος. Πνευμονία μπορεί ακόμη να προκαλέσει ο καρκίνος του υπεζωκότος ή του πνεύμονος.

Μία άλλη αιτία είναι οι ασθένειες από ιούς, που προσβάλλουν το αναπνευστικό σύστημα. 'Αλλ' και όποιαδήποτε πνευμονική μόλυνση, ακόμη κι' ή πιο άσημαντη, μπορεί να προκαλέσει άμφοτερόπλευρο φλόγωση του υπεζωκότος, που είναι δύσκολο να την ξεχωρίσουμε από μία φυματίωση. Στις περιπτώσεις αυτές, όμως, ή θεραπεία έπέρχεται σχεδόν αυτόματως σε 8—15 ημέρες, χωρίς δυσάρεστα έπακόλουθα.

Στα παιδιά, ιδίως όταν ή δευματοαντίδραση στη φυματίνη είναι άρνητική, ό δξύ ρευματισμός των άρθρων μπορεί να εμφανισθή με μία πλευρική έντοπιση, που συνοδεύεται και από το σχηματισμό εξιδρωμάτος.

Η πνευμονία θεραπεύεται σήμερα, χωρίς στα μέσα που διαθέτει ή έπιστήμη, πολύ γρηγορότερα και πολύ ταχύτερα από άλλοτε. 'Αλλ' είναι πάντοτε μία πολύ σοβαρή ασθένεια, που απαιτεί μεγάλη προσοχή, ιδίως κατά την ανάρρωση, που γίνεται συνήθως με βραδύτατο ρυθμό.

Ο ΜΙΣΤΕΡ ΤΖΩΡΤΖ

Ο ΦΙΛΟΣ μου ό Θανασάκης, μπήκε στο γραφείο μου ένα πρωί, γεμάτος χαρά.

— Λοιπόν, αγαπητέ μου Γιαννάκη, φώναξε, ό θεός ό Τζώρτζης έρχεται άπόφθ από την 'Αμερική. Άδελφός του πατέρα μου, είναι.

— Με τό καλό να τον δεχθήτε! του εύχήθηκα. Τό πρόσωπο του Θανασάκη έλαμπε από εύτυχία.

— Ευχαριστώ, είπε. Δέ μπορείς να φανταστής πόσο μεγάλη σημασία έχει για μένα αυτός ό έρχομός του θείου. Έχει πολλά λεφτά!

— Δηλαδή έλπίζεις να σου δώση τίποτα; — Μαλλον, είπε ό Θανασάκης. Κάποια φορά, βέβαια, που του είχα γράψει για να μου στείλη καμμία έκατοστή δολλάρια, έκανε τό κορόιδο και δέ μου άπάντησε. Τώρα, όμως, τό πράγμα άλλαζει. 'Αλλο είναι να του τό πής γραπτώς κι άλλο προφορικά. Συμφωνείς;

— Μαλλον... — Και σκέφτηκα και κάτι άλλο, είπε ό Θανασάκης.

— Δηλαδή;... — Να πάμε τό βράδυ στο αεροδρόμιο με τ' αυτοκίνητάκι σου και να τον παραλάβουμε. Νομίζω ότι θα ευχαριστηθή πολύ. Σκέφω ότι λείπει σαράντα ολόκληρα χρόνια. Έφυγε με μισό παπούτσι από τό χωριό του και πρόκοψε και παρατρόφε στην 'Αμερική. Έχει έστιατόριο στη Νέα Υόρκη και κόβει μονάδες!

— Άναψε τσιγάρο, έκανε μία βάλτα και χαμογέλασε με κάποια εύχρηστη σκέψη, που πέρασε απ' τό μυαλό του.

— Λοιπόν, τί λές; Θα πάμε; — Βεβαίως, είπα. Άν νομίζης ότι θα συγγινηθ, να πάμε. Τί ώρα έρχεται τό αεροπλάνο; — Στις 10. Άρα, αν περάσω κατά τις 9.30 από τό σπίτι σου, θα είμαστε κάτω και κανένα τέταρτο ενωρίτερα. Συμφωνώ;

— Συμφωνώ! — Στις 10, παρά βρισκόμαστε κι' όλας στο αεροδρόμιο και κατά τις 10 και 10' προσγειώθηκε τό αεροπλάνο με τό θεό τον Τζώρτζη. Στην άφ' — βέβαια, μπτερευτήκαμε λιγάκι, γιατί τό αεροπλάνο ξεφόρτωσε καμμία δεκαριά όμογενείς έξ 'Αμερικής.

— Βρέ να πάρη ή όργη! φώναξε ό Θανασάκης. Ποιό απ' όλους είναι ό θεός ό Τζώρτζης; Πολύ μοιάζουνε μεταξύ τους. 'Ιδια καπέλα φοράνε, ίδιες γραβάτες, ίδιες χρυσές κοδένες... Τί γίνεται τώρα, Γιαννάκη;

— Φώναζε τ' όνομά του κι' όποιος γυρίση, τον παίρνομε και πάμε στο σπίτι σου. Αυτός θα είναι ό θεός σου.

— Όραία ιδέα! παραδέχτηκε ό Θανασάκης. Έκανε τις παλάμες του χωνι και πάτησε τις φωνές:

— Μίστερ Τζώρτζ Καπούλιας! Μίστερ Τζώρτζ Καπούλιας!

— Ο μίστερ Τζώρτζ, που γύρισε και μās πλησίασε, ήτανε ένα ανθρώπακι, τόσο δα, με πονηρά άστίσια μάτια. Κάμπιζε και πούρο.

— Χαλόν, μπύς, δέ ζήτησατε; — Ο κύριος Τζώρτζ Καπούλιας; ρώτησε συγγινημένος ό Θανασάκης.

— Γίε! — Εγώ είμαι ό Θανασάκης, ό άνηψιός σας.

Τό ανθρώπακι μισόκλεισε τα μάτια του, σαν κοιμπότρυπες.

— Εσύ μου είχες γράψει κάποια φορά να σου στείλω έκατό τάλλαρα;

— Κοκκίνισε ό Θανασάκης. — Όχι, τάλλαρα, είπε. Δολλάρια... — Τό 'ίδιο είναι! είπε ό μίστερ Τζώρτζ. 'Εμείς τα δολλάρια, τά λέμε τάλλαρα...

— Σταμάτησε, ξανακτύπησε τόν άνηψιό του και κοιμπώθηκε.

— Λοιπόν, μάι μπού, μιλημένα, δηγημένα. Να μās άκούσω κουβέντα για τάλλαρα. Όκέυ; — Όκέυ! είπε κι' ό Θανασάκης. Και τώρα να σās συστήσω από δώ τό φίλο μου.

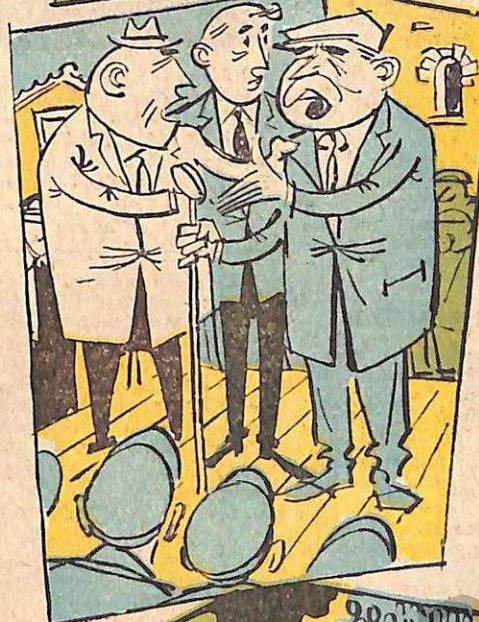
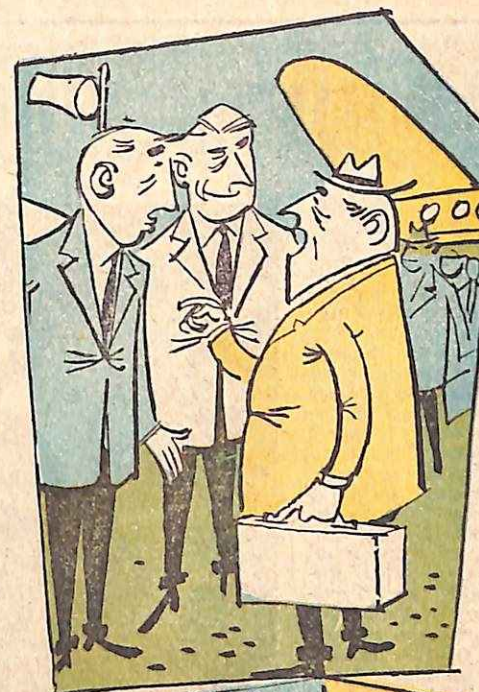
Δώσαμε τά χέρια με τό μίστερ Τζώρτζ και προχωρήσαμε για τ' αυτοκίνητο. Χαμογέλασε μόλις τό είδε.

— Εμείς αυτά τά αυτοκίνητα στην 'Αμερική, τά κάνουμε μπρίκια και ψήνουμε καφέδες! είπε.

Όστόσο, βρονδίστηκε στο καθισμά του, δίπλα μου και ξεκίνησαμε. 'Ο Θανασάκης είχε καθήσει στο πίσω καθίσμα, σά βρεμένη γάτα. Τώρα που του είχε ξεκόψει τό ζήτημα ό θεός του και είχε κάνει φερά τό όνειρο των δολλαρίων, ό Θανασάκης, δεν είχε κέρι για τίποτα. 'Απ' την άλλη μεριά, σά να κατάλαβε κάτι ό πονηρός ό μίστερ Τζώρτζ, γύρισε και τον κύτταζε με σημασία.

— Μάυ μπού, τά δολλάρια βγαίνουν δύσκολα, είπε, πολύ δύσκολα!

Μιλιά ό Θανασάκης, μιλιό κι' έγώ. Φτάσαμε

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

στο σπίτι του Θανασάκη, φορτωθήκαμε τις δυο βαλίτσες του μίστερ Τζώρτζ και μπήκαμε. Ο πατέρας κι' ή μάνα του Θανασάκη, είχανε έτοιμάσει τό πουλιό του γάλα, που λένε, και τό σπίτι είχε πλημμυρίσει στα φάτα. Τους παράτησα στις συγκινήσεις τους και στ' άγκυλάσματα τους κι' έφυγα.

★

Πέρασαν δυό—τρείς ημέρες κι' ένα πρωί, ξανάβρε στο γραφείο μου ό φίλος μου ό Θανασάκης. Μόνο που αυτή τη φορά δεν ήτανε καθόλου χαρούμενος. Φούσκανε και ξεφούσκανε σά γαλόπουλο.

— Ερείς, Γιαννάκη, είπε. Αυτός ό θεός μου ό άρχιτσιγκούνρος σε συμπάθησε πάρα πολύ!

— Γιατί; — Όύτε και ξέρω, είπε ό Θανασάκης. Οέλει λέει να σου βάλη τη βενζίνα και να τον πας στο χωριό. 'Εκει που γεννήθηκε.

— Και γιατί δεν παει με τό λεωφορείο; — Δεν έχει έμπιστοσύνη σε κανένα. Θάρθω κι' έγώ μαζί. Τί να τό απαντήσω; Θα πας ή όχι; — Εγώ, βέβαια, έχω αρκετές δουλειές και δέ μού μένει καιρός να τρέχω δεξιά κι' αριστερά με τ' αυτοκίνητο, χωρίς σκοπό. Τό γεγονός, όμως, ότι με είχε συμπάθησει, με συγκίνησε κάπως.

Υστερα ήτανε κι' ό Θανασάκης στη μέση. Άν έλεγα όχι, χανότανε κάθε έλπίδα για τά δολλάρια που περίμενε. Γιατί κατά βάθος πίστευα ότι θα τον βοηθούσε, έτω και με ένα μικρό ποσό.

Αυτές τις σκέψεις έκανα και ξεκίνησα για τους Μαγουλάδες, την ιδιαίτερη πατρίδα του Τζώρτζη. Σ' όλη τη διαδρομή κύτταζε τό τοπίο και δέ γόρτανε ό μίστερ Τζώρτζ. Κι' όσο πλησίαζαμε στο χωριό του, τόσο έρχότανε στο κέφι και σιγοτραγουδούσε τά διάφορα τραγούδια, που του έρχονταν σιγά—σιγά στη μνήμη του.

— Βρέ τά άτιμα τά χρόνια! Πας περνώνε έτσι; είπε σε μία στιγμή. Βρέ άνηψιέ, ποιός να είναι ό πρόεδρος της κοινότητος;

— Ο Τάσος ό Μαγκούφης, είπε ό Θανασάκης. Του έστειλα και τηλεγράφημα. Θα μās περιμένουν.

Σούφρωσε τη μουσούδα του, ό μίστερ Τζώρτζ. — Μπά! έκανε. Αυτός ό άπατεώνας είναι πρόεδρος;

— Γιατί είναι άπατεώνας; ρώτησε ό Θανασάκης.

— Γιατί μου είχε κλέψει μία προβατίνα, όταν ήμασαν παιδιά. Άλλο κοπάδι φύλαγε αυτός, άλλο κοπάδι έγώ. Έφαγα ύψο από τό χωριό μου τόν πατέρα μου, που άκόμα τό θυμάμαι. Έβαλα και στο ταγάρι μου!

Πήραμε μία άνηφορική στροφή ανάμεσα από δέντρα και, ξαφνικά, βρεθήκαμε στα πρώτα σπίτια του χωριού.

— Βρέ! Βρέ! Τί γίνεται εδώ χάμο; είπε ό Τζώρτζ.

Φαίνεται πως δές περιμένουν βει, άπάντησε ό Θανασάκης.

Βλέπαμε και δές πιστεύαμε στα μάτια μās. Δεξιά κι' αριστερά, στην είσοδο του χωριού, είχανε παραταχθ τ' άγρία και τά κορίτσια του χωριού με λουλούδια στα χέρια. Προχωρούσαμε σιγά—σιγά κι' όταν φτάσαμε στην πλατεία, σπαματήσαμε και κατεβήκαμε από τ' αυτοκίνητο.

Οι γιοιότατες με τόν πρόεδρο επί κεφαλής και με τά χωριότα τους, άρχισαν τις έπαινεργίες:

— Ζήτω ό μίστερ Τζώρτζ! Ζήτω τό αγαπητό τέκνο των Μαγουλάδων!

— Βρέ τόν βρομπαίχτη, τόν Μαγκούφη, τί μου σκάρασε! μουρμούρισε ό Τζώρτζ.

Ο πρόεδρος ξεχύθηκε και τόν άγκάλιασε συγγινημένος. Ο Τζώρτζ γούρλωσε τά μάτια του. Γύρισε, μου έριξε μία ματιά γεμάτη άπελπισία κι' έβαλε τό χέρι του στην τσέπη του.

— Για σιγά, βρέ μπύς! φώναξε θυμωμένος. Για σιγά να μη χάσουμε και κανένα τάλλαρο!

Τό άγκάλιασμα του προέδρου, τόν είχε στραπατσάσει. Οι χωριάτες τόν κύκλωσαν και τόν άρχισαν στις χαιρετούρες.

— Σας παρακαλώ! Σας παρακαλώ! φώναξε ό πρόεδρος. Τό πρόγραμμα της υποδοχής, δεν τελείωσε ακόμη. Πρέπει να βγαλώ τό λόγο μου.

Τόν άρπαξε και τόν ανέβασε σε μία πρόχειρη εξέδρα, όπου είχε στηθ όνα μικρόφωνο. Δίπλα από τό μικρόφωνο υπήρχε κι' ένα μακρό σκονί.

Ο Τζώρτζ κυττούσε γύρω του σά χαμένος. Σε μία στιγμή με πήρε τό μάτι του κι' έβαλε τις φωνές:

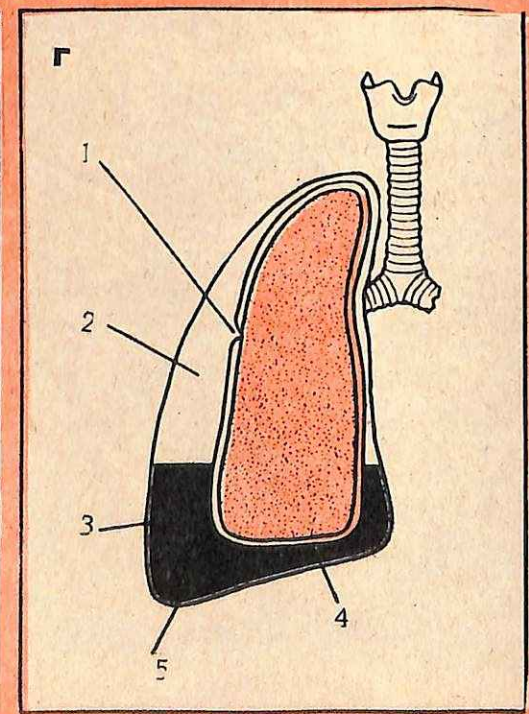
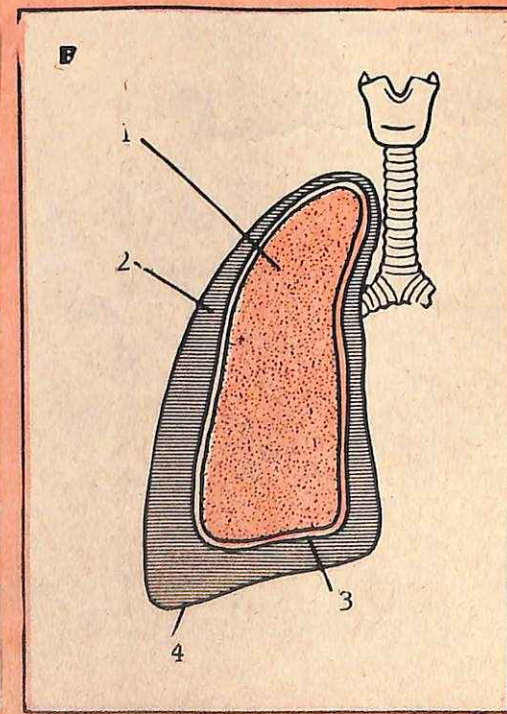
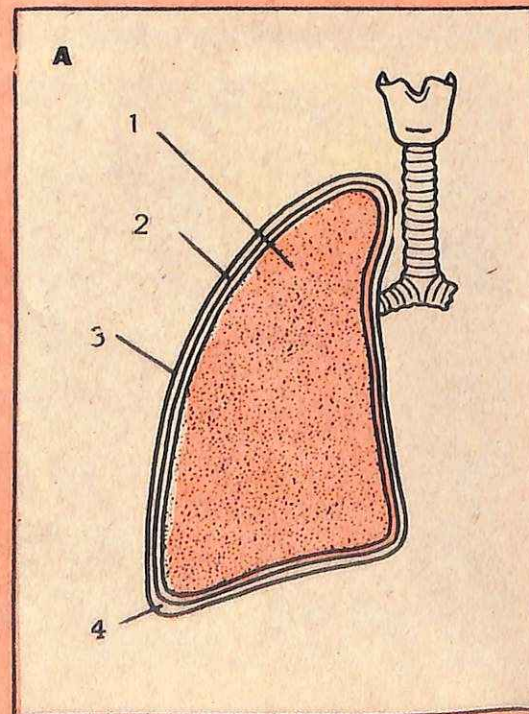
— Για έλα δώ, βρέ μπού. Έλα κοντά μου, γιατί δεν τά βλέπω καλά τά τάλλαρα!

Παραμέρισα τους άλλους και στηθήκα πλάι του.

— Η σημερινή ημέρα, αγαπητοί μου συγγινηανοί, άρχισε ό πρόεδρος — είναι ημέρα ιστορική για τους Μαγουλάδες, διότι φιλοξενούμε είς τας άγκυλας μās τό μοναδικό και έσοχο τέκνο μας, τό Γιώργη Καπούλια ή όπως τόν φωνάζουν είν' την 'Αμερική Τζώρτζ Καπούλ. Άς αναφωνήσωμε, λοιπόν, όλοι μαζί: Ζήτω ό Γιώργης ό Καπούλιας!

— Δέ μού λές, βρέ μπού Μαγκούφη, δέκοψες

Α. 'Υγιής πνεύμων. 1) Πνεύμων.—2) Περιπλαγχνικό πέταλον.—3) Περίτονον πέταλον.—4) 'Η πλευρική κοιλότης στο ύγιες άτομο είναι κενή. Β) 'Η πλευρική κοιλότης σε περίπτωση πνευμονίας. 1) Πνεύμων.—2) 'Υγρό σε δόκνηση την πλευρική κοιλότητα. Τό υγρό αυτό συμπιέζει τόν πνεύμονα και δυσχεραίνει τις αναπνευστικές κινήσεις. 3) Περιπλαγχνικό πέταλο.—4) Περίτονο πέταλο. Γ. Πνοοπνευμοθώραξ παρατηρούμενος στις πυώδεις πνευμονίδες. 1) 'Η μόλυνση μεταδίδεται από τόν πνεύμονα με ρήγμα του υπεζωκότος.—2) 'Αέρας.—3) Πύον.—4) Περιπλαγχνικό πέταλο.—5) Περίτονο πέταλο.

δ Τζώρτζ. Είναι ανάγκη ν' αναφωνήσετε. Και μεγάλη, μάλιστα! απάντησε ο πρόεδρος.

Ο Τζώρτζ γύρισε, ανασήκωσε το σακάκι του, είδε το πορτοφόλι του, το κοικούλασε και είπε:

— Μαγκούφη, μιλημένα δηγημένα: Τάλλαρα δεν έχει!

Ο πρόεδρος χαμογέλασε και γύρισε πάλι στο μικρόφωνο:

— Λοιπόν αγαπητοί μου συγχωριανοί, ο Γιώργης Καπούλιας είναι το καμάρι μας. Είναι η λεβεντιά μας κι ο προστατής μας, είναι το στήριγμα του σπιτιού μας και του χωριού μας. Έτσι;

— Βέβαια! Βέβαια!... απάντησαν οι Μαγουλιώτες εν χορώ. Ο μίστερ Τζώρτζ, δανακίττας το πορτοφόλι του και έσκυψε στον πρόεδρο:

— Μαγκούφη...

— Τι θες πάλι;

— Μιλημένα, δηγημένα. Τάλλαρα δεν έχει!

Αναψοκοκκίνισε ο πρόεδρος κι έβαλε το χέρι του στο μικρόφωνο, γιά να μην ακαλούνται.

— Τι θες να πής; ρώτησε.

— Αυτό που άκουσες. Τάλλαρα δεν έχει!

— Δηλαδή, μάς ήρθες απένταρος;

— Μάλιστα, απένταρος!

— Και φτούνο φτού, που κρατάς στο σακάκι σου, τι διάβολος είναι;

— Τάλλαρα...

— Έμ' τότε πώς δεν έχεις;

Γύρισε και με κύταξε καταπράσινος απ' το κακό του ο Τζώρτζ. Σπίθες πετάσανε τα μάτια του. Γύρισε πάλι κατά τον πρόεδρο και τον άρπαξε από το γαϊάκι.

— Βρέ θεομπαίχτη — είπε — πώς να μού φας τα τάλλαρα, όπως την προδοτίνη;

Σταυροκοπήθηκε ο πρόεδρος.

— Εγώ βρέ Καπούλια;

— Άμ' ποιος; Εγώ;

— Γέρασες, βρέ καφερέ και δεν ξέρεις τί λές. Την προδοτίνη στην έφραγε ο συγχωρεμένος ο παπα — Κόλλιας. Άσε με τώρα να τελειώσω το λόγο μου.

Εφτίλασε τη γραβάτα του, πλησίασε στο μικρόφωνο και συνέχισε:

— Λοιπόν αγαπητοί μου συγχωριανοί, η ιδιαίτερα πατρίς, εύγνωμονούσα το γνήσιον τέκνον της, τον Γεώργιον Καπούλιαν, γιά την δωρεάν που θα κάνει...

— Ποιά δωρεά, βρέ μουρλέ; ρώτησε ο Τζώρτζ.

— Διά την δωρεάν, λέγω — συνέχισε ο πρόεδρος — η οποία μάς είναι ανάγκη γιά το νέο σχολείο και γιά το καμπαναριό που θα μάς χτίση, αναφωνώ: Ζήτω ο Γιώργης ο Καπούλιας!

— Ζήτω, απάντησαν εν χορώ και οι χωριάτες.

— Και έκτος από τα ζήτω, που του άξιζον, ονομάζω την πλατεία αυτή, σε πλατεία Καπούλια!

Και τελειώνοντας ο πρόεδρος τράβηξε το σχοινί κι από τόν άντικτυνό τοίχο έπεσε ένα σεντόνι και φάνηκε μία πλάκα μαρμάρινη, που έλεγε: «Πλατεία Τζώρτζ Καπούλια» Γουλιώσε τα μάτια του, σαν άχι βάδες ο μίστερ Τζώρτζ. Κύτταξε γιά μία στιγμή τη μαρμάρινη πλάκα, που έγραφε τό όνομά του, ύστερα γύρισε στον πρόεδρο, που τόν κυττούσε χαμογελώντας και, χωρίς να χάση καιρό, του άρπαξε τό μικρόφωνο απ' τα χέρια:

— Γιά σταθήτε, βρέ μπού, φώναξε. Ποιος σας είπε να κολλήσετε τό όνομά μου στην πλατεία;

Νεκρική σιγή έγινε. Οι χωριάτες κυττάζοντας μεταξύ τους αμίλητοι.

— Κανένας δε μάς είπε, βροντοφώνησε ο πρόεδρος, κατακόκκινος από τό κακό του.

— Τότενες γιατί;

— Από εύγνωμοσύνη.

— Γιά ποιά;

Σκυλίωσε ο πρόεδρος. Είχανε μείνει οι δύο τους άπάνω στην εξέδρα και, ό,τι έλεγαν, άκούγονταν από τό μεγάλο χώρο.

— Τότενες γιατί;

— Από εύγνωμοσύνη.

— Γιά ποιά;

Σκυλίωσε ο πρόεδρος. Είχανε μείνει οι δύο τους άπάνω στην εξέδρα και, ό,τι έλεγαν, άκούγονταν από τό μεγάλο χώρο.

— Τότενες γιατί;

— Από εύγνωμοσύνη.

— Γιά ποιά;

Σκυλίωσε ο πρόεδρος. Είχανε μείνει οι δύο τους άπάνω στην εξέδρα και, ό,τι έλεγαν, άκούγονταν από τό μεγάλο χώρο.

— Τότενες γιατί;

— Από εύγνωμοσύνη.

— Γιά ποιά;

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ - ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Η ΕΥΡΩΠΗ ΤΡΑΓΟΥΔΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΥΣΤΕΡΑ από τις μεγάλες επιτυχίες του Χατζηδάκι - Θεοδωράκη και τελευταία του Γιώργου Μουζάκη, που τα τραγούδια τους γνώρισαν μεγάλες πιένες στην Ευρώπη και γυρίστηκαν σε δίσκους από ξένες εταιρείες, δυο ακόμη Έλληνες συνθέτες έρχονται να προσθέσουν τις δόξαι τους (και τα τραγούδια τους) στη χρυσή αλυσίδα των διεθνούς κύρους μουσικοσυνθετών μας.

Πρόκειται γιά τόν Κώστα Καπνίση και τό Σπύλιο Μεντή.

Ένα τραγούδι του πρώτου κι ένα του δεύτερου πρόκειται, καθώς πληροφορούμεθα, να εγγραφεί σε δίσκους μεγάλη γερμανική εταιρεία, με έρμηνευτρια τη Γιόβαννα. Πρόκειται γιά τα τραγούδια «Κι' όμως υπάρχει χαράς και «Τά χέρια», που έχουν κιάλας άφίσει εποχή στον τόπο μας και συγκαταλέγονται μεταξύ των μεγαλύτερων σουζέ του περασμένου χρόνου.

Ευχόμαστε τα τραγούδια αυτά νάναι ή άρχη. Και ν' άκόλουθουν κι' άλλα, τόσο τών δυο παραπάνω συνθετών, όσο κι' άλλων Έλλήνων δημιουργών. Η άπόκτησι διεθνούς κύρους είναι ή πιο πρακτική άναγνώρισι του ταλέντου και της αξίας τών Έλλήνων υπηρέτων της έλαφράς μουσικής.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Αξιόλογη ή τελευταία παραγωγή έλληνικών έλαφρών τραγουδιών, που γράφτηκαν σε δίσκους. Σημειώνουμε τά πιο αξιοπρόσεκτα:

1) «Εσύ». Στίχοι-μουσική Σ. Καμενιδής. Τραγουδούν οι Μουζά-Λιγός.

2) «Λίγο πριν ξημερώση». Μουσική Κ. Καπνίση. Τραγουδάει ή Γιόβαννα.

3) «Νυφούλα μου, Θεσσαλονίκη». Στίχοι Στ. Γραμματικόπουλου - μουσική Φ. Ρινάλντι. Τραγουδά ό Δημ. Μπαξεβανάκης, με χοροδία.

4) «Ξέρω κάποιο στενό». Μουσική Μ. Χατζηδάκι. Νέα κόπια με έρμηνευτρια τη Λόλα Τσακίρη.

5) «Σά σφυρίξης τρείς φορές». Μουσική Χατζηδάκι. Νέα κόπια, με έρμηνευτρια τη Λόλα Τσακίρη. (Σ. Σ. Άξίζει να σημειωθεί, ότι ή έρμηνεία της Λόλας Τσακίρη στο δίσκο αυτό, θεωρήθηκε στής 'Ηνωμ. Πολιτείες σαν ή ιδανικώτερη και ή κυκλοφορία έπιτυχία του δίσκου ξεπέρασε κάθε προηγούμενο ρεκόρ του Νέο Κόσμο.

6) «Έλα να γλεντήσουμε». Στ. Α. Κουτσολέκα - μουσική Λ. Ρουσιάνου. Τραγουδούν ό Γιώνης Μαρούδας και ή Μαρίνη Λίβα.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Όπως πάντα, πλούσια και ή παραγωγή δίσκων λαϊκών τραγουδιών την περασμένη βδομάδα. Ξεχωρίζουμε άναμεσα τους τούς έξης:

1) «Κλεοπάτρα» και «Καρδιά όργισμένη». Στίχοι - μουσική, διεύθ. όρχήστρας Σ. Καμενιδή. Τραγουδούν ό Θ. Κανακάρης και ή Μπέμπα Μπλάνε.

2) «Γιάνκ λόδερος» (Νέοι έρασται). Στίχοι, μουσική, τραγουδι Πάλ ε Παουλα.

3) «Μπα-φύ-μπύ». Τραγουδά τό ντυέτο Πάλ και Πάουλα.

4) «Τέ τάντρ άνέ». (Τα τρυφερά χρόνια). Τραγουδάει ό Τζόνυ Χολιντάιη.

5) «Παιτέ μπιρζέ» (Σπασμένη κοίτλα) (ρόκ). Τραγουδάει ό Τζόνυ Χολιντάιη.

6) «Λ' ίντολ ντέ ζέν» (Τό έιδωλό της νεότητος). Μουσική - τραγουδι Τζόνυ Χολιντάιη.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

Ο διάσημος Άμερικανός τραγουδιστής Μπίμπι Ντάρνι, που είναι έξ ίσου διάσημος και σαν ήθοποιος του κινηματογράφου. Μία ταινία του, με τόν τίτλο «Όταν ή σάοε προστάξη» εθνάμασαν οι Αθηναίοι την περασμένη έβδομάδα.

2) «Μην κυττάς, που γέρασας». Στίχοι - μουσική Γιώργου Μητσάκη. Τραγουδεί ό Θ. Κανακάρης και παίζουν τά μπουζούκια του Μητσάκη.

3) «Η ψιχάλα». Στίχοι - μουσική Χρυσάφη - Πανάρετου. Τραγουδά ή Άννα Χρυσάφη. Διεύθυνσις όρχήστρας Γ. Ζαμπέτα.

4) «Άγάτα τόν ψαρά». Μουσική - τραγουδι Α. Χρυσάφη. Στο μπουζούκι ό Γ. Ζαμπέτας.

5) «Νά γίνουν όλα στάχτη». Στίχοι Δαλέζιου - μουσική Α. Βαμβακάρη. Τραγουδούν ό Έμμ. Άγγελόπουλος και ή Ρία Κούρτη.

6) «Γεννήθηκαν νά σ' αγαπάς». Στίχοι - μουσική Π. Πετσά. Τραγουδούν ό Ι. Πουλτόπουλος, ή Πόλη Πάνου και ή Βούλα Γκίκα.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Καλό ταξίδι, άγόρι μου» (καλαματιανός). Μουσική - τραγουδι Ι. Σκαλίδη.

2) «Κρήτη, πατρίδα του Μίνωα» (συρτός). Μουσική - τραγουδι Δέστ. Παπαδάκη.

3) «Αίν 'Ηγιάς (συρτό Σιφναίικο). Μουσική - τραγουδι Μαρία Ξανθάκη. Παίζουν βιολί ό Α. Ξανθάκης και λαγούτο ό Γ. Ξανθάκης.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Γιάνκ λόδερος» (Νέοι έρασται). Στίχοι, μουσική, τραγουδι Πάλ ε Παουλα.

2) «Μπα-φύ-μπύ». Τραγουδά τό ντυέτο Πάλ και Πάουλα.

3) «Τέ τάντρ άνέ». (Τα τρυφερά χρόνια). Τραγουδάει ό Τζόνυ Χολιντάιη.

4) «Παιτέ μπιρζέ» (Σπασμένη κοίτλα) (ρόκ). Τραγουδάει ό Τζόνυ Χολιντάιη.

5) «Λ' ίντολ ντέ ζέν» (Τό έιδωλό της νεότητος). Μουσική - τραγουδι Τζόνυ Χολιντάιη.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

— Γιά τό δωρεά... — Και σάματις, μωρέ, σας είπα εγώ ότι θα σας κάνω δωρεά; Ξέσπασε ό Τζώρτζ.

Έτρεμε από τό κακό του ο πρόεδρος και συγκρατιότανε με τό ζόρι.

— Σοβαρά, βρέ Γιώργη; είπε. Δέ θα κάνης δωρεά;

— Ναι, βρέ, σοβαρά, απάντησε ό Τζώρτζ. Έτσι νομίζετε δηλαδή; Ήρθα στην Ελλάδα γιά να μού φάτε τις κατασάρλες και τά τραπεζομάνηλα του μαγαζιού, που έχω στο Νιού Γιόρκ;

— Αφρίζε ο πρόεδρος.

— Και γιά ένα σχολείο κάνεις έτσι, βρέ Γιώργη;

— Μωρέ ούτε κιμωλία δε σας δίνω.

Μόνο εκείνη τη στιγμή, κατάλαβε ό πρόεδρος με ποιόν είχε να κάνει.

— Και τότε, μωρέ, γιατί διάβολο μάς κόπιασες; φώναξε.

— Γιά να δώ τό χωριό μου.

— Μπα; Έτσι;

— Άμ' πώς!

— Και μάς ρώτησες έμάς, βρέ θεομπαίχτη, άν έχουμε δρεζί να δώμε τη φάτσα σου; Άντε στο διάβολο ζαγάρι, που μού θες και πλατεία με τ' όνομά σου!...

Έτσι άρχισε ή μεγάλη φασαρία. Άρπαξε ό Τζώρτζ τόν πρόεδρο, άρπαξε ό πρόεδρος τόν Τζώρτζ και κουντουβαλιστήθηκαν στην εξέδρα. Μέχρι να χωρίσω τόν πρόεδρο απ' τόν Τζώρτζ, ο Θανασάκης είχε άρπαχτή με τούς χωριάτες.

Έτρεξε στ' αυτόκινητο, έβαλα μπροστά, έριξα μέσα τόν Τζώρτζ, άρπαξα και τό Θανασάκη, τόν έβαλα κι' αυτόν μέσα και ξεκίνησα. Μέχρι να βγούμε απ' τό χωριό, όμως, δεν είχε μείνει κρύσταλλο γιά κρύσταλλο στο αυτόκινητο. Είχανε σπάσει τη μαρμάρινη πλάκα της μετονομασίας της πλατείας και μάς τή σφυρίξαν στο κεφάλι. Πρώτος και καλύτερος ο πρόεδρος! Όταν άπομακρυνθήκαμε λίγο και δε μάς έφταναν πιά οι πέτρες, ο μίστερ Τζώρτζ ξέσπασε:

— Σταμάτα, βρέ μπού!

— Τι θέλεις; είπε ό Θανασάκης.

— Νά μωτζίσω!

Σταμάτησα, κατέβηκε, άνοιξε τά χέρια του και φώναξε:

— Νά, βρέ άπατέδες!...

Απ' τή άλλη μεριά μάς έστειλε κι' ο πρόεδρος τις δικές του μωτζίτσες και ξεκίνησαμε. Φτάσαμε στη λεωφόρο και σταμάτησα σ' ένα βενζιναδίκιο, γιάτι είχε σωθή, τό μεταξή, ή βενζίνη. Κατέβηκε κι' ο μίστερ Τζώρτζ, κύτταξε τό αυτόκινητο, που είχε καταντήσει τό κακό του χάλι και κούνησε τό κεφάλι του:

— Είδες, βρέ μπού, τί ζημιά σου κάνανε οι άπατέδες; είπε.

— Πάνω από δυό χιλιάδες, είπε κι' ο Θανασάκης.

— Δηλαδή, πόσα τάλλαρα;

— 65 δολάρια περίπου...

Ξανακούνησε τό κεφάλι του.

— Πολλά λεφτά, βρέ μπού. Πολλά λεφτά! Θα τά πλήρωνα εγώ, αλλά τί φταίω ό έμμος;

— Άναψε πούρο και μού τό ζέκοψε.

— Μπού, μιλημένα, δηγημένα. Δέ δίνω τάλλαρα γιά τη ζημιά. Τή βενζίνη, όμως, θα στην πληρώσω, όπως συμφωνήσαμε.

Έκανε να βγάλη τό πορτοφόλι του, αλλά πού τό πορτοφόλι! Φτερά τό πορτοφόλι! Φυσικά, ούτε κουβέντα δε γινότανε γιά να γυρίσουμε πίσω. Πλήρωνα και τη βενζίνη και ξεκίνησαμε γιά τήν Αθήνα. Και σ' όλο τό δρόμο έβριζε συνέχεια, τόν πρόεδρο.

★

Θέλετε και τη συνέχεια; Εύχαριστώ. Τό πορτοφόλι του Τζώρτζ, δεν τό είχε φάει; ο πρόεδρος, αλλά ό φίλος μου ό Θανασάκης, που πλήρωσε όλες τις ζημιές του αυτόκινητου και τού περισσεύσαν κι' 8 λας. Και σας άρκίζομαι ότι είναι τά μόνια κλεμμένα λεφτά, που δέχτηκα στη ζωή μου. Και μάλιστα χωρίς τώψεις.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Κάτι, βγαίνοντας από τό νοσοκομείο, νοικιάζει ένα μικρό διαμερίσμα. Ο γιατρός Μάρσαλ τήν έπισκέπτεται συχνά και μία μέρα της εξομολογείται πώς τήν αγαπάει. Κι' ή Κάτι επίσης τόν αγαπάει. Σε λίγο έκαναν τούς γάμους τους. Ζούν ευτυχισμένοι. Η Κάτι φέρνει στον κόσμο ένα παιδί, που πεθαίνει, όμως, ύστερ' από τρία χρόνια, από πολιομυελίτιδα. Η λύπη κι' ή άπελπισία της τήν κάνουν να ξαναγύριση στο χορό, όπου ρίχνεται με μεγαλύτερο πάθος από πριν. Στο μεταξύ, ή Ολίβια Μπωσάν, ή παλιά της φίλη, που έχει κληρονομήσει μία μεγάλη περιουσία, συγκροτεί τό «Μπαλέτο Μανχάτταν». Η Κάτι είναι και πάλι «πρίμα μπαλαρίνα» και σημειώνει θριαμβευτικές έπιτυχίες. Μοιράζει άπαιτά τόν καιρό της ανάμεσα στο χορό και τόν άντρα της. Ο Μάρσαλ δεν είναι εύχαριστήμενος από τόν τρόπο της ζωής τους. Μόλις κατορθώνει κάπου-κάπου να βλέπει τη γυναίκα του.

— Ω Θεέ, πού βούσκεσαι στους ούρανοūs, μη μ' άφήνης να συμπνεώ τόν έναντι μου, παραχαλούς σιγά ή Κάτι, ενώ, στην άλλη άκρη του σφύματος, ή Ολίβια Μπωσάν ξεφουρνίζει λαχναρισμένη ένα ζευμάρο από λεζέις.

Εποελε να έχη κανείς μεγάλη ύπομονη με τήν Ολίβια Μπωσάν, πού είχε πραγματοποιήσει επί τέλους τό μεγάλο όνειρό της κι' είχε συγχροήσει τό «Μπαλέτο Μανχάτταν». Ήταν τώρα ή διεθνήντρια και τό οικονομικό στήριγμά του.

Η Κάτι, πού ήταν από ιδιοσυγκρασία άνυπόμονη, άναγκαζόταν να τήν διακόπτη.

Τήν Κυριακή τό βράδυ, Ανάμια πολύ, άγαθή μου, αλλά δε θα μπορούσω ναρθό στη δεξίωσί σου. Όχι, είναι αδύνατον... Άν μπροής να βασίξωαι σε μένα; Και βέβαια μπορείς να βασίξωαι. Ουμνήσω δι, όταν ή Τζούλ στοματούλησε τόν αστραγάλο της, τήν άντικατέστησα πρόθυμα. Άλλά, γιά να δεχτό τήν πρόσκλησί σου, πρόπει να παρατηθώ από τό ούζι - έντ μου... Πώς; Είναι πρός τιμίν του Μπέν Μπέντε; Ά, ναι τού Μπέν Μπέντε, τού Χόλλυγουντ.

Ε λοιπόν, αφού πεθαίνει από τήν επιθυμία να με ιδή, άς έρθη στην πρόβα τζενεράλ του «Καρναβάλ», τη Δευτέρα.

Η Ολίβια επέμενε. Στο τέλος, ή Κάτι έχασε τήν ύπομονή της.

— Όχι, όχι, όχι! φώναξε. Τό χάλτο - χάλτο, έχω έναν άντρα κι' είναι τρείς έβδομάδες πού δεν έχω πάει στο σπίτι μου... Όχι, άγαθή μου. Γιατί δεν καλείτε τήν Τζούλ γιά τόν μίστερ Μπέντε; Είναι νέα, όμορφη και ξέρει τόσα άγγλικά όσα άκριβώς χρειάζονται γιά ν' άρθέση σ' έναν Άμερικανό παραγωγό... Πώς, τήν εκάλεσες; Τότε...

Αισθανόταν τήν επιθυμία να τεματίση.

— Όλα είναι ύπόροχα κι' ή δεξίωσί σου θα έχη τρελή έπιτυχία, είμαι βέβαιη γι' αυτό, είπε. Συ-

ΘΕΩΡΕΙΑ ΜΠΑΛΑΡΙΝΑ

χώρεσέ με, αλλά πρέπει να έτοιμαστώ γιά τήν προήνη προπόνησι. Ωρβονάο, άγαθή! Ολίβια.

Ένα καινούριο φύσμα τού άέρα τράνταζε τά παράθυρα και σκόρπισε ένα ψυχρό ρεύμα μέσα στο δωμάτιο.

Η Λουίζα είχε τραβήξει κι' 3-λας τά σκεπάσματα κι' έχωσε τά παχουλά δάχτυλά της μέσα σ' ένα βαζάκι με κρέμα, γιά να κάνη μασσάζ στο λεπτό αλλά σφιχτό σώμα της Κάτι. Μία όρη από πιχαμυγδαλα άπλώθηκε μέσα στο δωμάτιο.

— Ω λά λά! Έκαμε ή Λουίζα κυττάζοντας τό πόδι πού γλύστησε κάτω από τό χέρι της.

Ένα πόδι χορευτοίας είναι ένα όργανο άπαλλαγμένο από κάθε τί τό περικττό στη λειτουργία του. Τιποτα άλλο έκτός από τένοντες, κόκκαλα, νεύρα και μύς κάτω από τό τεταρτισμένο δέμα, τό τόξο του «χού ντέ πιε» έξαιρετικά άνεκτυμένο, τό μεγάλο δαχτύλο δινατό και τετράγωνο, τις άρθρώσεις πληγιασμένες. Τήν προσηγορευμένη βραδυνά, ή άκρη τών «σώσων» τού χορού της Κάτι είχε βαφί με αίμα κι' αυτό τήν είχε έξοργίσει. Όταν ήταν μαθητρία, στην Όπερα της Βιέννης, νουήμενη από τήν επιθυμία της να μιν ύστερήσει ά-

— Ναι, συμφώνησε ή Λουίζα συνηρώνοντας τά φουδια. Κρούει συχνά τό παχιλάδι της.

Και στο μέτωπο της Κάτι είχαν εμφανιστή επίσης τρείς κάθετες ρυτίδες.

Η Ολίβια δεν έδινε μεγάλες δεξιώσεις, χωρίς κάποιο σοβαρό λόγο. Είχε πάντοτε έναν κορυφώ σκοπό. Ένα συμβόλαιο με τόν Μπέντε ίσο; Ένα άγκαζάρια γιά τό Χόλλυγουντ;

— Όπως κι' άν είναι, δε θα με πωλήση δυό φορές στον κινηματογράφο, σκέφτηκε ή Κάτι. Μιά άρξει.

Οι ρυτίδες στο μέτωπό της έγιναν πιο βαθιές.

— Τπάχει κατί στον άέρα, Ξανασκέφτηκε. Άλλαγή σχεδίων ή

Μογία κατόστασία ενσενε

ΣΤΡΑΒΑ ΚΙ' ΑΝΑΠΟΔΑ...

Τόν φετεινό τό Μάιο, πού όλοι τόν ύμνησανε και με τά μαγιονάουδα τήν πλάσι έδωθσανε, έμεις οι βαρελόφρονες και κρασποπότες βέροι, θα τόν καταχωρήσουμε στο... «μαύρο τό τεφτέρι», γιάτι κι' αυτός ό άθλιος σαν τό Γενάρη βρέχει και λέμε τέτοιος Μάιος «κακόν καιρό» να έχη! Μουφλούρης κι' ακατάστατος κυλά όλες τις ώρες και στραπατσάει ολόκληρες έκτάσεις ανθρώπους, μαυρίζει τό στερώνμα, αστράφτει, μπουμπουνίζει, σε όρη και ψιλώματα πολλές φορές χιονίζει και βλέπεις μήνα Μάιο να βρέχει άδιακόπως, λές κι' έγινε ό τόπος μας, «καταραμένος» τόπος! Έκτός αυτόν και χάλασε μάς ρίχνει, αϊφνιδίως, πού κατασπαρταλάζουμε τά... κλήματα ίδίως και βλέποντας τήν άμπελον τη χαλασοδαρμένη, θλιβόμαστε κατάκαρδα και λέμε θελημμένοι: «Γιά ίδες καιρό πού διάλεξε χαλάσαι να μάς στείλη, τώρα πού άνθίζουν τά κλαριά και δίνει τό... σταφύλι!» Όρθώς, λοιπόν, ή τάσις μας τούς ποι-

ητάς οκτρείει πού γιά μαγεία γράφουμε και γι' άνοπανηγύρι κι' ύποστηρίζουν, δίκαια, οι φίλοι της (ρεταίνας, πώς είναι ό Μάης, πράγματι τών... γα- (δουριών ό μήνας, διότι άντι ν' άνοίξουνε μπουμπουκία (και κλωνάρια, άνοίγουν τά ούράνια και άβρέχουν... (σασπάρια!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ήμερομηνιών; Μιά κρίσις; Άς έλπίσωμε ότι όχι. Άλλά, στο κάτω-κάτω, ή ζωή τών μπαλετών δεν είναι παρά μία σειρά από κρίσεις. Μία καλή σταδιοδρομία γιά τήν Τζούλ στο Χόλλυγουντ; Ένα πλεονεχτικό συμβόλαιο; Θαυμάσια. Άς έχη τήν εύλογία μου. Θα γλυτώσω απ' αυτήν.

Έβλεψε τά μάτια δυσχεσθημένη από τόν έαυτό της και στο μυαλό της Ξαναγύρισαν τά λόγια τού μαέστρου: «Όταν κανένας κακός σκέψησι κι' ό χορός σας θα είναι κακός».

Η Τζούλ Αίμια ήταν ή μεγάλη έλπίδα τών «Μπαλετών Μανχάτταν». Νέα, όμορφη, γεμάτη ζωντανία, έπιδεικτική και φιλοδοξη, θ' άντικαθίστασε μία μέρα τις μεγάλες χορεύτριες της γενεάς της Μίλενγκάι, όπως κι' αυτή είχε ύποσκέλει τις προγενέστερές της.

— Τι σας στενοχωρεί, γλυκειά μου; ρώτησε ή Λουίζα.

— Είμαι φοιχτή σήμερα, απάντησε ή Κάτι κυττάζοντας τό πρόσωπό της στόν καθέδρην.

Είχε ένα μικρό τριγωνικό πρόσωπο, μάτια σκούρα, γκριζά, πολύ μεγάλα, στερογγυλά και ζωηρά ρουθούνια, καλοσχεδιασμένο στόμα, πηγούνι και λαμ

λιτέχνιδες, της είχε πη κάποτε ή Γκαμπριέλα.

— Ναι, κυρία, είχε απαντήσει τότε ή Κάτι. Και, στο μεταξύ, το πρόσφορό μας γεμίζει ουτίδες.

Η Γκαμπριέλα ήταν ή τελευταία μεγάλη «πρώτα μπαλαρίνα άσολούτα» απ' αυτή την πλευρά του Σιδηρού Παροιστάσιου. Η Κάτι την θαύμαζε πολύ κι ή Γκαμπριέλα είχε γίνει φίλη της — όσο, βέβαια, μπορούν να γίνουν φίλες δυο μεγάλες χορεύτριες.

Μέσα στο λουτρό, ενώ σαπουνίζε το κορμί της, πού ήταν τό ιδιο νεανικό, όπως και στα δεκάξη της χρόνια, ή Κάτι έξεχσε τις ουτίδες, την ηλικία της και τα προδλήματα της. Σκουπίστηκε κι άρχισε να κάνει μερικά βήματα και χαριτωμένες κινήσεις του κορμιού, που τις τέλειωσε στην χροιάτικη ματιά της. Ένοιωσε πολύ καλύτερα τώρα. Και πεινούσε. Άρπαξε τον καρπό της Λουίζας και τον γύρισε δυνατά για να δει την ώρα. Αυτό τό έκανε συχνά. Δε φρουδσε ποτέ ρολόγι του χεριού, γιατί την στενοχωρούσε. Η ώρα ήταν όχτώ και δέκα.

Η Λουίζα έβαλε τό τηλέφωνο και τά τσιγάρα πλάι στο πρόγευμα που είχε έτοιμάσει, ζήτησε άπό τό κέντρον τό Πρίντσετον κι άφησε την κυρία μόνη για την καθημερινή συνομιλία της με τον άντρα της.

— Έδώ τό σπίτι του δόκτορος Μάρσαλ, άκούστηκε στην άλλη άκρη του σήματος ή ζοή φωνή της μιάς Μάκ Κέννα.

Η Μάκ Κέννα έκτελούσε ζωή οικονομίου του δόκτορος Μάρσαλ, στο σπίτι του Πρίντσετον, που ήταν υποθετικά ή οικογενειακή έστία, μολονάτι οι δύο άντρες, οι οποίοι βρίσκονταν μαζί εκεί, ή Μάκ είχε τά κατοίτια της, τις άλλες γιες της, τά κλάματα της κι έδειχνε μια υπερποπτική περιφρόνηση για τό επάγγελμά της Κάτι. Αλλά, κατά τά άλλα ήταν άνεγκμητη και δε μπορούσαν πιά να κάνουν χωρίς αυτήν.

Τά χρόνια είχαν κυλήσει τόσο και χρειάστηκε να δολανώσουν με τρόπο πού σταθερό και πού μόνιμο τη ζωή τους. Η εποχή πού ζούσαν σαν ταξίδια βροχόταν τόσο μακριά! Στο μεταξύ, ο δόκτωρ Μάρσαλ είχε γίνει μια προσωπικότητα. Είχε τό δικό του έργοστήριο στο Πρίντσετον κι οι εργαζόμενοι προσαρμόσαν μεγάλο ενδιαφέρον μεταξύν των επιστημόνων. Είχε πάρει μαζί τον και τον παλιό του φίλο, τον Ουίλιαμσον, πού ή κόρη του του χρησίμευε ως βοηθός. Άπό τ' άλλο μέρος, ή Κάτι είχε ξαναβρεί την παλιά της θέση. Ήταν ή άπαραμίλητη μπαλαρίνα, πού γνώριζε μόνον θαύματα.

Η Κάτι πήρε τό άκουστικό. — Καλημέρα, Μάκ, είπε. Πώς είσαι; — Εύχαιριστώ, κυρία, άπάντησε ή Μάκ. Πολύ καλά, χωρίς να λογαριάζουμε. Βέβαια, τις μικροαίες μου και τους πόνοους μου στο στήθος. Χτές τό βράδυ δεν κατάφερα ν' άνασταίνω. Η μύτη μου ήταν βουλωμένη. Ο δόκτωρ Ουίλιαμσον λέει πως αν ή κατάστασή μου δεν καλύτερήνη, θα μου κόμην ένέσεις. Θα θυμώσατε τί τού έθα έβαν ή γιατρός Γκρηγκάουμ μου έκανε αυτές τις ένέσεις της πεντιλλίνης.

Η Κάτι είχε φάει τά αυγά της κι είχε άνάψει τό τρίτο τσιγάρο της, προτού ή Μάκ Κέννα τελειώσει ή λιτανεία των δεινών της. Πέσασε ύστερα στον καθρό. Τό χιόνι είχε κορυσταλλιάσει στη δενδροστονία κι οι πλάκες γλιστρούσαν. Ήθελε, τέλος, στίς άναποδιές του σπιτιού. Τό ηλεκτρικό πλυντήριο ήταν πάντα χαλασμένο.

— Τι θα κάμουμε με τά ρούχα, κυρία; ρώτησε.

— Στείλε τά στο αυτόματο πλυντήριο ή φώναζε τη μητέρα του Ποέστον να τά πλύνη.

Η Μάκ Κέννα πέρασε κατόπιν στα γαστρονομικά προβλήματα. — Πρέπει να παραγγείλω βωδιό ή άρνι για την Κυριακή; — Μου είναι δόλετα άδιάφορο, άπάντησε ή Κάτι, χτυπώντας ένα ρυθμό με τά δάχτυλά της πάνω στο τραπέζι.

Η ύπομνη της είχε έξαντληθή.

Ήταν έτοιμη να ξεπάσει.

— Μπορώ να μιλήσω με τον άντρα μου; είπε τέλος.

— Είμαι άπογοητευμένη, κυρία, αλλά δε μπορούμε να τον έυτηρίσουμε, άπάντησε ή Μάκ Κέννα. Ο δόκτωρ μου άφησε ένα σημείωμα, λέγοντας να μη τον ένοχλήσουμε, γιατί θέλει να κοιμηθί. Ξαναπάρτε τον άργότερα.

— Άργότερα θα εργάζομαι και τό έξερε! φώναζε ή Κάτι, πού κατέβασε άμέσως τό άκουστικό.

Ένοιωσε μια ζέση στο κεφάλι της και τά μηνίγγια της χτυπούσαν.

— Πρέπει να κάμω τις ένέσεις μου με τις όρμόνες; ρώτησε ενώ έσπορχνε τό δίσκο με τό πρόγευμα.

Τό μυαλό της πήγε κατόπιν στον άντρα της.

«Φτωχή γιατίό Μάρσαλ! άναστενάει. Εργάζεται κάθε μέρα ως τις τρεις τό πρωί... Δε μπορούμε να τον έυτηρίσουμε» μου άπανταί στερεότυπα ή Μάκ Κέννα, σαν νοσοκόμος ενός άσλου για γέροντες. Γιατί στον πληθυντικό; Όλοι οι ήλιθιοι σήμερα μιλάνε στον πληθυντικό. Έμεις, ή Όλιβία, ή Τζέις, ή Λουίζα, έμεις τό «Μαρίετο Μανχάτταν!» Άφησε τους κροτικούς! Δέν βόγγαμε την «Οδέττη» της Μιλενχάγια τό ίδιο ημερομηνία, όσο τον περασμένο χρόνο». Και τώρα αυτή ή άνυπόφορη οικονομία! Μπορούμε, δε

μπορούμε... Τι νομίζουν, λοιπόν, πως είναι όλοι αυτοί οι άνθρωποι; Έγώ είμαι ή Μιλενχάγια, κι όμως μιλάω στον ενικό.

Ο θυμός της πέρασε άμέσως. Σκέφτηκε τό σπίτι του Πρίντσετον και τον άντρα της. «Άπόψε θα είμαι στο σπίτι μου». Ξανάβλεπε τό δόλενο σπίτι μέσα στα πόρνια παράθυρα, τό κοιτούσε πού έτοιζαν μέσα στο τζάκι, τον ήλιο πού έκανε τά τζάμια ν' άκτινοβολούν.

Τό Πρίντσετον τό έδεχνε τό ιδιο ό άέρας και τό σκέπαζε ή άμίχλη, όπως και τη Νέα Υόρκη. Κάθε φορά, όστόσο, πού ξανάφευγε στο μυαλό της τό σπίτι της, τό έβλεπε να λούζεται στον ήλιο. Και όρταν προκαταβολικά τό ότι θα πήγαινε εκεί. Θα περνούσε άνάμεσα στίς τριανταφυλλίες, πού αυτή την εποχή θα ήταν σκεπασμένες με άκκους, σαν μετανοισμένοι προσκυνητές. Κι έπειτα, θα ήταν ό παλμός και ξεθωριασμένος κόκκινος ταπητός, μπροστά στο τζάκι και τό άλλο κούνιο, πού ήταν πύ γλυκό, τό πίνακα του Φίλιπ Ντάινελς, στον τοίχο της χροιάτικα μαρας, πού παρίστανε μια φουχία με κοιμισμένες άλεπούδες κι ήταν μια σύνθεση από όμοιότητες κινώλων, κάτι πού έμοιαζε με τους κινώλους ενός μπαλέτου. Φανταζόταν τον Τέντ πού κοιμόταν. Τόν έβλεπε έαλωμένο άνάσχελα. Σε λίγο, θα πήγαινε κι αυτή να έαλωθή πλάι του.

Έπειτα από τόσα χρόνια έγναμης ζώης, έβλεπε πάντα με την ίδια εύχαιριστική τον άντρα της και χαϊρόταν τό περπάτημά του, τον τρόπο πού καθόταν ή πού έσκαβε για να βάλει ένα κούτσουρο στο τζάκι. Της άρεσε να χαιδεύη την έαυθία επιδεξιότητα του και να χώνη τά δάχτυλά της άνάμεσα στα μαλλιά του, πού άρχιζαν να γίνονται γκριζά στους κροτάφους. Αλλά περισσότερο από όλα άγαπούσε τά δάχτυλά του, τά μακρινά αυ-

τά δάχτυλα, πού τά βλέπει να ναις μόνο στους έρευνήτες και τους καλλιτέχνες.

Ο δόκτωρ Μάρσαλ της έλεγε καμιά φορά μισο-άστεία, μισο-σοβαρά:

— Άγαπάς την όμορφιά του κορμιού μου, Κατίνκα, αλλά περιφρονείς την ύπεροχη ψυχής μου.

Την ψυχή σου, άγαπημένη μου, τού άπαντούσε, την έβλεπε μια φορά για πάντα μέσα σ' ένα μπουζάλι του εργασιματά μου. Μόνον τό κορμί σου έρχεται έδώ, στο σπίτι. Είσαι παντρεμένος περισσότερο με τά ένζημά σου παρά με μένα.

Και σύ, μήπως δεν άνήκεις με την ψυχή και τό σώμα σου στο «Μαρίετο Μανχάτταν»; της έλεγε. Έχεις τό πιο όμορφο σώμα του κόσμου, αλλά...

Και παραιοινέσαι κι' αυτό; — Για να πούμε την αλήθεια, δεν είσαι ποτέ έδώ. Κάπου-κάπου, έχομε ένα χαριτωμένο γουή-ντ, όταν, βέβαια, ή μιάς Μπωσάν εταρεστήται να σου δώσει την άδεια να περάσεις έδώ τη νύχτα.

Όλες αυτές οι σκέψεις περνούσαν τώρα από τό μυαλό της. Έσβησε, έαφνικά, τό τσιγάρο της και ξανακάλεσε τό Πρίντσετον.

— Έδώ τό σπίτι του δόκτορος Μάρσαλ. Ξανακούστηκε ή φωνή της Μάκ Κέννα.

— Άκουσε, Μάκ, είπε ή Κάτι. Πρέπει να ύπενθυμίσω στον άντρα μου να πάη στον όδοντογιατρό στίς τρεις. Και πές του να με πάρη έδώ τό μεσημέρι.

Κατέβασε τό άκουστικό, προτού ή Μάκ Κέννα προφτάσει να διαμαρτυρηθί. Ήταν καλός να τρέξη στη σχολή για την προώνη άποπνηση.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ

Αυτό τό παλιό κτίριο, όπου ή μεγαλομανία είχε σμίξει όλους τους ουθμούς — ροζοκό, μπαρόκ, βενετσιάνικο, γαλλικό, μονοριανό — ήταν ιδιοκτησία της κυρίας Χένρυ Έλκιν, τό γένος Όλιβία Μπωσάν.

Η Όλιβία είχε ξαναβρεί από τό «Ευρωπαϊκό μπαλέτο», όπου είχαν συγκεντρωθί τά υπολείμματα του όμίλου του Ντρεγκλέρ. Ήταν χοντροκολλημένη και χωρίς μέση. Κι' επί πλέον, μια πάθος των αυτιών την έκανε να τολίε-ται γρήγορα. Αλλά είχε τη μανία του χορού. Ήταν μια φανατική. Δέν έλπιζε ίσως ότι θα κατάφερε μεγάλα πράγματα στο χορό. Αλλά είχε τά δικά της σχέδια. Οι άλλοι γελοΐσαν μαζί της, αλλά όταν άρχιζε να μιλά, όλοι χροήνοναν από τά χείλη της.

— Πές μας, Ολιούσα, θα γίνης πλούσια μια μέρα σαν τον Κροίσο; την ρωτούσαν.

— Ναι, παιδιά μου, τους άπαντούσε, παίγοντας κι' όλας προστατευτικό ύψος, θα γίνω πλούσια, αλλά πλούσια σ' αλήθεια και θα μπορώ ν' άγοράζω ό τι θελήσω: ρενάρ άζαγιτε, φορέματα από την «ότ κοντρί», αυτοζίγνια Ρόλε.

Ρούες, σαρόντσια, τά πάντα. Και καταλαβαίνετε αν τά επιθυμώ; Όταν θα γίνω πλούσια, θαώ τό δικό μου μπαλέτο. Αυτό είναι τό ιδιο σίγουρο όσο και τό ότι βρίσκομαι έδώ.

Και, βλέποντας τη δυσπιστία γύρω της, πρόσθετε:

— Θαώ τό δικό μου μπαλέτο και μπορείτε να είσαστε βέβαιες ότι έξω από τόσα ποιές θα προσλάβω, σε ποιές θα δώσω τους καλύτερους ρόλους και ποιές θα έσφορτοθώ.

Μια μέρα, πήρε παρόμερα την Κάτι και της έδειξε τον κατάλογο των χορευτριών πού θα προσλάμβανε, όταν θα γινόταν πλούσια, μια πολύ πλούσια. Η Κάτι είχε διαβάσει πάνω-πάνω στο χαρ-

τί: «Κάτι Μίλεντε, ποίμα μπαλαρίνα». Την εποχή εκείνη, ήταν άκόμη μια μικρή χορεύτρια κι' αυτή ή διάκριση την συγκίνησε.

— Είσαι καλή, της είπε. Μόνον πού παραιοινέσαι από τά όνειρά σου.

— Όλες σας με περνάτε για ήλθια ή για ψεύτορα, άπάντησε ή Όλιβία. Μάθε, λοιπόν, την αλήθεια. Έχεις άκούσει για τον Λάθαμ; Για τό σασούν Λάθαμ, για την κρέμα του ξυρίσματος Λάθαμ, για την όδοντογιατρία Λάθαμ;...

Ε λοιπόν, ο Λάθαμ είναι θείος μου. — Πώς, έχεις θείο στην Άμερική; ρώτησε έαπληκτη ή Κάτι. — Είναι πάνω από ενενήντα χρόνων κι' έθαψε όλους τους δικούς του, άπάντησε ή Κάτι. Δέν άπομένουν παρά οι Μπωσάν, δηλαδή έγώ, πού είμαστε εκ πλυσίου συγγενείς. Ο γέρο Λάθαμ είναι εξαδέλφος του προπάπου μου και δεν ύπάρχει στη ζωή άλλη συγγενής εκτός από μένα.

Όλα αυτά φαινόταν σαν παραινέση κι' όστόσο, όταν ο γέρο Λάθαμ πέθανε, ή Όλιβία κατάφερε ν' άναγνωρισθί ως κληρονόμος του.

Προηγούμενος είχε παντρευθί τον Έλκιν, πού τον συνάντησε σ' ένα κατάστημα, όπου είχε πάει για να ένεχυρώσει ή να πουλήσει μια παλιά φωτογραφική μηχανή της.

Ο Έλκιν ήταν ποσφυργας από την Ανατολική Γερμανία. Είχε μεγάλα αυτιά και τά χοντρά γυαλιά του πλάταναν τά μάτια του και τούδιναν μια έαφρασι φοβισμένης κοκκινούδας. Μιλούσε ήρεμα και φαινόταν άδέξιος. Τό βλέμμα του, όστόσο, ζώηρενε πολλές φορές κι' ή όμιλία του έπαιρνε ένα ξεχωριστό ένδιαφέρον.

Ανάμεσα στον Έλκιν και την Όλιβία άναπτύχθηκε μια φιλία, πού έξεληχθηκε με τον καιρό σε άγάπη. Άργότερα παντρεύτηκαν.

Στην άρχη, ο γάμος τους φαινόταν σαν να χροήνοναν από μια λωστή, τό ίδιο λεπτό όσο κι' ο ιστός της άούγνης. Αλλά αυτή ή λωστή είχε άντισταθί σ' όλες τις θύελλες καλύτερα κι' από ένα σιδερένιο καλόδιο.

Η Όλιβία, από τη στιγμή, πού πήρε την περιουσία του θείου της στα χέρια της, βάλθηκε να πραγματοποιή τό μεγάλο της όνειρο. Και τό κατόρθωσε. Ήταν τώρα ή ψυχή του «Μπαλέτου Μανχάτταν». Και τό διηύθυνε με τέχνη.

Ήξερε να έξοδει όταν έπρεπε. Αλλά σ' όλα τ' άλλα ήταν άπειροιστικά τσιγκούνια. Τό παλιό κτίριο Λάθαμ σωραζόταν σ' έρείπια. Αλλά δεν έννοούσε να βάλι ούτε χαρτί. Και στίς χορεύτριες δεν έδινε ούτε ένα σέντε παραπάνω από ό τι ώριζε ή ταρίφα του συνδικάτου. Άκόμη και τ' «άστέρια» δεν πληρώνονταν καλύτερα. Η Όλιβία ήξερε όσο καμιά άλλη να χρησιμοποιή τις ζολακίες, μοιράζε έλπίδες κι' έμμεταλλευόταν τις άντιζηλίες και τις φιλοδοξίες τους. Και διάλεγε τη στιγμή πού οι χορεύτριες έβγαναν από τη σκηνή, μεθυμένες από τά χειροκροτήματα και τασμασμένες από την κοίραση, μισοπεθεμένες σχεδόν, για να κλείση τη συμφωνία μαζί τους. Άκόμη κι' ή Κάτι, πού ήταν ή «πρώτη μπαλαρίνα» και πού ή συμμετοχή της έξασφάλιζε την έπιτυχία του μπαλέτου, είχε δεχτή τό μισθό του συνδικάτου και τό παγερό αυτό δωμάτιο στο παλιό κτίριο, ενώ θα μπορούσε ν' άπαιτήσει ένα διαμέρισμα σ' ένα ξενοδοχείο πολυτελείας και άμοιδή βεντέττας.

Πρέπει να είσαι κοντά στη σχολή, άγαπητή μου, της είχε πη ή Όλιβία. Θα σου δώσω τό καλύτερο δωμάτιο και δε θα σου στοι-

χίση πεντάρα. Και θα έξοικονομήσης μια όλοκληρη περιουσία, πού θαόινε στα ταξί!

Η Όλιβία, όμως, ζούσε σ' ένα πολυτελέστατο διαμέρισμα σε μικρή απόσταση από τη σχολή.

— Πώς να σου άντισταθί κανείς; είχε άπαντήσει ή Κάτι. Είσαι ένα όδοστορωτήρας, πού τά ίσοπεδώνει όλα.

Μια μέρα, όστόσο, διαμαρτυρήθηκε στα σοβαρά.

— Η τσιγκουνιά σου ξεπερνάει κάθε όριο, της είπε. Τι ταπειτό είναι αυτό στη σκέψη! Έχεις τόσες τράπες, πού ο Άλεξ λίγο έλειψε να σπάση χτές τό βράδυ τό πόδι του. Πιός θα χόρενε τότε τό ρόλο του Άλμπρεχτ στη «Κωτζέλα»;

— Θαπαίωνα τον Ρομπικόδομο, άπάντησε ή Όλιβία με μια παράξενη λάμψη στα μάτια.

Ο Ρομπικόδομο ήταν ο πρώ-

τος χορευτής του μπαλέτου πού άνταγωνιζόταν τό «Μανχάτταν». Η άπάντησή αυτή έδειχνε πως ή Όλιβία ήξερε περισσότερα από όσα έλεγε.

— Νομίζεις, λοιπόν, πως θα σου τον δάνειζαν; ρώτησε ή Κάτι. — Όχι, άπάντησε ή Όλιβία. Άλλ' είχα τον τρόπο για να τους έξαγαγώ.

Οι συνδυασμοί δεν έλειπαν ποτέ από τό μυαλό της.

ΓΙΩΤΗΣ, 30 ΧΡΟΝΙΑ ΤΡΕΦΕΙ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΜΗ ΚΑΝΕΤΕ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΥΣ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ
ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ

* Παρασκευάζονται από τις
έκλεκτώτερες πρώτες ύλες.

* Έπεξεργάζονται, συσκευάζονται διά τελείως αυτόματων μηχανημάτων, εις τά δύο τελείως συγχρονισμένα εργοστάσιά μας.

* Περιέχουν τις άναγκαίες βιταμίνες στην φυσική και άφομοιώσιμον μορφήν των.

* Έγκεκριμένα υπό του Άνωτάτου Χημικού Συμβουλίου.

ΓΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΜΟΝΑ ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΜΕΝΑ ΕΝ ΚΕΝΩ

c. d. indicator

Είναι κρίμα να ταλαιπωρήσε και να διακινδυνεύετε την υγεία σας, σήμερα πού ή Επιστήμη σας πορέχει ένα τόσο άσφαλές μέσο για τόν προγραμματισμό ή τόν έλεγχο των γεννήσεων—την Έλβετική συσκευή C. D. INDICATOR, πού εφορμός με μαθηματική ακρίβεια τη Μέθοδο ΟΖΙΝΟ-ΚΝΑΟΥΣ, χωρίς κανένα κίνδυνο λάθους, χωρίς κανένα κίνδυνο της υγείας σας. Ούτε φάρμακα, ούτε χάπια, ούτε οιοδήποτε άλλο άντιφυσιολογικό δοσάγμα. Άπλως προσοχή στις — τόσο λίγες — άλλωστε — «ήμέρες γονιμότητας» εάν ΔΕΝ θέλετε ν' άποκτήσετε παιδιά (ή τό αντίθετο, εάν ΘΕΛΕΤΕ ν' άποκτήσετε). Είναι μια μέθοδος ΕΝΤΕΛΟΣ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ, πού ξαναδίνει στο σμμερινό ζεύγος τη χαρά μιας ζωής υγιεινής, όπως τη θέλησε ή Δημιουργία. Χρησιμοποίησις της συσκευής C. D. INDICATOR σημαίνει και για τόν άνδρα και για τη γυναίκα, χροά της συζυγικής ζωής έντελώς φυσιολογική, χωρίς καμμία άπό εκείνες τις προσφιλείς πού έπιδρούν τόσο άσχημα στην ψυχική διάθεσι του ζεύγους και τελικά στην υγεία. Άποκτήστε λοιπόν και σεις τό ταχύτερο την πολυτιμή συσκευή

ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

Άντ/ελίαν C. D. INDICATOR

Πανεπιστημίου 6 Άθηνος, Τ. 134

Στείλτε μου χωρίς ύπαρξιν τό

λεπτομέρς τεύχος για τό C. D.

INDICATOR. Έστωκίλιον δρχ. 3 σε

εμπροστώση για έξοδα.

ΟΝΟΜΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

— Καί τὰ γτούς; Ξαναείπε ἡ Κάτι. Οἱ χορευτοὶς παραπονιούν-
ται. Δὲν νομίζω πὼς θάθελαι νὰ
χορολογήσουν ὑστερὰ ἀπὸ τὴς προ-
πονήσεις.

— Πῶς; ἀπάντησε ἡ 'Ολίβια.
Παραπονιούνται; Πρέπει νὰ σκλη-
ραγωγηθοῦν. Θὰ ἰδωκοῦνται σ' ὅ-
λη τους τὴ ζωή. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ τὸ
ἐπάγγελμα πὺν διάλεξαν... Ἀς
συνηθίσουν, λοιπόν, ἀπὸ τώρα. Καί
στὴς περιόδους τί θὰ κάνουν; Ξε-
χνᾶς τὰ ρεύματα στὰ ξενοδοχεῖα,
τὰ δωμάτια χωρὶς θέρμανσι, τὴς
χιονοθύελλες;... Νομίζεις πὼς ἡ
Μετροπόλιταν ἔχει ντοὺς γιὰ τὰ
μαλατὰ της; Τῆποχαν στὴν 'Ο-
περα τῆς Βιέννης, στὰν πρωταγ-
χιστὲς τὸ ἐπάγγελμα σου; Εἴχαμε
ντοὺς στὸ 'Εδουάρδο μαλατὸς;

Η ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΜΠΑΛΕΤΟΥ

Ἐννιά ἡ ὥρα. Ἡ σχολὴ τοῦ
χοροῦ ξυπνοῦσε. Ἡ Ρόζα Ρέ-
σνικ, ἡ γραμματεῦς, μόλις εἶχε
φτάσει κ' ἔφτιανε τὰ μαλλιά της
μυροστά στὸν καθρέφτη.

Ἡ μεγάλη αὐλὴ γέμιζε σιγά-
σιγά ἀπὸ μαθήτριες.

Ἡ μὲς Ρόουλαντ, μὴ νεαρὴ
χορευτοῖα, πὺν ἡ 'Ολίβια τὴν εἶχε
καμεὶ βοηθὸ της, ἔφτιασε τυλιγμε-
νὴ στὸ ἀδιάβροχό της πὺν ἔσταζε
νερό. Μόλις ἀνέβηκε στὸ κεφαλό-
σκαλο ἔτρεξε στὸν καθρέφτη καὶ
προσπάθησε νὰ ἰσώσει μὲ τὰ δα-
χτυλά της τὴς ρυτίδες πὺν εἶχε στὸ
μετωπο.

— Ἀδὶκα χάνεις τὸν καιρὸ σου,
τῆς εἶπε ἡ Ρόζα Ρέσνικ. Δὲ θὰ
καταφέρῃς νὰ τὴς βγάλῃς.

— Νὰ κυττάξῃς τὸ δικό σου
δέρμα καὶ ν' ἀφήσῃς ἡσυχο τὸ δι-
κό μου! τῆς ἀπάντησε ἡ Ρόουλαντ
μὲ θυμό.

Τῆποχε μὴ κομφὴ ἀντιζηλία
μεταξὺ τους. Ἡ Ρόουλαντ ἦταν
τερελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Χαγκό-
ριαν, πὺν, ὅμως, δὲν τὴν πρόσχε
καθόλου. Ἡ Ρέσνικ, ἀπὸ τ' ἄλλο
μέρος, εἶχε πὺν θετικὲς βλέψεις:
ἤλπιζε πὼς θὰ τὸν ἔκανε νὰ τὴν
παντρευτῇ. Καὶ φανταζόταν νὰ
αὐτὸ δὲ θὰ ἦταν δύσκολο. Πέντε
ἄλλες γυναῖκες εἶχαν φιγυροῦσαι
σὰν σὺνιοι τοῦ πὺν ἀπ' αὐτὴν.

Ἡ Μίκο Χαγκόριαν ἐμφανίστη-
κε σὲ λίγο. Ἦταν πάντοτε σβέλ-
τος καὶ φαινόταν ἀκόμη νέος, μ'
ὅλο πὺν τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀρ-
χίσει νὰ γίνωνται γκριζὰ στὸς
κοτάρους.

— Πὼς πῆγε ἡ 'Γκιζέλα; χτὲς
τὸ βράδυ; ὥτησε.

— Τέρορα, ἀπάντησε ἡ Ρόζα
Ρέσνικ. Ἦταν μὴ ἐπιτυχία πὺν
δὲν ἔχει τὸ προηγούμενό της. Ἡ
Μιλενκάγια ἦταν ἀφαστη. Τὴν
Ξανακάλειαν δώδεκα φορὲς στὴ
σχολή.

— Εἴμα ἴσως πολὺ ἀπαιτητικὴ,
ἀλλὰ βοηθα τὴν παράστασι ἀνα-
μική, ἀνούσια, παρατήρησε ἡ μὲς
Ρόουλαντ.

— Ἡ παράστασι ἦταν ἀσχημὴ,
εἶπε ὁ Μάννι Μπερνάιμερ, πὺν
διηθῦνε τὸ γραφεῖο δημοσίων
σχέσεων τοῦ μπαλέτου.

Ἡ Χαγκόριαν πέρασε τὸ χέρι
τοῦ γύρου στὸν ὅμο του.

— Δὲν πρέπει νὰ μιλάτε ποτὲ
ἔτσι γιὰ τὴν κυρία Μιλενκάγια
μυροστά μου, τοῦ εἶπε.

— Δὲν τὴν κατηγοροῦ, διαμαρ-
τυρήθηκε ὁ Μπερνάιμερ. Ἐφται-
γε ἡ ὁδὸς ὁ 'Ἄεζ Τζάσον. Κ' ἡ
Παύλοβα ἀκόμη δὲ θὰ τὰ κατὰ-
φευγε καλύτερα μὲ παρόμοιο παρ-
τεναίρ.

— Μάθετε, νέε μου, ὅτι χορε-
ψα μὴ ὁλόκληρη σαζόν μὲ τὴν
Παύλοβα κ' ὅτι ἦμουν πολὺ χει-
ρότερος ἀπὸ τὸν 'Ἄεζ. Κανεὶς δὲ
μπορεῖ νὰ χαλάσῃ τὸ χορὸ μὴς
μεγάλῃς χορευτοῖας.

Ἡ Κάτι ἐμφανίστηκε ἐκεῖνὴ τὴ
στιγμὴ. Ἡ Χαγκόριαν ἔτρεξε κον-
τὰ της.

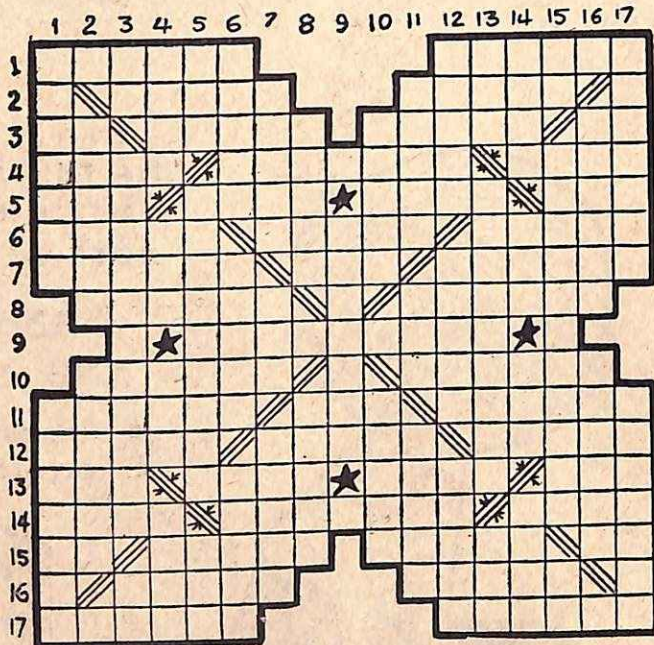

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 956

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- Εἶναι τὰ κάλλη τῆς Γζέην Μάνσφιλντ. — Χαρτόνι, πὺν θυμίζει τὴν πρωτεύουσα νη-
σιωτικοῦ συμπλέγματος τῆς
Ἀπὼ Ἀνατολῆς.
- Τὸ 1940 δὲν ἀργήσαμε νὰ
τὴν μεταβάλλουμε σὲ ἐπίθεσι. —
Δὲν ἔχει νοστιμάδα οὔτε σάν
φαί, οὔτε σάν... ἄνθρωπος.
- Καλύπτουν τὸ μισό 'Ιράκ. —
Προορίζεται γιὰ τερρορισχίες.

- Οἰκισκὸ ἐνδυμα στὴν 'Ιαπὼ-
νία. — Ὡμοπλάτη σφαιροῦ
(γεν.).
- Θεὸς τῶν ἀρχ. Αἰγυπτίων. —
Χωρίζονται σὲ ἐρυθρὰ καὶ σὲ
λευκὰ. — Διπλάσιζόμενο κά-
νει τὰ μωρὰ νὰ κλαῖνε.
- Ἐπιφώνημα ἀνατολίτικο. —
Χρονικὸ ἐπὶρρημα (δὴμ.).
Τὰ σύμφωνα τοῦ δοκκοῦ. —
Κατοικοῦν τὴς διάφορες χώρες
τοῦ πλανήτου μας.

- Ἐξαγόρασε τὰ πρωτοτόκια
τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἀντὶ πινα-
κίου φακῆς. — Ἐπαναλαμβάν-
ονται στὴν πατάτα.
- Ἀριθμητικὸ (αἰτ.). — Ἐργα-
λεῖο χρήσιμο σὲ πολλοὺς τε-
χνίτες. — Δὲν παρουσιάζουν
δυσκολίες.
- Γάλλος φίλος. — Φάρμακο. —
Ἰερὴ τρέλλα τῶν ἀγρίων. —
Τὸ γέλιο στὰ γαλλικά.
- Δὲν ἔχει μόνιμη κατοικία. —
Κατάλευκα. — Κάθε ἄνθρω-
πος ἔχει τοὺλάχιστον ἓνα.
- Δὲν ἔχει τοὺς νόμους μὲ τὸ
μέρος του. — Χαρακτηρίζουν
ποιότητα. — Ἦταν ὁ γόρδιος
δεσμός.
- Ἐπὶρρημα: κάθε φορά. — Ἀ-
νατολίτικο τραγουδί.
- Κάνει τὰ φίλη πὺν ἐμπορικά
καί... ἀκατάλληλα. —
Ἡ τελευταία μας φορεσιά. —
Λευκοματωσίδης οὐσία τοῦ αἰ-
ματος (γεν.).
- Τὰ πρόσφατα οὐτὰ δὲν τηροῦν
τίς ὑπορρώσεις τους. — Στοι-
χεῖον τῆς φύσεως. — Λειτουργ-
γὸς σὲ τέμενος μουσουλμα-
νικό.
- Μὰς θυβίζει στὴ θάλασσα ἡ
στόν... ὄπνο. — Παγινώχαρτο.
— Ὀπτασία.
- Σχετλιαστικὸ ἐπιφώνημα. — Ἀ-
Ζεσταίνει τίς γριούλες. — Ἀ-
γόνισμα πάλης. πὺν διακρίνε-
ται γιὰ τὴ σκληρότητά του. —
Διπλάσιζόμενο θυμίζει ζούγ-
κλα.
- Μέγας θεὸς τῶν φοινίκων. —
'Αγρίμι. — Ἀγαστὰ τὰ χάδια.
- Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Βου-
νὸ τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου.
— Ἀπαραίτητη στὸ χορὸ. —
100 τετραγωνικά μέτρα.
- Πόλις τῆς Θεσσαλίας. — Σχε-
τικὴ μὲ... πύλας προστακτικῇ.
- Προφήτης. — Ἐξωτικό φρού-
το.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- Ἱστορικὸ ποτάμι. — Τὴν ζη-
τοῦ πύλοι σπουδασταί.

- Στέφανος... Σχεδίασε τὴν
τομή τοῦ 'Ισθμοῦ τῆς Κορίν-
θου. — Ἀττικὸς ῥήτωρ, μαθη-
τὴς τοῦ Σωκράτη. — Ὑποδι-
αίρεσις τῆς δοῦας τῶν Σπαρ-
τιῶν.
- Εὐρύχωρα. — Πόλις τῆς Β.
'Ιταλίας. — Κινεὶ πλοῖα καὶ
ἀμαξοστοιχίες.
- Τὸ κρασί τῆς Ἀγίας Μετα-
λήψεως. — Πορτογαλικὴ λέ-
ξις, πὺν σημαίνει Ἅγιος. —
Καταφύγιο γιὰ ἐρωτευμένων.
- Ἀναπνοή. — Ἡ μικρὴ ἀπο-
τελεῖ μέρος τῆς... μεγάλης.
- Ἐλὴν μαέστρος, πὺν διειθύ-
ει συχνὰ τὴν κρατικὴ ὀρχή-
στρα (ἑτών).
- Εὐθύθυμ... ἀρρώστεια. — Πι-
κάντικο σαλατικό (αἰτ.).
- Μέρη τοῦ σώματος μας, πὺν
εἶναι εὐπαθεῖ στὸ κρύο.
— Μισὸ σαλάμι. — Πηδήματα
(γεν.).
- Πορτογαλικὸ νησί κοντὰ στὴς
ἀκτὲς τῆς Κίνας, βασιλεῖο χαρ-
τοπαικτῶν καὶ τυχοδιωκτῶν. —
'Απαραίτητο στὸ σιδηρογύ.
— Ἡ μήτρα τῶν παπῶν τῆς
Ρώμης.
- Τοπικὸ ἐπὶρρημα. — Ἄζιος
τιμωρίας. — Μάρκα φορτηγῶν
αὐτοκινήτων.
- Μέγας τριστηλο ἱστοφόρο. —
Χρονικὸ ἐπὶρρημα. — Γάλλος
μυθιστοριογράφος (ἑτών). —
Κατοικίδιο ζῶο.
- Νημέτιο. — Χαρίσματα. —
'Αριθμητικόν.
- Πλάς στὴν ὁποία δροσίζονται
τὸ καλοκαίρι πολλοὶ Ἀθηναῖ-
οι. — Ρυθμίζου τὴν κυκλο-
φορία.
- Ἀναταραχὴ (γεν.). — Κερκυ-
ραῖος μουσικοσυνθέτης.

ΝΙΚΟΣ ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΣ
(Ἀθήναι)

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 955
στὴ σελίδα 78

— Δούλος σας, Κατιούσκα, εἶ-
πε κάνοντας μὴ βαθεῖα υπόκλισι.
Ξυπνήσατε κ' ὅλας; Ξέρετε, ὡς-
τόσο, ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ μὴ παρὰ-
στασι τῆς 'Γκιζέλας, ἔπρεπε νὰ
μείνετε ὡς τὸ μεσημέρι στὸ χο-
βάτι σας.

— Δούλη σας, Μίκο, ἀπάντησε
Κάτι. (Τοὺς ἄρεσε καὶ στοὺς δύο
νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν παλὰ βεν-
νεζιλ ἐθιμοτυπία). Μὲ ξέρετε...
Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ δου-
λεῖω τὸ προῖο... Καὶ σεις, δὲν πῆ-
γατε στὴ Μετροπόλιταν γιὰ τὴ δυ-
καμὴ;

— Ἦμουν ἐκεῖ ὡς τὴς τέσσερις
τὸ προῖο.

— Πότε κοιμήσαστε;

— Πὼς μπορῶ νὰ κοιμηθῶ ὁ-
κτὼ ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν προμερία;
Ἡ Κάτι τὸν ἔξερε αὐτὸ τὸν πυ-
ρετό πὺν προκαλοῦσε τὸ ἀνέβασμα
ἐνὸς καινούργιου ἔργου.

— Εἶναι ἡ ὥρα τῆς προπονή-
σεως, εἶπε. Ὁ μαέστρος εἶναι ἑ-
νας δαιμονιας ἀκριβείας. Δούλη
σας, Μίκο.

Ὁ μαέστρος ἦταν καὶ πάλι ὁ
'Ενοῖκο Μαντόνι, γέρος πὰ ἀλλὰ
πάντα ἀκμαῖος. Εἶχαν ξαναμίξει
ὅλοι πέρα ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικό. Ὁ
κόσμος τοῦ μπαλέτου εἶναι τόσο
μικρός!

Τὰ χαμαρίνια ἡ τοὺλάχιστον αὐ-
τὰ πὺν ἡ 'Ολίβια ἀποκαλοῦσε ἔτσι
βοσκόνταν στοὺς παληοὺς σταύ-
λους πὺν εἶχε ὁ γερο-Λάβιαν στὸ
σπίτι του, ἀπὸ τὴν παμπάλαη ἐ-
ποχή πὺν οἱ ἀγθρωποὶ χρησιμο-
ποιοῦσαν ἀκόμη ἁμάξια. Ἡ αἰθου-
σα γιὰ τὴς ἱπποσκευὲς εἶχε διατε-
θῇ γιὰ τοὺς ἄνδρες.

Ἡ Κάτι εἶχε δικὸ της χαμαρί-
νι, πὺν τὸ εὗρισκε ὅμως, πολὺ μι-
κρό. Ἡ 'Ολίβια, στὴν ὁποία παρὰ-
πονήθηκε, τῆς ἀπάντησε:

— Ἀλλὰ, θησαυρὸ μου, ἂν ἦταν
ἀρετὰ εὐρύχωρο γιὰ ἓνα ἄλογο,
γιατὶ δὲ θὰ χορῶσε μὴ χορεῦ-
τοια;

Τὸ διπλανὸ χαμαρίνι τὸ μοιρά-
ζονταν ἡ Τζούς Ἀδμαν κ' ἡ Βάλο-
λετ Σπένσερ. Ἀλλὰ, κερὶν τὴν σι-
γμὴ, μόνον ἡ πρώτη βρισκοῖ ν' ἐ-
μεσά σ' αὐτό.

Ἡ Τζούς, μιλώντας στὴν Κάτι,
τὴν ἀποκαλοῦσε πάντα «κυρία»,
πράγμα πὺν τὴν ἔκανε νὰ φαίνε-
ται πὺν νέα κ' ἀντίθετα, πρόσθε-
τε μερικὰ χρόνια στὴν Μιλενκά-
για. Ὅλες, ἄλλωστε, ἀποκαλοῦ-
σαν τὴν Κάτι «κυρία», ὅπως ταί-
ριαζε σὲ μὴ «ποῖμα μπαλαρίνα».

Ἦέστε μου, τί θὰ φορέσετε
στὴ δεξίωσι τῆς Κυριακῆς; ὥτη-
σε ἡ Τζούς ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ μιν-
χλίδωμα πὺν χωρίζε τὰ δύο χαμα-
ρίνια. Δὲ θάθελαι νὰ περιποιηθῇ
πολὺ τὴν ἐμφάνισί μου, ἀλλὰ σέ-
φτοιμα πὺν ὁ κύριος Μπέντερο εἶ-
ναι συνηθισμένος στὴς πολυτελεῖς
ἐμφανίσεις τοῦ Χόλλυγουντ. Δὲ θὰ
μ' ἄρεσε, λοιπόν, νὰ μὲ νομίσῃ
γιὰ φτωχοῦλα...

— ἂν πῆγαίνα στὴ δεξίωσι, θὰ
φοροῦσα τὸ παλὸ φρεμά μου ἡ-
πὸ μαῖορο σάτεν, ἀπάντησε ἡ Κά-
τι. Ἀλλὰ δὲ θὰ πάω.

Ἡ Τζούς ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ
στόμα.

— Πὼς; εἶπε. Δὲ θὰ πάτε; Ἀλλ'
εἶναι ἀδύνατον! Ἡ μὲς Μπρῶσαν
(τὴν ἔλεγον πάντα μὲ τὸ ὄνομα
πὺν εἶχε πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο της μὲ
τὸν Ἐλχαν) δίνει τὴν δεξίωσι
πρὸς... τὴν τοῦ κυρίου Μπέν-
τερο. Ἐγὼ τὴν ἐντύπισα ὅτι σχε-
διάζει κάποιο μεγάλο κόλλο. ἂν
περνοῦσαμε στὸν κινηματογράφο,
αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ ὁμορφο... Κί
ἔπειτα, θὰ ξεσάσαμε λίγο στὴ
δεξίωσι. Τρελαίνομαι γιὰ τὴς δε-
ξιώσεις! Καὶ σεις, κυρία;

— Προτιμῶ νὰ περάσω τὸ Σαβ-
βατοκύριακο στὸ σπίτι μου, ἀπάν-
τησε ἡ Κάτι.

Ἡ Τζούς δὲ μποροῦσε νὰ κατα-
λάβῃ ὅτι ἡ Κάτι προτιμοῦσε τὸ

σπίτι της ἀπὸ τὴ δεξίωσι τῆς 'Ο-
λίβια.

— Θὰ βρισκομαι γοήγορα στὴν
χορὴ τῆς σκάλας, σκεφτηκε. Καί
δὲ θὰ χορεῖω γιὰ τὸ τίποτα. Οὔτε
θὰ περιορισθῶ στὴν ταίρια τὸ
συνδικάτου. ἂν χορῶσα καλὰ τὸ
ὄλο μου στὴν «Κυρὴλ» κ' εἶμαι
βέβαιη πὼς θὰ τὸν χορῶσω, θὰ
ζητήσω αὐξήσει κ' ἂν ὁ γέρο
Κρομβελ (ἐννοοῦσε τὴν 'Ολίβια)
ἔχει ἀντιρροήσεις, χαίρετε! Τί ὁ-
μορφα θὰ ἦταν ἂν ὁ κύριος Μπέν-
τερο μὲ πῆγαίνα στὸ Χόλλυγουντ;
ἡ στὴν 'Ιταλία ἡ στὴν Ἀφρική;
Καὶ γιατί δὲ θὰ μὲ πῆγαίνα; Ὁ
Χαγκόριαν μοῦ εἶπε ὅτι ἡ ὑπόθε-
σι εἶναι σχεδὸν τελειωμένη. Πάρο-
χει, βέβαια, κ' ὁ Χαγκόριαν, πὺν
πρέπει νὰ μὲ παντρευτῇ. Ἀλλ' αὐ-
τὴ ἡ ὑπόθεσι θὰ κανονισθῇ μὲ τὸν
ἓνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο. Τὸ κατώ-
κωτο, αὐτὸ δὲν ἔχει μεγάλη ση-
μασία. Τὸ κυριώτερο εἶναι νὰ χο-
ρεῖω καλὰ καὶ νὰ πετύχω. Καί,
πρὶν ἀπὸ ὅλα, νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὴν
κηδεμονία τῆς μητέρας μου.

Ἡ μητέρα της εἶχε γεννηθῇ γιὰ
νὰ εἶναι μάστιγ καὶ νὰ χύνῃ δά-
κρυα. Αὐτὸς ὁ ὁλὸς τῆς ταίρια-
ζε περιφάνια. Πρὶν ἀπὸ τὸ γά-
μο της, ἦταν τηλεφωνήτρια στὸ
Σκράντον τῆς Πενσυλβανίας. Παν-
τρεῦτηκε ὕστερα τὸν Ἀδμαν, πὺν
τὴν ἐγκατέλειψε, ὅμως, λίγο και-
ρὸ μετὰ τὴ γέννησι τῆς κόρης
της. Ἐτσι, ἡ δυστυχισμένη Ξα-
ναγούρισε στὰ τηλέφωνα κ' ἐπι-
στευθηκε τὴν κόρη της σὲ μὴ ἐ-
ξιδέλφη της, τὴ Λένη. Ἀργότε-
ρα, οἱ δύο γυναῖκες ξείναν μὲ κ' ἡ
ἀφωσιώθηκαν μ' ὅλες τοὺς ἰς
δυνάμεις στὸ νὰ κάμουν τὴν Τζούς
κάτι πὺν νὰ ἦταν διαφορετικὸ ἀπ'
αὐτὲς. Τὸ τί θὰ ἦταν αὐτὸ τὸ κα-
τὶ δὲν τὸ ἔξεραν ἀκριβῶς. Θυσι-
ζονταν πρὸςβια, γιὰ νὰ τὴν κά-
μουν πλούσια καὶ διάσημη καὶ
φροντίσαν, στὸ μεταξὺ, νὰ ἰνῇ
τῆς λείψῃ τίποτα. Τὴν ἔντυναν
σὰν βασιλοπούλα, τῆς ἀγόραζαν
τὰ καλύτερα καλλυντικά γιὰ τὰ
νύχια καὶ τὰ μαλλιά της καὶ πε-
ριωρίζαν τὴν τροφή της γιὰ νὰ
τὴν χορῶσουν μὲ πρωτεῖνες καὶ
βιταμίνες.

Ἐπειτα, ὅταν ἔφτιασε στὰ δώ-
δεκα χρόνια της, τὴν ἔβαλαν νὰ
μάθῃ κλακέτες, καλλιτεχνικὸ πρι-
τινὸς, κολίμπι, κλασσικὸ χορὸ. Ἡ
μητέρα της γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ
τὰ ἀπαραίτητα χορήματα δούλεψε
διαδοχικὰ σὰν γκαρσόνα σ' ἓνα
ρεστοράν, σὰν ὑπάλληλος γιὰ τὴ
συσκευασία τῶν δερμάτων κατὰ τὴς
γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων, σὰν
πωλήτρια σὲ διάφορες γιορτὲς.

Ἀλλὰ τὰ πρῶτα βήματα τῆς
Τζούς δὲν ἦταν καὶ πολὺ ἐνθαρ-
ρυντικά. Δούλεψε σὲ διάφορα νυ-
χτερινὰ κέντρα τρίτης τάξεως
στὴν Ὁμάχα, στὸ Σικάγο, στὴ
Φλωρίδα, στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἀνά-
μεσα σὲ δύο ἀγκαλιζήματα ἔκανε
τὴν ταξιδιέτιδα σὲ κινηματογρά-
φους, τὴν φιγκιουράντ στὴν τη-
λεόρασι, τὴν δασκάλα τοῦ κρόουλ
σὲ μὴ κατασκήνωσι χορευτῶν,
ὥσπου, μὴ μέρη, τὴν ἀνακάλυψε
ὁ Χαγκόριαν σ' ἓνα ἄθλιο νυτε-
ρινὸ κέντρο τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ
ἐπαρχιώτες. Δὺν κομικοὶ ἔλεγον
ἐκεῖ τὴς χειρότερες αἰσχρολογίες
καὶ μὴ τραγουδίστρια πρόσφε-
ρε σὺς πελάτες τὰ ἀσεμνα τραγου-
δια της. Ἡ Τζούς ἄντικε σ' ἓναν
ὄμιλο ἀπὸ δὺν κορίτσια πὺν χο-
ρεῖναν. Ἐδῖναν τέσσερις παραστά-
σεις τὴν ἡμέρα καὶ τὸ συμβόλαιό
τους ὥριζε ὅτι, στὰ μεταξὺ τῶν
παραστάσεων διαστήματα, ἔπρεπε
νὰ χορῶσαν συντροφία στοὺς πε-
λάτες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια,

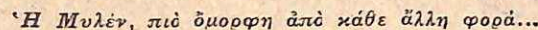
Τὰ καλύτερα Βερνίκια
ARIZONA σὲ Σωληνάριο Νο 50

δέρμα
καθαρό
δροσερό
υγιές

Τὸ ὥραιο δέρμα εἶναι τὸ
καλύτερο κόσμημα στὸ ἀμπιγιέ
ντύσιμο καὶ ἐπιτρέπει
τὸ μεγάλο ντεκολτέ.
Ἡ κάθε γυναῖκα μπορεῖ
νὰ διατηρήσῃ τὸ δέρμα της
ὥραιο, νεανικό,
ὅταν τὸ περιποιήται τακτικὰ
μὲ κρέμα Nivea. Γιατὶ ἡ Nivea
δίνει στὸ δέρμα ὅτι
χρειάζεται: λιπαρὰ, ὑγρο-
δημιουργὰ συστατικά καὶ
τὴν συγγενὴ πρὸς τὸ δέρμα
οὐσία Εὐσερίτ. Ἡ προσιτὴ τιμὴ
τῆς Nivea ἐπιτρέπει
τὴν περιποίηση τοῦ δέρματος
καὶ σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα.

Ὁ γυρισμὸς μιᾶς ὁμορφῆς
στάρ, πὺν εἶχε ἐξαφ᾽ ἑνὸς

τε για την κινηματογραφική
καριέρα σας; Θα την συ-
νεχίζετε τώρα;

Ναι, θα την συνεχίζω.

Έχω όμως πολλές υποχρεώ-
σεις για τους φίλους και πρό-
μηνη υπεργραφιστές μου.
για δύο άλλα στα γαλλικά
και στα αγγλικά στύντιο.

Εκείνο, όμως, που με άπα-
σχολεί τώρα είναι ο δικασ-
τονισμός δύο άλλων ζητη-
μάτων, για τα οποία οι έν-
δοξαίμενοι έχουν καταφύ-
γει στα δικαστήρια έναντι
μου, ζητώντας αποζημίω-
ση.

σεις. Πρόκειται για τὸ φίλμ που ἀφησὶ στη μέση ἐξ αὐτίας τοῦ ἀτυχήματος τοῦ ζύγου μου καὶ γιὰ ἓνα ἄλλο, που ἔπρεπε να γυρίσω ἀμέσως μετὰ. Τὸν λόγο ἔχει τώρα ὁ δικηγόρος μου. Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι τελικὰ θὰ ρυθμιστοῦν οἱ διαφορὲς μακικανοποιητικὰ γιὰ ὅλους...

«Από τότε παίξετε στο κινηματογράφο και σε πολλές ταινίες έχετε εμφανιστεί μέχρι τώρα;

Πρώτη του καινούριου 1954 έπαιξε τον πρωτότοκο Λορέντ Μογκύ «Τα παιδιά του Έρωτα». Ο ρόλος μου ήταν μικρός αλλά αρκετά χαρογερηστικός για να τραβήξει την προσοχή ενός άλλου επίσης γνωστού Γάλλου σκηνοθέτου, του Μάρκ Άλλεγερέ, που μου έδωσε αμέσως μετά ένα μεγαλύτερο και καλύτερο ρόλο στην... προφητική ταινία του «Βενετία του μέλλοντος», στην οποία ένα μέτριο επίσης ρόλο έπαιξε και η διάσημη σήμερα νάσελφρος μου Μπριζίτ Μπαρντό. Ήταν κι αυτή τότε στα πρώτα της κινηματογραφικά έτη. Κατόπιν έπαιξε σε δύο άλλες ταινίες, «Όταν ο ρωσας έρχεται» του ίδιου σκηνοθέτη, και μετά πήγα στο στούντο του Λονδίνου για να παίξω την «Ανταρσία» ο κόσμος της «Βασίλισσας», Όταν αναγνώρισα ότι Παρίσι το 1956, η μικρή ηγματογραφική καριέρα μου πλουτίστηκε με δύο ακόμη ταινίες, που ήταν και οι πρώτες με διεθνή άπαιξη. Ήσαν τὰ γνωστά φιλμ «Μάγισσες του Σάλεϊ» (τόν «Υφ Μονταν», και «Καλήμερα Θάλφι» της Σοφίας Καν, με τον Ντέβιν Νιούμαν και την Ντέμπορα Κέρρ. Από τότε μέχρι πέσει πάλι μέρος σε 10 και πλέον κομην ταινίες, γαλλικές

τε για την κινηματογραφική
καριέρα σας; Θα την συ-
νεχίζετε τώρα;

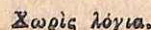
Ναι, θα την συνεχίζω.

Έχω όμως πολλές υποχρεώ-
σεις για τους φίλους και πρό-
μηνη υπεργραφιστές μου.
για δύο άλλα στα γαλλικά
και στα αγγλικά στύντιο.

Εκείνο, όμως, που με άπα-
σχολεί τώρα είναι ο δικασ-
τονισμός δύο άλλων ζητη-
μάτων, για τα οποία οι έν-
δοξαίμενοι έχουν καταφύ-
γει στα δικαστήρια έναντι
μου, ζητώντας αποζημίω-
ση.

σοδάρα άρρωστη, με περυστό
 από την πρώτη κιόλας ήμέ-
 ρα που έφτασε στην άγγιλα
 κι πρωτεύουσα. Άλλοι έλε-
 γαν: «Τελικά η άγγιλα είναι
 που ήταν συνθιβεσμένη η Κλα-
 ουντία και, έλλο αυτό την
 'Άγγιλας, όπου ήταν άσυνθη-
 θιστη. Τρόμαξε τόσο πολύ
 η άγγιλα, ώστε, όταν τελείω-
 σε η άγγιλα, να έλκεται η
 κουνήμενη, χωρίς να εί-
 πράξει ούτε την αμοιβή της.
 "Όσο για μένα, οι λόγοι που
 με κάνουν να εργάζομαι
 συχνά στα άγγιλα σπου-
 νη, είναι δύο. Πρώτο, η
 5η με έδωσε τα καλά. Κο-
 δεύτερο ότι στο Λονδίνο
 έχω μεγαλύτερες ευκαιρίες
 να γνωρίσω και να συνομι-
 λώσω με «διεθνείς» προσώ-
 πότητες. 'Απόδειξη αυτού ε-

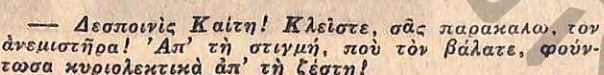
Ὁ Ρὸν Χάτσον.

★ Ἡ Σάντρα Ν
ἐμφανίστηκε πρὸ ἡμερῶν
ἕνα μαυρισμένο μᾶτι.

Ἡ Τζεν Μάνοφιλντ.

★ Στό μεταξύ, στις Κάν-
νες, όπου βρισκόταν κατά
τις ημέρες του Φεστιβάλ ο
Μιχάλης Κακογιάννης συ-
ναντήθηκε με τον Μαρ-
τσέλο Μαστρογιάν-
νι, που τον θέλει για πρω-
ταγωνιστή της νέας, πολεμι-
κού περιεχομένου, ταινίας

Ο ΦΑΚΟΣ

Τὸ ἐξαίρετο φωνητικὸ «Τριό Γκρέκο», πὺν ἔπειτα ἀπὸ τὸ «Μπι-Μπι-Σί», καὶ τὸ Καζινὸ Ντέ Παρί, καθὼς καὶ τὶς ἐπιτυχεῖς ἐμφανίσεις του στὴν Ἀργεντινὴ καὶ τὸ Ἰσραήλ, γύρισε στὴν Ἀθήνα.

Πιχάντιο ρεπορτάζ

μός» και «Μαργαρίτα-Μαρ-

μέγαλύτερο ελληνικό χο-
λέτο με 40 χορευτές και χο-
ρεύτριες.

Το καθημερινό

ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΕΛΣΑ ΒΕΡΓΗ

Η ηθοποιός και θιασάρχης

ΚΑΘΕ φορά, που μου δίδεται η ευκαιρία να συναντηθώ με τους κορυφαίους του θεάτρου μας, δοκιμάζω ιδιαίτερη ευχαρίστηση. Η σημερινή μου, όμως, συνομιλήτρια, δηλώνει, ότι μου έδωσε ακόμη μεγαλύτερη χαρά. Γιατί η Έλσα Βεργή, που λατρεύει το θέατρο, δεν είναι μόνο μία εξαιρετική ηθοποιός, αλλά και ένας περίφημος άνθρωπος. Μία γυναίκα γεμάτη ζωντάνια, που τα δυο σπινθηροδόλα μάτια της μαρτυρούν τις μεγάλες της ανησυχίες.

★

Γέννημα και θρόμμα του Έθνικού Θεάτρου, αριστούχου της δραματικής του σχολής, παιδούλα ακόμη, αφού ταυτόχρονα πήγαινε και στο Γυμνάσιο, η Έλσα Βεργή εντάχθηκε στη δύναμη της Κρατικής Σκηνής και έμεινε πιστή σ' αυτήν 17 ολόκληρα χρόνια, ώς τη στιγμή, που συνέλαβε την ιδέα να δημιουργήσει κάτι δικό της, με τη φιλοδοξία να παίξει και σύγχρονο θέατρο, μετά το κλασικό.

Έκανε, το ντεμπούτο της, με την κωμωδία «Μειοβέτα συμφέροντα», ως εντυμπλάνο της αλυσμένης Ελένης Παπαδάκη, και είχε την τύχη να την έχει σε πολλά έργα σε μία μεγάλη ασφάλεια. Λίγο αργότερα, ειδικεύθηκε στους κλασικούς ρόλους και ειδικότερα στην τραγωδία, αφού έπαιξε «Ηλέκτρα», «Φαίδρα», «Ορέστεια» και τέλος στη «Μήδεια», όπου επέμεινε να την παρουσιάσει ο σκηνοθέτης Μουζενίδης, μετά την αποχώρησή της Έλενης Παπαδάκη από την Κρατική Σκηνή.

Έπαιξε ακόμη στον «Ευαγγελισμό» του Κλωντέλ, την «Αγγέλα στον Παπαφλέσσα» του Σπύρου Μελά, ωστόσο, μία ημέρα, που κατάλαβε, ότι της χρειάζεται να αποδώσει κάτι περισσότερο, κάτι διαφορετικό, υπέβαλε την παραίτησή της από την Κρατική Σκηνή. Και, μέσα σ' ένα χρόνο, έπειτα από πολλούς, φυσικά, κόπους και μάχους, σκάρωσε το κομψό θεατράκι της οδού Βουκουρεστίου, κάτω από το μέγαρο του Μετοχικού, που της στοίχισε περίπου ένα εκατομμύριο, αφού ως τότε δεν ήταν παρά μία στενομακρή αποθήκη ύψος μιάμιση...

Στις τέσσερες χειμωνιάτικες «σαιζόν» που μεσολάβησαν, η Έλσα Βεργή, που είχε την τύχη να βρει δυναμικούς συνεργάτες, όπως τον Καραούσο, τον Κωνσταντόπουλο, τον Μορίδη και τελευταία τη Μπίρη Αρώνη, ανέβασε ένενά εφτα έργα, από τα οποία σημειώσαν μεγάλη επιτυχία τα «Χωρίς όργη», «Καπετάνιος στον παρδαλίσιο» και «Βεντάλια».

Με τα έργα αυτά η Έλσα Βεργή είχε την ευκαιρία να παίξει ρόλους έντελως διαφορετικούς, που έκαναν, δηλώνει, εντύπωση στο θεατρικό μας κοινό.

Για να είμαι όμως ειλικρινής, ποτέ κανείς δεν περίμενε να τη δει στη σκηνή να χορεύει και να τραγουδάει!

Η Έλσα Βεργή, φιλέρεσκη, στο «Μπαλκόνι» του Ζενέ.

Για την έφετηρή σαιζόν έχει πολλά και ενδιαφέροντα σχέδια. Πρώτα-πρώτα σκέπτεται να ανέβαση τη γνωστή αμερικανική επιτυχία «Μακρυνή χώρα», που βασίζεται στη θεωρία του Φρόυντ και που την είδε η ίδια να παίζεται, με μεγάλη επιτυχία, στην Αμερική. Επίσης έχει ένα μεγάλο όνειρο: Ν' ανεβάσει στο θέατρό της μία... μουσική κωμωδία, την περίφημη «Φαντάστες».

★

Όλα αυτά όλα είναι, προς το παρόν, μόνο σχέδια. Το νέο ταξίδι της στην Αγγλία και Γερμανία, ένα ακόμα ταξίδι μελέτης, μαζί με τα τόσα προηγούμενα, θα την κάνει να καταλήξει σε οριστικές αποφάσεις.

Είπαμε τη διαλεχτή πρωταγωνίστρια ένα από τα τελευταία ηλιόλουστα κυριακάτικα πρωινά, στο πατρικό της σπίτι, στη Σαλαμίνα, ν' απολαύσει τη χαρά της βόλτας, που είναι και μία από τις μεγαλύτερες της αδυναμίες.

— Ποιά νομίζετε πως ήταν η μεγαλύτερη ως τώρα δημιουργία σας στη σκηνή; Ήταν η πρώτη μας ερώτηση.

— Άγαπώ όλους μου τους ρόλους και δε μπορώ να τους ξεχωρίσω τόσο εύκολα. Ωστόσο νομίζω, ότι ξεχωρίζουν η «Μήδεια», που παρουσίασα και στην τηλεόραση του «Μπι-Μπι-Σί», η Κλυταιμνήστρα στην «Ορέστεια» κι ο ρόλος της Μάρας στον «Ευαγγελισμό» του Κλωντέλ.

— Πώς εξηγείτε τη σημερινή κρίση του θεάτρου;

— Νομίζω, ότι η κρίση του θεάτρου είναι πνευματική. Δηλαδή όφειλεται σ' αυτό το ίδιο το

θέατρο και συγκεκριμένα στην έλλειψη έργων ποιότητας. Απόδειξη, ότι τα καλά έργα συγκεντρώνουν πάντα τον περισσότερο κόσμο.

— Μά, αλήθεια, πως δε σκεφθήκατε να ανεβάσετε κανένα ελληνικό έργο στο θέατρό σας;

— Αυτό ήταν πάντα το όνειρό μου. Φτάνει να σας πω μόνο, ότι έχω ως τώρα διαβάσει 80 περίπου ελληνικά έργα. Και τα έχω ακόμα μέσα στο συρτάρι μου. Δε μπόρεσα όμως να καταλήξω σε κανένα. Βέβαια, ώρισμα απ' αυτά, είναι αξιόλογα. Βρίσκω όμως πως δεν είναι στο κλίμα μου.

— Τι άλλο σας απασχολεί, εκτός από το θέατρο;

— Η μουσική, βασικά. Όπως θα ξέρετε ίσως, είμαι δι-

πλωματούχος του πιάνου. Κάποτε μάλιστα είχα βρεθεί πρό διλήμματος. Δεν ήξερα τι να προτιμήσω: το θέατρο ή τη μουσική; Τελικά, βέβαια, με τράβηξε το θέατρο. Ωστόσο, και ως πιανίστα, έδωσα αρκετές φορές ρεσιτάλ και έχω λάβει μέρος σε μεγάλες ορχήστρες ως σολίστ. Και εξακολουθώ να παίζω, όταν μου μένει καιρός. Επίσης διαβάζω πολύ και παρακολουθώ, όσο μπορώ περισσότερο, το σύγχρονο θέατρο.

— Τα σπέρ δε σας απασχολούν καθόλου;

— Μαθήτριά του Γυμνασίου είχα μεγάλη επίδοσι στα... άλματα. Κάποτε μάλιστα είχα επιτύχει ένα αξιολόγο ρεκόρ στο άλμα εις μήκος, με 5m08. Το θυμάμαι, λοιπόν, τώρα και μουσκέλι να γελάσω. Την άλλη μέρα, είδα για πρώτη φορά το όνομά μου να δημοσιεύεται σε μία αθλητική εφημερίδα, που έγραφε τα εξής: «Ένα νέο άστέρι του στίβου, η Έλσα Βεργή!»

— Ποιό νομίζετε, ότι είναι το μεγαλύτερο ελάττωμά σας; Ποιό το μεγαλύτερο προτέρημά σας;

— Αυτά θα έπρεπε να τα κρίνουν άλλοι. Ωστόσο, πιστεύω, ότι είμαι λίγο πεισματάρης, πράγμα που νομίζω πως, μερικές φορές, είναι και ευεργετικό...

★

Η Έλσα Βεργή, «μίσσες» Φάιντερ σήμερα, έχει συνδέσει τη ζωή της μ' ένα αξιόλογο Άγγλο δημοσιογράφο, το Λέσλυ Φάιντερ, ανταποκριτή τελευταία πολλών ξένων πρακτορείων και μεγάλων εφημερίδων. Ήταν μία πολύ ενδιαφέρουσα γνωριμία, σ' ένα από τα πολλά ταξίδια, που έχει κάνει στο εξωτερικό, μαζί γνωριμία, που κατέληξε σε γάμο.

Ο Λέσλυ Φάιντερ, που λατρεύει, όπως κι η ίδια, την τέχνη, είναι η ψυχή του θεάτρου της, αφού κάθε βράδυ, σε κάθε παράστασι, δίνει το παρόν. Έτσι, δεν είναι μόνο γι' αυτήν ένας πιστός και αγαπημένος σύντροφος, αλλά κι ένας πολύτιμος σύμβουλος, πράγμα που την κάνει πολύ ευτυχισμένη.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Η έλλεικτη πρωταγωνίστρια σε μια εντυπωσιακή σκηνή, από τον «Φυγάδα» του Τέννις Ουίλλιαμς μαζί με τον Νίκο Βασταρδή.

ο α η ο ν ι

ΤΟ «NEON KYMA»

ΜΥΡΕΛΛΑ ΤΣΑΡΟΥ

Από πρωταγωνίστρια π α ρ α ω ν ο ς

ΟΜΟΡΦΗ; Ίσως ναι. Ίσως και όχι. Ωστόσο γοητευτική, με ζέση την παράξενη γοητεία που έχουν οι γυναίκες με προσωπιότητα.

Αυτή είναι η εντύπωσι, που δίνει η Μυρέλλα Τσάρου, όταν την φωτογραφίζουν κανείς.

Όταν όμως μιλήσει μαζί της, τότε ακριβώς αντιλαμβάνεται πως πέρα απ' την ακτινοβολία του σώματος, υπάρχει η ακτινοβολία του πνεύματος κι' ακόμη της ανθρωπιάς, που επισκιάζει την πρώτη.

Όταν προχτές την συναντήσαμε και αποφασίσαμε να την «αναζητήσουμε» η πρώτη αντίδρασή της ήταν μάλλον εχθρική.

— Ξέρετε, πρέπει να φυλάγεται κανείς απ' τους δημοσιογράφους. Δεν ξέρεις πως και από πού πιάνονται, έλεε.

— Όχι δά Είναι κι' αυτοί άνθρωποι!

— Αμφιβάλλω! Ήταν η μονολογική απάντησι που μ' έδωσε.

Ωστόσο, παρ' όλη αυτή την επιφυλακτικότητά της, που κουβένι ίσως κάποια μικρή εμπειρία, η Μυρέλλα δέχτηκε τελικά ν' απαντήσει στα ερωτήματά μας, σχετικά με τη ζωή της, τα όνειρά της και τις φιλοδοξίες της σαν καλλιτέχνης ή τα πάντα καθαρά αστυνομική, παίρνουν δε μέρος εκτός από μένα την ίδια, ο Λορέντζος Μάτσας, ο Κουρτεσούπουλος κι' ο Ν. Τσακιδιός. Ελπίζω πως θα είναι μία καλή ταινία, που θα μου δώσει θάρρος να συνεχίσω τον δύσκολο δρόμο της στίχοι — παραγωγού, ένα δρόμο που είμαι η πρώτη Έλληνίδα που τον ακολουθεί.

Να το πορτραίτο αυτό, όπως βγαίνει από τις σχετικές ερωταποκρίσεις:

ΕΡΩΤΗΣΗ: Γιατί αποφασίσατε να γίνετε καλλιτέχνης και ειδικά στίχοι του κινηματογράφου; Η μήπως η απόφασι αυτή δεν ήταν δικιά σας, αλλά κάποιου «τρίτου προσώπου»;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Κάποιος συνδιασμός και των δύο υπάρχει στη μέση. Φυσικά, πρώτα υπήρχε η γαλήνη... η Λαρίσα. Στην πολιτεία του «Ανέμοιου και της πούλιας» είχαν γεννηθεί τα πρώτα μου όνειρα για μία κινηματογραφική σταδιοδρομία.

Αρχόντ όμως ποτέ τα όνειρα; Όχι φυσικά. Στην περίπτωση μου παρουσιάστηκε το «τρίτο πρόσωπο» που αναφέρατε.

— Δημοσιογράφος ήταν;

— Ας πούμε όχι. Ήταν σκηνοθέτης. Περατούσα από δρόμο έβγαζα πρώτο άνεμο, όταν ξαφνικά κάποιος με χτύπησε στην πλάτη Στράφιχα. Ο άνθρωπος, που αντίκρισα μωι ήταν άγνωστος, αλλά έσπινσε ο ίδιος να λύση την απορία μου και να με πληροφορήσει πως ονομαζόταν κ. Τζανής και πως ήταν σκηνοθέτης. Επρόκειτο πραγματικά περί του γνωστού σκηνοθέτου κ. Τζανή Αλιφρόν. που μου έκανε στο άψ-αβήσε την πρότασι: «Δεσποινίς θέλετε να παίξετε στον κινηματογράφο»;

— Απέρησα. Κι' εκδήλωσα με

αρκετα κουτό τρόπο την απορία μου: «Πού το ξέρετε;» έλεα. Έκείνος γέλασε. «Δεν το ξέρω» τα-ραδέχτηκε, ότι σκέπτεσθε να γίνετε στίχοι. Ξέρω όμως πως είστε κατάλληλη για στίχοι. Καθώς σ' έβλεπα, που περπατούσατε, είδα πως είστε κομμένη και ραμμένη στα μέτρα μιάς ηρωίδας μου. Λοιπόν, τί λέτε»;

Το αποτέλεσμα αυτής της τυχαίας συναντήσεως με τη μοίρα μου, ήταν ν' ακολουθήσω τη μοίρα μου.

— Λίγο αργότερα ντεμπούταρισα μπροστά στο φακό για την ταινία «Πονεμένες ψυχές».

ΕΡΩΤΗΣΗ: Τώρα που μιλάτε στο δρόμο της... μοίρας σας, τι σχεδιάζετε για το μέλλον; Ποιες είναι οι φιλοδοξίες σας;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Σχεδιάζω να γίνω παραγωγός των ταινιών μου ή ίδια. Στο σύντομο διάστημα της θητείας μου στον κινηματογράφο, είδα πως η «παραγωγή» αποτελεί τη λυδία λίθο της επιτυχίας ή αποτυχίας μιάς ταινίας. Έτσι ρίχνω, ασχέτως αν έχω κανείς αντίορση πάνω σ' αυτό. Το σχέδιό μου αυτό για μία διπλή καριέρα σαν πρωταγωνίστριας και παραγωγού μαζί πήρε μάλιστα από τώρα σώφα και όσα. Έτσι σύντομα θα δώ το φως της δημοσιότητας και θα γίνω στόχος της κοιτικής ή νέα μου ταινία και «παραγωγή», που έχει σαν τίτλο «Η βαλίτσα με το πτώμα».

— Όπως δείχνει κι' ο τίτλος της ή ταινία αυτή είναι καθαρά αστυνομική, παίρνουν δε μέρος εκτός από μένα την ίδια, ο Λορέντζος Μάτσας, ο Κουρτεσούπουλος κι' ο Ν. Τσακιδιός. Ελπίζω πως θα είναι μία καλή ταινία, που θα μου δώσει θάρρος να συνεχίσω τον δύσκολο δρόμο της στίχοι — παραγωγού, ένα δρόμο που είμαι η πρώτη Έλληνίδα που τον ακολουθεί.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιά ανάμνησι απ' τη ζωή σας αναλογίζεστε μ' ευχαρίστησι;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Τάραχοι στη ζωή μου κάποιο περιστατικό, πραγματικά συγχωρητικό. Όταν ήμουν μαθήτριά στο Γ. Γυμνάσιο Αθηνών.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Η ΜΥΡΕΛΛΑ ΤΣΑΡΟΥ ανήκει στη χορεία των νεαρών «ένθεν», που πλημύρισε τον ούρανο της ελληνικής Έδρας Τέχνης στο τελευταίο χρόνο, σαν ένας χρυσός άστερισμός, που κάθε άστρο του έχει τη δική του λάμψι και τη δική του ακτινοβολία, αλλά που όλα μαζί ενώνοντας το δικό τους φως, συνθέτουν τη μαγεία του γαλαξία, που αποκαλείται «νέον κύμα».

Ένα από τα άστέρια αυτά του «νέον κύματος» είναι, λοιπόν, η νεαρή Μυρέλλα. Για όσους όμως πρόσεξαν το παίζιμό της στις ταινίες, όπου πρωταγωνίστησε ως τώρα, είναι κάτι περισσότερο. Μία ανεπλήρουσα πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου μας, που σύμφωνα με τη νομοτέλεια της διαδοχής του παλιού από το καινούργιο, θα πάρη σίγουρα τη θέση της ανάμεσα στις εξεχουσες στίχοι της ελληνικής στίχοι.

Η Μυρέλλα Τσάρου είναι τώρα 21 χρόνων. Γεννήθηκε στη Λαρίσα κι' είχε το άτύχημα να μείνη ορφανή από πατέρα σε ηλικία 10 χρόνων. Έτσι, αναγκάστηκε να κυνηγήσει μόνη με σκληρότητα, απαραίτητη στη σημερινή τύχη της ζωής, την επαγγελματική της τοποθέτησι και αποκατάστασι.

Η αποκατάστασι αυτή βρισκόταν στον κινηματογράφο, γύρω απ' τον οποίο είχε πλέσει από κορίτσόπουλο τα πιο όμορφα όνειρά της. Ήρθε, λοιπόν, στην Αθήνα ένα άραίο πρωί και γράφτηκε σε μία σχολή κινηματογράφου. Το χρίσμα της στίχοι ήρθε νωρίς, σαν ήταν μαθήτριά ακόνι σαν επισφραγισι του ταλέντου της. 18 χρόνων πρωτόπαψε στην ταινία «1000 και μία νύχτες». Κατόπιν, με πολλή επιτυχία πρωταγωνίστησε στις ταινίες «Ερωτικά παιχνίδια», «Μην είδατε τον Παναή», «Πονεμένες ψυχές», «Καζανόβας», «Πρέπει να έχετε τίμια» κ.ά.

Τώρα κυριεύει την ταινία «Η βαλίτσα με το πτώμα».

Μυρέλλα Τσάρου: Η πρώτη Έλληνίδα στίχοι που γίνεται «παραγωγός» ελληνικών ταινιών.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Είπατε ότι παίξατε ως τώρα στην ταινία «Ερωτικά παιχνίδια». Θα ήμασταν αδιάκριτοι, αν ρωτούσαμε αν έχετε παίξει και στη ζωή τον τίτλο της ταινίας σας;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Φυσικά.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Τότε να διατυπώσουμε αλλιώς την ερώτησι. Ποιά γνωμη έχετε για τον έρωτα και για τους άντρες;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Θαρρώ πως ο έρωτας, σαν «σώμα» πρέπει να είναι ψηλός και ώριμος. Δε μου αρέσουν οι κοντοίθηροι. Σαν «καρδιά» και σαν «πνεύμα» προτιμώ τον άνδρα γενναίο στα αισθήματά και στις αποφάσεις. Αποστροφή μου τους δειλούς.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Αν δεν ήσαστε η Μυρέλλα Τσάρου, ποιά απ' τις συναντήσεις σας θα θέλατε να είστε;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Προτιμώ να είμαι η Μυρέλλα. Έτσι κι' αν ήμουν στη Λαρίσα ακόμη, και απ' μην είχα σέσι με την οδοντο.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιά απ' τα δυο προτιμάτε, το θέατρο ή τον κινηματογράφο;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Νομίζω πως στη σκηνή μπορεί κανείς να δώσει καλύτερα τον εαυτό του. Όταν στις εξετάσεις νέων ταλέντων, ενώπιον Έπιτροπής του Υπουργείου Παιδείας ήθα ορίτη ανάμεσα σε 300 άλλες, πίστευα πως η μοίρα μου ήταν η σκηνή. Ας ελπίσω, πως δε γάθηκε ο καρός για να πάω η επιθυμία μου εκείνη στίχοι και όσα.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Αν μπορούσε να γράφει μαν έρχη για την ανθρωπότητα, και να «πιάσει» η εύχη αυτή, τί θα εύχασταν;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Θα εύχόμουν να είχα γενναίο κι' ανθρωπιστικό. Δίχως γενναίοτητα κι' αξιοπρεπεία δεν αξίζει τον κόπο να υπάσχη ζωή.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΤΑΟΣ

Η ΦΙΛΕΝΑΔΑ και γειτόνισσα της κυρά Μαρίας, η κυρά 'Ελπίνη, ήρθε να της κάνει επίσκεψη. "Ητανε απόγευμα, ο καιρός όμορφος, κι' ο μπαρμπα Λουκάς διάβαζε την εφημερίδα του. Οι δυο γυναίκες, αφού μίλησαν για τον καιρό, έβαλαν να περπατήσουν με παράπονο την ακρίβεια της ζωής. 'Η γλώσσα και των δυο δεν δούλευε ροδάνι. Ξαφνικά η κυρά 'Ελπίνη άλλαξε διάλογο και είπε:

— Καί μωρ' εσύ φτάνουν κυρά Μαρίας μου τ' άλλα μας ντέρτια και δάσανα. Έχουμε και τη δεσποινίδα 'Αντιγόνη στο Γυμνάσιο, που τιμωρεί τα παιδιά, έπειδή μιλάνε για το ποδόσφαιρο και μαζεύουν, έτσι για γούστο, φωτογραφίες των νέων που παίζουν μπάλα στον 'Παναθηναϊκό' κι' «Ολυμπιακό».

— Ο μπαρμπα Λουκάς, έκει που διάβαζε, στόλωσε τ' αυτί του.

— Μά το συμπάθει δηλαδή κυρά, ήρπασε, τί κάνει και γιατί τιμωρεί τα παιδιά, η δεσποινίς αυτή που κουδεντάει...

Είναι η καθηγήτρια της Ιστορίας, κύριε Λουκά, μια στριμμένη κυρία, μέχρι σαρανταπέντε χρόνων, που παιδεύει τα κορίτσια στο Γυμνάσιο με το ψάλλο πύλημα. Προχθές, λόγω χαρίν, τιμώρησε την κορούλα μου, την Κίτσια, έπειδή το παιδί κράταγε κι' έδειχνε στις άλλες κάτι χρωματιστές φωτογραφιούλες των νεαρών του 'Αναστασίου', που παίζουν 'μπάλα'.

— Άλλο κι' έτοτο, μοιρούρισε ο φαντικός. Ντροπή της. Και γιατί η γεροντοκόρη της Ιστορίας κυρά 'Ελπίνη μου συγκαίει τη μπάλα; Την πείραζε το ευλογημένο το τόπι;

— Γιατί γκρινιάζει ότι δσοι κλωτσάνε τη μπάλα είναι παλιόπαιδα, περιφρονάνε τα γράμματα και της σπαζούν τα τζάμια.

— Ο μπαρμπα Λουκάς γέλασε με την χαριτωμένη απέλεια της γειτόνισσας. 'Η κυρά Μαρίας κτύπαγε τόν άντρα της να μαντέψει τους μυστικούς λογισμούς του και τόν σκοπό της συστηματικής ανακρίσεως, της γειτόνισσας.

— Έχει γούστο Λουκά μου, τοῦ εἶπε, να σκαρώσεις καμμία ιστορία στην κυρά 'Αντιγόνη!

Μην, ἀνθρωπίνης, Μαρίας μου, ἔθηκε να ρωτάει πονό, όπου εὑρίσκε κι' όπου ἀντάμων γειτονισσές, κορίτσια τοῦ Γυμνασίου της Κυψέλης για τὴν δεσποινίδα 'Αντιγόνη και τὰ χούγια της. 'Η κορη τοῦ γαλατῆ Βλαχοδημητρή, 'Η κορη τοῦ σουραβίδα Βασιλικούλα τοῦ ἔγινε με το νί και με τὸ σῆμα την ἀμάχη της καθηγήτριας αὐτῆς μπάλαι...

— Στὴ γειτονιά της, κύριε Λουκά, τ' ἀπόγευμα παίζουμε πρόχειρη μπάλα, κλωτσόκουφι πὲς τὰ παιδιά τὸν κουρελιώ και τὸν μαγαζίων και συχνά πικνά τὴν σπαζούν τα τζάμια. Μὲ τὸ δίκιο της, λοιπόν, γκρινιάζει και σκυλοδριζέει αὐτοῦς, που κλωτσάνε τὴν μπάλα.

— Εἰς αὐτὴν λένε πως ἀγάπησε κάποτε κάποιο νεό που τὴν ἀπαρνήθηκε για τὸ κατὴρι της μπάλας. 'Ετσι λένε τὰ κορίτσια στὴν ἑκτη τάξη και για τὸτο μαζεύουν φωτογραφίες για τὴν ἑρθεζιούν...

Κι' ὅλο μιλάνε για τὸν Δομάδο για τὸν Στεφανάκο, που εἶναι και σῆμα τὸν σινεμά, για τὸν Πανόκη τὸν Τουμπέλη, τὸν Λουκανάκη... 'Η κυρά 'Αντιγόνη, λοιπόν, φορκίζεται και δόστον τιμωρίες σῆμα κορίτσια...

— Ο μπαρμπα Λουκάς ὅμως και ἀπὸ τὴν στιγμή ἐκείνη σκέφθηκε να γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ τὴν κυρά 'Αντιγόνη... Προφασίστηκε, λοιπόν, μιὰ αἰτία, πως τάχατε τὴν κορούλα του θάρχότανε ἀπὸ μεταγραφὴ στὸ Γυμνάσιο Κυψέλης κι' ἀνέβρισε στὸ Γυμνάσιο. Ζήτησε να δὴ ἀμέσως τὴν κυρά 'Αντιγόνη, που τὸν δέχτηκε τὸν μεγάλο γραφεῖο. Τὴς ἔγινε στὸ σκοπό τὴς ἐπισκέψεως...

— Ἡ στριμμένη καθηγήτρια τοῦ μίλησε με κλωδωσύν.

— Μάρθη το κορίτσι σῆς, κύριε, τοῦ σῆπσε. Μονάχα θὰ σῆς παρακλώσω να τοῦ πῆτε να μὴ μιλῇ για μπάλα και για τὰ παλιόπαιδα που κλωτσάνε τὸ τόπι και παριστάνουν τὸς ἥρωες... Τίποτ' ἄλλο... — Σὺ μωρ' ἄνθρωπε, κυρά 'Αντιγόνη μου, και δὲν θὰ λημονήσω τὴν κουδεντα...

σου παρ' ὅλο που ἐγὼ προσωπικά τουλάχιστον ἔχω τὴ γνώμη πως δὲν εἶναι ὅλοι οἱ μπαλαδόροι ρεμάλια, ἀλλὰ τίμια παιδιά που δουλεύουν, σπουδάζουν και δίνουν χαρὰ στὸν κόσμο.

— 'Η κυρά 'Αντιγόνη, τὸν κῦτταξε ἑλποσυρή.

— 'Επειδὴ σὲ ἔλεψε, καλὸ νοικοκύρη κι' εὐγενικό ἄνθρωπο, εἶπε με σόσαρὸ κι' αὐστηρὸ ὕφος, θὰ σοῦ ἐξομολογήθω κάτι, μὰ θὰ σὲ παρακαλέσω να μείνῃ μεταξύ μας...

— 'Εχετε τὸ λόγο μου, κυρά 'Αντιγόνη...

— 'Απὸ καμπόσες μέρες, τὰ ἔραβια, που φεύγω ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο, κάποιος νέος με παρακολουθεῖ συστηματικά. Ζητάει να μοῦ μιλήσῃ, μ' ἐνοχλεῖ με τολμηρὰ λόγια και δείχνει πολὺ κακὴ συμπεριφορά. Τὸν εἶδα πὺ διαδάζει στ' ἀντικρυνὸ καφενεῖο ἀθλητικὴ ἑφημερίδα. Φαντάζομαι ὅτι κι' αὐτὸς δὲ εἶναι «μπαλαδόρος», ὅπως λέτε αὐτοὺς που ἔχουνε τὸ μυαλό τους σῆμα πῶδια και κλωτσάνε τὸ τόπι. Σκέπτομαι και να καταφύγω στὴν 'Αστυνομία και να ἐπιστησῶ τὴν προσοχὴ της. 'Ο νέος αὐτὸς που με παρακολου-

Η ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ... ΣΥΜΜΟΡΦΩΝΕΤΑΙ!

θεῖ, μὸ πο φαίνεται ὑποπτος... 'Ανυσχῶ... 'Αφήστε νὰ τὸν 'δῶ, ἐγὼ, κυρά 'Αντιγόνη και θὰ σῆς πῶ τὸ καπνὸ φουμαίει. 'Αποψε κι' ὅλας θὰ φροντίσω...

— 'Η καθηγήτρια τοῦδωσε ὅλες τὶς σχετικές πληροφορίες. Θὰ σκολνοῦσε στὴς ὁτὼ τὸ ἔραβυ, ὅταναιρε τὴν ὁδὸ Σπεσιῶν, ὁδὸ τριβῆ πρὸς τὴν ὁδὸν Κεραλληνίας... 'Εκεῖ σὸ περριπτερο θὰ τὴν περιμένε σίγουρα ὁ ὑποπτος νέος... Θὰ τοῦ τὸ χρωστοῦσε μεγάλη χάρι.

Κι' ἔτσι ἔγινε. Στὴς ὁτὼ τὸ ἔραβυ ὁ μπαρμπα Λουκάς δριζότανε στὴν ὁδὸ Σπεσιῶν. Τὸ ἔραβυ ἦταν μελαγχολικό και μουτὸ... Μιὰ φιλοδόξουλα μούσκεισε τὸν ἀσφραλτό... Τὰ παράθυρα τὸν πολυκατοικιών ἦταν κλειστά... Πὺ και πὺ κανένας διαδάζει... Στὴς ὁτὼ και δέκα φάνηκε ἡ κυρά 'Αντιγόνη στὴν ἐξώπορτα τοῦ Γυμνασίου. Κράταγε μιὰ μεγάλη τσάντα με τὰ γραφὰ τοῦ διαγωνισμοῦ τὸν κορίτσιων... Πῆρε χωρίς να κῦτταξὴ πίσω τὴν ὁδὸ Σπεσιῶν. Ξαφνικά ἔβηκε ἀπὸ τὸ γωνιακὸ περριπτερο κάποιος ἀήλιος νέος. Μ' ἀλαφρὸ σερπετὸ δῆμα πῆρε τὸ κατόπιν τὴν καθηγήτρια. 'Ο μπαρμπα Λουκάς με τρόπιο τὸν παρακολουθεῖ, μιὰ δὺ φορὲς πονήρα και ὑποπτα τὸν ἔρημο δρόμο.

Ζωῶντας με γρήγορα ὅληματα τὴν καθηγήτρια και ξαφνικά ἄπλωσε τὴν γερούλια του και βούτηξε με γρήγορὴ σάν ἀστραπὴ κινῆσι, τὴν μεγάλη τσάντα που κράταγε στὸ χερί ἡ γυναίκα.

— Ο μπαρμπα Λουκάς, με δὺ-τρια πρὸματα ἑρέθηκε κοντὰ του, τὴ στιγμή ἀκρίβας που ὁ κλέφτης θὰ τοῦ ἔβαζε σῆμα πῶδια. 'Η κυρά 'Αντιγόνη τρομαγμένη, δὲν εἶχε τὸ κουράγιο να καλέσῃ βοήθεια. 'Ο μπαρμπα Λουκάς ἐπιδέχθηκε σῆμα παρλιτικά κόλπα βούτηξε τὸ χερί τοῦ ἀνῶντοστο ἀπὸ τὸν καρπὸ και τὸσπριψε με δόναμι. 'Ο κλέφτης τσιρίε ἀπὸ τὸν πόνο... 'Η τσάντα ἔπεσε σὸ δρόμο και κανένας δὲν πῆρε μωροδὴ τὴν δικαστικὴ σκηνή, πῆρε μωροδὴ τὸν χαμένο κορμί, τοῦ φώναξε περιφρονητικά κατὰ πρόσωπο...

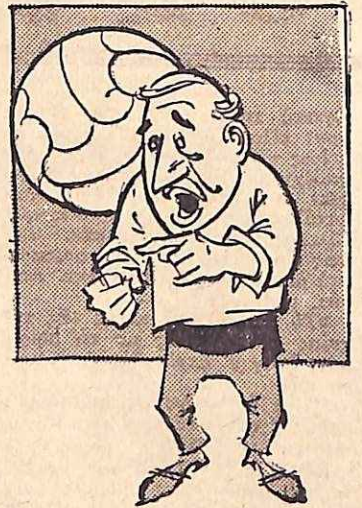
— Σὺ δὲ νερπέσασε, μωρὲ, κωτῶς νέος, νὰ παριστάνῃς τὸν λιπὸ στὴν καρδιά της 'Αθήνας...

— 'Ο ἀγνώστος, ἔκανε ν' ἀπολαύσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μπαρμπα Λουκά. 'Αγκομαχῶσε και πολέμοσε νὰ γλυτώσῃ.

— Ο μπαρμπα Λουκάς ἔβαρε πίσω τὴν τσάντα στὴν κυρά 'Αντιγόνη, που παρακολουθοῦσε με θαυμασμό και καταπλήξει τὴ σωτηρία ἐπέδωσι τοῦ σειμὸ νοικοκύρη, που δέχτηκε σῆμα γραφεῖο της...

— Στὸ μεταξύ, ὁ μπαρμπα Λουκάς πρῶτῃς τὸν ρεμπέσκὸ τὸν περριπτερο. Εἶδε τὸ σῆμα, πελιδνὸ μῦστρο του και τὸν ζῶγασε ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια...

— Ποῖος εἶσαι, μωρὲ παλιόπαιδο;

νε ἡ προσφορά... και γιὰ ποῖδ σκοπό... Τὴν ἄλλη μέρα ὁ μπαρμπα Λουκάς πῆγε και συνάντησε τὸ Λεωνίδα Δαρήμπη στὸ μαγαζί του. Παλιοὶ φίλοι συνεργάτες. 'Ο Λεωνίδας μελόκοιτος, ἀνταπῆρσε, μαζεύοντας σῆμα καβόκι τοῦ διαπρῶτος τὸ μαγαζί του ἀπὸ τριάντα τόσα χρόνια με ὕδραλικά. Σωλῆνε, κάνου- λαι, μανία κι' ὅτι ἄλλο χρειάζε- ται για τὴ βολὴ τοῦ σπιτιοῦ και τὴν ἄλτρα του.

— Τυχερὸς εἶσαι, μὰ τὴ Βαγγε- λίστρα Λεωνίδα μου τοῦ εἶπε ἀμέ- σως και κάθισε δίπλα του. Θυμά- σαι, που μούλεγε πῶς, ἂν σου ἔρω τὴν κατάλληλὴ νύφη, θὰ πῆς τὸ ναί και σ' ἀφήσει τὴ μαγκούφικη κλοῦ- δα σου;

Ναί, ἔτσι σοῦ εἶπα, Λουκά μου, μὰ τώρα πῶς με πῆραν τὰ χρόνια και ὅπως φαίνεται, θὰ μεί- νω σῆμα ρῶφι με τὶς καταρτίδες...

— Μωρὲ Λεωνίδα, περριπατριῶν χρόνων παλληκῆρι νὰ ἐξοτιμῆς καμνέμε τέτοιες κουδέντες. Σοῦ ἔρθει και πὺ λὲς τὴ νύφη κι' εἶναι σοῦ λέω σῆμα μέτρα σου... Ντελικά- τη, ὁμορφουλα και καθηγήτρια... Μονάχα μὴν τὴς μιλῆσῃς για μπάλαι... γιατί σὲ κάνει ἔχθρο της και σοῦ κόδε τὴν καθημέρα... Πρέπει να πῆς τὸ ναί και τὴν Κυριακή να παμε σῆμα σπῆσι της να τὴν δῆς και καλὰ στέφανα...

— Ο Λεωνίδας γέλασε με τὴν καρ- δία του: — Μὴν εἶσαι και τόσο δασκτικός, Λουκά μου... Γουρὺνι δισαδὴ στὸ σακί; 'Ασε νὰ δοῦμε. 'Εδῶ πέρα εἶναι ἰσόδια δεσμά...

— Οἱ περριττες κουδέντες νὰ λει- πουν... Τὴν Κυριακή... Κι' ἔτσι τὴν πρώτη Κυριακή ὕ- στερα ἀπὸ τὴν συνομιλία ἐτοῦτη, ὁ μπαρμπα Λουκάς που μίλησε σῆμα μεταῦ με τὴν καθηγήτρια, πῆγε μαζί με τὸ Λεωνίδα Δαρήμπη σῆμα σπῆσι της. Φοροῦσαν κι' ὁ δὺο τὰ γιορτίνες τους, μαῖρα κοστοῦ- μισ με κῶκκινὴ γραβάτα ἀφοῦ κι' ὁ Λεωνίδας ἦτανε παλῖος... σὺνδρ- μῆτῃς στὸ γῆπεδο Κερσιαντικὸ φαν- τικός, ὅσο κι' ὁ μπαρμπα Λουκάς, φίλος τοῦ «Ολυμπιακοῦ». 'Η κυρά 'Αντιγόνη τοῦς ὑποδέχτηκε με τρε- μουλιαστὴ συγκίνησι...

Καθῆσαν σὸ περριποιημένο λι- διγκροῦμι. Τὰ κρενὰ γαρύφαλλα μοσχοδούσανε ἀκόμη ἀμάραντα σ' ἕνα βάζο. Μίλησαν τὰ συνήθη σῆμα κι' ἡ κουδέντα γύρισε στὴς παντρεῖες και στὶς φαμίλιες. 'Η κυρά 'Αντιγόνη, που μῆπκε σῆμα νόη- μα και σῆμα σκοπό τὴς εἰλιτίας, ντρά- πηκε. Τὰ μαγούλια της πῆρνανε χρώ- μα... 'Ηταν ἔξ ἄλλου γλυκερία και ποῦλο συμπάθησι τὴν γυναίκα κι' ἔλε μισοῦσε τὴν μπάλα... 'Ο Λεωνίδας τὴν κῦτταγε με προσοχὴ κι' ἡ συ- φορισμένη στεγνὴ καρδιά του λου- λουδῖε.

— Λοιπὸν που λές, κυρά 'Αντιγό- νη, εἶπε σόσαρ και μετρημένα ὁ φαντικός, ὁ κύριος Λεωνίδας Δα- ρήμπης με τιμὴ, μαγαζί και ὁ- πολμῆ σὲ εἶδε, σὲ συμπάθησε και ζήτησε τὸ χερί σου. 'Ετσι Λεωνίδα; 'Ο Δαρήμπης, που τὸν ἀρεῖ ἡ νύφη, ἔγινε πῶς με τὸ κεφάλι. 'Η καθηγήτρια πετοῦσε σῆμα ἔδδομο οῦρῶν. Στὴν ἀκοή της μελωδοῦσε με ὅλη και ἄπληστη, στὴν καρδιά της λουλουδίζεαν κρῖνοι.

— 'Η ὥρα ἡ καλὴ κυρία 'Αντι- γόνῃ, τὴς εὐχῆθηκε... Καλὰ στέφα- να.

— Μὰ πῶς και γιατὶ ἡ ἀγγελικὴ αὐτὴ καλωσύνη; ῶτῃς ἡ καμνένη δασκάλα... Δὲν ἔξρω πῶς νὰ σῆς εὐχαριστήσω... Κατὶ πρέπει να κά- νω για νὰ σῆς τὸ ἀνταποδώσω... Εἰσάσσε χρυσὴ καρδιά...

— Τὸ μόνο που θέλω ἀπὸ σῆμα κυρά 'Αντιγόνη, εἶναι ν' ἀφήνῃς τὰ κορίτσια τοῦ Γυμνασίου νὰ μιλάνε για τὴν μπάλα, τὸν 'Παναθηναϊκό' και τὸν 'Ολυμπιακό' και νὰ μα- ζεύουν φωτογραφίες τὸν ἄσσαν, που ἀγαπάνε δηλαδὴ τοῦ Σιέβερν, 'Στε- φανάκο, Δομάδο, Ψύγου και λοι- πῶν... 'Αὐτὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ χάρι, που σοῦ ζητῶ... Γίνεται;

— Τέχνης με τὸ πρῶτο... κομπά- ρε, μίλησε ἡ κυρά 'Αντιγόνη κι' ἡ φωνὴ της ἔτρεψε... Κι' ἂν ὅλης τὴν ἄλλη Κυριακή νὰ με πῆτε σῆμα μάτς. Θέλω κι' ἐγὼ πρῶτο γῆνι ὁ γῶμος νὰ 'δῶ τὸν 'Ολυμπιακό'.

— Γεῖά σὸ στόμα σου, 'Αντιγόνη μου... και καλὰ στέφανα...

— 'Η καθηγήτρια ἀδόρημα ἔσκυ- ψε και φίλησε τὸν μπαρμπα Λουκά... Τὸ φίλι της ἦτανε — κι' ἂς λέγανε τὸ ἀντιθετὸ τὰ κορίτσια τοῦ Γυμνα- σίου στὴν Κυψέλη — ἔξωτὸ σῆμα τυρ- βιττα!

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο Φραγκίσκος Μαρίας 'Αρουέ, ὁ ἐπιλεγόμενος Βολταίρος, γεννήθηκε στὶς 21 Νοεμβρίου 1694 στὸ Παρίσι. 'Ηταν γυῖος τοῦ συμβολαιογράφου 'Αρουέ.

Τὸ 1704 ὁ μικρὸς Φραγκίσκος μῆπκε σῆμα κολέγιο τὸν 'Ιησουϊτὸν «Λουδοβίκος ὁ Μέγας», ὅπου ἄμεσως διακρίθηκε με τὴν ἰδιοφυία του. 'Ηταν ἕνα «τρομερὸ παιδί», ὅπως τὸν χαρακτηρίσαν οἱ 'Ιησουῖτες. 'Η ἐτοιμότητα τοῦ πνευμάτος του και ἡ καυστική του εἰρωνεία ἔκαναν σ' ὅλους καταπλή- ξι. Οἱ καθηγητὲς τὸν δὲν θαύμαζαν κι' οἱ συμ- μαθητὲς του τὸν φοβόντουσαν. Σὲ ἡλικία 18 χρό- νων ὁ Βολταίρος εἶχε γνωρίστῃ με τὸ μαρκησιο 'Αρσανόν, τὸν πρῶτο Φοῦ ντὲ λὰ Μάρς, και ἄλλους ἐκλεκτοὺς ἀριστοκράτες. 'Ο ἀδελφὸς Σα- τανέφ, ὁ νουὸς του, τὸν παρουσίασε στὴ φιλοτέ- χνη γραφία κυρία Νινόν, που γοητευτικὴ τόσο πα- λὺ ἀπὸ τὸ πνεῦμα του, ὥστε τοῦ ἔδωσε ὡς δῶρο 2000 σκούδια για ν' ἀγοράσῃ βιβλία.

— Όταν τελείωσε τὸ Κολλέγιο, ὁ Βολταίρος ρι- χτηκε σὲ μιὰ ἀτακτὴ και σκακιδωδὴ ζωὴ. 'Ο πατέρας του για νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τοῦς πειρα- σμούς τοῦ Παρισιοῦ, τὸν ἐπέστειλε σῆμα ἐξωτερικὸ ὡς ἀκόλουθο τοῦ μαρκησίου Σατανέφ, που ἦταν πρε- σβευτὴς τῆς Γαλλίας στὴν 'Ολλανδία. Μὰ ὁ νεα- ρὸς Βολταίρος, ἀντὶ νὰ καταπαστῇ με τὴν διπλω- ματία, ἀσχολήθηκε με τὸν ἔρωτα!

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ζῶσε στὴ Χάγη μιὰ τυχοδιώ- κτρια, ἡ περίφημη κυρία Ντυνουαγιέ, μιὰ τρελλὴ γυναίκα τοῦ ἡμίκοσμου που ἀγαποῦσε τὰ Γράμ- ματα. 'Η Ντυνουαγιέ εἶχε μιὰ κόρη ἐλευθερίων ἡδῶν, τὴν ὠραιότατὴ 'Ολμπία, που ἦταν παντρε- μένη μ' ἕνα πλούσιο 'Ολλανδῶ, που πλῆρωνε ὅ- λες τὶς ἱδιοτροπίες τῆς γυναίκας του και τῆς πε- θαρὰς του. 'Ο νεαρὸς Βολταίρος ἀγάπησε με πα- ράφορο ἔρωτα τὴν 'Ολμπία, ἀλλὰ ἡ κυρία Ντυ- νουαγιέ δὲν ἔβριζε κανένα ἐξουσιασμοῦ για τὸν νεαρὸ αὐτὸ εἰδωλίο. 'Ενας φτωχὸς ἄσπας ἀκόλουθος δὲν ἦταν καθόλου κατάλληλος για δέ- υτερος συζυγὸς τῆς κόρης της. 'Οταν εἶδε, λοι- πὸν, πῶς ὁ Βολταίρος, παρὰ τὴς συμβουλῆς της, ἤθελε νὰ ἀπαγάγῃ τὴν ἀγαπημένη του διαμο- τυρήθηκε σῆμα μαρκησιο Σατανέφ. 'Ο Γάλλος πρεσβευτὴς, για νὰ προλάβῃ τὸ σκάνδαλο, διέτα- ξε τὴ σύλληψι τοῦ Βολταίρου και τὴν ἀποστολὴ του στὴ Γαλλία.

— Ο συμβολαιογράφος 'Αρουέ, ἐλέποντας τὸ γυῖο του νὰ γυρίσῃ πίσω χειρότερος ἀπὸ πρῶτα, ἔγινε ἔξω φρενῶν. Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκε νὰ τὸν φυλακίσῃ, ἡ νὰ τὸν στείλῃ μακριά, σὲ καμμιὰ ἀποκία. 'Αλλὰ ὕστερα ἀπὸ ἰσχυρὴ σκέψι, τὸν ἔβα- λε στὴν ὑπηρεσία ἑνὸς δικαστικοῦ με τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ δὲ σῶζταν ἀπὸ τὶς διαρκεῖς τρέλλες του. Μὰ ἀπῆλθαν και διδιόρθωτος ὁ Βολταίρος δὲν ἦταν καμμένος για γραφίαι. Οἱ φιλοδοξίες του ἦταν ἀμέτρητες. 'Ηθελε νὰ δοσάτῃ, νὰ γίνῃ ὁ μεγα- λύτερος ποιητὴς τῆς Γαλλίας.

— 'Ο νουὸς του, ὁ ἀδελφὸς Σατανέφ, ἄνθρωπος προδευτικός, τὸν δόθηκε τότε νὰ μῆπ στὴν ἀ- νώτερη παρσιανὴ κοινωνία. Στὸ μέγαρό του συγ- κεντρωνόταν ἡ ἀφρόκριμα τὸν Γραμμάτων και τὸν Τεχνῶν. Μέσα σὸ πνευματικὸ αὐτὸ περιβάλλον, ὁ νεαρὸς Βολταίρος γνωρίστηκε με τὴ δούκισσα ντὲ Μαῖν και με διόσημους ποιητὲς και λογοτέχνες. Τότε ἄρχισε κι' ἐκείνους νὰ γράφῃ τὸς πρῶτους σατιρικούς στίχους του, που ἔκαναν τὴν πὺ ἐκ- πληκτικὴ ἐντύπωσι. Σατίριζε τὸ παλῆτι τὴν ἐκκλησία και τὰ σκάνδαλα τὸν εὐγενῶν. 'Ο πο- λιτικός δεισιδαιμόνιος, ὁ θρησκευτικὸς προλήτης και ἡ μοιρολατρικὴ ὑπόταξι τοῦ λαοῦ στὴν τυραννία ἦταν οἱ στόχοι τῆς ἀμείλιχης πολεμικῆς του. 'Η ἀσάτρη νὰ γελαιοποιήσῃ, ἐξευτέλιζε και τὰ σά- κια τὸς ἱσχυρῶν. 'Η φθορά, που ἔκανε ὁ Βολ- ταίρος με τὴν σάτιρα τὸν σὸν φεουδαρισμὸ καθε- στῆ, εἶναι ἀνυπολόγιστῃ! Γι' αὐτὸ θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος ἀντιφῶν, ὁ πρῶτος ἀντιφῶν και ὁ πρῶτος ἀντιφῶν τοῦ ἀποπρωτῶτος τοῦ καταδυναστευομένου λαοῦ. 'Η φιλοσοφία του, οἱ ἐγκυκλοπαίδεις διατίθεσι του, τὸ θέατρο του και τὰ διασωματωτικά ἄρθρα του ἦταν οἱ πρῶτες ἐκρηκτικὲς ὅλες, που τῖνανε τὴν ἀπολυταρχία κι' ἀνοίξαν τὸ δρόμο τῆς Γαλλικῆς 'Επαναστάσεως.

— Ο Βολταίρος ἔγινε ὁ μεγαλύτερος πνευματι- κὸς ἡγῆσις τῆς ἐποχῆς του. Πίστευε στὴν πρόδο τοῦ πολιτισμοῦ, που πραγματοποιεῖται με τὴν ἐλευθερία. 'Ο ἄνθρωπος, κατὰ τὸν Βολταίρο, γεν- νήθηκε ἐλεύθερος και κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ὑποδουλώσῃ. Οἱ κληρικοί, που τοῦς θεω- ροῦσε ὑπερῶνους για τὴν πνευματικὴ καύση, ἦσαν κατὰ τὴν ἐκμετάλλευσι τοῦ λαοῦ, δὲ ἔθρησ- ρησι καὶ τὴν ἐκμετάλλευσι τοῦ αἵματος. Τὸ φιλοσοφικὸ ἔλεος στὴ συντηρητικὴν πὺ καυστικὴ εἰρωνεία για τὸ φανταστικὸ και τὴν ἀμάθεια τὸν ἱεραμέναν.

— Ὄστος ὁ Βολταίρος δὲν ἦταν ἄσος. 'Ο ἴδιος λέει, πῶς κι' ἂν ἀκόμη δὲν ὑπῆρχε Θεός, οἱ ἀν- θρωποὶ ἔπρεπε νὰ τὸν δημιουργήσουν.

Καθὼς ἦταν ἐπόμενος, ὁ Βολταίρος μισήθηκε και κιν/γῆθηκε ἀγρία ἀπὸ τοῦς ἔχθρους του. 'Η ζωὴ του ἦταν μιὰ συνεχὴς διωγὴ και περιπλάνησι ἀπὸ τόπο σὲ τόπο. Πολλὰς φορὲς οἱ ἱσχυροὶ τῆς ἡμέρας προσοπάθησαν νὰ τὸν ἐξαγοράσουν, χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ πετύχουν.

— Ἀποτελέσματα τὸν πρῶτον σατιρικὸν ἐπιθέσαν τὸν Βολταίρο κατὰ τὴν αἰλῆς, ἦταν ἡ ἐξορία του ἀπὸ τὸ Παρίσι. Μιὰ ἐβθῆμῃ κι' εὐχαιρίστη ἔξο- ρια σὸν πύργο Σουλλύ. 'Εκεῖ ὁ νεαρὸς ποιη- τὴς ἐξοκολούθησε νὰ γράφῃ στίχους, ὅχι πῶς σα- τή...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

τιρικούς, — ὅπως ἔλεγε, για νὰ ἐξεγλήσῃ τοῦς σῆ- νη φίλια. 'Η μαρκησία ἦταν μιὰ ἐξαιρετικὴ γυ- ναίκα. 'Ομορφὴ, κομψή, ἦταν ἄλλοτε φίλη τοῦ Ρισελιέ και διακρινόνταν για τὴν ἐξυπαδὰ και τὸ φιλοσοφικὸ τῆς πνεύμα.

— Ὄστος ὁ ἀνίσχυος αὐτὸς ἄνθρωπος ἔρθηκε μιὰ εὐκαιρία τὸ 1729 και γύρισε κρυφὰ σὸ Πα- ρισί, ὅπου δημοσίευσε τὴν «'Ιστορία τοῦ Καρό- λου 12ου», για νὰ ἐξαπαφῇ πάλι για τὸ Σιρὲ τῆς Καμπανίας, κινηγημένος ἀπὸ τοῦς ἔχθρους του, που σκακιδωδίστηκαν ἀπὸ τὴν δημοσίευσι τὸν «Φι- λοσοφικὸν ἡ ἀγγλικὸν ἐπιστολῶν» του.

— Μετὰ σὸν παραδεισιακὸν περιβάλλον τοῦ πύργου Σιρὲ, που ἦταν γεμάτο πλοῦτα και χλιδῇ, ὁ ποιητὴς τῆς «'Ερρικιάδος» ἔζησε τὶς χιλιές και μιὰ νύχτες του, κατὰ τὸν τῆς τρυφερῆς προστα- σίας μιᾶς σφῆρας γυναικας, που τὸν λάτρευε. 'Εκεῖ ἔγραψε ἀνεύχλητος τὸ ἔπος του «'Η παρθένα τῆς 'Ορλεάνης». ἔργο ὅχι και τόσο τιμητικὸ για τὴν Ζῶν ντ'.

— Ἀρκε, και πολλὰ ἄλλα σατιρικά ἔργα και τραγωδίες. 'Εκεῖ ἐπίσης ἄρχισε νὰ γράφῃ και τὸ περίφημο ἔργο του «'Ο αἰώνας τοῦ Λουδοβίκου 14ου».

Τὸ 1744, ὁ πανίσχυρος Ρισελιέ παρῶγειλε σὸν Βολταίρο μιὰ ἐπιθαλαμία ὡδὴ για τοῦς γῶμους τοῦ Δελφίνου και ὁ ποιητὴς τῆς «'Ερρικιάδος» ἔγρα- ψε τὴν «'Πρὶγκίπισσα τῆς Νασάρρας» (1745), και στέρωσε ὀριστικά τὴν θέσι του στὴν αἰλῆ. Με τὸ ἔργο

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οι λίθοι των νεφρών θα διαλύονται επί τόπου!..

Αποφεύγονται οι κίνδυνοι της χειρουργικής

Αληθινή συγγένισι μεταξύ του επιστημονικού κόσμου προκάλεσε η τελευταία ανακοίνωση του Γερμανού καθηγητού φόν Σένγκμπους, διευθυντού του Ίνστιτούτου Μάξ-Πλάγκ του Αμβούργου, σύμφωνα με την οποία είναι δυνατή η διάλυσι των λίθων, που σχηματίζονται μέσα στα νεφρά, χωρίς να χρειάζεται χειρουργική.

Οι νεφροί λίθοι, ως γνωστόν, σχηματίζονται από την χροσταλλοποίηση διαφόρων αλάτων και το μέγεθός τους είναι κάποτε αρκετά σημαντικό. Από τα νεφρά διοχετεύονται κατόπιν στους ούρητες, τους αγωγούς, δηλαδή, που μεταφέρουν τα ούρα από τα νεφρά στην ουροδόχο κύστη. Οι αγωγοί αυτοί, όμως, είναι πολύ στενοί και το πέραςμα ενός μεγάλου λίθου προκαλεί ισχυρότατους πόνους. Έχουμε τότε τον καλούμενο κολικό των νεφρών, που συνοδεύεται από έμετους, ζάλες, λιποθυμικές καταστάσεις, και άλλα διάφορα φαινόμενα. Όταν, όμως, οι λίθοι είναι μικροί, περνούν εύκολα στην ουροδόχο κύστη και αποβάλλονται με τα ούρα. Αλλά η αποβολή τους συνοδεύεται πολλές φορές από αίμα, που οφείλεται στην προστριβή τους πάνω στα τοιχώματα των αγγείων, απ' όπου περνούν.

Οι μεγάλοι λίθοι, για το λόγο ότι δεν μπορούν να περάσουν από τους ούρητες, ξανααγριάζουν στα νεφρά και η εξιόνωση αυτή συνοδεύεται από τρομερούς πόνους.

Δύο διασώστα επακόλουθα της νεφρικής λιθιάσεως είναι τα εξής:

Πρώτο, ο σχηματισμός μιας σοβαρής πληγής στους ούρητες και μεταγενέστερη μόλυνσή της. Και δεύτερο, η εμφάνισι του σπομίου των ούρητων από τους λίθους. Στη δεύτερη περίπτωση, μόνο η έγκαιρη χειρουργική επέμβασι μπορεί να σώση τον ασθενή.

Η επιστήμη προσέφερε ως σήμερα να εννοήση ποσολογικά (διαιτητική αγωγή, διοισιτικά φάρμακα), αλλά από τη στιγμή που σχηματίζονται οι λίθοι ήταν αγέδον άνοιγμα. Το πολύ-πολύ ήταν σε θέση ν' ανακουφίσουν τον ασθενή με τα αντισπασμωδικά και ηρεμιστικά φάρμακα. Αλλά η ανακούφισι αυτή ήταν προσωρινή. Έτσι, η έγκαιρη παρέμβησι με μόνο μέσον οφείκει θεοαλείας της λιθιάσεως των νεφρών.

Αλλά οι έγκαιρες σις νεφρά είναι εξαιρετικά δύσκολη κι όχι τελείως ακίνδυνη. Γι' αυτό, ελά-

χιστοι χειρουργοί, που είχαν ειδικευθεί στις παθήσεις του ουροποιητικού συστήματος, τις αποτολμοῦσαν ως σήμερα. Άζομη κι οι νεώτερες τεχνικές, που επινοήθηκαν κατά τα τελευταία χρόνια, δεν καλύτερουν σημαντικά τα πράγματα, ούτε έκαμαν τις έγγχειρήσεις στα νεφρά περισσότερο εύκολες ή λιγώτερο ακίνδυνες.

Μιά έγγχειρησι, εξ άλλου, ακόμη κι η πιο επιτυχημένη, απαλλάσσει τα νεφρά από τους λίθους που βρίσκονται σ' αυτά, αλλά δεν αποδίδει το σπιατισμό νέων. Η υποτροπή της λιθιάσεως είναι πάντα δυνατή. Έτσι, ο ασθενής πρέπει ν' αντιμετωπίσει το ένδεχομένο μιας νέας χειρουργικής επέμβασεως κι αυτό δεν είναι βέβαιο, δυνατόν.

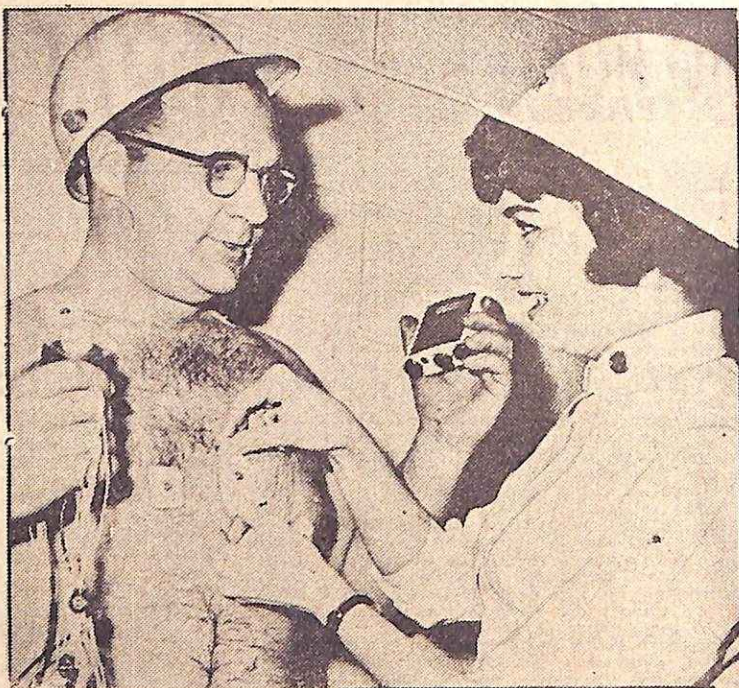
Το ιδεώδες, λοιπόν, θα ήταν να δοθεί ένας τρόπος που θα επέτρεπε την επί τόπου διάλυσι των λίθων, χωρίς χειρουργική επέμβασι.

Το πρόβλημα αυτό απασχόλησε από πολλά χρόνια τον καθηγητή φόν Σένγκμπους. Η άσχη από την οποία ξεκίνησε ο Γερμανός επιστήμων, που θεωρείται αθηνάτις στα νοήματα του ουροποιητικού συστήματος, είναι ότι, αφού οι λίθοι αποτελούν χροσταλλοποιημένα αλάτα θα έπρεπε να υπάρχουν όρισμένα χημικά προϊόντα που να είναι σε θέση να τους διαλύσουν. Παρακάλεσε, λοιπόν, τα νοσοκομεία όλου του κόσμου να του στέλνουν όλους τους λίθους, που έβγαζαν κατά τις έγγχειρήσεις από νεφρά ασθενών.

Κάθε τόσο έφθαναν στο Αμβούργο κιβώτια, που περιείχαν παρομοίους λίθους.

Ο καθηγητής Σένγκμπους άρχισε τότε να δοκιμάζει πάνω σ' αυτά διάφορες διαλυτικές ουσίες και ξεχώρισε ανάμεσα απ' αυτές εκείνες, που είχαν τα καλύτερα αποτελέσματα.

Αλλά δεν μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν όλες. Επιδόθηκε έτσι σ' ένα καινούργιο στάδιο έρευνών. Έπρεπε ν' αποκλεισθούν εκείνες, που είχαν τοξική επίδρασι στους ζωντανούς οργανισμούς. Τα σχετικά πειράματα έγιναν πάνω σε ζώα. Έπειτα από μακρές έρευνες, ο καθηγητής Σένγκμπους κατέληξε σε δυο διαλυτικά στοιχεία, που απέλευθύναν το ζώο από τους λίθους των νεφρών, χωρίς να τους προκαλούν καμιά ένοχλησι. Τα διαλυτικά αυτά στοιχεία τα όνό-

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΕΞΑΚΡΙΒΩΝΕΙ ΤΗΝ ΚΟΠΩΣΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΟΧΗ

Στο Ιατροφαρμακευτικό εργαστήριο μιας μεγάλης αμερικανικής εταιρείας πετρελαίων, μια νοσοκόμος έφαρμόζει στο στήθος ενός εργάτου τις κεραίες μιας συσκευής, που θα δείξουν το δασμό κοπώσεως της καρδιάς του εργάτου και την όλη άντοχη του οργανισμού του σε μία συνεχή θαλασσοπείρα. Η συσκευή αυτή χρησιμοποιείται και στα νοσοκομεία, για να εξακριβωθεί κατά πόσον ο οργανισμός ενός αρρώστου είναι σε θέση ν' αντιμετωπίσει τις συνέπειες μιας σοβαρής έγγχειρήσεως ή μιας θαλασσοπείρας. Σε πολλές έγγχειρήσεις, που απαιτούν από τους εργαζομένους σ' αυτές μεγάλες προσπάθειες και συνεχή υπερέντασι το άραιο εργασίας ρυθμίζεται αφού προηγουμένως συμβουλευτούν ειδικοί την εν λόγω συσκευή.

μασε Ρ30 και Ρ40. Το ένα περιέχει αλάτα λιθίου και το άλλο αλάτα νατρίου του όξικου τετρααυλίου.

Αφού τα πειράματα στα ζώα ξετέφθησαν από απόλυτη επιτυχία, ο καθηγητής Σένγκμπους απέφασε να δοκιμάσει τη μέθοδό του και τους ανθρώπους. Τα αποτελέσματα και εδώ ήταν εξαιρετικά.

Αλλά η μέθοδος αυτή, για να έχη πρακτική εφαρμογή, απαιτούσε και ειδική συσκευή, με την οποία θα γινόταν το πλύσιμο των νεφρών και η διάλυσι των λίθων, που βρίσκονταν τυχόν μέσα σ' αυτά.

Ο καθηγητής Σένγκμπους, σάν όλους τους μεγάλους επιστήμονες,

στοργράμμο αρκούν για μία ένεσι. Για να παραχθεί ένα γραμμάριο του φαρμάκου — που αντιστοιχεί σε 2500 δόσεις — χρειάζεται ένα κιλό σπόρων γιούτας.

Θα βλέπουμε μέσα στην καρδιά

Δύο επιστήμονες του νοσοκομείου Καρολίνκα της Στοκχόλμης επενοήσαν μια συσκευή, που επιτρέπει στο γιατρό να βλέπει απ' ευθείας μέσα στην καρδιά του ασθενούς. Η συσκευή αυτή αποτελείται από ένα μεταλλικό σωλήνα μήκους 30 εκατοστά και διαμέτρου 6 χιλιοστών, που είναι εφοδιασμένος με ένα φακό 90 μοιρών με ένα σύστημα περιστρεφόμενων κατόπτρων και με μια ηλεκτρική λυχνία, που μπορεί με ν' ανάψει ή να σβύσει κατά βούλησιν. Ο σωλήν εισάγεται από το λαμό μέσα στη δεξιά σφαγιτιδα φλέβα, που επιτρέπει την άμεση όρασι στο εσωτερικό της καρδιάς. Στό επάνω μέρος του είναι εφοδιασμένος με ένα διαφανές μεταλλόνι που εξακρίβει μια έλαφρη πίεσι στο δεξιό κόλπο της καρδιάς και με τον τρόπο αυτό προκαλεί το πέραςμα του αίματος στην αντίστοιχη κοιλία.

Γι' αυτό, αφού γίνη η καθαρισις των νεφρών, μπαίνει σε λειτουργία μια αναροσφαιτική αντίλη, που συμπαρασύρει μαζί με το διαλυτικό υγρό και την κορροσποποιηθείσα μέσα των λίθων. Αν οι λίθοι είναι πολλοί, το πλύσιμο μπορεί να επαναληφθή δυο ή και περισσότερες φορές. Η συσκευή λειτουργεί με τέτοιο τρόπο, ώστε ο ασθενής δεν αισθάνεται καμιά ένοχλησι.

Η μέθοδος του καθηγητού Σένγκμπους αποτελεί αληθινή επανάστασι στη θεραπευτική των νοσημάτων των νεφρών. Χάρη σ' αυτήν η νεφρική λιθιάσι θα είναι δυνατόν να καταπολεμηθή οριστικά, χωρίς τις ταλαιπωρίες και τους κινδύνους μιας έγγχειρήσεως.

ΤΟ ΠΟΛΥ ΓΑΛΑ ΕΙΝΑΙ ΒΛΑΒΕΡΟ;

Αυτό υποστηρίζει ένας Αμερικανός γιατρός

ΕΧΟΜΕ συνηθίσει να θεωρούμε το γάλα σαν την τελειότερη τροφή, το ελιξήριο της ζωής. Αλλά ο Αμερικανός δόκτωρ Ουώλτερ Σάκετ διαφωνεί ριζικά με αυτή την αντίληψι. Πιστεύει δηλαδή, ότι το γάλα είναι όχι μόνο περιττό — μετά τη βρεφική ηλικία — αλλά και βλαβερό, γιατί προετοιμάζει το έδαφος για τις καρδιακές παθήσεις, την αρτηριοσκληρώσι, τη στηθάγχη, το έμφραγμα, κλπ.

Όταν λοιπόν τον ρωτάει κανείς τί πρέπει να κάνει για να ζήσει περισσότερα χρόνια, ο δόκτωρ Σάκετ του συνιστάει άμεσως:

«Πάρτε να πίνετε γάλα. Και περιορίστε επίσης τα γαλακτά, το βούτυρο, το τυρί...».

Βέβαια, το γάλα περιέχει πολλές από τις θρεπτικές ουσίες, που χρειάζεται ο οργανισμός μας. Και το μητρικό γάλα είναι η ιδεώδης τροφή για το μωρό. Του προσφέρει μεγάλες ποσότητες λίπους και ασβεστίου, που είναι απαραίτητα για τη ζωρή αύξησι των ιστών του κατά τον πρώτο χρόνο της ζωής του.

Δεν υπάρχει όμως κανείς λόγος — λέει ο δόκτωρ Σάκετ — να εξακολουθήσει το παιδί να τρέφεται με αυτό, αφού συνηθίσει πια σε άλλες τροφές. Κυττάχτε τί γίνεται στα ζώα. Τα μικρά τους παύουν να θηλάζουν, όταν αρχίσουν να τρώνε, ότι και η μητέρα τους. Όταν μπορούν να ζήσουν με άλλη τροφή, εγκαταλείπουν το γάλα.

Εξάφρσι αποτελεί μόνο ο άνθρωπος — καθώς και τα οικιακά ζώα, που τα εξημέρωσε αυτός και τα εξοικείωσε με τις δικές του συνήθειες. Κι, έτσι βλέπουμε τις μητέρες, αφού «αποκόψουν» πια τα παιδιά τους, να εξακολουθούν να τους δίνουν γάλα ξένο, αγελαδινό συνηθώς.

«Για ποιο λόγο; λέει ο δόκτωρ Σάκετ. Η Φύσις έκανε την αγελάδα να βγάλη γάλα για το μοσχάρι της, ώσπου να γίνη ικανό να τρέφεται με φυλά και γρασίδι. Ύστερα, θα έπαινε η γαλακτοπαραγωγή της, αν δεν τη διατηρούσαμε έμεις, για έμπορικούς σκοπούς. Έτσι και το μωρό του ανθρώπου θα έπρεπε να πίνει γάλα μόνο ώσπου να μωρέσει να συντηρήται με άλλες τροφές.

Συνεχίζοντας το όμως, παρέχει στον οργανισμό του διαρκώς πολύ λίπος, περισσότερο απ' όσο του χρειάζεται. Το λίπος αυτό καθετί σιγά-σιγά στα εσωτερικά τοιχώματα των αρτηριών και δημιουργεί την αρτηριοσκληρώσι, με τις τόσες συνέπειές της. Δε θα είναι καθόλου υπερβολή, αν πούμε, ότι οι αλλοιώσεις αυτές των αρτηριών αρχίζουν από την παιδική ηλικία. Θα μπορούσαμε με ωστόσο να τις αποφύγουμε, σε πολλές περιπτώσεις, παύοντας να πίνουμε γάλα και να πρῶμε γαλακτά.

Ακόμα κι οι έγκυες γυναίκες δε χρειάζονται γάλα. Το έμβρυο αναπτύσσεται καλύτερα, όταν δεν παίρνει πολύ λίπος απ' τὸν οργανισμό της μητέρας, κι' εκείνη πάλι υποφέρει λιγώτερο από ναυτίες και έμετους.

Αλλά και το πολύ ασβέστιο, που υπάρχει στο γάλα, γίνεται επικίνδυνο με τον καιρό. Στην αρχή, το μωρό έχει ανάγκη από ασβέστιο ασβέστιο, για να κάνει γερά κόκκαλα και καλά δόντια. Μετά τον πρώτο χρόνο όμως, δε χρειάζεται πια τόσο πολύ. Του αρκεί η ποσότης, που υπάρχει σε διάφορα φρούτα και λαχανικά.

Η άποψι αυτή του δόκτορος Σάκετ επιβεβαιώνεται απ' τα πειράματα, που έκανε ο περιφημος Καναδός έρευνητής δόκτωρ Χάινς Σέλιε. Δίνοντας μεγάλες ποσότητες ασβεστίου σε πειραματόζωα, τους προκαλούσε πρόωρα σημεία γήρατος: ζάρωμα του δέρματος, πείσιμο των τριχών, ελάττωσι της όρασεως, αρτηριοσκληρώσι, κλπ. Όταν σταμάτησε να τους δίνει ασβέστιο, τα συμπτώματα

αυτά έλειψαν και τα ζώα «εξαναιώσανε». Τί άλλο δείχνει αυτό, παρά ότι το πολύ ασβέστιο βλάπτει τον οργανισμό; Τέλος, το γάλα υστερεί σε βιταμίνες C — και γι' αυτό οι παθιατροί συνιστούν στις μητέρες να δίνουν πορτοκαλόχυμο στα παιδιά τους. Έπίσης, δεν περιέχει αρκετό σίδηρο, κι' έτσι τα μωρά, που εξακολουθούν να θηλάζουν επί πολὺν καιρό, χωρίς να παίρνουν άλλες τροφές, παθαίνουν συνήθως αναιμία.

Νά τώρα το διαιτολόγιο, που συνιστάει ο δόκτωρ Σάκετ στις πελάτισσές του για τα μωρά τους:

Νά τα ταΐζουν κάθε 6 ώρες, δίνοντάς τους όμως νερό ανάμεσα στα γεύματα. Στις 10 μέρες: Το δεύτερο γεύμα τους (του μεσημεριού) να αποτελείται από στυμένα χορταρικά (καρότα, μπιζέλια, κλπ.).

Στις 14 μέρες: Το δεύτερο ή το τρίτο γεύμα να αποτελείται από στυμένο κρέας.

Στις 17 μέρες: Να αρχίσουν τις σούπες κουάκερ και τους συνδυασμούς κρέατος και χορταρικών.

Νά επιδιώκουν σιγά-σιγά να καταργήσουν το τέταρτο γεύμα, ώστε να τρώη το παιδί 3 φορές την ημέρα: στις 7—9 το πρωί, στις 12—2 το μεσημέρι και στις 5—7 το βράδυ.

Την 3η βδομάδα, να προσθέσουν πορτοκαλόχυμο αραιωμένο με άλλο τόσο νερό, στο πρώην γεύμα, πριν απ' το κουάκερ. (Αργότερα, κι' άλλους χυμούς).

Την 4η βδομάδα, να του δώσουν συμπυκνωμένο μπουρνούλαδο (στην αρχή 2 σταγόνες την ημέρα, κι' ύστερα 1 σταγόνα παραπάνω κάθε μήνα, ώσπου να παίρνουν έδω 5 σταγόνες την ημέρα).

Την 5η βδομάδα, πηχτό κροκό αυγό.

Την 7η βδομάδα, λυωμένη μπανάνα, πολύ ώριμη.

Κάθε καινούργια τροφή πρέπει ν' αρχίξη με μία μικρή κουταλιά την ημέρα κι' ύστερα ν' αυξάνη η ποσότης της. Νά μη γίνονται δε περισσότερες από μία αλλαγή κάθε μέρα (σε ποσότητα ή σε είδος τροφής).

Η ΤΡΟΦΗ ΠΟΥ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ ΣΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΣΑΣ

Η αίτια, που κάνει πολλά παιδιά να γίνονται δυστροπα, ή νευρωτικά, οφείλεται, κατά το Γάλλο παιδίατρο Λαφάρ, στο ότι οι μητέρες ενδιαφέρονται κυρίως για τη σωματική ανάπτυξη τους και αδιαφορούν τελείως για την ψυχική αρτιότητα και την υγεία τους.

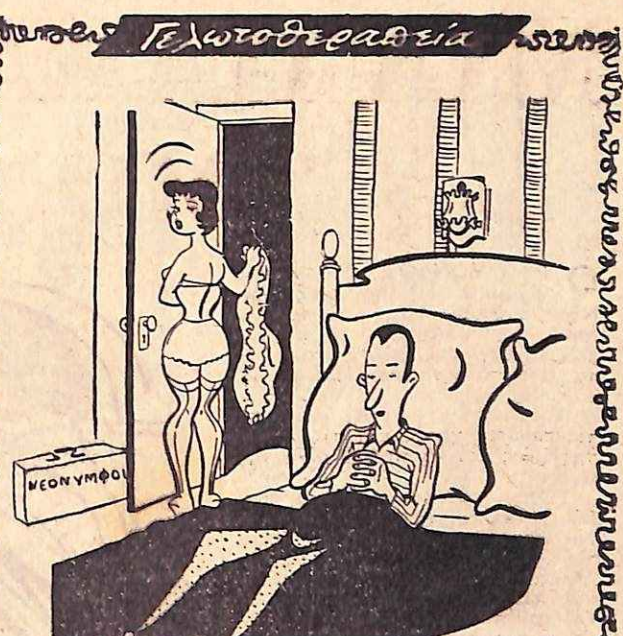
Ο δόκτωρ Λαφάρ καταδικάζει κυρίως τον άποτομο απογαλακτισμό και τη μονοτονία της τροφής.

Ο απογαλακτισμός μπορεί να προκαλέσει ένα σοβαρότατο ψυχικό τραύμα στο παιδί, γιατί του δίνει την εντύπωσι, ότι η μητέρα του έπαψε να το αγαπά, κι' αυτό το κάνει δυστυχισμένο. Για ν' αποφευχθή αυτός ο τραυματισμός, ο Γάλλος επιστήμων συνιστά δυο πράγματα:

1) Ο απογαλακτισμός πρέπει να προσερασκευάζεται «Η μητέρα θ' αρχίσει να μειώνει την ποσότητα του γαλακτος, που δίνει στο παιδί της και να το συνηθίσει σ' άλλες τροφές.

2) Κατά το διάστημα του απογαλακτισμού, η μητέρα πρέπει να δείχνει μεγαλύτερη στοργή στο παιδί της, για να μετριόσει τη δυσάρεστη εντύπωσι από την αλλαγή της τροφής.

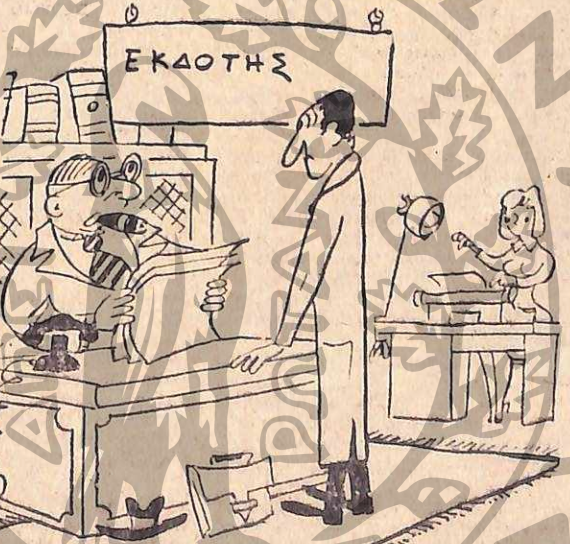
Η μονοτονία της τροφής, εξ άλλου, αποκοιμίζει τις αισθήσεις του παιδιού. Η διέγερσις της γεύσεως και της αφήσεως, με την παροχή στο παιδί των πιο διαφορετικών τροφών, έχει γενικότερη επίδρασι στο μυαλό του και συντελεί στην καλύτερη ανάπτυξη του.

Θέλω να γεννηθώ στις 12 ακριβώς, να τρώω για βράδυ στις 7 και για τ' άλλα μόνο την Πέμπτη. Απόψε είναι Σάββατο. Καλή νύχτα, λοιπόν!..

Μα τι λέτε, κύριε πόλταμαν; Ένα σωρό κορίτσια φοράνε σήμερα διαφανή αδιάβροχα!

Όλοι οι ήρωες σου, νεαρέ μου, πεθαίνουν νάμπωτοι και δυστυχισμένοι... Δεν έχει καθόλου φαντασία!..

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΡΑΥ-ΜΟΝΔΟΣ, άρχων του Σουαζέλ κι' η 'Αλέξ του Ντρέ, αγαπιόντουσαν από παιδιά. Μαζί μεγάλωσαν — οι πύργοι των γονέων τους ήταν ό ένας κοντά στον άλλον, στο Παρίσι, όταν βασιλιάς της Γαλλίας ήταν ο Κάρολος Θ' — μαζί γνώρισαν τις πρώτες χαρές και τις λύπες της ζωής και τα πρώτα ριγί της αγάπης...

Όταν έφθασαν σε ηλικία, που θα μπορούσαν να παντρευτούν, όλοι θεωρούσαν βέβαιο το γάμο τους. Οι κοπέλλες μακάριζαν την 'Αλέξ, που θάπαιρνε έναν ωραίο και περήφανο άντρα, και οι νέοι ζηλευαν το Ραυμόνδο, επειδή θα έπαιρνε για γυναίκα του την ωραιότερη κοπέλλα της Γαλλίας, που την είχαν τραγουδήσει τόσο τροβαδούροι για τα ψυχικά και σωματικά της χαρίσματα...

Όστόσο, βρέθηκε ένας άνθρωπος, που θέλησε να καταστρέψει την ευτυχία του ζευγαριού και ό άνθρωπος αυτός ήταν ό Βαλλεράν, ό άρχοντας του Κορμπι, που ό Ραυμόνδος τον θεωρούσε για τον καλύτερο φίλο του.

Ο Βαλλεράν είχε αγαπήσει την 'Αλέξ. Δίχως να συλλογιστή, ότι η νέα άηκε στο Ραυμόνδο, της εξομολογήθηκε, μία μέρα, την αγάπη του, προσπαθώντας μάλιστα να την τραβήξει στην αγκαλιά του...

Μά η 'Αλέξ τούδωσε να καταλάβει, δεν έπρεπε νάχη κομμάτι έλπίδας.

Όσο για την άπρεπη χειρονομία, που έκανε, συνέχισε ή νέα, δε θα πώ τίποτα στο Ραυμόνδο, για να μη γίνει άφορμή να μαλώσετε. Είναι ή μόνη χαρί, που μπορώ να σου κάνω...

Η άποτυχία αυτή όμως δεν άπέληξε το Βαλλεράν.

Και, μία άλλη μέρα, ό άρχοντας του Κορμπι, όταν βρέθηκε μόνος με την 'Αλέξ, σ' ένα δωμάτιο του πύργου του Ραυμόνδου, της είπε, με μοχθηρό χαμόγελο: — 'Αλέξ, εξοκολούθεις ν' αγαπάς το Ραυμόνδο;

Ναι, άποκρίθηκε ή νέα, και θα τον αγαπάω πάντα... Δέ σου είπα, Βαλλεράν, ότι δεν πρέπει να περιμένεις τίποτα από μένα!... Γιατί με φρονείς ξανά σε δύσκολη θέσι;...

Και είσαι πρόθυμη, 'Αλέξ, να τον πάρης άντρα σου; εξοκολούθεις ό Βαλλεράν.

Αυτή είναι ή μοναδική μου επιθυμία!...

Ο Κορμπι άρχισε να γελά, με γέλιο τόσο σαρκαστικό, που ή 'Αλέξ άνατρίχισε.

Σέ λυπάμαι! της ψιθύρισε στο τέλος ό Βαλλεράν.

Γιατί με λυπάσαι;

Γιατί δε βλέπεις τί γίνεται γύρω σου...

Δέν καταλαβαίνω τί θέλεις να πής...

Μά δεν έμαθες άκόμη, ότι ό αγαπημένος σου έχει δώσει το λόγο του σ' άλλη γυναίκα, ότι είναι τρελλά έρωτευμένος μαζί της, και ότι...

Η 'Αλέξ όμως δεν τον άφησε να προχωρήσει. Σηκώθηκε και, τρέμοντας από θυμό, του φώναξε:

Λές μέματάκι!... Είμαι τόσο βέβαιη, ότι ό Ραυμόνδος μου είναι πιστός, ώστε θα μπορούσα να βάλω το χέρι μου στη φωτιά!... Ποτέ δε θα του κάνω την προσ-

— Μά δεν έμαθες άκόμη ότι ό αγαπημένος σου έχει δώσει το λόγο του σ' άλλη γυναίκα;... είπες στην 'Αλέξ ό Βαλλεράν.

βολή ν' άμφιβάλλω έστω και μία στιγμή για την αγάπη του!

Ο άρχοντας του Κορμπι έφυγε ντροπισμένος. Καταλάβαινε, ότι ήταν περιττό να επιμένει περισσότερο...

Τό ίδιο βράδυ, ή 'Αλέξ τ' άφενέρωσε όλα στον άρρωδωνιστικό της.

Ο άρχοντας του Σουαζέλ έμεινε στην άρχή κατάπληκτος, όταν έμαθε την άτιμία ενός ανθρώπου, που τον νόμιζε φίλο του.

Επειδή όμως δε μπορούσε ν' άφίση την προσβολή αυτή χωρίς άπάντησι, προκάλεσε το Βαλλεράν σε μονομαχία.

Στή μονομαχία αυτή νικήτη βγήκε ό Ραυμόνδος. Ο Βαλλεράν άφωπλίσθηκε, άναγκάστηκε ν' άναγνωρίσει την ένοχή του και να ζητήσει συγγνώμη. Υστερα έφυγε άπ' τη Γαλλία, για μακρινά ταξίδια, ώστόσο ξεχαστή αυτή ή δυσάρεστη περιπέτεια...

Πριν περάσει ένας μήνας, ό Ραυμόνδος και ή 'Αλέξ έκαναν τους γάμους τους. Την ήμέρα εκείνη, ή 'Αλέξ ήταν άκόμα πιο ωραία κι' ό Ραυμόνδος, περήφανος κι' άγέρωχος, όσο ποτέ άλλοτε...

★

Πέρασαν κατόπιν πέντε χρόνια. Στο διάστημα αυτό, ό Ραυμόνδος κι' ή 'Αλέξ, που εξοκολού-

την άθωότητά της...

Μά, όταν γύρισε στον πύργο της, την έπιασε άλλος φόβος...

Μόλις θά γύριζε ό άντρας της στο Παρίσι, θα μάθαινε την καινούργια άτιμία του Βαλλεράν, και θα τον ξανακαλούσε σε μονομαχία. Η 'Αλέξ όμως είχε το έλιδερό προαίσθημα, ότι από τη μονομαχία αυτή δε θα έδωαινε ζωντανός ό αγαπημένος της Ραυμόνδος...

Κι' άποφάσισε να μονομαχήσει αυτή με τον άρχοντα του Κορμπι, για ν' άπαλλάξει το σύζυγό της από τον κίνδυνο.

Έτσι, έγραψε την παρακάτω άναφορά στο βασιλέα, προσπαθώντας να μνηθή το γράψιμο του συζύγου της:

«Μεγαλειότατε,

»Σας παρακαλώ να μου επιτρέψετε να μονομαχήσω με τον άρχοντα Βαλλεράν του Κορμπι, που συκοφαντίζει τη σύζυγό μου, την πιστή και έντιμη 'Αλέξ του Ντρέ. Επειδή, όμως, δε θέλω ν' άνησυχήσ ή γυναίκα μου, σας παρακαλώ να όρίσετε την ήμέρα της μονομαχίας, χωρίς ν' άνακοινώσετε τα όνόματα εκείνων που θα συναντηθούν!...»

Την έπιστολή αυτή την έστειλε ή 'Αλέξ στο βασιλέα με έναν πιστό υπηρέτη της, που τότε είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη και στον όποι οφενέρωσε το σχέδιό της. Ο βασιλιάς νόμισε, ότι την άναφορά εκείνη του την έστειλε πραγματικά ό άρχοντας του Σουαζέλ κι' όρισε άμέσως την ήμέρα και την ώρα της μονομαχίας, ειδοποιώντας συγχρόνως και το Βαλλεράν.

Την όρισμένη μέρα, ή 'Αλέξ παρουσιάστηκε στο πεδίο της μονομαχίας, φορώντας την πανοπλία του συζύγου της.

Κανείς δεν την άναγνώρισε. Ούτε κι' αυτός ό αντίπαλός της.

Μόλις δόθηκε το σύνθημα, οι δυο ίππότες ώρμησαν ό ένας πάνω στον άλλο.

Η έπίθεσι της 'Αλέξ έγινε με τόση όρμη, ώστε το δόρυ της νεαρής γυναίκας τρύπησε το θώρακα του Βαλλεράν...

Ένα βραχνό ξεφωνητό πόνου βγήκε από τα στήθη του άρχοντα του Κορμπι. Κι' ό ραδιοφύλαχος Βαλλεράν έπεσε κάτω, ψυχωραγώντας, μέσα σε μία λίμνη αίματος.

Η 'Αλέξ, με μία άπτόμνη κίνηση, σήκωσε την περικεφαλαία της.

Όλοι τότε έμειναν άφωνοι από την κατάπληξή τους, όταν τη γνώρισαν.

Απ' όλους όμως πιο ξαφνιασμένος φάνηκε ό Βαλλεράν.

— Έσύ... έσύ!... ψιθύρισε άνά.

Ναι, εγώ! άποκρίθηκε ή 'Αλέξ. Ήθελα να σε τιμωρήσω με τα ίδια μου τα χέρια, για το κακό, που ζήτησες να μου κάνης!... Και τό πέτυχα!

Μά ή ήρωική γυναίκα δεν πρόφτασε να τελειώσει τη φράσι της. Ο Βαλλεράν, συγκεντρώνοντας τις τελευταίες, του δυνάμεις, άνασκήωθηκε, ώρμησε πάνω στην 'Αλέξ και, πριν εκείνη κάνει την παρρημική κίνηση, για ν' άμυνθή, κάρφωσε το μαχαίρι του στο γυμνό λαιμό της!...

Υστερ' από λίγο, δυο πτώματα ήταν έρπωμένα κάτω, άναλασμένα στο θάνατο: του Βαλλεράν και της 'Αλέξ του Ντρέ, που πέθανε σε ηλικία είκοσιδύο χρόνων, θυμα της μεγάλης αγάπης της για τον άντρα της.

ΜΑΞ ΛΕΚΟΥΑΝ

Η υεύτερα

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

ΜΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ

ΔΙΟΝ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΩΗ ΦΥΤΟΥΣΗ

ΧΛΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ

ΛΑΥΡΕΝΤΗΣ ΔΙΑΝΕΛΛΟΣ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ

ΡΟΥΛΑ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΟΡΕΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ

ΣΟΥΛΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΜΑΙΡΗ ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ

ΑΝΝΑ (ψεύτικο όνομα)

ΘΑΝΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

ΦΙΛΙΠΠΑΣ

ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ (πατέρας)

ΚΑΙΤΗ

ΡΕΝΑ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΝΤΟΛΛΥ

ΝΤΑΙΖΗ

ΚΩΣΤΑΣ

ΝΤΕΝΗΣ

ΤΟΝΥ

Παραγωγή: ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ. Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ. Δ/σις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

8ον — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μία μέρα ή Μαίρη άποκαλύπτει στις φίλες της πως είναι έρωτευμένη μ' έναν άγνωστο του οποίου είδε τη φωτογραφία σ' ένα περιοδικό. Πρόκειται για το Θάνο Σωτηρίου, που κέρδισε το πρώτο βραβείο γλυπτικής. Μία φίλη της της υπενθυμίζει τότε πως ό πατέρας της σκοπεύει να χάριση στον έξωραίστικό σύλλογο της 'Εκλής ένα συντριβάνι μ' ένα άγαλμα. Παραγγέλλοντας λοιπόν το άγαλμα στο Θάνο Σωτηρίου, θα βρή μια μοναδική ευκαιρία για να γνωριστούν. Η Μαίρη βρίσκει την ιδέα θαυμάσια και καταρθώνει να πείση τον πατέρα της να ανάδωσει στο Σωτηρίου την κατασκευή του άγάλματος.

Ο Θάνος άρνείται να πάη στο σπίτι του Δεληπέτρου και να Ικανοποιήσει έτσι την επιθυμία της... χαριτωμένης, ιδιότροπης κορούλας του. Η Μαίρη τότε πείθει τον κύρ Βλάση, τον ταχυδρόμο, να την παρουσιάσει σαν κόρη του και να παρακαλέσει το Θάνο να την προσλάβει σά μοντέλο, συμβάλλοντας έτσι στη βελτίωσι των οικονομικών του φτωχικού του. Εκείνος την υποχρεώνει να γδυθή, για να διαπιστώσει κατά πόσον μπορεί να τη χρησιμοποιήσει και τελικά την προσλαμβάνει...

Στην πρώτη πόξ, ή Μαίρη Δεληπέτρου, που παρουσιάστηκε στο Θάνο σαν 'Αννα, μαθαίνει από τον ίδιο ότι άντιπαθεί τις ιδιότροπες κόρες των πλουσιών και όλως ιδιαίτερος αυτή τη... Δεληπέτρου, που τον έχει βάλει στο μάτι. Όταν ό Θάνος φτάνει στο σημείο ν' άμφισβητήσει και την όμορφιά της, ή Μαίρη δεν καταρθώνει να συγκαταστή και του δηλώνει πως, όπως έχει άκούσει, ή Δεληπέτρου, από όμορφιά... σκίζει!...

Μπορεί να είναι ωραία, όπως λές, παραδέχεται ό Θάνος, μπορεί να είναι μορφωμένη και να θεωρη πολύ έξυπνο τον έαυτό της, πάντως τη δική μου συμπάθεια δε θα 'πορέσει να την άγοράσει.

Με πείσμα τότε ή Μαίρη του προτείνει να βάλουν στοίχημα πως το πολύ σε τρεις μήνες θα κρατά στην αγκαλιά του τη Μαίρη Δεληπέτρου και εκείνος δέχεται.

Θ ά ν ο ς: Μπα!... "Ωστε, δτι θέλω εγώ; Μ α ί ρ η: Ναι, γιατί εγώ δεν έχω χάσει ποτέ μου στοίχημα, αν και βάζω συχνά... Είναι, να πούμε, το χόμπυ μου...

Θ ά ν ο ς: Αυτή τη φορά όμως θα το πληρώσης ακριβά το χόμπυ σου, Μ α ί ρ η: Καθόλου και για να καταλάβεις ποσο σίγουρη είμαι, σου λέω πως αν σε τρεις μήνες — τό πολύ — δε σφίγγεις στην αγκαλιά σου τη Δεληπέτρου, τότε μπορείς να με κάνης δτι θέλεις, ακόμα και να με φιλήσης!...

Μ α ί ρ η: Λοιπόν, είμαστε σύμφωνοι... Είς υγείαν σας. Θ ά ν ο ς: "Άσε πιά τον πληθυντικό.

Μ α ί ρ η: Νά μου ζήσης, κύριε Θάνο, γιατί τόση ώρα δεν το μπορούσα. Στην υγεία σου, λοιπόν. Μπράβο! Είσαι τσίφτης!...

Θ ά ν ο ς: Είπαμε όχι πληθυντικό, όχι όμως και τέτοια... Μ α ί ρ η: Έν τάξει...

Θ ά ν ο ς: Λοιπόν, τί στοιχημαίζουμε; Μ α ί ρ η: "Ότι θέλεις... Είμαι τόσο βέβαιη πως θα κερδίσω.

Θ ά ν ο ς: Δέ μ' άνοησιάζει ή ιδέα σου, αλλά τέλος πάντων, δέχομαι Μ α ί ρ η: Και συ τί θα μου δώσεις έμένα, αν κερδίσω; Θ ά ν ο ς: "Ότι θέλεις...

Μ α ί ρ η: Νά με φιλήσης μπροστά στη δυσποινίδα Δεληπέτρου... Θ ά ν ο ς: "Α, έμένα σου μήνη στο μυαλό να φιλήθης όπωσδήποτε από μένα, έτσι κι' αλλιώς... Για να προσέχω, για να προσέχω...

Μ α ί ρ η: Γελαστήκατε, κύριε Θάνο... Νά είστε βέβαιοι πως, αν κερδίσω, ή Ικανοποίησι αυτή δε θα με κάνει να παραιτηθώ των χρημάτων

Χτυπά το κουδούνι και ο Θάνος πηγαίνει ν' ανοίξη...
Μια στιγμή να κρυφτώ!... του φωνάζει η Μαίρη...
Θάνος: Δεν πειράζει, δεν πειράζει... Θα είναι η Καίτη. Άλλωστε είσαι σκεπασμένη...
Μαίρη (με περιέργεια): Ποιά είναι αυτή η Καίτη;
Θάνος: Έ;
Μαίρη: Κατάλαβα... Κατάλαβα... Πήγαινε...
Ο Θάνος ανοίγει και μπαίνει στο άτελιέ η Καίτη...

— Καλημέρα σου, του λέει, τον αγκαλιάζει και τον φιλά...
Βλέποντας το φίλο αυτό, η Μαίρη ξεροβήχει και η Καίτη γυρίζει προς το μέρος της ξαφνιασμένη... Η Μαίρη της χαμογελάει κούτα, μη βρίσκοντας τίποτα να πη...
Καίτη: Τι είναι αυτός ο μπόγος;
Θάνος: ... "Α... Είναι η Άννα... Έλα σήκω, παιδί μου. Ντύσου... Μπορείς να πηγαίνεις... Τελειώσαμε για σήμερα...
Μαίρη: Γιατί... Άλλες φορές καθόμαστε περισσότερο...

Καίτη (θυμωμένη): Τι θα πη γιατί; Δεν άκουσες τί σου είπε ο κύριος Σωτηρίου... Τελειώσαμε για σήμερα. Αύριο πάλι...
Μαίρη: Μά δε δουλέψαμε καθόλου...
Καίτη: Και σένα τί σ' ενδιαφέρει;
Μαίρη: Τώρα, δηλαδή, θ' άφισουμε τη δουλειά μας, για να σαχλαμαρίζουμε;
Θάνος (αυστηρά): Άννα!...
Καίτη: Κόδει η γλωσσίσσα σου, βλέπω... Έλα ντύσου γρήγορα...

Κάθεται κατόπιν κούτα στην Καίτη, που του λέει χαδιάρικα:
— Ήρθα εδώ με τόσο διάθεση!...
Θάνος: Τώρα με το κονιάκ θα ξαναφτιάξω...
Καίτη (αδειάζοντας το ποτήρι της): Άς το ελπίσουμε...
Τον φιλά στο λαιμό. Η Μαίρη το βλέπει και σφυρηχει. Η Καίτη απομυμνεται από το Θάνο με δυσφορία.
Μαίρη: Έτοιμη είμαι. Ντύθηκα στο λεπτό. Να πτώ και το υπόλοιπο κονιακάκι μου κι' ύστερα να φύγω...

... Και άφισέ μας στην ησυχία μας...
Μαίρη (με δυσφορία): Καλά...
Καίτη (θυμωμένη την πιάνει από το αυτί): Μη μου λες έμένα καλά, γιατί στο ξεριζώνω το αυτί... Ανανδίστατη...
Η Μαίρη τρέχει φοβισμένη σε μια γωνιά για να ντυθεί, χωρίς να τη βλέπουν.
Ο Θάνος πλησιάζει το τραπέζι, όπου βρίσκεται το μπουκάλι με το κονιάκ και βάζει σε δυο ποτήρια.

Ο Θάνος δεν ξέρει τί να πη και σκύβει πάλι κοντά στην Καίτη. Η Μαίρη βρίσκει πάλι ένα τρόπο να διακόψη το τέτ—ά—τέτ τους και πλησιάζοντας το Θάνο, του λέει:
— Αλήθεια, δε μας σύστησες με τη δεσποινίδα.
Θάνος: Η δεσποινίς Καίτη... Η Άννα, το μοντέλο μου.
Μαίρη: Χάρηκα πολύ.
Η Καίτη κουνεί το κεφάλι και ψευτοχαμογελάει.
Μαίρη (διστακτικά): Με τη δεσποινίδα...

Θάνος (έκνευρισμένος και ανήσυχος): Τί θέλεις πάλι;
Μαίρη: Λέω, με τη δεσποινίδα είστε πολύ γνωστοί... Δηλαδή να πούμε... Γιατί ξέρω εγώ... Φιλιά... Χάδια...
Καίτη: Δε σ' ενδιαφέρει αυτό, κοπέλλα μου... Τώρα που ήπιες το ποτό σου, πήγαινε επί τέλους κι' άφισέ μας...
Μαίρη: Θα φύγω... Δεν κάθονται εδώ, που να με παρακαλάτε, αλλά λέω, αν είστε το κορίτσι του, βάλτε ένα χεράκι να σιγυρίστε και λίγο εδώ μέσα... Όλα είναι άνω - κάτω...

... Τί μας την έδωσε τότε κι' έμας τη γλώσσα ο Θεός...
Θάνος (ανήσυχος κάνει να βγάλη έξω τη Μαίρη με το ζόρι): Πήγαινε τώρα... Θα της ξεγνήσω εγώ!
Μαίρη: Όχι, να μη νομίζω δηλαδή, ότι... ξέρω εγώ... Ο κύριος Θάνος έλεγε για την κόρη του Δεληπέτρου.
Θάνος: Άννα!... Πήγαινε στο καλό επί τέλους...
Μαίρη: Για... Για μια στιγμή, Θάνο... Τί έλεγε για την κόρη αυτού του... Πώς τον είπες;

Καίτη: Θέλω να μάθω τί είπες...
Μαίρη: Ά, τίποτα... Είπε πως δεν τη χανεύει.
Καίτη: Έτσι, έ...
Μαίρη: Έτσι... Χαίρετε...
Καίτη: Αυτό πρέπει να το διώξης. Θα μάς κάνη άνω - κάτω έ-
δώ μέσα... Είναι θρασύτατο...
Θάνος (ξαναγυρίζοντας κοντά στην Καίτη): Μην είσαι υπερβολική. Σταμάτα αυτή τη συζήτησι κι' έλα να καθήσης κοντά μου...

Θάνος (θυμωμένος): Άννα... Πάψε πιά!...
Μαίρη (μαλακά): Έν τάξει... Άς φύγω, γιατί όσο με βλέπετε παθαίνετε... Γειά σας λοιπόν... (Στο Θάνο) Γειά... Κι' όπως είπαμε, πάει το στοίχημα, έ;
Θάνος: Ναί... Ναί... Πήγαινε τώρα...
Καίτη (μόλις συγκρατιέται): Μπα! Βάζετε και στοίχηματα τώρα; Πολύ μεγάλη οικειότητα έχεις με το μοντέλο σου...
Μαίρη: Συζητούσαμε δηλαδή... Δεν κάνει να συζητούμε!...

Ο Θάνος φορτώνεται τη Μαίρη στον ώμο...
Μαίρη: Δεληπέτρος. Είναι πολύ πλούσιος και η κόρη του πολύ άφρα... Σωστή κοίκα!...
Καίτη: Και τί έλεγε ο... κύριος Θάνος;
Θάνος: Θα σου πω εγώ... Άστην να φύγη τώρα...
Καίτη: Όχι!... Πρώτα θα μου πη... Τί έλεγε λοιπόν;
Ο Θάνος προχωρεί προς την πόρτα, θέλοντας να προλάβη το κακό.
Μαίρη: Καλά... δε λέω τίποτα... Άφισέ με!...

Καίτη: Μού χάλασε το κέφι, το παλιοκόριτο... Κι' έρχομαι έ-
δώ με τόσο χαρά, να σου μιλήσω, για τα ρούχα...
Θάνος: Ποιά ρούχα;
Καίτη: Δεν είπαμε πως θα μεταμορφιστούμε απόψε και θα βγούμε;
Θάνος: Εγώ κοροναλάι; Δεν είσαι καλά...
Καίτη: Όρες είναι να μου πης πως βαρύνεσαι και δε θέλεις να πάμε πουθενά... Αυτή τη φορά όμως δε θα σε παρακαλέσω... Άν με βαρέθηκες και θέλεις να χαρίσουμε νασαι άντρας και να το πης!...

Σ ΤΟΝ τελευταίο παγκόσμιο πόλεμο σκοτώθηκαν άμέτρητοι νέοι. Δεν έχασαν μονάχα οι δύστυχες μητέρες τα παιδιά του. Άλλά κι ένα σωρό κορίτσια έμειναν άνιψαντρα. Άνάμεσα σ' αυτά θάμουν κι' εγώ, άν τόν περνωμένο δεν είχε άποφασίσει άλλωστε. Μά καλύτερα νά σάς άφηγηθώ τήν ιστορία μου:

Ο ΤΡΟΧΟΣ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Τήν εποχή εκείνη ήμουν δόκιμη δασκάλα σε μία μικρή επαρχιακή πόλη. Ο πόλεμος λυσσομανούσε. Παντού βασίλευαν ή άγανία και τόν πένθος. Κάθε μέρα διαβάσαμε στις έφημερίδες τούς καταλόγους τών νεκρών και τών τραυματιών. Γι' νά κάνουμε έμεις τά κορίτσια; Πώς νά βοηθήσουμε εκείνους πού άγωνιζόντουσαν γιά τήν έλευθερία και τήν τιμή μας. Τούς στέλγαμε τακτικά δέματα, μά αυτό δεν ήταν άρκετό. Έπρεπε νά βρούμε έναν τρόπο νά υπαγορεύουμε τούς ήρωές μας. Και νά πού μία γεροντοκόρη, ή διευθύντρια τού σχολείου, πού ήταν πολύ ρομαντική, μάς υπέδειξε αυτό τόν τρόπο. Μάς είπε νά γίνουμε «νουνές» τών νεαρών πολεμιστών και μάς έδωσε μάλιστα κι' ένα κατάλογο. Έγώ διάλεξα ένα όνομα στην τύχη: Ζάν Μπορέλ.

Στήν άρχή τά γράμματά μας ήταν συνεσταλμένα και τυπικά. Ίδιαίτερα εγώ, όταν έγραφα στον ήρωά μου, είχα ένα τρελλό φόβο μήπως τού γράφω άνοησίες. Όσο γι' αυτόν, μου άπαντούσε μ' ένα ύψος πολύ ευγενικό, αλλά και πολύ τυπικό. Παρ' όλα αυτά, τά γράμματά του έδειχναν ένα νέο μέ άραιές ιδέες, μέ ύψηλά ιδανικά, πού άρχισε νά μ' άρέσει, γιατί μέ μετέφερε σ' ένα κόσμο υπέροχο.

Άπό τά πρώτα γράμματά τού μίλησα κόλας γιά τόν έαυτό μου. Τού είπα μέ ελικοκρίνεια και απλότητα πώς ήμουν μία δασκαλίτσα, πού έπρεπε νά έργαστή γιά νά ζήσει. Εκείνος πάλι μέ τήν πύο μεγάλη μετριοφροσύνη, μου έγραψε πώς ήταν άξιωματικός, άφήνοντας μέ νά καταλάβω πώς άνήκε στην καλή κοινωνική τάξη τού Παρισιού.

Άλλοίμονο, σκεπτόμουν, άν μ' έβλεπε! Σίγουρα θά άπογοητευόταν. Όταν κυττάζομουν στον καθρέφτη, κοκκίνιζα γιά τόν έαυτό μου. Ήμουν άδύνατη, μέ πρόσωπο γεμάτο φακίδες, μέ μαλλιά ξερά κι' άτίθασσα. Καί όμως έξακολουθούσα νά τού γράφω, λέγοντάς του τά πύο απλά πράγματα, πού έβλεπα γύρω μου και πού μ' έκαναν νά χαίρομαι ή νά λυπάμαι.

«Ήθε, επί τέλους, ή άνοιξι! τούγοαφα μιά μέρα. Όλοι μας έλπίσαμε πώς τώρα θά τελείωση ό πόλεμος και θά γυρίσετε στά σπίτια σας. Είναι βάσιμες οι έλπίδες μας;»

«Κανένας δέ μπορεί νά ξέρη ακόμα πότε θά τελείωση ό πόλεμος» μου άπάντησε. Καί πραγματικά είχε δίκιο. Πέρασε ακόμη ένας χρόνος κι' ήθε ή άλλη άνοιξι. Στό διάστημα αυτό έγινε τακτική δασκάλα. Σ' όλη αυτή τήν περίοδο, ό τόπος τών επιστολών μου είχε μείνει σχεδόν ό ίδιος, ενώ τών δικών του είχε γίνει πύο θερμός. Ο Ζάν μούγραψε τώρα μέ περισσότερη τρυφερότητα: «Είναι τόσο άφάιο γιά μένα νά μπορώ νά έκμιστηρενωμαι σε μιά ευαίσθητη και πονετική ψυχή, σαν τή δική σου, τά αισθήματά μου και τίς προσδοκίες μου».

Ξαφνικά, μιά μέρα μούγραψε πώς θά πηγαινε σε μιά άποστολή πολύ επικίνδυνη. Τό γράμμα του αυτό ήταν τόσο συγκινητικό! Ήθελε νά μου τά πύο όλα, σαν νά φοβόταν πώς θά μ' έχανε. Καί ή έκκλησί μου ήταν απερίγραπτη, όταν μέσα στό ίδιο γράμμα, βόηκα τή φωτογραφία του. Έτσι, ύστερα από δύο χρόνια άλληλογραφίας είδα τό πρόσωπο τού άνθρώπου, πού είχα μάθει ν' αγαπώ. Ήταν ένα πρόσχαρο, ένα ευγενικό πρόσωπο νέου, μέ φωτεινά και γλυκά μάτια, παρ' όλο πού τό μεγάλο του μέτωπο ήταν αλλοιωμένο από δύο βαθιές ρυτίδες, πού έδιναν ένα παράξενο τόνο όμοιότητας στά νεύατα του.

Κυττάζοντας τ' άφάιο αυτό πρόσωπο, έννοιωσα πώς κάτι είχε συμβή μέσα μου, πού είχε δλώτελα αλλάξει. Έννοιωσα πώς δεν ήμουν πιά ή άπειρη δασκαλίτσα τού παλιού καιρού, ή απλή κοπέλλα, πού δεν είχε προσδοκίες κι' όνειρα.. Τώρα πού τά μάτια μου είδαν τό φως τών δικών του και μάντευσα τί μπορούσε νά ναι ή άγάπη του, έννοιωσα στην καρδιά μου τή λαχτάρα τού έρωτα. Κατάλαβα έπίσης, πώς είχα υποχρέωση ν' άπαντήσω, στη γεμάτη λεπτότητα προσφορά του μέ μιά παρόμοια, στέλγοντάς του και τή δική μου φωτογραφία. Θά τήν έπαιρνε, όταν ό κίνδυνος θά είχε περάσει και θά τούφερνε τό χαμόγελο τής άγάπης μου.

Δεν είχα πολλές φωτογραφίες, μά από αυτές πού είχα, διάλεξα τήν πύο νύστικη, πού είχα βγάλει τό περασμένο καλοκαίρι και πού δεν έδειχνε παρ' μονάχα τό πρόσωπό μου. Φορούσα ένα άστείο φάρθινο καπέλλάκι και χιουκό. Άπό τότε άρχισα νά ζώ μέ τήν έλπίδα, πώς ό φίλος μου θά μπορούσε νά μιλάν

μαζί μου, όπως τού μιλούσα κι' εγώ, κυττάζοντας τή φωτογραφία του. Άλλά δυστυχώς γελάστηκα. Δεν πήρα πιά καμιά είδησι από τό Ζάν.

Άπό τή μέρα αυτή άρχισε τό δράμα μου. Ο πόνος μου γινόταν όλοένα και πύο μεγάλος, καθώς περνούσαν οι μέρες χωρίς νά παίρνω είδήσεις του. Κι' όμως είχα τήν παράξενη διαίσθηση πώς ό Ζάν δεν είχε πεθάνει. Όταν έζητησα πληροφορίες από τόν Έρυθρό Σταυρό, έμαθα πώς ό φίλος μου ήταν ζωντανός, αλλά πολύ σοβαρά τραυματισμένος. Ή λύπη μου ήταν άπέραντη. Τού έστειλα άπαντά γράμματα, προσπαθώντας μ' όλη μου τήν άγάπη νά τόν εγχαρδίσω. Τήν περίεργο όμως! Άπ' όλα αυτά τά γράμματα δεν πήρα καμιά άπάντησι. Μονάχα από τήν ίδια υπηρεσία πληροφορηθήκα πώς ό Ζάν Μπορέλ έμεινε άρκετό διάστημα σ' ένα νοσοκομείο και τελικά γύρισε στό Παρίσι γιά νά περάσει τήν άνάρρωσή του κοντά στην οικογένειά του.

Γιατί άραγε δεν μού έγραψε; Μ' είχε ξεχάσει, λοιπόν, τόσο γρήγορα; Μά τώρα πιά, δεν είχε ανάγκη από τήν υπαγωγή μου. Πέρασα μέρες μέ πόνο και άπογοήτευσι. Τότερα κατάλαβα πώς έπρεπε νά αντίδρασω. Κι' όμως δεν κατώρθωνα νά τόν ξεχάσω! Κάτι είχε αλλάξει μέσα μου και δεν μπορούσα πιά νά βρώ καμιά ευχαρίστησι στη ζωή.

Πέρασαν από τότε τρία χρόνια. Ο πόλεμος είχε τελειώσει από πέρσι κι' εγώ ήμουν πιά μιά κοπέλλα είκοσιδύο χρόνων. Ή ζωή είχε ξαναπαίρει τόν κανονικό της ρυθμό. Τότε θέλησε ή μοίρα νά ξαναδώ τόν άνθρωπο πού αγαπούσα.

Θυμάμαι άξέχαστα τή μέρα εκείνη. Ήταν ένα όμορφο πρωινό τού Σεπτεμβρίου. Είχα σταματήσει μπροστά στό περπάτησέ μου μέ τίς έφημερίδες, στην πλατεία τής μικρής μας πόλεως, όταν άκουσα τή φίλη μου Ζινέτ νά μου λήν: — Λουσιέν, τί φόρεμα θά βάλεις άπώνε στό χορό τών άξιωματικών;

Κούνησα θλιβερά τό κεφάλι μου: — Κανένα. Δεν πρόκειται νάρθώ...

— Μά είσαι άνόνη; Πού θά ξαναβόης τέτοια ευκαιρία; Όλες οι κοπέλλες είναι σε συναγερμό. Σε λίγες μέρες τό σύνταγμα φεύγει από εδώ.

— Ναι, τό ξέρω, είπα μέ κουρασμένη φωνή. Θά ήθελα αλλά...

Ξαφνικά σταμάτησα. Γι' άρκετά δευτερόλεπτα έμεινα άκίνητη από τήν έκπληξι, μέ τό θέλημα καρφωμένο πύο από τούς όμιους τής Ζινέτ. Όχι πύο μακριά μας, στη μέση τής πλατείας, σε μιά συντροφιά από άξιωματικούς, διέκρινα τόν Ζάν Μπορέλ!

Ούτε στιγμή δεν άμφεβάλλα πώς ήταν αυτός! Τό αγαπημένο αυτό πρόσωπο είχε χαράχτη τόσο βαθιά στη μνήμη μου, πού θά μπορούσα νά τόν άναγνωρίσω μέσα σε χιλίους όμοιους του.

Ή φωνή τής Ζινέτ μέ ξανάφερε στην πραγματικότητα: — Μά τί έπαθες κι' έμεινες μ' άνοιχτό στόμα;

— Τίποτα, τραύλισα. Σου έτυχε καμιά φορά, Ζινέτ, νά νιώσεις τήν καρδιά σου νά σταματά; Αυτό μού συνέβη! Όσοσο, σε παρακαλώ, μη μέ ρωτάς. Δεν μπορώ νά σου έξηγήσω τώρα. Δεν έχω καιρό γιά χάσιμο. Άλλοιώς, θάμει άπώνε στό χορό γιά κλάματα!

— Λοιπόν, θάρθης; μέ ρώτησε κατάληκτικη. — Καί τό ρωτάς; Θάρθω άπωσδήποτε!...

Σπατάλησα όλες μου τίς οικονομίες γιά νά γίνω ή πύο κομψή, ή πύο όμορφη κοπέλλα τής βραδυάς. Τώρα δεν είχα πιά καμιά άμφεβολία γιά τό λόγο τής σιωπής του. Έκανα μεγάλο λάθος, πού τού είχα στείλει τή φωτογραφία μου μέ τό παλιόκαπέλλο! Πώς θά μπορούσε νά τού άρέσει ένα τέτοιο γελοίο κοριτσάκι; Σίγουρα ό καιρός Παριζιάνος, πού ήταν συννησιαμένος νά βλέπει όμορφες γυναίκες, άπογοητεύθηκε.

Πήγα στό κομμωτήριο και έβαψα τά μαλλιά μου ξανθά. Άγόρασα ένα φόρεμα από τούλι άνοιχτόχρομο, πού τόνιζε τήν ευδοκμία μου, μακιγιαριστήκα όσο μπορούσα καλύτερα γιά νά κινήσω τίς φακίδες κι' έτοιμάστηκα, επιστρατεύοντας όλη μου τή γητεία, ν' άντιμετωπίσω τήν πύο κρίσιμη στιγμή τής ζωής μου. Όσοσο, όταν κυττάχτηκα στον καθρέφτη, έννοιωσα ένα παράξενο αίσθημα. Έβλεπα τήν εικόνα μίας προσποιημένης κοπέλλας, σαν αυτές πού ποζάρουν στό φλογονίνα. Πίσα τόν έαυτό μου νά μη ξεσπάσω σε κλάματα...

Τό γλέντι είχε άρχισει. Οι όρες περνούσαν

και παρ' όλο, πού δεν είχα χάσει καένα χορό αισθανόμουνα τρομερά λυπημένη. Ήμουν μιά από τίς πύο όμορφες κοπέλλες τής βραδυάς κι' αυτό έπρεπε νά μέ κάνει περήφανη, μά εγώ δεν έννοιωθα καμιά ίλαγοποίηση, γιατί άνάμεσα σ' αυτούς, πού μέ είχαν καλέσει νά χορέψω, δεν ήταν ό Ζάν.

Τί παράξενο! Φανόταν σαν νά ήταν θυθισμένος σε κάποια πλήξι. Χόρευε κι' αυτός ευγενικά τίς κοπέλλες, πού τού παρουσίαζαν, αλλά κρατούσε μέ στάσι άνθρώπων επιφυλακτικού.

«Σίγουρα, σκέφτηκα, θά βρούνη πύο άνταρη τή μικρή μας πόλη. Γι' αυτό κάνει πώς δεν μέ βλέπει. Δέ θέλει ν' άνοιξη μιά παρένθεσι, πού έκλεισε ή μοίρα. Ίσως νά είναι πύο ευγενικό από μέρους του νά κάνει πώς δεν μ' άναγνώρισε, παρ'ά νά μού δώσει θλιβερές εξηγήσεις».

Έννοιωθα τέτοιο πόνο, πού μού έρχόταν νά κλάψω. Άντιθέτα απ' ό,τι λαχταρούσα πύο λίγη ώρα, τώρα παρακαλούσα τό Θεό νά μη μέ καλέσει νά χορέψωμαι. Κι' έτσι τούλάχιστον νά μη νιώσω τό μαρτύριο νάμια κοντά του κι' όμως τόσο μακριά.

Ο χορός πήγαινε νά τελειώσει. Τά ζευγάρια, πού χόρευαν αράλιναν. Ήμουν έτοιμη νά καληνυχτήσω τίς φίλες μου και νά φύγω, όταν ξαφνικά βρέθηκε πρόσωπο μέ πρόσωπο μέ τόν Ζάν. Μου είπε ευγενικά, αλλά σοβαρά: — Μου έπιτρέψετε, δεσποινίς;

Δέχτηκα μέ μιά κίνησι τού κεφαλιού μου, άνάκιναν νά μιλήσω. Όλος ό κόσμος γκερμεζόταν μπροστά στά μάτια μου.

«Άντίο όνειρα, αντίο έλπίδες μου!» σκέφτηκα κλείνοντας τά μάτια μου, όταν βρέθηκε στην άγκαλιά του.

— Μένετε σ' αυτή τήν πόλη, δεσποινίς; μέ ρώτησε ξαφνικά.

— Ναι, τραύλισα. Γεννήθηκα εδώ σ' αυτή τήν πλακτική πόλι!...

— Μά γιατί τό λέτε αυτό; μέ ρώτησε μέ άπορία.

Προσπάθησα νά γελώσω, μά τό γέλιο μου ήταν σαν κλάμα. Δέ μπορούσα πιά νά προσποιούμαι. Ήμουν μιά δυστυχισμένη κοπέλλα.

— Δεν ξέρω, μά φαίνεται τόσο μελαγχολικός, σαν νά πληττετε. Χορεύετε σαν νά σάς έχουν βάλει σε άγγαρεία.

«Όχι, είπε γελώντας, δεν πλήτητω. Είμαι άπλως στενοχωρημένος. Πίστευα πώς στό χορό αυτό θά είρυσκα κάτι, πού έλπιζα νά βώ τόσο καιρό...»

Ή καρδιά μου άρχισε νά χτυπά ή δυνατά. Μείναμε γιά κάμποσα δευτερόλεπτα σιωπηλοί. Τότερα ή φωνή του άκούστηκε πάλι. Μία φωνή άκόμη πύο παρκαμένη. Μονολογούσε σαν νάχε ξεχάσει τήν παρουσία μου: — Είχα μιά έλπίδα μέσα μου, μά ή έλπίδα αυτή έσβυσε... Ψάχνω νά βρώ ένα πρόσωπο, πού δεν υπάρχει. Καί όμως αυτό τό πρόσωπο, πού είναι μιά απλή και άγνη κοπέλλα, ζούσε άλλοτε σ' αυτή τήν πόλη. Ή κοπέλλα αυτή θά μπορούσε νά μού ξαναφέρει τή γαλήνη στην ψυχή μου. Τί έγινε όμως; Παντρεύτηκε ή έφυγε άραγε από εδώ;

Ή καρδιά μου τώρα πήγαινε νά σπάσει.

— Πώς λέγεται αυτή ή κοπέλλα; τόν ρώτησα.

— Λουσιέν Μαρνόν.

Μιά ξαφνική χαρά μέ πλημμύρισε.

Σταματήσαμε άπότομα τό χορό και κυττάχτηκαμε στά μάτια. Ο Ζάν έψαχνε νά βω τήν αλήθεια στό βάθος τών ματιών μου. Ήξερα γιατί μού είχε άνοίξει τήν καρδιά του και θά ήθελα νά τού τό πώ, αλλά δεν μπορούσα. Ντροπάζομουν γιά τήν κομωδία, πού θέλησα νά παίξω μ' αυτή μου τήν εμφάνισι. Δεν ήθελα νά τόν άπογοητεύσω, λέγοντάς του πώς ήμουν εγώ, ή ίδια κοπέλλα, πού στη φωτογραφία φορούσε εκείνο τό γελοίο καπέλλο.

Έκρινα καλύτερο νά τού άφήσω τήν άφάια αυτή άνάμνησι, παρ'ά νά τού φανερώσω μιάν αλήθεια τόσο ταπεινωτική.

— Δεν τήν έξερετε;

— Όχι, δεν τήν ξέρω, άποκόληκα μέ φωνή, πού έτρεψε.

Τά δάκρυα, πού είχα συγκρατήσει τόσο ώρα, άρχισαν νά κυλούν στά μάγουλά μου. Είχαμε σταθή στην άκρη τής αθήουσας κι' έξακολουθούσαμε νά κυττάζομαστε στά μάτια...

— Έγώ όμως τή βόηκα! είπε ξαφνικά ό Ζάν μ' ένα θοιραμυντικό χαμόγελο.

Έβγαλε τό μεταξωτό ματλή του και μέ μιά ευγενική χειρονομία μού σκούπισε τρυφερά τά μάτια, τά ζέλη μου, τά μάγουλά μου.

Έπειτα πήρε τό πρόσωπό μου απαλά μέσα στό χέρι του και μού είπε:

— Αγαπημένη μου! Οι φακίδες πού έχεις στό πρόσωπό σου σε πρύδωσαν!

ZAN ΠΕΤΑΛ

— Μένετε σ' αυτήν εδώ τήν πόλι; μέ ρώτησε ξαφνικά ό Ζάν.

«ΕΙΜΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ, ΜΑ ΦΟΒΑΜΑΙ!..»

Μια ενδιαφέρουσα συνέντευξη με τον Πώλ "Ανκα

ΣΤΑ είκοσιδύο του χρόνια, ο Πώλ "Ανκα" τα έχει δεχτεί όλα από τη ζωή: "Επιτυχία, πλούτο, και τώρα μια σύζυγο όμορφη και έρωτευμένη. Μά, ακριβώς γι' αυτό, ο νεαρός Καναδός τραγουδιστής, φοβάται μήπως η τύχη, που τον ευνόησε τόσο μέχρι τώρα, του γυρίσει ξαφνικά τις πλάτες.

ΕΡ.: Νομίζετε, ότι είστε πολύ νέος για ένα βήμα σοβαρό, σαν το γάμο;

ΑΠ.: Κατά τη γνώμη μου, το σπουδαίο είναι να είναι κανείς σίγουρος γι' αυτό που κάνει. Θέλω να πω, δηλαδή, ότι, ανεξάρτητα από την ηλικία, εκείνο, που βαραίνει περισσότερο, είναι να είμαστε βέβαιοι για τα αισθήματά μας. "Αλλάστε, οι δυσκολίες και οι κίνδυνοι, που παρουσιάζει ένας γάμος, υπάρχουν τόσο στα είκοσι χρόνια, όσο και στα πενήντα.

ΕΡ.: Λένε, ότι η σύζυγός σας είναι μια κοπέλλα λίγο ιδιότροπη και πεισματάρη! Έσείς τι λέτε;

ΑΠ.: Νομίζω, ότι δεν είναι περισσότερο από όλες τις άλλες γυναίκες. Έπομένως, δε νομίζω, ότι υπάρχει λόγος να ανησυχώ.

ΕΡ.: Η σύζυγός σας, η "Αννυ, θα εξακολουθήσει την καριέρα της ως φωτομοντέλο;

ΑΠ.: Η "Αννυ έκανε το μοντέλο για «χόμπυ». Τώρα θα προτιμούσα, λοιπόν, το μοναδικό «χόμπυ» της να είναι ο σύζυγός της, δηλαδή εγώ!

ΕΡ.: Η σύζυγός σας είναι σύμφωνη γι' αυτό;

ΑΠ.: Η σύζυγός μου θα κάνει αυτό, που εκείνη θεωρεί σωστό. Έγώ δε θα θελήσω ποτέ να της επιβάλω τις επιθυμίες μου.

ΕΡ.: Θέλετε παιδιά;

ΑΠ.: Είμαστε ακόμα πολύ νέοι, επομένως δεν υπάρχει λόγος να βιαστούμε. Μά, όταν έρθει η στιγμή να αποκτήσουμε παιδιά, νομίζω, ότι θα είμαι πολύ ευχαριστημένος!

ΕΡ.: Δε σάς φοβίζει η ιδέα να γίνετε πατέρας;

ΑΠ.: Για να είμαι ειλικρινής, σάς εκμυστηρεύομαι, ότι αυτό το πράγμα όχι μόνο με φοβίζει, αλλά μου φέρνει κρύο ιδρώτα. "Αλλά μην τ' πείτε σε κανένα!...

ΕΡ.: Είναι αλήθεια, ότι οι γονείς της σύζυγού σας είχαν σοβαρές αντιρρήσεις για το γάμο σας;

ΑΠ.: "Αληθέστατο! Μά δεν ήταν για λόγους θρησκευτικούς, όπως διαδόθηκε. Οι διαταγμοί τους αφορούσαν μόνο και μόνο τη νεαρή ηλικία μας και το επάγγελμά μου.

ΕΡ.: Είστε πολύ πλούσιος;

ΑΠ.: Νομίζω, ναι, έχω πολλά χρήματα και πληρώνω φόρους σαν κολασμένος! Η αλήθεια είναι, ότι όλα αυτά τα χρήματα τα κέρδισα πολύ γρήγορα και χωρίς πολύ κόπο.

ΕΡ.: Τώρα, που παντρευτήκατε, ποιά είναι η μεγαλύτερη ανησυχία σας;

ΑΠ.: Θά ήθελα η σημερινή εύτυχία μου να είναι ατέλειωτη και να γίνεται όλο και πιο τέλεια. Γι' αυτό, θα ήθελα από τη σύζυγό μου να με ακολουθήσει στις συνήθειές μου και στον τρόπο, που ζω, γιατί η πεποίθησή μου είναι, ότι η σύζυγος πρέπει να προσαρμόζεται και να ακολουθήσει, σε γενικές γραμμές, τη ζωή του συζύγου.

ΕΡ.: Η σύζυγός σας γνωρίζει αυτή την άποψή σας; Και τι λέει γι' αυτό;

ΑΠ.: Η "Αννυ έχει την προσωπικότητά της, μά νομίζω, ότι μπορώ να έχω εμπιστοσύνη στην εξυπνάδα της και στην ευθυκρισία της. Σε πολλά σημεία η "Αννυ είναι πιο λογική από μένα.

ΕΡ.: Όπως θα ξέρετε, οι θαυμάστριές σας δεν ευχαριστήθηκαν καθόλου για τον ξαφνικό γάμο σας. Τι λέτε γι' αυτό;

ΑΠ.: Είμαι βέβαιος, ότι θα με συγχωρέσουν. "Αλλάστε, αν με αγαπούν πραγματικά, πρέπει να είναι ευχαριστημένες, που με βλέπουν ευτυχισμένο.

ΕΡ.: Νομίζετε, ότι αξίζετε περισσότερο σαν τραγουδιστής ή σαν συνθέτης;

ΑΠ.: Σαν συνθέτης! Η φωνή μου «περνάει», αλλά δεν τη θεωρώ ούτε ξεχωριστά πρωτότυπη, ούτε πραγματικά σπουδαία.

ΕΡ.: Ποιο από τα τραγούδια σας θεωρείτε σαν καλύτερο;

ΑΠ.: Τό πρώτο, το «Ντιάννα». "Ισως να έχω γράψει και καλύτερα, μά το «Ντιάννα» μένει για μένα κάτι το ξεχωριστό.

ΕΡ.: Ποιός είναι, κατά τη γνώμη σας, ο μεγαλύτερος κίνδυνος για ένα συνθέτη τραγουδιών;

ΑΠ.: Να επαναλαμβανόταν συχνά τα ίδια.

ΕΡ.: Και ποιός είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος για έναν τραγουδιστή;

ΑΠ.: Να μην κατορθώνει να καταλάβει τί ζητάει απ' αυτόν το κοινό. "Αν εγώ π. χ. άρχιζα να μιμούμαι το ρεπερτόριο του Σινάτρα, θα είχα μια σίγουρη άποτυχία. Μά και ο Σι-

Ο Πώλ "Ανκα και η Διδανέζα σύζυγός του "Αννυ πρέ Ζογκέμπ, σε μία στιγμή τρυφερότητας, μέσα στο αυτοκίνητό τους.

νάτρα θα έκανε λάθος, αν ακολουθούσε το δικό μου ρεπερτόριο.

ΕΡ.: Ποιός ήταν ο λόγος, που σάς έκανε να «αλλάξετε» μύτη;

ΑΠ.: "Ασφαλώς, δε θα θυμάστε πώς ήταν η μύτη μου άλλοτε! Κι' ύστερα με χτύπησε στα νεύρα ένας κριτικός, που με χαρακτήρισε: «Μια μύτη που τραγουδάει»...

ΕΡ.: Τί εντύπωση κάνουν σπή σύζυγό σας οι θαυμάστριές σας;

ΑΠ.: Για την ώρα τη διασκεδάζουν. "Ας ελπίσουμε, ότι δε θα εκμεταλλευθώ, κάποια μέρα, αυτή την αίτεια, για να μου ζητήσει διαζύγιο.

ΕΡ.: Τί τακτική σκοπεύετε να ακολουθήσετε όταν θα φιλονεικήτε με την "Αννυ;

ΑΠ.: Θα τ' σκεφτώ, όταν έρθει η ώρα. Εύτυχώς, μέχρι αυτή τη στιγμή, δε μου χρειάστηκε...

ΕΡ.: Ποιοί είναι, κατά τη γνώμη σας, οι μεγαλύτεροι αντίπαλοί σας;

ΑΠ.: "Ισως ο "Ελντς Πρίσλεϋ. Οι υπόλοιποι, ο Φράνκ Λιθβαλν, ο Φαμπιάν, ο Τόμυ Σάντς και μερικοί άλλοι, ακολουθούν από αρκετή απόσταση. "Εγώ κι' ο Πρίσλεϋ είμαστε τα «φαβορί».

ΕΡ.: Δε νομίζετε, ότι μιλάτε λίγο εγωιστικά;

ΑΠ.: "Οχι, καθόλου. "Αναφέρομαι στις στατιστικές πωλήσεως δίσκων και στους δείχτες της δημοτικότητας.

ΕΡ.: Στο παρελθόν, κάποιος είπε, ότι τα τραγούδια σας δεν ήταν ακριβώς δικά σας. Τό θυμάστε;

ΑΠ.: "Όταν κάποιος έχη επιτυχία, είναι φυσικό να συναντά πολλές έχθρότητες. Η μοναδική αλήθεια σ' αυτή την ιστορία ήταν, ότι δεν είχα σπουδάσει μουσική. Στην αρχή, δε γνώριζα καλά-καλά τις νότες και έκανα συνθέσεις με το «αυτί». "Ηταν λογικό, λοιπόν, να ζητήσω από κάποιον να με βοηθήσει να μεταφράσω σε νότες τα τραγούδια μου. Σ' αυτό το σημείο είπαν, ότι δεν ήμουν εγώ ο δημιουργός, αλλά κάποιος άλλος. Μά εκείνος ο άλλος, στην πραγματικότητα, περιριζόταν να «αντιγράφη» τις δικές μου εμπνεύσεις.

ΕΡ.: Υπάρχει καμιά δυσάρεστη πλευρά στην τεράστια επιτυχία σας;

ΑΠ.: Τό κόμπλεξ, που μου δημιουργήθηκε, ακούγοντας για τόσα χρόνια να με άπακα-λούν «παιδι-θαύμα», «φαινόμενο», «τέρας».

ΕΡ.: Υπάρχει κάτι που νά σάς φοβίζει;

ΑΠ.: Ναι, με φοβίζει τó πεπρωμένο. Μου χάρισε πάρα πολλά και πολύ βιαστικά, γι' αυτό φοβάμαι μήπως σε κάποια στιγμή αλλάξη γνώμη.

M. X.

Ο Πώλ και η "Αννυ ενώ επιδιίδονται σ' ένα αεροπλάνο στο αεροδρόμιο του "Ορλύ.

ΔΙΑΔΗΜ

Με αυτή την πουδρα θα

έχετε την ωραιότερη όψη

που ποτέ όνειρεν-

τήκατε....

Τό μακιγιάζ matte-mist

της πουδρας Max Factor

ΤΟΣΟ ΑΙΘΕΡΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΗΝ ΑΙΣΘΑΝΕΣΘΕ... ΤΟΣΟ ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΗ ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΛΛΑΖΕΙ ΧΡΩΜΑ. ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΣΠΑΕΙ... ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΜΕΝΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΜΑΤΤΕ-ΜΙΣΤ ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ MAX FACTOR ΣΑΣ ΔΙΔΕΙ ΤΗΝ ΛΕΠΤΗ ΑΠΑΛΗ ΜΑΤΤΕ ΕΜΦΑΝΙΣΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

MAX FACTOR

ΤΑ ΚΡΗΜΑΤΑ ΣΑΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΕΑΝ ΔΕΝ ΜΕΙΝΕΤΕ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΡΟΙΟΝΤΟΣ.

© 1984 MAX FACTOR & CO. ALL RIGHTS RESERVED UNDER INTERNATIONAL COPYRIGHT CONVENTIONS

Αὐτὲς οἱ γκρίζες τρίχες
μ' ἔκαναν νὰ ὑποφέρω...

Μὲ τὸ **Palette** ὅμως
ξαναβρῆκα τὴν ἡσυχία μου.

Palette

Τὸ ἀσφαλέστερο Χρωσαμποῦν!

Μέσα σὲ λίγα λεπτά τὰ μαλλιά ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ νεότητα. Μπορεῖτε μόνη σας, μὲ ἓνα ἀπλό λούσιμο, νὰ ἐπιτύχετε αὐτὸ τὸ πραγματικὸ θαῦμα! Εἶναι τόσο εὐκολο, τόσο γρήγορο καὶ πολὺ οἰκονομικὸ. Μόλις δῆτε τὶς πρῶτες γκρίζες τρίχες, χρησιμοποιοῦτε ἀμέσως τὸ **Παλέτ**. Τὸ **Παλέτ**, λούζει καὶ ταυτοχρόνα μακιγιάρει καὶ τονώνει τὰ μαλλιά. Καὶ γιὰ ἓνα χρωματισμὸ τῆς μόδας, χωρὶς νὰ ἔχετε γκρίζες τρίχες, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε διάφορες μοντέρνες ἀποχρώσεις, ἀφοῦ συμβουλευθῆτε τὸ ὠραῖο χρωματολόγιο τοῦ **SCHWARZKOPF**.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΑΡΙ) ΚΗΘΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684-926

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΚΟΥζίΝΑ

Πῶς χρησιμοποιεῖνται ἀπὸ τὴ νοικοκυρά

τὸ θυμάρει εἶναι ἓνα διεγερτικὸ γιὰ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα. Τὸ θυμάρει, χρησιμοποιεῖται συνήθως στὰ ψιτὰ καὶ στὶς σάλτσες, ἡ μυρωδιά του εἶναι δυνατὴ, διαπεραστική, ἡ γεύσι του εἶναι πικρὴ καὶ ἀρκετὰ πικάντικη. Ὅσο γιὰ τὴ δάφνη, χρησιμοποιεῖται ἰδιαίτερα στὸ σπιτάκο.

Τὸ μάρσαθο, διευκολύνει τὴν πέψη, ἰδίως τὸν ζυμαρικόν. Τὸ ἀρωματὸ του προσθέτει μιά εὐχάριστη γεύσι σὲ πολλὰ φαγητὰ ἐλαδρά (ἀγκινάρες, κουνιά, ἀράκα, σπανάκι, κλπ.).

Ὁ ἀνιθος, μοιάζει μὲ τὸ μάρσαθο, ἀλλὰ ἔχει μιά γεύσι πρὸς πικάντικη καὶ χρησιμοποιεῖται παρόμοια φαγητὰ.

Τὸ γαρύφαλλο. Τὰ ἀκαρφίδια του εἶναι λουλούδια ἐξωτικού φυτοῦ, ποὺ συλλέγονται πρὶν ἀνθίσουν καὶ ξηραίνονται στὸν ἥλιο. Ἐχουν γεύσι καυτερὴ καὶ ἀρωματὸ πολὺ δυνατό. Τὰ ἀκαρφίδια τοῦ γαρύφαλλου χρησιμοποιεῖται πολὺ στὴν κουζίνα, τόσο σὲ φαγητὰ, ὅσο καὶ σὲ γλυκίσματα.

Ἡ κανέλλα. Εἶναι προτιμότερο νὰ μὴν ἀγοράζετε ποτὲ κανέλλα σὲ σκόνη, γιὰτὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι νοθευμένη, ἀλλὰ σὲ μορφή μικρῶν κυλίνδρων, μὲ μάρκος γύρω στὰ τριάντα ἐκατοστὰ καὶ μὲ χρῶμα καστανὸ ἀνοιχτό. Ἐχει ἰδιότητες διεγερτικές καὶ πεπτικές. Χρησιμοποιεῖται τόσο γιὰ φαγητὰ (σάλτσες, μακαρονάδες) ὅσο καὶ γιὰ γλυκίσματα (ἰδίως κρέμες, ρυζόγυαλα, κλπ.).

Ὁ βασιλικός. Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ λίγα ἀρωματικά φυτὰ,

ποὺ μιά νοικοκυρά μπορεῖ νὰ ἐξυπηρετῇ τὸ φρέσκο στὴ διάθεσί της, γιὰτὶ μπορεῖ νὰ καλλιεργηθῇ καὶ σ' ἓνα μπαλκόνι, σὲ ὅποιοδήποτε κλίμα ἢ ἐποχῇ. Χρησιμοποιεῖται σὲ διάφορα φαγητὰ, χαρίζοντας ἓνα ἀρωματὸ λεπτὸ καὶ εὐχάριστο.

Ἡ φασκομηλιά. Ἐχει ἰδιότητες τονωτικές καὶ διεγερτικές, διαθέτει μιά γεύσι αρωματική καὶ μιά εὐωδία πολὺ εὐχάριστη. Χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ ἀρωματίζῃ μαρικά φαγητὰ. Ἡ φασκομηλιά γίνεται ἀκόμη ἓνα ἀρωματικὸ καὶ ποικωτικὸ ἀφέψημα.

Τὸ δεντρολίβανο. Ἐχει ἓνα ἀρωματὸ δυνατό καὶ ἀρκετὰ εὐχάριστο. Τὰ λεπτά καὶ στενὰ φυλλάρια του, δταν εἶναι φρέσκα, χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ ἀρωματίζουν μερικές σουπες καὶ ψιτὰ καὶ γιὰ νὰ διατηροῦν τὰ λίπη.

Τὸ μοσχόκαρυδο. Εἶναι ἓνα ἀρωματὸ, ποὺ γίνετα ἀπὸ τὸν καρπὸ ἐνὸς ἐξωτικού φυτοῦ. Χρησιμοποιεῖται, σὲ μικρὴ ποσότητι, γιὰ νὰ ἀρωματίζῃ ὠριμένα γλυκίσματα.

Τὸ σέλινο. Εἶναι ἓνα «χορταρικό» μὲ σπουδαῖο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν κουζίνα. Τὸ ἀρωματὸ του εἶναι ἀπορροφητικὸ, σὲ πολλὰς σουπες καὶ σάλτσες ἢ ἀκόμη καὶ γιὰ νὰ δανεῖν μιά γεύσι πρὸς εὐχάριστη σὲ ἄλλα χορταρικά.

Ἡ ρίγανη. Εἶναι ἓνα φυτὸ θαμνώδες μὲ γεύσι κάπως πικρὴ καὶ καυτερή. Οἱ ἀθισμέλες ἀκροῦς της, ποὺ εἶναι ἀρωματικές καὶ μὲ θαυμασιὰς πεπτικές ἰδιότητες, βρῖσκον στὴν κουζίνα πολὺ συχνὴ χρῆσι σὲ φαγητὰ καὶ σάλτσες.

Ἡ μαντζουράνα. Εἶναι μιά ποικιλία τῆς ρίγανης μὲ γεύσι, ἐπίσης, πικρὴ καὶ καυτερή. Χρησιμοποιεῖται κυρίως γιὰ σάλτσες καὶ παραγαμίσματα.

Τὸ πιπέρι. Εἶναι ἓνα μπαχαρικὸ διεγερτικὸ, εὐχάριστο, ποὺ διαθέτει ἰδιότητες ἀντισπασμικές. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ γίνετα κατάρχησι, γιὰτὶ σὲ μεγάλῃ ποσότητι, ἐρεθίζει τὸ στομάχι. Τὸ πιπέρι χρησιμοποιεῖται σὲ σάλτσες, σουπες, ψιτὰ, γαυίστα.

Ἡ κόκκινη πιπεριά. Τὸ πιπέρι, μπορεῖ νὰ ἀντικατασταθῇ ἀπὸ τὴν κόκκινη πιπεριά, ποὺ παραγάγεται ἀφ' ὅπου στὴ χώρα μας. Δίνει στὰ φαγητὰ μιά γεύσι πολὺ καυτερή.

Τὸ σινάπι. Εἶναι μιά σκούρα κίτρινη σκόνη, ποὺ γίνετα ἀπὸ τὸ ἄλσισμα τῶν σπάρων τοῦ σιναπιτοῦ. Ἀπὸ τὴ σκόνη αὐτὴ (ἀνακατεμένη μὲ ζυδι καὶ ζαχαρὶ) γίνετα ἡ μουστάρδα.

Ὁ μαϊντανός. Μοιάζει μὲ τὸ σέλινο, ἀλλὰ τὸ φύλλο του εἶναι πολὺ πρὸς λεπτὸ. Χρησιμοποιεῖται σὰν ἀρωματικὸ σὲ πάρα πολλὰ φαγητὰ, ἀλλὰ προσφέρεται καὶ ὡς μὲ ψάρια ἢ κρέας τῆς σκάρας, ψιτὰ τοῦ φούρνου ἢ τῆς σούδας, σάλτσες κλπ. Εἶναι ἓνα φυτὸ, ποὺ κάθε νοικοκυρά θὰ μπορούσε νὰ καλλιεργήσῃ καὶ στὸ σπῆτι, γιὰ νὰ τὸ ἔχῃ στὴ διάθεσί της, δταν τὴ χρειάζεται.

Γλυκάνισο. Ἀνοιχτόχρωμοι ἀρωματικοὶ σπόροι, ποὺ χρησιμεύουν γιὰ γλυκίσματα, ψαμὶ ζυμωμένο στὸ σπῆτι, κουλουράκια, κλπ.

Δυόσμος. Τὸ βαθυπράσινο φύλλο του, ξερὸ ἢ χλωρὸ, δίνει ἓνα ἀρωματὸ πρὸς δυνατό καὶ εὐχάριστο, σὲ διάφορα φαγητὰ, δπως οἱ κρετέδες, οἱ κρεατοπίτες, οἱ ντολμάδες, κλπ. Ὁ δυόσμος, βοσμένος μέσα σὲ νερό, δίνει ἓνα θαυμασιὸν διεγερτικὸ ἀφέψημα.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Πωλὶν κι' ἡ Ζερμαίν διαδίδουν στὴν ἐφημερίδα πῶς ὁ Ραῦμὸν σώθηκε καὶ πῶς βρῖσκεται στὸ νοσοκομεῖο, σοβαρὰ τραυματισμένος. Ἐπίσης μαθαίνουν ὅτι ὁ γέρος ποὺ δέσασε, ἦταν ὁ κόμης ντὲ Ρεβέλ. Φεύγουν ἀμέσως γιὰ τὴ Μασσαλία, γιὰ νὰ τὸν δοῦν. Ὅταν συνέρχεται κάπως, στὸ νοσοκομεῖο, ὁ νέος βλέπει τὴν Ἰσαβέλλα, ποὺ ἔχει ἔρθει μαζί μὲ τὸν παπποῦ της νὰ τὸν εὐχαριστήσουν. Νομίζει πῶς βλέπει ὄνειρο καὶ προσφέρει τ' ὄνομά της, μὲ τρόπο ποὺ φανερώνῃ τὰ αἰσθηματά του. Ὁ κόμης τοῦ λέει πῶς θὰ εἶναι πάντα στὴ διάθεσί του, δταν τὸν χρειασθῇ. Ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ δυνατὴ συγκίνησι, ὁ νέος χάνει πάλι τὶς αἰσθήσεις του, κι' ἔτσι, δταν οὔτως ἢ Πωλὶν κι' ἡ Ζερμαίν, ὁ διευθυντὴς δὲν τὶς ἀφίνει νὰ τὸν δοῦν. Τοὺς ὑπόσχετα ὅμως πῶς θὰ τοὺς δώσῃ τὴν ἀδεία τὴν ἄλλη μέρα.

Κι' ὁ διευθυντὴς συνώδεψε ὡς τὴν πόρτα τὶς δυὸ ἐπισκέπτριες. — Βουδὲς τώρα, χλωμὲς κι' ἀπελπισμένες, τόσο ποὺ συγκινήθηκε βαθὺ ἡ καρδιά του, μολοντὶ ἦταν θαρραλίστην πιά ἀπ' τὸ καθημερινὸ θέαμα τοῦ ἀνθρώπινου πόνου.

Στ'.

— Δὲν πήγαμε, λοιπόν, καλὰ ἀπόψε, κύριε βαρῶνε; εἶπε ὁ καμαριέρης. — Καὶ πρόσθεσε, μὲ οἰκειότητα: — Ἀτυχία καὶ πάλι! Ὅπως τὰ περισσότερα βράδια... Ὁ Ταβερνὺ εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴ λέσχη καὶ φαινόταν κακοέμφος. Ὁ Φιρμὶν, ὁ καμαριέρης του, τὸ πρόσθεσε καὶ τὸ σχολίασε, ὅπως εἶδαμε. Ἀλλωστὲ, ὁ βαρῶν δέχονταν συνήθως αὐτὰ τὰ σχολία του, δίχως νὰ πεiràζετα.

Ὁ ὑπηρετὴς τὸν βοήθησε νὰ βγάλλῃ τὸ παλτό του, ἐνῶ συνέχιζε: — Μὲ τέτοια γκίνια, πῶς θὰ μπορούσε νὰ ταχτοποιήσετε αὐτοὺς ἀπαιτητικούς, ποὺ μαζεύονται ἐδῶ, τώρα τελευταῖα; Ὁ Ταβερνὺ ζάρωσε τὰ φρύδια του. Εὗρισκε, ὅτι τὸ παράκανε ὁ καμαριέρης... — Σὲ παρακαλῶ, κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου αὐτὲς τὶς σκέψεις σου, τοῦ εἶπε ξερά. — Εἶχα καταλάβει ἀπ' τὸ ὕφος σας πῶς εἰσάστε χαμένους. Μὰ δὲν ἦσαν βέβαιοι. Τώρα βλέπω πῶς θὰ ἦταν μεγάλη ἡ χορὴ σας! Ὁ Ταβερνὺ ἀνασέκωσε τοῦ ὡμοῦς του, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ καὶ πέρασε στὸ γραφεῖο του. Φαινόταν νευρικός, συλλογισμένος.

Ὁ παλιὸς βαρῶνς ντὲ Ταβερνὺ, ὁ κοσμικὸς γόνος, εἶχε δὴ νύξω πρὸς τὰ χρόνια ἡ αἰγλή του. Ἡ ζωὴ ποὺ ἔκανε, εἶχε φθεῖρε τὴν δύναμει του. Τὰ μαλλιά του ἦταν τώρα γκρίζα, τὰ μάτια του λίνα κηκινισμένα. Οἱ μικρὲς ρυτίδες τῶν βλεφάρων του προδίδανε κοῦρασι.

Χρειάζονταν μιά σοφὴ περιποίησι τὸ πρόσωπό του, γιὰ νὰ

ΖΙΩΠΗΛΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

τηρήσω, ὅτι δὲ μ' ἀφίστατε νὰ σας μιλήσω. — Καλὰ λοιπόν, λέγε! Σύντομα όμως. — Τὴν ἀπόγεμα, ἀφοῦ φύγατε, ἦρθε κάποιος ἐδῶ. — Κάποιος; — Μάλιστα. Ἐνας κύριος, ποὺ πρέπει νὰ σας ξέρῃ, γιὰτὶ μπήκε μὲ ὅλο τὸ θάρρος, δίχως νὰ ζητήσῃ ἀδεία. Ὅταν τοῦ εἶπα πῶς λείπετε, νόμισε πῶς ἤθελα νὰ τὸν γελῶσω, κι' ἔψαξε μάλιστα ὅλο τὸ διαιρέσιμα.

— Ἦταν κάποιος ἀπ' τοὺς φίλους μου; — Δὲν πιστεύω, κύριε βαρῶνε... — Ἐδῶσε τ' ὄνομά του; — Ναι. Ἐνα ὄνομα παράξενο: Σαμουὴλ Σλίτμαν. — Σλίτμαν... Καλὰ, τὸν ξέρω... Μιά ἐλαφρεία σύσπασι εἶχε περάσει ἀπ' τὸ πρόσωπό του βαρῶνς. Συνήλθε ὅμως ἀμέσως καὶ εἶπε μὲ προσηπτικὴ ἡρεμία, ἀνὰ βόνατα ἓνα πούρο: — Εἶπε αὐτὸς ὁ κύριος τί ἤθελε; — Ὁ Φιρμὶν φάνηκε νὰ διστάζῃ, ν' ἀναρωτιέται ἂν ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ. Ἀλλ' ἡ φαινομενικὴ ἡρεμία τοῦ βαρῶνς τὸν καθησύχασε κι' ἀπάντησε: — Δὲ μοῦ εἶπε τίποτε τὸ συγκεκριμένο, ἔχοντας ἀσφαλῶς πῶς δὲ μὲ ἀφοροῦνε οἱ δουλειές σας... Μὰ δὲ φαινόταν εὐχαριστήμενος... Ὅταν βεβαιώθηκε μὲ τὰ μάτια του ὅτι δὲν ἤρασε στὸ σπῆτι, χτύπησε τὸ μπαζοῦ... τοῦ πάνω στὸ τραπέζι. Κι' ὅταν τοῦ εἶπα πῶς, μὲ τὸν θυμὸν ἔτσι, δὲ θὰ σας ἔκανε νὰ γυρίσετε πρὸς γρηγορά, κόνεψε νὰ τὰ βάλῃ μαζί μου... Τόλμησε μάλιστα νὰ ἰσχυρισθῇ πῶς τὸν κοροιδεύετε, πῶς τὸν «δουλεύετε»!... Πρόσθεσε πῶς ἐξαντλήθηκε πιά ἡ ὑπομονή του καὶ πῶς, ἂν σὲ σαρανταοχτὼ ἄρες δὲν τὸν ταχτοποιήσετε τελείως, ἔξερει αὐτὸς τί θὰ κάνει! — Ὁ Ταβερνὺ πηγαίνοντο πάλι μέσα στὸ δωμάτιο. Στὶς τελευταῖες λέξεις τοῦ ὑπηρετῆ, ἀνα-

σῆκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε ζωηρά: — Δὲν τὸν ἐπίσας ἀπ' τοὺς ὡμούς, αὐτὸ τὸν κύριο; Δὲν τὸν πέταξες ἔξω; — Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς κρατήθηκε, κύριε βαρῶνε... Δὲ μοῦ ἄρεσε, ἀλλωστὲ, καθόλου ἡ φάστα του. Μοῦ φάνηκε μεγάλος παλαίμαχος... Ὁ Ταβερνὺ δὲν ἀπάντησε. Μιά βαθεῖα ρυτίδα αὐλάκωνε τὸ μέτωπό του. — Ἀφοῦ εἶναι ἀρκετὴ ὥρα σιωπῆς, ἀπορροφημένος ἀπ' τὶς σκέψεις του, ῥώπης, ἐπιτέλους: — Ὅστε εἶπε αὐτὸς ὁ Σλίτμαν πῶς δὲ περιμένῃ ὅλες δυὸ μέρες; — Μάλιστα, κύριε βαρῶνε. — Καλὰ. Πήγαμε τώρα. — Ὁ Φιρμὶν βγήκε. Ὅταν εἶναι μόνος, ὁ βαρῶνς μουρμούρισε, σὰ νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του: — Αὐτὸς ὁ γελῶσις, ὁ παλιόεβραῖος, εἶναι ἱκανὸς νὰ πραγματοποιήσῃ τὶς φοβερὲς του... Πῶς νὰ τὸν ἐξευμενίσω; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία!... Οἱ 30 χιλιάδες, ποὺ μοῦ δάνεισε, παίρνοντάς μου ἓνα γραμμάτιο γιὰ 50 χιλιάδες, ὁ λωποδύτης, ἦταν μικροπράγματα γιὰ μένα, ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες. Σήμερα ὅμως μοῦ φαίνεται ὀλέκλῃσιον περισσίστα.

«Πῶς μὲ κληγάει ἡ Τύχη, τὸν τελευταῖο κύριο! Σὰ νὰ τὸν βάλε σκοπὸ νὰ μὲ σπρώξῃ στὴν ἀβυσσο, στὴν τελειωτικὴ καταστροφή!... Ἐ, ὅχι λοιπόν! Δὲ εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ δὲ παλέψω μὲ τὴ γρουσουζιά καὶ θὰ τὴν νικήσω!... Ναι, θὰ δαμάσω καὶ πάλι τὴν Τύχη, θὰ τὴν ἀφοπλίσω!...» Μόνο ποὺ πρέπει νὰ βρῶ κάποια λύσι στὸ ἀδιέξοδο, ποὺ βρίζομαι αὐτὴ τὴ στιγμή... Πρέπει νὰ πληρώσω ὁπωσδήποτε αὐτὸ τὸ γοαμῶν... μοῦ, ποὺ κρατᾷ στὰ χεῖρά του ὁ καταρραμένος ὁ Σλίτμαν... Πῶς ὅμως; Σὲ ποῖον ν' ἀποταθῶ νὰ μὲ βοηθήσῃ; Ρουφῶσε νευρικά τὸ πούρο του καὶ πηγαίνοντο, μὲ μεγάλες δρασκελίες. Ἐαφνικά, σταμάτησε καὶ φάνηκε νὰ παίρνῃ μιά ἀπόφασι.

— Φιρμὶν! φώναξε. — Ὁ ὑπηρετὴς παρουσιάστηκε ἀμέσως. — Μὲ ζητήσατε, κύριε βαρῶνε; εἶπε. — Ναι. Ἐλα νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ ντυθῶ. Θὰ βγῶ ἔξω πάλι... Ὁ Ταβερνὺ ἐτοιμάστηκε ἔξαιρετικὴ ἐπιμέλεια. Ἐβόλε ὅλα τὰ δυνατὰ, γιὰ νὰ γίνῃ ὅσο τὸ δυνατόν πρὸς ὠραῖος, νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀπαραίτητη αὐτὴ «πρόσωπι» ποὺ στήριζε τὴν αὐτοπεποίθησί του.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἦταν ἀγνώριστος. Εἶχε ξαναγίνει σχεδὸν ὁ παλιὸς γόνος τῶν σαλονίων, ποὺ ἔκανε νὰ ντυθῶσουν τόσες γυναῖκες καριέρες.

Ἐρριξε μιά ματιὰ στὸν καθρέφτη τῆς τουαλέτας του καὶ φάνηκε ἱκανοποιημένος ἀπ' τὴν ἐξέτασί του αὐτῇ.

— Διάβολε! μουρμούρισε. Δὲν

— Εἶναι οἱ διπλανοὶ μανάδες καὶ ἦρθαν νὰ σας εὐχαριστήσουν... Χάρει σὲ σας ἔκαναν σήμερα χουστὲς δουλειές!...

ἐπιτρέπεται ν' ἀπολιπῆται ἀπ' τῆ ζωῆς ἄντρας τῆς ἡλικίας μου... προπάντων ὅταν λέγεται Βαρώνος Φίλιππος ντὲ Ταβερνύ!

Βγαίνοντας στὸ χῶλ, εἶπε στὸν καμριέρη του: — Δὲν πιστεύω νὰ γυρίσω γρήγορα, Φίρμιν.

— Ἄν σὰς ζητήσουνε, κύριε Βαρώνε, τί πρέπει ν' ἀπαντήσω; — Ὅτι θὰ λείπω ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα.

Ὁ Βαρώνος βγήκε στὸ δρόμο. Ἦταν μιά ὑπέροχη καλοκαιρινή μέρα. Ὁ οὐρανὸς ἦταν γαλανός, γελαστός.

Ὁ Ταβερνύ ἔφαγε σ' ἓνα ἀριστοκρατικὸ ρεστοράν. Καί, κατὰ τὴς 2, σταμάτησε ἓνα περαστικό ταξί, ἀνέβηκε κι' ἔδωσε μιά διευθύνσι σὸ σωφὸρ: — Ὁδὸς Σαρὸν, 46.

Ἐνῶ ἔτρεχε τ' αὐτοκίνητο, ὁ Βαρώνος σκεπτότανε... Στὴ διέθυνσι ἐκεῖνη, βρίσκονταν τὰ γραφεῖα μιάς Τράπεζας, πού ὁ διευθυντῆς τῆς, ὀνόματι Ζερωντῆ, ἦταν παλιὸς γνῶριμος τοῦ Ταβερνύ.

Ὁ Βαρώνος εἶχε ἀποταθῇ πολλές φορές σ' αὐτόν. Μὰ τώρα εἶχαν ἀλλάξει τὰ πράγματα. Θὰ δεχότανε ταχὺ ὁ Ζερωντῆ νὰ τοῦ δανείσῃ τις 50 χιλιάδες, πού τοῦ χρειάζονταν μέσῳ σὲ 48 ὥρες! Ἦταν πολὺ ἀμφίβολο.

Ὁ Τραπεζίτης ἦταν ξερός καὶ ψυχρὸς ἐπιχειρηματίας. Δὲ μπορούσε νὰ ἐλπίσῃ ὁ Ταβερνύ πὺς θὰ τὸν συγκινοῦσε. «Ἡ φίλια φίλια καὶ ἡ δουλειὰ δουλειά». Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀξίωμα του, ἀπ' τὸ ὁποῖο δὲν ἔφευγε ποτέ.

Γιατί, λοιπόν, ὁ Ταβερνύ ἐπιχειροῦσε αὐτὸ τὸ διάδημα; — Ἐπρεπε νάχη κάποια ἰδέα σὺν μισθῷ του... Ἀλλοίως, δὲ θὰ πῆγαινε ἐν γυνώσκει του νὰ πληρωθῇ στὸν ἐγωισμὸ του μὲ μιά προσδλητική ἀνῆση.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὺς ἡ κατάστασι δὲν ἐπέτρεπε κανένα διαταγμό. Ἐπρεπε νὰ βρῇ ἀμέσως κάποια λύσι.

Ὁ Σλίτμαν θὰ δειχνόταν ἀμείλικτος. Δὲ θὰ δεχότανε κανένα συμβιβασμό. δὲ θάβινε καμμιὰ ἀναβολή γιὰ τὴν ἐξόφλησι τοῦ γραμματίου.

Μὰ γιατί ὁ Βαρώνος ἀνησυχούσε τόσο πολὺ γι' αὐτὸ τὸ χρέος του; Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά, πού ἔφηνε ἀπληρώτους τοὺς δανειστὲς ἢ τοὺς προμηθευτὲς του. Δὲ θεωροῦσε ντροπὴ τὸ νὰ χρωστᾷ λεφτά.

Κι' ὅμως, αὐτὸ τὸ γραμμάτιο ἔπρεπε ὀπωρήσῃ νὰ τὸ πάρῃ πίσω. Γιατί, ἀπλούστατα, ἦταν πλῆστος.

Ναί, ὁ Βαρώνος ντὲ Ταβερνύ, ὁ κληρονόμος ἑνὸς ἱστορικοῦ ὀνόματος, ὁ ἀπόγονος μιάς ἱερᾶς οἰκογενείας, εἶχε καταλήσει κοινὸς πλῆστογράφος!

Ζητώντας νὰ παρηγορηθῇ γιὰ τὸν ἄτυχο ἐρωτὰ του γιὰ τὴν Πωλίν, εἶχε ριχτῇ πάλι στὰ ὄρυγα. Σύχναζε στὰ χαρτοπαίγνια καὶ στὰ καταγῶγια. Κινδύνειε πολλές φορές νὰ γκρεμιστῇ στὴν ἄβυσσο, πάντα ὅμως γλύτωνε, σὰν ἀπὸ ἓνα θαῦμα, καὶ ἔξαυγίζεε στοὺς κοσμικοὺς κύκλους, πού δὲν εἶχαν ἀκόμα ἀνακαλύψῃ τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς του...

Μὰ, αὐτὴ τὴν φορά, ἐνοιῶθε πὺς ἡ κατάστασι εἶχε φτάσει σὸ ἀπροχώρητο. Ποτέ δὲν εἶχε βρεθῇ τόσο κοντὰ στὸν κίνδυνον... Σὲ λίγο, τ', αὐτοκίνητο σταμάτησε ἔξω ἀπ' τὴν Τράπεζα. Ὁ Ταβερνύ κατέβηκε καὶ πλήρωσε τὸ σωφὸρ.

Ἡ «Τράπεζα τοῦ Σαρὸν», παρ' ὅλο τὸν πομπώδη αὐτὸ τίτλο τῆς, ἦταν, στὴν πραγματικότητα, ἓνα τοκογλυφικὸ ἱδρυμα. Ἀλλοίως, σ' ὅποιον περνοῦσε τὴν πόρτα τῆς! Θὰ τὸ μετάνοιωνε χίλιες φορές...

Ὁ Βαρώνος ἀνέβηκε μιά μισοσκότεινη σκάλα. Ἐστάσε σὸ πρῶτο πάτωμα, ἀνοίξε μιά πόρτα κι' ἔδωσε τὴν κάρτα του στὸν κλητῆρα, πού βρίσκονταν στὸ χῶλ. Ἐκεῖνος, ἔλειψε γιὰ λίγο, κι' ὕστερα ξαναγύρισε καὶ εἶπε, μὲ μιά ὑπόκλησι:

— Περᾶστε, κύριε! Θέλετε νὰ σὰς δείξω τὸ δρόμο;

— Δὲ χοιριάζεται; Τὸν ἔφερω καλά... ἀπάντησε ὁ Βαρώνος.

Προχώρησε καὶ μπῆκε σὸ γραφεῖο τοῦ Τραπεζίτη.

Ὁ Ζερωντῆ ἦταν ἓνας ἄντρας μεσόκοπος, ψηλόλιγνος καὶ φαλακρός. Καθόταν μπροστὰ σὸ Τραπεζίτη του καὶ ξεφύλλιζε κάτι χαρτιά.

Χαίρετῃσε τὸν ἐπισκέπτη καὶ τὸν ρώτησε, μ' ἓνα ἀδιόρατο χαμόγελο:

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χορήσιμος, κύριε Βαρώνε;

Τοῦ ἔδειξε ἓνα κάθισμα καὶ πρόσθεσε:

— Καίρῳ εἶχατε νὰ μὰς τιμήσετε μὲ τὴν ἐπίσκεψί σας.

— Βρίσκετε;...

— Μὰ, βέβαια! Τρεῖς μῆνες περίπου. Ἀπὸ τότε, πού κάνατε τὴν τελευταία ἀνάληψι χρημάτων.

— Βλέπω πὺς ἔχετε δυνατὴ μνήμη.

— Εἶναι ἀπαραίτητο, αὐτό, στὴ δουλειὰ μας, κύριε Βαρώνε...

Ἀλήθεια, πρέπει νὰ σὰς πῶ πὺς τὸ ποσόν, πού σὰς μέτρησης τότε — 40 χιλιάδες φράγκα... δὲν εἶν' ἐτσι; — χωρὶς νὰ κάνω τὸν κόπο νὰ ἐξετάσω τὸ λογαριασμὸ σας, ἦταν κάπως μεγαλύτερο ἀπ' τὸ ὑπόλοιπο τῶν καταθέσεων σας.

— Δὲν τὸ ἤξερα...

— Ναί, τὸ ὑπερέβαινε κατὰ 7 ἢ 8 χιλιάδες φράγκα... Δὲ σὰς ἔγραψα σχετικὰ, γιατί μὲ εἶχατε διαβεβαιώσει πὺς θὰ ξαναρχόσα-

στε, γιὰ νὰ κάνετε μιά σπουδαία κατάθεσι.

Ὁ Βαρώνος ἀπόφυγε νὰ κυττάξῃ τὸ συνομιλητῆ του. Ἐκανε σχέδια σὸ χῶλ μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ ὑπαστυρίου του, μὲ φανερὴ ἀμηχανία.

Τὰ μαῦρα καὶ διαπεραστικὰ μάτια τοῦ Τραπεζίτη, μένανε κορφωμένα πάνω του.

— Ἀσφαλῶς γι' αὐτό, θὰ μὲ ἐπισκευθῇκατε σήμερα, πρόσθεσε.

Ὁ Ταβερνύ ἀποφάσισε ἐπιτέλους ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

— Ὅχι, ἀγαπητῆ μου Ζερωντῆ! ἀπάντησε ἡσυχα.

Ὁ Τραπεζίτης ἔκανε μιά κίνησι. Μὰ δὲ μίλησε, περιμένοντας τὴ συνέχεια.

Ὁ Ταβερνύ διέκοψε πρῶτος τὴ βορεία σιωπῇ:

— Ὅχι, μόνο δὲ σὰς φέρνω λεφτά, ἀλλ' ἀπεναντίας ἦρθα γιὰ νὰ σὰς ζητήσω.

— Νὰ μὴ ζητήσετε;...

Ἡ φωνὴ τοῦ Τραπεζίτη πῆρε ἓνα τόνο ἐλαφρὰ εἰρωνικό.

— Ναί, νὰ σὰς ζητήσω, δήλωσε ὁ Ταβερνύ.

— Φαίνεται πὺς δὲν ἀκούσατε τί σὰς εἶπα, κύριε Βαρώνε. Εἴσατε ἤδη «ἀνοιχτός» γιὰ 7 ἢ 8 χιλιάδες φράγκα.

— Μάλιστα, ἀγαπητῆ μου κύριε, τ' ἀκούσα! Κι' ὅμως ἔχομαι νὰ σὰς ζητήσω μιά ἐξυμνητήρισι, μὲ τὴν βεβαιότητα πὺς δὲ θὰ μὴ ἀρνηθῇτε... Γνωρίζωσατε τὸσον καιρὸ, ἐμεῖς οἱ δύο... Μοῦ χοιριάζεται ἓνα πρόχειρο δάνειο.

Θὰ σὰς τὸ ἐπιστρέψω σὲ μερικές μέρες, μαζὶ μ' ἓνα σεβαστὸ ποσόν, πού θὰ καταθέσω στὴν Τράπεζά σας.

Ὁ Ζερωντῆ ἄφησε τὸν Ταβερνύ νὰ τελειώσῃ, χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ. Ὑστερὰ τοῦ εἶπε, μ' ἓνα ἐλαφρὸ χαμόγελο:

— Ὡστε, λοιπόν, κύριε Βαρώνε,

ῶνε, σκευθῇκατε ὅτι...

— Ναί.

— Ὅτι θὰ εἶμαι τόσο ἀφε-

λῆς;...

Ὁ Ταβερνύ ἀνασκήρτησε καὶ κοκκίνισε ἀπὸ ντροπὴ καὶ ἀγανάκτησι, γιὰ τὸ θράσος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, πού τοῦ φερνόταν ὡς τότε μὲ σεβασμὸ καὶ φιλοφροσύνη. Σήκωσε τὸ χέρι του, σὰ νὰ θέλῃ νὰ τὸν χτυπήσῃ, ἀλλὰ κρατήθηκε ἐγκαίρως καὶ ξαναδρόκε τὴν ἡμέρια του.

Ὁ ἀνθρώπος πού βρίσκονταν ἀπέναντί του, ἦταν ὁ ἰσχυρότερος! Εἶχε τὴ δύναμι πού δίνει τὸ χρήμα — αὐτὸ τὸ χρήμα, πού χρειάζονταν ἀπόλυτα στὸν Ταβερνύ.

Θεώρησε λοιπόν φρονιμώτερο ὁ Βαρώνος νὰ μὴ φανῇ πὺς πειράχτηκε καὶ νὰ πῇ, μὲ ἡσυχη φωνή:

— Δὲ μοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη, κύριε Ζερωντῆ. Γιατί;...

Ὁ μὴν γὰρ ἔκανε μερικές ἀνοήσιες, πὺς μὴν κοστίσαν ἀρκετὰ τὰ χαρτιά κι' οἱ γυναίκες. Παραδέχομαι πὺς σπατάλησα στὰ γλέντια καὶ στὰ χαρτιά τὴν κληρονομία, πού μοῦ ἀφίσανε οἱ δικοί μου.

Μὰ διατηρῶ πάντα μιά ἐπιφάνεια, μιά κοινωνικὴ θέσι... Καὶ οἱ 50 χιλιάδες φράγκα, πού σὰς ζητῶ, δὲν εἶναι κανένα μεγάλο ποσόν.

— Ἀκούστε, κύριε Βαρώνε! Ἡ Τράπεζα εἶναι μιά ἐπιχειρήσι. Δὲ χωρὶν ἀισθηματικότητες στὴ δουλειὰ μας. Μοῦ λέτε πὺς χρειάζεστε 50 χιλιάδες φράγκα. Ὡραία! Τί ἐγγυήσις μοῦ προσφέρετε;

— Ἐγγυήσις;

— Μὰ βέβαια!

— Δὲ σὰς φαίνεται ἀρκετὸς ὁ λόγος τῆς τιμῆς μου;

Χι! Εἶναι κάτι κι' αὐτό.

— Ἀλλά;

— Ἐπιτρέψετε μοῦ νὰ σὰς μιλῶ με ἐλικρινεῖα, σὰ φίλος, ὅπως μοῦ κάνατε πολλές φορές τὴν τιμὴ νὰ μὴ θεωρήσετε... Ἐλπίζω νὰ μὴ θυμώσετε μ' αὐτὰ πού θὰ σὰς πῶ.

— Ἐξακολουθήστε, ἀγαπητῆ μου κύριε Ζερωντῆ, εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Βαρώνος. Μ' ἐνδιαφέρετε πολὺ, μὰ τὴν πίστι μου!

Ὁ μὴν γὰρ εἶπε σὲ ὁ ἴδιος, πρὶν ἀπὸ λίγο, ὅτι παίζετε χαρτιά. Ἀλλωστε, αὐτὸ τὸ ξέρουν ὅλοι, δὲν εἶναι μυστικόν. Ἀφοῦ, λοιπόν, ὅπως φαίνεται, σὰς κυνηγᾷ ἡ γκίνια, θὰ χάσετε ὅσα νηγᾷ ἡ γκίνια, θὰ χάσετε ὅσα λεφτὰ κι' ἂν σὰς δανείσωμε, ὅπως χάσατε καὶ τὰ δικά σας. Τί πὺς χάσατε καὶ τὰ δικά σας. Τί θὰ κάνετε τότε; Πὺς θὰ μπορέσετε νὰ μὰς ἐπιστρέψετε τὰ δανεικά;

Ὁ Ζερωντῆ σηκώθηκε, πλησίασε τὸ Βαρώνο καὶ συνέχισε:

— Θὰ μὴ ἐπιτρέψετε τώρα νὰ σὰς δώσω μιά καλὴ συμβουλή, σὰ φίλος;

— Ναί, ναί! Μιλήστε ἐλεύθερα... Σὰς τὸ εἶπα πὺς μ' ἐνδιαφέρετε.

— Πρόκειται γιὰ ἓνα πρακτικὸ τρόπο, πού θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ νὰ συνέλθετε οἰκονομικά, νὰ ταξινομήσετε ὅλες τὶς ἐκκαταστάσεις καὶ συγχρόνως νὰ ἐξασφαλίσετε τὸ μέλλον σας — πράγμα πού δὲ φαίνεται νὰ τὸ σκέπτεσθε καθόλου!

Ὁ Τραπεζίτης κύτταξε μ' ἀπορία τὸν Τραπεζίτη.

Τί σημαίνει αὐτὰ τὰ λόγια του; Τὸν κορόιδευε ἢ μιλοῦσε σοβαρά;

Μὰ ὅχι, ὁ Ζερωντῆ δὲ συνήθιζε ν' ἀστεϊεύεται. Καὶ τώρα ἡ ἐκφορὰ του δὲν ἔδειχνε τίποτα τέτοιο...

— Ἀπορεῖτε μ' αὐτὰ, πού σὰς λέω... δὲν εἶν' ἐτσι; ἐξακολουθῶσε. Μὰ εἶναι ἡ πρώτη φορά, πού τολμᾷ νὰ σὰς μιλήσω ἐλεύθερα, σὰς ἐκφράσω ὅλη μου τὴ σκέψι.

Ὁ Ζερωντῆ εἶπε, τὸ μέσον, πού θὰ σὰς συστήσω, εἶναι τὸ πρακτικώτερο καὶ ἀποτελεσματικώτερο.

Κάνατε ἀρκετὲς τρέλλες στὴ ζωὴ σας, κύριε Βαρώνε. Δὲ σὰς κατακρίνω γι' αὐτό. Δὲν ἔχω, ἀλλωστε, τέτοιο δικαίωμα... Πάντως, εἴσατε ἀκόμα καλοδιατηρημένος, ἔχετε ἓνα ὠραῖο ὄνομα καὶ μιά ζηλευτὴ θέσι στὴν κοινωνία. Γιατί δὲν τὰ ἐκμεταλλεύεσθε, γιὰ νὰ κάνετε ἓνα καλὸ γάμο;

Ὁ Ζερωντῆ σῶπασε καὶ κύτταξε τὸ συνομιλητῆ του, περιμένοντας τὴν ἀπάντησί του. Ἐκεῖνος τούρριξε μιά εἰρωνικὴ ματιά.

— Μήπως τυχὸν ἔχετε νὰ μοῦ προσεγγίσετε καμμιὰ νύφη, κόρη σας ἢ ἀνηψιά σας; ρώτησε.

— Ἄν εἶχα, κύριε Βαρώνε, θὰ κύτταζα νὰ τῆς βρῶ ἓναν ἄντρα λιγώτερο κοσμικὸ καὶ περισσώτερο νοικοκύρη... Ὑπάρχουν ὅμως στὴν ἀστική τάξι ἀρκετὲς πλούσιες νύφες, πού, προκειμένου νὰ πάρουν τὸν τίτλο τῆς Βαρώνης, θὰ παραβλέπανε εὐχαρίστως ἓνα... πολυτάραχο παρελθόν...

Ὁ μὴν γὰρ εἶπε, πὺς ἡ συμβουλή μου εἶναι λογικώτατη!

Ὁ Ταβερνύ χαμογέλουσε, ὅλο-ένα πιδ εἰρωνικά.

— Μιλάτε σὰ σοφός, ἀγαπητῆ μου Ζερωντῆ, εἶπε.

— Μιλάω σὰν ἀνθρώπος, πού ἔχει τὴ ζωὴ. Καὶ δὲ σὰς κρύβω πὺς δὲ βλέπω πᾶς ἄλλη σάνιδά σωτηρίας γιὰ σὰς... Εἴσατε χρεωκοπημένος, κύριε Βαρώνε. Ἐνας Τραπεζίτης πρέπει νὰ ἔξερ τί γίνεται καὶ τί λέγεται...

Ἀμφιβάλλω πάρα πολὺ, ἂν θὰ βρῆτε κανένα ἀφελή, νὰ σὰς δανείσῃ τις 50 χιλιάδες, πού χρειάζεσαστε...

Μιά γρήγορη λάμψι θυμοῦ πέρασε ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Ταβερνύ.

Εἴπατε ἓνα σωρὸ πράγματα, καλὲ μου κύριε Ζερωντῆ, πρόσθεσε, δὲ μοῦ ἀπαντήσατε ὅμως ἂν μπορῶ ἢ ὄχι νὰ βασιστῶ σὲ σὰς, γιὰ τὸ δάνειο πού σὰς ζητῶ.

— Μὰ σὰς ἀπάντησα... μὲ τὸ νὰ μὴ σὰς ἀπαντήσω! Μοῦ εἶναι ἀδύνατο, ἐκτός ἂν μοῦ φέρετε μιά ἐγγύησι.

Ἀλλοίως, λυπούμαι πολὺ...

Ὁ Ταβερνύ κύτταξε στὰ μάτια τὸ συνομιλητῆ του, σῶπασε γιὰ λίγο κι' εἶπε ὕστερα:

— Λοιπόν, καλὲ μου Ζερωντῆ, πρέπει νὰ ἔξερετε πὺς τὸ μέσον πού μοῦ συστήσατε, εἶχε ἤδη περάσει κι' ἀπ' τὸ δικό μου μισθόν.

— Ἀλήθεια;

— Ναί.

Μὰ τότε ἀλλάζονε τὰ πράγματα... Ἄν τὸ λέτε σὰς σοβαρά, θὰ μπορέσωμε ἀσφαλῶς νὰ συνεννοηθῶμε, ἐμεῖς οἱ δύο... Εἴπατε πὺς σκευθῇκατε νὰ παντρευτῇτε;

— Δὲ μ' ἀρέσει νὰ ξαναλέω τὰ ἴδια πράγματα.

— Κι' ἡ ὑποψήφια νύφη; Καμμιὰ κοπέλλα τῆς ἀριστοκρατίας;

— Ναί.

— Πλούσια;

— Μὲ τὸ παραπάνω.

Τὰ συγχαρητήριά μου, κύριε Βαρώνε!

Κι' ὁ Τραπεζίτης ἔδωσε τὸ χέρι του στὸν ἐπισκέπτη του, μὲ φανερὴ ἱκανοποίησι. Ὁ Ταβερνύ θάβηκε ν' ἀποφύγῃ αὐτὴ τὴ χειραψία, ἀλλὰ δὲν τόλμησε.

Ὁ Ζερωντῆ, δυσπιστώντας ἀκόμα, τὸν ρώτησε:

Τὸ ἀποφασίζετε λοιπόν σ' ἀλήθεια, κύριε Βαρώνε;

— Ναί... Βλέπετε, φτάνει κάποτε ἡ ὥρα πού κι' ὁ διάβολος ἀκόμα αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ καλογερεῖται!

Ἐλῶ νὰ σὰς πιστέμω. Ἀλλά, γιὰ νὰ εἶμαστε πιδ σίγουροι, δὲ μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇτε τὸ ὄνομα τῆς ὑποψήφιας πού διαλέξατε;

— Ὡ, ὦ! Εἴσατε ἀπαιτητικός, κύριε Ζερωντῆ!

— Ἦσυχάστε, κύριε Βαρώνε.

έτοιμασθῇτε καλοκαιριάζει

Φέτος κομψότερη ἀπὸ Παριζιάνα, νεώτερη ἀπὸ πέρισι αἰθέρια καὶ δροσερὴ μὲ ὕψασμα

διὰνᾶ EVERGLAZE®

σὲ χίλια μοντέρνα σχέδια. Δὲν τσαλακώνει - στιλπνὴ ἐπιφάνεια ἀμετάβλητα χρώματα - εὐκόλο πλύσιμο ἐξαιρετικὴ ἀντοχὴ - φθνὴν τιμὴ. Γιὰ ὅλες τὶς ὥρες, γιὰ ὅλες τὶς ἡλικίες.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
νέτνιν, στολίζει, νοικοκυρεῖται!

Βεβαιωθῇτε ὅτι στὴν οὐγία ὑπάρχει τὸ ὄνομα ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ. Μόνον αὐτὸ σὰς ἐγγυᾶται ἀνωτάτη ποιότητα.

10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΩΤΕΡΗ!

Δώστε ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ ΤΗΝ ΙΔΕΑΝΗ ΓΡΑΜΜΗ

Ἐξαφανίστε τὴν ΚΥΤΤΑΡΙΔΙΑ τὴν ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ τὸ ΑΝΩΜΑΛΟ ΠΑΧΟΣ

μὲ τὸν καταπληκτικὸ ΓΑΛΛΙΚΟ ΣΠΟΓΓΟ ΤΑΛ

Τὸ ΤΑΛ εἶναι προϊόν τοῦ Γαλλικοῦ οἴκου I.F.A. (SALVATOR-GOLFE-JUAN, A.M. FRANCE)

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΔΙΝΕΤΕ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ. ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΥΠΟΘΕΤΕ ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΙΚΑ

ΜΕΣΑ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΛΑΧΙΣΤΕΣ ΕΠΑΛΕΙΝΕΣ ΜΕ ΤΟ ΤΑΛ Η ΚΥΤΤΑΡΙΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΩΜΑΛΟ ΠΑΧΟΣ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ

ΟΡΓΑΝΑ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ ΧΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΠΟΓΓΟΥ ΤΑΛ ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΛΟΝ ΔΕ ΒΕΛΟΥΤΕ «GRUBIS» ΜΗΝΕΣ 11

Γ. ΡΟΥΜΠΗΣ ΝΙΚΗΣ 11
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑ ΑΠΟΚΑΤΙΣΤ. ΑΝΤΙΔΟΧΑ ΤΗΛ. 254.976

ΕΠΙΤΗΔΕΙ ΤΟ ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ & ΜΥΡΟΠΛΑΣΙΑ ΔΙΑΝΑ

ΑΙ ἐκ τῶν Ἐπαρχίων ἐνδιαφερόμενοι, δύνανται νὰ λάβουν ἀμέσως πληροφορίας διὰ τὸ ΤΑΛ, ἐάν γράψουν εἰς τὸν ἀντ' ἑαυτοῦ κ. Γ. ΡΟΥΜΠΗΝ, Νίκης 11 (Τ. 118).

Ξέρετε καλὰ πὺς μπορεῖτε νὰ βασίσετε στὴν ἐχεμύθειά μου. Πέστε πὺς εἶμαι ὁ ἐξομολογητῆς σας.

— Θὰ μοῦ δανείσετε ὕστερα τις 50 χιλιάδες;

— Ὁ Τραπεζίτης σκευθῇκατε λίγο.

— Ἰσως... ἀπάντησε.

— Καλὰ... Μὰ, νὰ ξέρετε, ἂν μάθω ποτέ πὺς ἀνοίξατε τὸ στόμα σας...

— Ὡ, μὲ προσβάλλετε, κύριε Βαρώνε!

— Λοιπόν, ἡ κοπέλλα, πού διάλεξα, εἶναι ἡ δεσποινὶς ντὲ Ρεβέλ.

— Ἡ ἐγγονὴ τοῦ κόμητος ντὲ Ρεβέλ;

— Ἀκριδῶς.

— Ὡ, ὦ! Μὰ τότε ἔχετε δικίον, κύριε Βαρώνε. Μεγάλον ὄνομα, τεραστίαν περιουσία... ὅλα μαζεμένα... Καὶ πιστεύετε πὺς θὰ πραγματοποιηθῇ τὸ σχέδιό σας;

— Διαφορετικά, θὰ σὰς ἔκανα λόγο;

Ὁ Βαρώνος σηκώθηκε.

— Εἴσατε συμφωνοῖ τῶρα γιὰ τις 50 χιλιάδες;

— Ἀφοῦ σὰς ἔδωσα τὸ λόγο μου... Ἰσως δὲν εἶναι φρονιμὸ, αὐτὸ πού κάνω. Μπορεῖ καὶ νὰ μὴ γίνῃ ὁ γάμος σας... Μὰ πιστεύω μάλλον πὺς θὰ πετύχετε. Βλέπετε πὺς δὲν εἶμαι τόσο ἀμεταπειστός, ὅπως σκευθῇκατε ἴσως.

— Ναί, βέβαια... φτάνει νὰ δεχτῇ ὁ ἄλλος τοὺς ὁρῶνς πού τοῦ ἐπιβάλλετε!

Ὁ Τραπεζίτης χαμογέλασε καλοκάγαθα.

— Μὰ τὴν πίστι μου, αὐτὴ τὴν φορά, οἱ ὁρῶν δὲν εἶναι τόσο δυσάρεστοι! παρατήρησε.

Χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ διάταξε τὸν κλητῆρα του:

— Πέστε στὸν ταμία νὰ μοῦ φέρῃ 50 χιλιάδες φράγκα.

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά, ἡ διαταγὴ εἶχε ἐκτελεσθῇ. Ὁ Ταβερνύ ὑπέγραψε ἓνα χαρτί γιὰ 75 χιλιάδες καὶ τσέπωσε τὰ λεφτά. Καθὼς ἔδβαινε ὅμως, ὁ Τραπεζίτης τοῦ σύστησε:

— Μὴν ξεχάσετε τὴν ὑπόσχεσί σας!

Ὑστερα μουμούρισε, πολὺ σιγά, γιὰ τὸν ἑαυτὸ του μονάχα, μὲ ἀπειλητικὸ τόνον:

— Ἀλλοίως, δὲν πρόκειται νὰ μοῦ ξεφυγετε, κύριε Βαρώνε!

— Μὲ πόση φλόγα μιλάς γι' αὐτὸ τὸ νέο, Ἰσαβέλλα!...

Μὰ, γιὰγιά μου, εἶναι θαυμάσιο πᾶν... Καὶ πρέπει ν

που είχε άφισει τόσο άξεχαστο
έχνος στη ζωή της.
Δίχως να το θέλη, δίχως να
το καταλαβαίνει, τα λόγια ανέ-
βαιναν στα χείλη της. Και ζωή-
ρευε λίγο-λίγο, τα χλωμά μάγου-
λά της κοκκινίανε.
Δεν έβλεπε τίποτα... Δέ ζητού-
σε ν' αναλύσει το αίσθημα που
αναδεδυότανε μέσα στην ψυχή της.
Δεν έψαχνε το μυστήριο της καρ-
διάς της. "Αν το διαφώτιζε, το
μυστήριο αυτό θα της προκαλού-
σε έκπληξη στην άρχη, έπειτα
δυσπιστία και στο τέλος τρόπο
άπεριγράπτο, που θα την έκανε
να έξεγερθή...
Την πρώτη φορά, μιλώντας για
το Ραβμόν, είχε πη στην κό-
μησά...
— "Ω, αν τον έβλεπες, για-
γιά, θαδρίσκες και σύ, όπως εγώ,
πως δεν είναι από κείνους, που
μπορεί να περάσουν άπαράτητοι!
"Έχει μια φυσιογνωμία γλυ-
κειά και άρρενωπή μαζί, γεμάτη
ευγένεια, θάρρος και ελίκρινεια.
"Βλέποντάς τον, στο πλοίο, με
την κομψή στολή του, είχα νοιώ-
σει απ' την άρχη μια έντοπωσι
πολύ ευνοϊκή... Μά, όταν έφτασε
η φριχτή καταστροφή, όταν όλοι
κυττάζανε μονάχα τη σωτηρία
τους, θαύμασα την ήρεμία και την
ψυχραιμία του μέσα στη γενική
παραζάλη... Αυτός με κατέδρασε
στη βάρκα, εγκαίρως... "Όταν
αντιλήφθηκε ύστερα πως θ' απο-
μακρυνόμαστε απ' το πλοίο, πως
θα εγκαταλείψουμε τον παππού,
καταδικασμένο σε βέβαιο θάνα-
το... Ω, ναι, μπορώ να σου το
πώ... όλη η ψυχή μου στράφηκε
μ' άπελπισία σ' αυτό τον άγνω-
στο! Σ' αυτόν άπευθύνονταν η φω-
νή που έβγαλα...
"Κι' άργότερα, όταν συνήλθα
απ' τη λιποθυμία μου, μέσα στη
βάρκα, κι' άκουσα τη φωνή του
παππού, που κρατούσε το κεφάλι
μου πάνω στα γόνατά του, να με
καθυσυχάλει και να μου διηγείται
τι είχε συμβή... πριν ακόμα μου
πή ποιος ήταν ο ήρωας που θυ-
σιάστηκε, η καρδιά μου μου φώ-
ναξε: "Είν' αυτός!... αυτός!...".
"Τόν ξαναείδαμε στο νοσοκο-
μείο, με τους επίδεσμούς στο κε-
φάλι... Μας κυττάζε, κατάχλωμος...
Και έφερε τις άπάντησι στον παπ-
πού, όταν του έξεφρασε το θαυ-
μασμό, τη συμπάθεια και την ευ-
γνωμοσύνη του.
— Τι, μικρή μου;
— Του είπα: "Δεν υπάρχει λό-
γος να μ' εύχαριστήτε, κύριε. "Η-
ταν πολύ άπλο, αυτό που έκανα.
Είχα αντιμετώπισει τόσες φορές
το θάνατο από κοντά, ώστε μια
φορά ακόμα δεν είχε μεγάλη ση-
μιαση...
"Ω, νομίζω πως άκούω ακόμα
αυτά τα λόγια σου!... Δεν απο-
δεικνύει η άπάντησι του μια δια-
λεχτή, άνώτερη ψυχή...
Τα ίδια, πάνω-κάτω, ξανάλεγε
από τότε κάθε μέρα, η "Ισαβέ-
λα ντέ Ρεβέλ. Κάθε φορά δέ, με
μία καινούργια φλόγα, με μία έν-
τονότερη συγκίνηση στη φωνή, με
μία παράξενη λάμψη στα μάτια.
"Η κόμησα είχε δείξει κάποια
έκπληξη κι' άνησυχία. Μά, όχι για
πολύ. Δεν άρνησε να καθυσυχά-
ση. Πως είχε φαντασθή, ότι ήταν
δυνατόν ν' άγαπήσει η "Ισαβέλ-
λα το νέο εκείνο;
Βέβαια, είχε δείξει άνωτερο χα-
ρακτήρα και σπάνια δύναμη ψυ-
χής. Μά ποιος ήταν; "Ένας ά-
γνωστος. Φτωχός, σίγουρα... μ'
ένα όνομα τελείως άσήμαντο,
λαϊκό.
Ποτέ δέ θα κατέβαινε τόσο χα-
μηλά η "Ισαβέλλα... Θάπρεπε να
μη την ξέρη κανείς, για να το
υποθέσει, έστω και για μια στιγμή.
Αυτή, η άγέροχη έγγονή του
κόμητος ντέ Ρεβέλ, που κοιχί-
ονε τόσο για το άριστοκρατικό
αίμα της!...

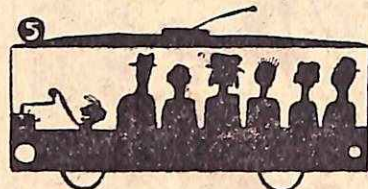

MATIES

ο' δλο τόν κόσμο

**Το τρέλλευ
κάνει... προπαγάνδα**

Στη Φιλαδέλφεια, ένας νέος 17
χρόνων, μπήκε σ' ένα γκαράζ των
τρέλλευ, έβαλε ένα απ' αυτά σε κί-
νησι και το πέρασε σε μία από τις
γραμμές. Έπειτα, σε κάθε στάσι,

σταματούσε κι' έπαιρνε τους έπι-
βάτες, που περίμεναν, χωρίς να εισ-
πράττει εισιτήρια. "Είναι μια δια-
δρομή δωρεάν, για προπαγανδιστι-
κούς λόγους", τους έλεγε. Διέτρε-
ξε έτσι 8 περίπου χιλιόμετρα. Στά-
ματته, τέλος, σ' ένα σημείο κι
έφυγε, αφήνοντας τους έπιβάτες
μέσα στο όχημα. Από τότε κανένας
δεν τον ξαναείδε.

**Η μεγαλύτερη
γενειάδα του κόσμου**

Τη μεγαλύτερη γενειάδα του κό-
σμου την έχει ο Έντουαρντ Κίν-
σευ, κάτοικος του "Ελ Πάζο, στο
Μεξικό. Την έχει άφισει από το
1902 και το μήκος της φτάνει ση-
μερα τα 3 μέτρα και 84 εκατοστά.
Το προηγούμενο ρεκόρ είχε ο "Αμε-
ρικανός Χανς Λάουσετ", που η γε-
νειάδα του έφτανε τα 3½ μέτρα!

**Οι προτιμήσεις
προδίδουν την εθνικότητα**

"Ένας οδηγός της Διεθνούς εκθέ-
σεως αυτοκινήτων, που άνοιξε αυ-
τές τις μέρες τις πύλες της στη
Νέα Υόρκη, έχει έναν πρωτότυπο
τρόπο για να μαντεύει την εθνικότη-
τα των έπισκεπτών. "Αν έξετάζουν
με προσοχή και πριν απ' όλα τη μη-
χανή, είναι χωρίς άμφιβολία Γερμα-
νοί, υποστηρίζει. "Αν έξετάζουν τη
«σουςπανισόν» είναι "Αγγλοι, που
ένδιαφέρονται πρό πάντος για την
άνεση. "Αν κυττάζουν πριν απ' όλα
την καρτέλα με την τιμή, είναι Α-
μερικανοί. "Αν δεν ενδιαφέρονται
ούτε για τη μηχανή, ούτε για την τιμή,
αλλά χτυπάνε μ' όλοάνηρη εύχαρι-
στησι το κλάσιν, σε μικρά παιδιά
που παίζουν, είναι άναμφισβήτητα
"Ιταλοί.

**Ελεύθερα λιοντάρια
και άλιγκάτορες στην "Αγγλία**

Οι άγγλικές έξοχες γίνονται όλο-
ένα και πιο επικίνδυνες. "Η πρω-
ταθλήτρια της "Ιππασίας Σούζαν
Μπάρκς έπεση, πριν από λί-
γο καιρό, στα άσπα του Έσσεξ μια
οικογένεια λιονταριών. Στην περι-
χή του Ντέβον, έξ άλλου, ζούν 17
άλιγκάτορες και 8 μεγάλες χελώ-
νες. Μη νομίζετε πως τα θηρία ξα-
ναγύρισαν στην Ευρώπη. Τα λιοντά-
ρια άπως κι' οι άλιγκάτορες άνηκαν
σ' ένα τσίρκο και, κατά τη μετα-
φορά τους, το είδικό αυτοκίνητο ό-
που βρίσκονταν άναποδογυρίστηκε
σε μια στροφή και τα τοιχώματά
του έσπασαν. "Ετσι τα θηρία βρή-
καν τον τρόπο να φύγουν και ση-
μερα γυρίζουν ελεύθερα. Οι κάτοι-
κοι των περιοχών αυτών έχουν τρο-
μοκρατηθί, άλλ' η κυβέρνηση δεν ά-
ποφάσισε ακόμη να δώση την άδεια
για να έξοντωθούν τα θηρία.

**Πως βλέπουν οι άνδρες
την ιδεώδη σύζυγο**

Ο δικαστής του Έσσεξ ("Αγ-
γλία), με την ευκαιρία του διακο-
σιστού διαζυγίου, που έδέδωσε,
δήλωσε ότι, σύμφωνα με την πείρα
που άπόκτησε, δυο φορές στις τρεις
το δικό είναι με το μέρος της γυ-
ναίκας. Προέθεσε ακόμη ότι, κρίνον-
τας από τα παράπονα των ανδρών,
που καταφεύγουν σ' αυτόν για να
ζητήσουν διαζύγιο, κατέληξε στο
συμπέρασμα ότι η ιδεώδης σύζυγος
πρέπει να φαίνεται σαν κοπελλι-
τσα, να συμπεριφέρεται σαν γυναι-
κα, να σκεφτείται σαν άντρας και
να δουλεύει σαν άλογο.

**Δεν είχε διαβάσει
ποτέ του εφημερίδα**

"Ως πριν από ένα μήνα ο "Εν-
τουαρντ Μπάνκφορτ, παντρεμένος
και πατέρας πέντε παιδιών, ήταν ό
άνθρωπος που μπορούσε να καυχή-
θι ότι δεν είχε διαβάσει ποτέ έφη-
μερίδα. "Αλλά, ξαφνικά, παρέδη την
άρχη του και διάβασε μία. "Εμαθα
έτσι τί πράγματα συμβαίνουν σ'
αυτό τον βρωμέρο κόσμο! είπε. Και
κατάλαβα πως δε μπορούσα να ζω ά-
νάμεσα σε τόσες κακοήθειες. Πραγ-
ματικά, άφισε τη γυναίκα και τα
παιδιά του κι' εγκαταστάθηκε σ'
ένα ξερονήσι, σ' σύγχρονο Ροβιν-
σόν Κρούσερ, σ' άπόσταση πολλών
μιλίων από τις άκτές της Σκωτί-
ας. Ζη εκεί τώρα χωρίς νάρεται
σ' επικοινωνία με κανένα.

**Η πιο εύτυχισμένη
χώρα του κόσμου**

Η πιο εύτυχισμένη χώρα του κό-
σμου είναι η "Ιαπωνία. "Επί 94 ε-
κατομμυρίων κατοίκων, οι άνεργοι
δεν ξεπερνούν τις 600 χιλιάδες (έ-
ναντι 5 εκατομμυρίων στις "Ηνωμέ-
νες Πολιτείες, και 700.000 στην
"Αγγλία). Η "Ιαπωνία, έξ άλλου, έ-
ξαγει τα 30% της παραγωγής της
και πιστεύεται ότι μέσα στα έπο-
μένα δυο χρόνια θα έξαγει τα 50%.
Τα κυριότερα από τα έξαγόμενα εί-
δη είναι τα ραδιόφωνα, τα τραζί-
στορ κι' οι μοτοσυκλέττες.

**Έκανε φτερά
με το ψεύτικο πόδι**

Στις φυλάκες του Λος Άντζελες
βρισκόταν από κάμποσο καιρό ο Χό-
ουαρντ Άντισον, ηλικίας 32 χρό-
νων, που είχε καταδικαστή σε κά-

θειρξι πολλών ετών, για διάφορες
άξιόπιστες πράξεις. Ο Άντισον,
πριν από την καταδίκη του, είχε
χάσει το ένα του πόδι σ' ένα αυτο-
κινητικό δυστύχημα. Κι' έπειδή το
ψεύτικο πόδι του είχε φθαρή, ζή-
τησε από το διεθυντή την άδεια να
πάη σ' ένα όρθοπεδικό κατάστημα
για ν' αγοράση ένα καινούργιο. Ο
διευθυντής του έδωσε δυο φυλάκες
για να τον συνοδεύσουν. Στο κο-
τάστημα που πήγαν, ο Άντισον
βρήκε ένα πόδι, που του πήγαγε
στην έντέλεια. "Μπορώ να το δο-
κιμάσω;" ρώτησε τους φυλάκες. Αυ-
τοι του το επέτρεψαν. Ο Άντισον
βγήκε στο διάδρομο, κατέβηκε τις
σκάλες κι' από τότε έγινε άφαντος!

"Ηταν τρέλλα να αντιμετώπι-
ζι μια τέτοια άνηκουστη πιθα-
νότητα... Η "Ισαβέλλα να κατε-
βή μέχρι εκεί; "Αδύνατον!
"Η "Ελραία κληρόνομος" δεν ή-
ταν καιμιά από τις ρωμαντικές
εκείνες κοπέλλες, που το μυαλό
τους παίρνει εύκολα φωτιά και το
αίμα τους κυλάει πολύ γρήγορα
στις φλέδες τους. Δεν ήταν από
κείνες, που άνοιγουν την καρδιά
τους με πάθος στον έρωτα, χω-
ρίς να νοιάζονται για τον κό-
σμο, δίχως να βλέπουν και ν' ά-
κούνε τίποτα.
"Ηταν ψυχρή, γεμάτη άγέροχη
περιφρόνησι για κάθε κατώτερο
της. "Η άλαζονεία μιλούσε στην
ψυχή της ισχυρότερα απ' το κά-
θε τι.
Τώρα δεν ενδιαφερότανε για
τον ίδιο τον υπαξίωματικό. "Ε-
νοιαζε ένδοξισα σ' αυτόν για να
σύνη γι' αυτό που είχε κάνει,
γιατί είχε σώσει με την αυτοθυ-
σία του τον παππού της, που τον
λάτρευε. Αυτό ήταν όλο!

"Αλλάστε, είχε περάσει σχεδόν
μία βδομάδα. Δέ γινότανε πιά
καθόλου λόγος για τον τραυμα-
τία. Οι εφημερίδες τον είχαν ξε-
χάσει.
Κάθε μέρα φέρνει ένα καινούρ-
γιο όραμα, που συγκλονίζει την
κοινή γνώμη και κάνει να ξεχα-
σθή το χτεσινό, το προηγούμενο.
Την έκτη μέρα, κανείς πιά δεν
άπασχολείτο με το ναυαγό. Οι
στήλες των εφημερίδων ήταν γε-
μάτες από λεπτομερείς και φρι-
χτές περιγραφές μιας τράστιας
πυρκαγιάς με πολυάριθμα θύμα-
τα. "Η ιστορία του ναυαγίου περ-
νούσε στο περιώριο, ξεχνιόταν
σχεδόν.
Δεν σκεπτότανε πιά κανείς το
δυστυχισμένο τραυματία, που κιν-
δύνευσε στο νοσοκομείο.
"Όστόσο, στο μέγαρο των Ρε-
βέλ, η "Ισαβέλλα δεν τον ξε-
χνούσε!

Τον ξανάβλεπε όλοένα μπροστά
της, με τα μάτια της φαντασίας
της. Δεν προσπαθούσε καν να δι-
ώγη την εικόνα του — σά να μνη
καταλάβαινε τον κίνδυνο.
"Όστόσο, κάπου-κάπου, είχε ά-
πάτομες ανατριχίλες, χωρίς να
μπορεί να εξηγήσει το λόγο. Κι'
η καρδιά της χτυπούσε παραξε-
να — όπως ποτέ άλλοτε...
Μονάχα τώρα στην κάμαρά
της, άφου χωρίστηκε απ' την κό-
μησα, συλλογιότανε, με τα μά-
τια της καρφωμένα στο κενό, σαν
σε κάποιο μακρινό όραμα... "Ε-
βλεπε, πάνω στο άσπρο κρεβάτι
του νοσοκομείου, ένα νέο, κατά-
χλωμο, μισοαναίσθητο, με το κε-
φάλι του τυλιγμένο με ματωμέ-
νους επίδεσμούς.

Τον ξανάβλεπε έτσι όπως τον
είχε δει, όταν μπήκε σε κείνο το
θάλαμο.
Είχε τα μάτια του κλειστά και
φαινόταν βυθισμένος σε κάποιο μυ-
στηριώδες όνειρο. Το πρόσωπό
του φωτιζόταν από ένα ευτυχι-
μένο χαμόγελο, τα χείλη του
σάλευαν αδιάρατα, προφέροντας
ένα όνομα: το όνομα της "Ισα-
βέλλας!

Της είχε φανή ότι τ' άκουσε...
Μά όχι, θαχε κάνει λάθος.
Δεν ήταν δυνατό ναύαι το δι-
κό της τ' όνομα που είχε ψιθυ-
ρίσει ό τραυματίας, με μια τόσο
βαθεία έκσταση. Θάταν κάποιας
άλλης, κάποιας άδελφής του "Ι-
σας, κάποιας άρραβωνιαστικιάς
του, που έτυχε να λέγεται κι' αυ-
τή "Ισαβέλλα.

Ναι, βέβαια, κάποιας άρραβω-
νιαστικιάς του! "Ετσι έδειχνε το
πάθος, ο έρωτας που ύπρχε στον
τρόπο, που το είχε προσφέρει.
Μά γιατί έκανε τώρα αυτή τη
σκέψη η "Ισαβέλλα, καθώς ήταν
ζαπλωμένη στην πολυθρόνα της,
στην κάμαρά της; Και γιατί πό-
νεσε ξαφνικά η καρδιά της;...

"Εφερε το χέρι της στο στήθος
της, που της φαινόταν σά να ξε-
σκιόζανε φριχτά... Και πετάχτη-
κε πάνω, με τα μάτια γουρλωμέ-
να, γεμάτα τρόμο άνέκφραστο.
Μία τρομερή λάμψη είχε φωτί-
σει, σαν άστραπη, το μυαλό της.
— "Όχι, όχι, δεν είναι δυνα-
τόν!... τραύλισε. Δεν είν' αλή-
θεια!...
Αυτή, η "Ισαβέλλα ντέ Ρεβέλ,
να ξεπέσει έτσι, σ' ένα τέτοιο κα-
τάνημα!... Να έρωτευθί έναν ά-
γνωστο, που είχε περάσει για μια
στιγμή μονάχα απ' τη ζωή της!...
"Όχι, όχι, ποτέ!...

Τί τιμωρία γι' αυτήν την πε-
ρήφανη, την άκατάδεχτη!...
Μά, ακόμα κι' αν χρειαζότανε
να τυραννιέται σ' όλη της τη ζωή,
να συντριφή η ίδια την καρδιά
της, να υποφέρει κάθε μαρτύριο,
θ' άποφάσισε οποιαδήποτε θυσία,
θακρυβε για πάντα το ντροπι-
ασμένο αίσθημά της στα καταβα-
θα της ψυχής της.

Ο νέος εκείνος δέ θάταν γι'
αυτήν, παρά ένας ξένος! Το ώρ-
κίστηκε στον έαυτό της. Και θά-
δρισκε το υπεράνθρωπο θάρρος
να κρατήση τον όρκο της!

★

Την ίδια εκείνη μέρα, κάποιοι
έτοιμαζότανε να κάνουν μία έπίσκε-
ψη στο μέγαρο Ρεβέλ. "Αν το ή-
ξερε η "Ισαβέλλα, θα ένδιαφερό-
ταν όπωσδήποτε, γιατί η έπίσκε-
ψη εκείνη άφορούσε αυτήν... άπει-
λούσε το μέλλον, της!

Φεύγοντας απ' την Τράπεζα
του Ζερωντέ, ο βαρώνος ντέ Τα-
βερνύ είχε σκεφθή πολύ τη συνο-
μία του με τον τραπέζιτη.

Δεν του είχε πη ψέμματα: Κα-
ταλάβαινε πραγματικά, ότι ένας
πλούσιος γάμος, που θα ξανα-
χρυσάνε το οικόσημό του και θα
του ξαναδίνε τη θέση του στον
κόσμο, ήταν η μοναδική σανίδα
σωτηρίας του, στο ναυάγιο της
ζωής του.

Παρ' όλα τα μασσάζ και τις
κρέμες του προσώπου του, παρ'
όλο το τεχνικό βάψιμο των μαλ-
λιών του, ο κομψός Ταβερνύ έ-
λιωνε πως γεγνούσε. Κι' άρχισε
νοιάβε πως να δώση ένα τέλος...
να έπειγεται να δώση ένα τέλος...
Τα καλύτερα πράγματα — ά-
κόμα και μία ζωή τρελλού γλυ-
κιού — δε μπορούν να κρατή-
σουν αιώνα...

Η όμορφη της "Ισαβέλλας ντέ
Ρεβέλ, που τη συναντούσε κάθε
μέρα στα κοσμικά σαλόνια, είχε
κάμει βαθεία έντύπωσι στο βα-
ρόνο. Είχε πη με το νου του πως,
αν ένα τέτοιο πλάσμα γινότανε
νόμιμα δικό του, θα πρόσθετε ένα
καινούργιο και μαγευτικό κεφάλι
αυτό στο ρομάντο στο έρωτά του.

Συγχρόνως όμως είχε αντιμε-
τώπισει αυτή την περίπτωσι σά
μία «καλή δουλειά», γιατί ήταν
άνθρωπος πρακτικός, που έκτι-
μούσε την αξία του χρήματος και
δε δίσταζε μπροστά σε τίποτα
για να το άποκτήσει.

"Όστόσο, στην άρχη, είχε πη
με το νου του πως δεν έπρεπε ού-
τε να το σκεπτείται! Πως μπορού-
σε ποτέ η "Ισαβέλλα να γίνει γυ-
ναίκα του;...

Μά... γιατί όχι, στο κάτω-κά-
τω; "Εμενε ακόμα ένας απ' τους
κοσμικούς γόητες του Παρισιού.
Το δόξασιμένο όνομά του ήταν ένα
απ' τα πιο παλιά της άριστοκρα-
τίας.

Κι' έξ άλλου, ο γέρος κόμης
ντέ Ρεβέλ αίσθανότανε πάντα γι'
αυτόν μία συμπάθεια σχεδόν πα-
τρική, γιατί είχε πολυετή άλ-
λοτε μαζί με τον πατέρα του και
τον είχε δει να πέφτι νεκρός δι-
πλα του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

1956
Κυκλοφορεί το καλλίτερο άπορρυπαντικό...
Χαρίζει ρούχα χιονάτα!..

1958
Προσδέτει το 07
Χαρίζει χέρια βελούδινα!..

1960
Προσφέρει πρώτο την χαρούμενη
έκπληξι ενός μικρού δώρου!..

1962
Προσφέρει έκπτωσι 30% επί των τιμών του!
Για να το χαιρέται άφδονο κάθε νοικοκυρά!

"Ετσι το ROL
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΟΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ!..

... Αυτό είναι το ROL και η προσφορά του!
Κι' έχω...

ΕΙΜΑΙ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ROL!..

Από σήμερα
έγκαινιάζω το γραμματοκιβώτιόν μου για σάς.
Για κάθε σας άπορία ή πληροφορία
που είναι σχετική με το ROL γράφετέ μου!

ΒΙΑΝΙΑ Α. Ε. ΠΕΙΡΑΙΩΣ 32 - ΜΟΣΧΑΤΟΝ
"Για το κορίτσι του ROL."

ROL № 07

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

—ΕΜΠΡΟΣ! είπε ο Ζάκ Μορ-

τάνζ, στο τηλέφωνο.

Στην άλλη άκρη του συρματος άκουστηκε μια αγωνιώδης γυναικεία φωνή:

—Ο κύριος Μορτάνζ, ο ιδιωτικός μυστικός αστυνομικός; Σας παρακαλώ γράψτε άμεσα σπίτι μου... Μη χάνετε ούτε στιγμή!... Είμαι μόνη και φοβάμαι!... Μένω στην οδό Ρακίνα 27, τρίτο πάτωμα...

—Μπορώ να μάθω, κυρία, τι συμβαίνει;

—Μπήκανε τη νύχτα κλέφτες και άνοιξαν το χρηματοκιβώτιο... Μας πήρανε εκατό χιλιάδες φράγκα σε μετρητά, κοσμήματα άξιας και διάφορα πολύτιμα έγγραφα... Μην αργήτε, κυρία Μορτάνζ, για το Θεό!

—Ναυχάστε, κυρία! Έρχομαι!...

Κατόπιν ο Μορτάνζ φόρεσε το παλτό του και το καπέλλο του και κατέβηκε τη σκάλα, τραγουδώντας από τη χαρά του. Φανταστήτε: Αυτή ήταν η πρώτη υπόθεση που του παρουσιάστηκε μέσα σ' ένα μήνα, απ' τον καιρό που άνοιξε το γραφείο του!

—Υστερ' από λίγη ώρα χτυπούσε την πόρτα του διαμερίσματος του τρίτου πατώματος, στην πολυκατοικία της οδού Ρακίνα. 'Απ' εσω ήταν μια χάλκινη επιγραφή: «Γιατρός Κορτέζ». Τού άνοιξε μια ηλικιωμένη κυρία, με αντρικά χαρακτηριστικά, τυλιγμένη σε φαρδία ρούπα. Φορούσε λαστιχένια γάντια, από κείνα που βάζουν οι νοικοκυρές, όταν πρόκειται να συγγιούν το σπίτι.

—'Η κυρία Κορτέζ; ρώτησε ο Μορτάνζ.

—Εκείνη κούνησε το κεφάλι της, χωρίς ν' απαντήσει. Άφισε τον αστυνομικό να μπη. Και αφού έκλεισε προσεκτικά την πόρτα, ψιθύρισε:

—Σας ευχαριστώ που ήρθατε...

—Ο διάδρομος ήταν σκοτεινός.

—Δεν έχουμε φως, έπειδή κήκε η ασφάλεια, εξήγησε η οικοδέσποινα.

—Έκαναν μερικά βήματα μέσα στο μισοσκοτάδι, ενώ η κυρία έδινε στον αστυνομικό τις απαραίτητες πληροφορίες:

—Είχαμε όλη μας σχεδόν την περιουσία σε κινητές αξίες. Τελυταία, ο σύζυγός μου, που λείπει τώρα σε ταξίδι, πούλησε όλα τα χρώματά μας. Χτές, μου έστειλε ένα τηλεγράφημα να πάω στην Τράπεζα να εισπράξω το αντίτιμο των δολογίων, που δώσαμε να τις πουλήσουν. Τα χρήματα αυτά τα έβαλα στο χρηματοκιβώτιο, που έχουμε στο σαλόνι. Σήμερα το πρωί, όμως, όταν έβγην, είδα την κάσσα ανοιγμένη και τα χρήματα έλειπαν...

—Ειδοποιήσατε την αστυνομία;

—'Οχι! φώναξε η κυρία Κορτέζ, τρομαγμένη... Δεν πρέπει να ειδοποιηθεί η αστυνομία. Μέσα στην κάσσα υπήρχαν και έγγραφα μεγάλης σπουδαιότητας για τον άντρα μου... 'Η αστυνομία δεν πρέπει να λάβει γνώσι... Θα σας εξηγήσω αργότερα... Θέω μου, πώς χαλίζομαι!

Φαινόταν, πραγματικά, εξαντλημένη κι έτοιμη να πέσει. Στο μεταξύ, είχαν φτάσει έξω από το σαλόνι.

—Περάστε μόνος σας, είπε η οικοδέσποινα στον αστυνομικό. Δεν έχω τη δύναμη να μπω εδώ μέσα...

Και στηρίχτηκε στον τοίχο. 'Ο Μορτάνζ τη λυπήθηκε στην κατάσταση που βρισκόταν. Και μπήκε μόνος στο σαλόνι.

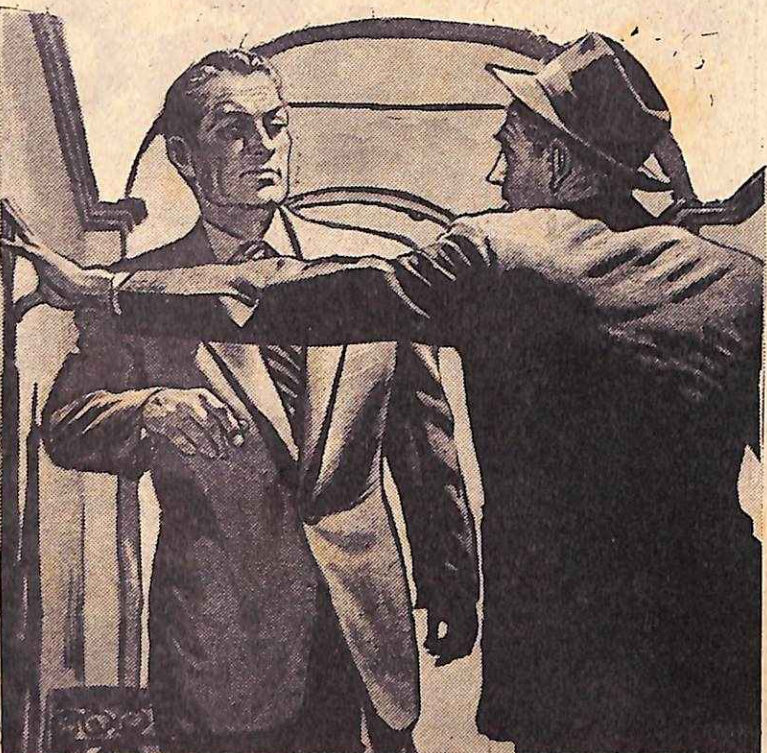
★

Το πρώτο πράγμα που πρόσεξε ο αστυνομικός ήταν ένα μικρό χρηματοκιβώτιο του τοίχου, που το σκέπαζε ένα ταμπλό. 'Η πόρτα του ήταν ανοιχτή. Κι' έφερε καθαρά ίχνη διαρρήξεως. Με τη διαφορά ότι τα μέσα που μεταχειρίστηκε ο διαρρηχτής, ήταν πρωτόγονα...

—'Ο Μορτάνζ δε βρήκε δακτυλικά αποτυπώματα. Κι' όμως η κυρία Κορτέζ θα είχε πολύ καιρό να καθάρει το σαλόνι. Γιατί όπου κι' αν ακούμπησε τα χέρια του ο αστυνομικός, βρήκε ένα πυκνό στρώμα σκόνης. Και το παρκέ ακόμη ήταν σκοτισμένο.

Μα πώς συνέβη να μην αφήσει ο διαρρηχτής δακτυλικά αποτυπώματα; Και πώς μπήκε μέσα; Από την πόρτα; 'Αδύνατον, γιατί τα ίχνη των βημάτων του θα φαινόταν στο πά-

ΕΝΑ ΚΟΛΠΟ

— Γνωστό κόλπο αυτό! φώναξε στο Μορτάνζ ένας από τους αστυνομικούς, που φορούσε πολιτικά.

τωμα. 'Από το παράθυρο; 'Ηταν κλειστό από μέσα. Κι' έπειτα, η κυρία Κορτέζ κοιμότανε τόσο βαθιά, που δεν άκουσε το θόρυβο, που γινότανε δίπλα της τη νύχτα;

—'Οχι! φώναξε η κυρία Κορτέζ, τρομαγμένη... Δεν πρέπει να ειδοποιηθεί η αστυνομία. Μέσα στην κάσσα υπήρχαν και έγγραφα μεγάλης σπουδαιότητας για τον άντρα μου... 'Η αστυνομία δεν πρέπει να λάβει γνώσι... Θα σας εξηγήσω αργότερα... Θέω μου, πώς χαλίζομαι!

Φαινόταν, πραγματικά, εξαντλημένη κι έτοιμη να πέσει. Στο μεταξύ, είχαν φτάσει έξω από το σαλόνι.

—Περάστε μόνος σας, είπε η οικοδέσποινα στον αστυνομικό. Δεν έχω τη δύναμη να μπω εδώ μέσα...

Και στηρίχτηκε στον τοίχο. 'Ο Μορτάνζ τη λυπήθηκε στην κατάσταση που βρισκόταν. Και μπήκε μόνος στο σαλόνι.

★

Το πρώτο πράγμα που πρόσεξε ο αστυνομικός ήταν ένα μικρό χρηματοκιβώτιο του τοίχου, που το σκέπαζε ένα ταμπλό. 'Η πόρτα του ήταν ανοιχτή. Κι' έφερε καθαρά ίχνη διαρρήξεως. Με τη διαφορά ότι τα μέσα που μεταχειρίστηκε ο διαρρηχτής, ήταν πρωτόγονα...

—'Ο Μορτάνζ δε βρήκε δακτυλικά αποτυπώματα. Κι' όμως η κυρία Κορτέζ θα είχε πολύ καιρό να καθάρει το σαλόνι. Γιατί όπου κι' αν ακούμπησε τα χέρια του ο αστυνομικός, βρήκε ένα πυκνό στρώμα σκόνης. Και το παρκέ ακόμη ήταν σκοτισμένο.

Μα πώς συνέβη να μην αφήσει ο διαρρηχτής δακτυλικά αποτυπώματα; Και πώς μπήκε μέσα; Από την πόρτα; 'Αδύνατον, γιατί τα ίχνη των βημάτων του θα φαινόταν στο πά-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

κολούθησέ μας στο τμήμα!

—'Ο γιατρός Κορτέζ, ειδοποιήθηκε τηλεγραφικά. Και το ίδιο βράδυ γύρισε με το αυτοκίνητό του στο Παρίσι.

—'Ηταν ένας κομψός, λεπτόσωμος άντρας, με πρόσωπο ρυτιδωμένο. Στο διοικητή του αστυνομικού τμήματος δήλωσε ότι είχε στο χρηματοκιβώτιό του 200.000 φράγκα, σε μετρητά και σε κοσμήματα.

Παντού, στο σαλόνι, στην κάσσα,

χνη, που άφισε ο δέβεν αστυνομικός... Δεν τις βρήκατε αρκετές;

—Για να είμαι ειλικρινής, οι αποδείξεις που έχω είναι υπεραρκετές... Ψιθύρισε ο αστυνομικός.

Σε λίγο ο διοικητής διάταξε να του φέρουν το Μορτάνζ, που μ' αυτόν είχε ιδιαίτερη συνομιλία, λίγο πριν δεχθεί το γιστρό.

—'Ορίστε ο κλέφτης, κύριε Κορτέζ! Θέλει να σας υποβάλει μερικές ερωτήσεις...

—Μά... νομίζω ότι οι κατηγορούμενοι δεν έχουν το δικαίωμα αυτό! τραύλισε ο γιατρός.

—Τού έδωσα εγώ την άδεια! του είπε ο διοικητής.

Στο μεταξύ ο Μορτάνζ είχε πάει κοντά στον Κορτέζ.

—Δέ μου λέτε, γιατρέ, πόσα κλειδιά της πόρτας του διαμερίσματος έχετε;

—Δύο...

—Όταν πηγαίνετε ταξίδι τα παίρνετε και τα δυο μαζί σας;

—Ναι, πάντα...

—'Η κλειδαριά είναι ασφαλής;

—Είναι ειδική παραγγελία! Θα έπρεπε να είναι κανείς πολύ επιτήδειος για να την ανοίξει.

—Και τί θα έπρεπε να είναι, για να ξεχάσει το κλειδί στην κλειδαρότρυπα;...

—'Ο γιατρός κιτρίνισε και ψιθύρισε:

—Δεν καταλαβαίνω τί έννοιας... Τό πράγμα είναι απλούστατο, είπε ο διοικητής, παίρνοντας μέρος στη συνομιλία. Λίγες ώρες μετά τη σύλληψη του Μορτάνζ, βρήκαμε αυτό στην πόρτα σας.

Κι' έδειξε ένα κλειδί, που το είχε πάρει από το συρτάρι του.

—Πώς εξηγείτε έσείς το γεγονός ότι το κλειδί αυτό, που είχατε μαζί σας, ενώ ήσαστε διακο-σίων χιλιόμετρα μακριά από το Παρίσι, βρισκότανε την ίδια ώρα στην πόρτα σας;

—Δεν ξέρω... Φαίνεται ότι θα μου τ'έκλεψαν...

—Εκτός αν το μεταχειριστήκατε έσείς ο ίδιος! τον διέκρινε ο αστυνομικός. Τό κόλπο σας είναι πολύ παλιό. 'Ασφαλίζετε σε μια εται-παλιό. 'Ασφαλίζετε και ύστερα ρεία κατά της κλοπής και ύστερα φεύγετε για ταξίδι. Κι' όταν όλοι νομίζουν ότι είστε πολύ μακριά, έ-πιστρέφετε κρυφά στο Παρίσι, ά-πιστρέφετε κρυφά στο Παρίσι, ά-πιστρέφετε κρυφά στο Παρίσι...

—Μά, κυρία αστυνόμε, σε τη νύχτα που έγινε η κλοπή, έ-γώ βρισκόμουν στο Καλντάνος!

—Πολύ άρα! 'Εμείς όμως βρήκαμε στην κυζίνα μια πεταμένη έ-φημερίδα, που είχε την ημερομηνία της παραμονής της κλοπής. Στην έφημερίδα αυτή είναι σημειω-μένη με μολύβι η διεύθυνσι του Ζάκ Μορτάνζ... 'Αρα το βράδυ που σας είχαμε να πάτε στο Παρίσι!...

—'Εχετε να πείτε τίποτα;

—'Ο γιατρός Κορτέζ άφισε το κε-φάλι του να πέσει στο στήθος του.

—'Οχι! ψιθύρισε.

—Ομολογείτε την ένοχή σας;

—Ναι!

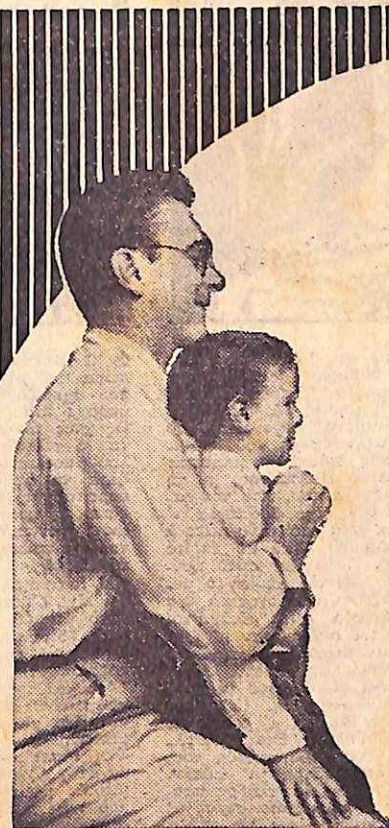
—Κρίμα! 'Ενας επίσημος να κάταφυγετε σε τέτοια μέσα!

—'Ο γιατρός Κορτέζ αναστέναζε βαρειά. Τί μπορούσε να πει; Δύο αστυφύλακες τον πήρανε για να τον μεταφέρουν στο κρατή-ριο. 'Ο διοικητής γύρισε τότε στο Μορτάνζ και του είπε:

—'Όσο για σένα, μου φαίνεται ότι έχεις ανάγκη να πάρης μερικά ακόμη μαθήματα, πριν εξασκήσης το επάγγελμά του αστυνομικού...

—'Ο Μορτάνζ δε βρήκε να πει τί-ποτα. Διάβολε! Τί να πει; Για να γίνη κανείς καλός αστυνομικός, διαρρήξεις; Μα τί μεγαλύτερες ά-ποδείξεις σ'ας χρειάζονται από τα δακτυλικά αποτυπώματα και τα ί-

ΠΙΕΡ ΝΤΑΡΤΕΛ

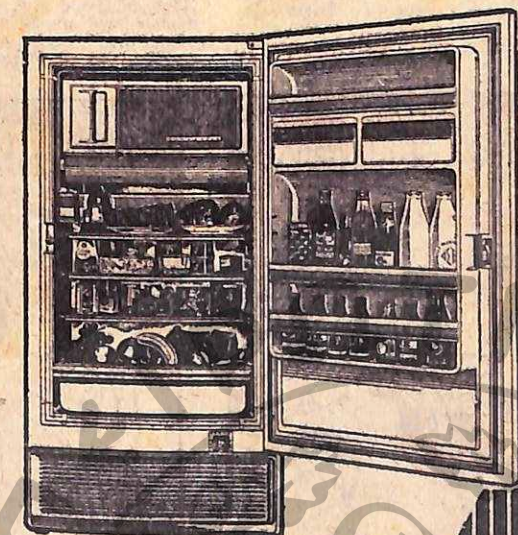

Είναι γνωστός σας;

—'Αν όχι, κάποιον άλλον θα ξέρετε απ' τους κατόχους

201.000*

συσκευών ΙΖΟΛΑ

ΡΩΤΗΣΤΕ ΤΟΝ!

Ζητήστε τη γνώμη του, άκουστε τις έντυπώσεις του, πάρτε τη συμβουλή του — και τότε, όπως όλοι έτοι κι έσείς δ' αποκτήσετε **ΨΥΓΕΙΟ ΙΖΟΛΑ**

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

★ *Ως την 31/12/62

ΤΟ «ΣΙΔΗΡΟΥΝ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ»

Η συγκινητική και δραματική
αφήγησι του ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Το «Σιδηρούν Προσωπείον» είναι το μεγα-
λυτερο και περισσότερο καταπληκτικό αινι-
γμα της Ιστορίας. Ένα αίνιγμα, που γι'
αυτό, χυθήκε άβυσσος μελάνι και γράφικα
αναρίθμητα βιβλία. Ο πρώτος, που καταπί-
στικε μ' αυτό και το έφερε στη δημοσιότη-
τα ήταν ο Βολταίρος. Ο μεγάλος συγγρα-
φέας συγκέντρωσε πλήθος στοιχείων, που τα
περιέλαβε στις διαδοχικές εκδόσεις του
«Αίλιαν του Λουδοβίκου 14ου» συμπληρώ-
ντας και διαφωτίζοντάς τα διαρκώς. Από
τα στοιχεία αυτά προκύπτει καθαρά ποιάς ή-
ταν ο μυστηριώδης φυλακισμένος της Βα-
στιλίας, που έμεινε γνωστός ως «Σιδηρούν
Προσωπείον». Κι' η ιστορία του, που παύει
να είναι αίνιγμα ή παραμύθι, εμφανίζει-
ται στα μάτια μας σαν αληθινή ανθρώπινη
τραγωδία, που προκαλεί τη συγκίνησι και τη
συμπόνοια.

3 Ο Λουδοβίκος 14ος είχε γεννηθί το 1638. Οι
γονείς του Λουδοβίκος 13ος και Άννα η Αύ-
στριακή ήταν παντρεμένοι από 23 χρόνια κι' εί-
χαν διακομίει κάθε επαφή μεταξύ τους από 15
χρόνια. Άλλα ο πανίσχυρος τότε Ρισελιέ, που ή-
θελε να εξασφαλίση μ' οποιοδήποτε τρόπο διάδο-
χο του θρόνου, έπωλεθίστηκε από ένα έφημερο ει-
δύλιο της βασιλίσσας με τόν κόμισι ντε Σα-
λκι, για να ακινοθετήσει, έπειτα από ένα κυνήγι,
μία συνάντησι της με το βασιλιά στο ίδιο δωμά-
τιο. Έτσι, όταν ο Λουδοβίκος 13ος πληροφορή-
θηκε από τη γυναίκα του ότι θα γινόταν μητέρα,
δεν υπαίτηθηκε ότι δεν ήταν αυτός ο πατέρας
του παιδιού, που θα έφερε στον κόσμο. Το δι-
σέσαστο όμως, ήταν ότι η βασιλίσσα γέννησε δι-
δυμα. Τό ένα από αυτά τα παιδιά ήρθε στον κό-
σμο κατά το μεσημέρι και το άλλο στις 8½ το
βράδυ. Στην αρχή, έστειαν τό ένα από τὰ δύο
παιδιά στη Γερμανία, σε μία τρυφή. Άλλα δύο
μεγάλων, η ομοιότης με το δίδυμο αδελφό του,
που είχε ανακηρυχθί διάδοχος του θρόνου, γινό-
ταν ολοφάνερη. Ο Λουδοβίκος 14ος, όταν άργό-
τερα πληροφορήθηκε την ύπαρξι αυτού του αδελ-
φού, διέταξε να του σκεπασθόν το πρόσωπο μ'
ένα ειδικό προσωπίο και να τον φυλακίσουν. Κα-
νένα δεν έπρεπε να μάθι τίποτα γι' αυτό το δι-
δυμο αδελφό του, που θα μπορούσε, μία μέρα, να
του διαφιλονικήσει τὸ θρόνο της Γαλλίας.

1 Ο Βολταίρος, όταν γύρω στο 1751 άρχισε να
γράφει τὸν «Αίλιαν του Λουδοβίκου 14ου» βρέθηκε
μπροστά σ' ένα μεγάλο δίλημμα: Έπρεπε να εξι-
στορήσει όλα όσα γνώριζε ή μήπως θα ήταν προ-
τιμότερο ν' αποκρύψει άρσιμένα γεγονότα, που
έπαιχαν ένα βαρύ ίσκιω στην εποχή του βασι-
λιά «Ηλίου»; Κάθε ιστορικός έρίσκειται μπροστά
σε παρόμοιο δίλημμα. Άλλα ο Βολταίρος, με τη
φαιληρία και την εύσυνεδηρία του, που τον χα-
ρακτήριζαν, σκέφτηκε ότι δεν είχε δικαίωμα ν'
αποκρύψει τίποτα. Ακόμα στα πιο αίνιγματικά
περιστατικά αυτής της περιόδου ήταν κι' εκείνο
το «Σιδηρούν Προσωπείον». Πίσω απ' αυτό κρυ-
βόταν μία τραγική ιστορία, για την όποιαν ο με-
γάλος συγγραφέας είχε μαζέψει υπομνηματικά ένα
πλήθος στοιχείων. Την ιστορία αυτή έλαχιστοι
την γνώριζαν, αλλά κι' αυτοί άποφείγαν μ' έπι-
μονή να μιλήσουν, γιατί την θεωρούσαν σαν ένα
μεγάλο κρατικό μυστικό, όπως και ήταν. Άλλα
το μυστικό αυτό δεν είχε πιά άξια, αφού εκείνος,
που άφαιρούσε δε βρισκόταν στη ζωή. Ο Λου-
δοβίκος 14ος, που σχετιζόταν άμεσα μ' αυτή την
ιστορία, είχε πεθάνει από το 1715). Έτσι, ο Βολ-
ταίρος, αφού παραμέρισε τους ένδοισμούς του,
άρχισε να εξιστορή όλα όσα ήξερε γι' αυτήν.
Προηγούμενος είχε συμβουλευθεί ένα πλήθος προ-
σώπων, που μπορούσαν να είχαν κάποια σχέση μ'
αυτή την ιστορία κι' είχε αναβίψει τα παλιά
άρεϊα, για να έρθι η λύσι αυτού του αίνιγματος.

4 Στις 19 Ιουλίου 1669, ο μαρκήσιος Λουδουα
ύπουργος των Στρατιωτικών του Λουδοβίκου
14ου, είδοποιού τον Σαιν-Μάρς, που ήταν διον-
κήτης του φρουρίου του Πινιερλό, να πάη στη
Δουνιέρη για να παραλάβη από τὸ διοικητή του
λαμινού έναν φυλακισμένο «ψίστης σημασίας»,
του έδινε δε γι' αυτόν τις ακόλουθες οδηγίες:
«Είναι άπολύτως άπαράσιτο να μη φανερώνη πο-
τέ σε κανένα το μυστικό, που τον άφορα. Σας
είδοποιώ γι' αυτό προκαταβολικά, για να του έ-
τοιμάσετε ένα κελλί, όπου κανείς να μη μπορεί
να μπη, περνώντας άναμεσα από τα παράθυρα,
και έρωδιαζόμενο με πολλές αλληπάλληλες πόρ-
τες, ώστε οι φρουροί, ακόμη κι' εκείνοι, που θα
βρισκόνταν πιο κοντά, να μη μπορούν ν' άκού-
σουν τα λόγια του. Μία φορά την ήμερα, θα τον
επισκέπτεστε, για να πληροφορησθι τις άνάγκες
του, αλλά δε θα δώσετε προσοχή για όποιοδή-
ποτε λόγο σε όσα θα ήθελε να σας άποκαλύψι.
Οφείλετε ακόμη να τον άπειλήσετε ότι θα τον
σκοτώσετε, σε περίπτωση που θα προσπαθούσε
να μιλήσει για τὸ διήρησε άσχετο με τις καθημερινές
άνάγκες του». Ο Σαιν-Μάρς συμμορφώθηκε
αυτές τις οδηγίες και άδηγισεν τὸν κατάδικω στο
ειδικό κελλί, που του είχε έτοιμάσει, στις 24 Αύ-
γουςτου. Τὸ «Σιδηρούν Προσωπείον» έμεινε στο
Πινιερλό ως τὸ 1681. Ακολούθησε κατόπι τὸν
Σαιν-Μάρς σε διάφορα άλλα φρούρια.

2 Ο Βολταίρος σημειώνει: «Ανάμεσα στα πρό-
σωπα που είχαν άμεση γνώσι των περιστατικών,
που σχετιζόνταν με τὸ «Σιδηρούν Προσωπείον»,
υπήρχε ένα, άπολύτως άξίπιστο και που έδωσε
ως χιτές άκόμη ο κύριος ντε Σαμιγιάρ, που ή-
ταν ο τελευταίος από τους ύπουργούς του μεγα-
λου βασιλιά (του Λουδοβίκου 14ου), ο όποιος ή-
ξερε τὸ περίεργο αυτό μυστικό. Ο δεύτερος
στρατάρχης ντε Φεβιγιάν, ο γαμπρός του, που
είπε ότι, προτού πεθάνι ο πεθερός του, τον εξωρ-
κισε, γονατιστός μπροστά στο κρεβάτι του, να
του φανερώνη ποιάς ήταν ο άνθρωπος, που είχε
άποκληθί «Σιδηρούν Προσωπείον». Ο Σαμιγιάρ
του άπάντησε ότι αυτό ήταν κρατικό μυστικό κι'
ότι είχε όρκισθί να μην το φανερώνη σε κανένα». Στο
μεταξύ, εκείνοι, που ήξεραν αυτή την υπό-
θεσι, έδιναν διάφορα όνόματα τὸν μυστηριώδη φυ-
λακισμένο της Βαстилίας. Τὸν ταύτιζαν με τὸν
κόμητα ντε Βερμαντουά, γιού του Λουδοβίκου
14ου και της εύσυνουστον του Λαβαλιέρ, που εί-
χε χαστουκισθί το διάδοχο και γι' αυτό είχε τι-
μωρηθί, με τὸν πατριάρχη των σχισματικών Άρ-
μενίων, που οι Γάλλοι είχαν άπαγάγει από τη
Χίο, γιατί καταπολεμούσε τα γαλλικά συμφέρον-
τα στην Άνατολή, με τὸν Άγγλο δούκα του Μον-
μούου, με τὸν ύπουργό των Οικονομικών Φουκέ,
που είχε τολμήσει να ριζή τα μάτια του πάνω
στη βασιλική εύσυνουμένη Λαβαλιέρ, με τὸν Ι-
ταλό διπλωμάτη κόμητα Μαρτινί, και άλλους.

5 Ο Βολταίρος γράφει τα έξης για την παρα-
νοή του «Σιδηρού Προσωπείου» στο φρούριο της
ήσου της Άγιας Μαργαρίτας: «Μερικά χρόνια
μετά τὸ θάνατο του Μαρσαρίτα, συνέβη ένα πε-
ριστατικό, που δεν έχει τὸ όμοιο του και, τὸ πιο
παράξενο είναι ότι όλοι οι ιστορικοί τὸ άγνοή-
σαν. Έστειλαν με τη μεγαλύτερη μυστικότητα
στο φρούριο της ήσου της Άγιας Μαργαρίτας,
στη θαλάσσια της Προδρηγία, έναν άγνωστο φυ-
λακισμένο, άναστημάτος πάνω από τὸ μετριο, νεν
και με πρόσωπο νεανικό κι' εύγενικό. Κατά τη
διαδρομή, ο φυλακισμένος αυτός είχε στο πρό-
σωπο μία σιδερένια μάσκα, που άνοιγόκλεινε στο
σάγονι, σε τρόπο που μπορούσε να τρώη χωρίς
να τη βγάξη από πάνω του. Εκείνοι που τὸν συ-
νέδευαν, είχαν τη διαταγή να τὸν σκοτώσουν ντε
έξαγες αυτή τη μάσκα από τὸ πρόσωπο του. Έ-
μεινε στη ήσο ως ότου ο διοικητής του φρουρίου
Σαιν-Μάρς, που ήταν πρόσωπο έμπιστοσύνης, με-
τατέθηκε στη Βασιλλίη. Τὸν ήρε τότε μαζί του,
πάντα με τη μάσκα στο πρόσωπο. Ο μαρκήσιος
ντε Λουδοά τον επισκέφθηκε στη ήσο, πριν από
τη μεταφορά του στη Βασιλλίη και τὸν μίλησε
όρθιος και με εύγνεϊα που έμοιαζε με σεβασμό.
Έγκατέστησαν αυτόν τὸν άγνωστο στη Βασιλ-
λή, όσο καλύτερο ήταν δυνατόν, σε παρόμοια φυ-
λακή. Εκείνοι που τὸν φρουρούσαν, δεν ήξεραν
τίποτε γι' αυτόν και σπάνια τύχαινε να τὸν δούν.

6 Μία μέρα, ο φυλακισμένος είδε στην άκτι, που
άπλωνόταν κάτω από τὸ παράθυρό του έναν ψα-
ρά, Έγραψε τότε μ' ένα μαχαίρι μερικές λέξεις
πάνω σ' ένα άσημένιο πιάτο και τὸ τὸ πέταξε.
Ο ψαράς είχε άκούσει τις ήφμες, που κυκλοφο-
ρούσαν για τὸν μυστηριώδη φυλακισμένο του
φρουρίου και, μολοντί τὸ άσημένιο πιάτο άποτε-
λούσε γι' αυτόν μία μικρή περιουσία, άποφάσισε
να τὸ πιάη στο διοικητή. Ο Σαιν-Μάρς έγινε κα-
τακτινός σαν νεκρός, μόλις διάδεσε τις λέξεις
που ήταν γραμμένες πάνω στο πιάτο. «Διάδε-
σες τι είναι γραμμένο πάνω στο πιάτο;» τὸν ρώ-
τησε. «Όχι, άπάντησε ο ψαράς. Δεν ξέρω να
διαβάξω». «Μήπως είδε κανείς αυτό τὸ πιάτο στα
χέρια σου;» «Όχι. Τὸ βρήκα μόλις πριν από
μερικά λεπτά και τὸ έφερα άμέσως εδώ». Υποθέ-
τω ότι, μετά τὸ πέταξιν από κάποιο παράθυρό του
φρουρίου. Ο Σαιν-Μάρς, ώστόσο, ήταν και πά-
λι άήσυχος. «Φέδε μου, τὸν είπε, είναι εύτρημα
για σένα τὸ ότι δεν ξέρεις να διαβάξω, αν βέ-
βαια, αυτό είναι αλήθεια. Είναι εύτρημα ακόμη
τὸ ότι δεν είδεις σε κανένα αυτό τὸ πιάτο, ούτε
μιλήσες σε κανένα. Σε προειδοποιώ, όμως, ότι
θα χάσες τὸ κεφάλι σου, αν είπες ψέματα. Καί
τόσο ήγιναν». Έπὶ έβδομάδες και μήνες οι άν-
θρωποι του Σαιν-Μάρς παρακολουθούσαν τὸν ψα-
ρά, Πείσθηκαν, τέλος, ότι είχε πῆ την αλήθεια
και τότε έπαψαν πιά να τὸν παρακολουθού. Η
άγραμματοσύνη του τὸν είχε σώσει.

9 Στις 18 Σεπτεμβρίου 1698, ήμερα Πέμπτη,
στις 3 τὸ απόγευμα, ο Σαιν-Μάρς έκανε την εί-
σοδό του στο φρούριο της Βαстилίας, που είχε
ονομασθί διοικητής του. Προηγούμενος, ο Σαιν-
Μάρς, όπως είδαμε, είχε χρηματισθί διοικητή
των φρουρίων του Πινιερλό, κατόπι του Έέλι
κα τελευταία της ήσου Άγιας Μαργαρίτας.
Τὴν ίδια ήμερα, ο Έτιεν ντε Ζουγκά, που είχε
την έσωτερική διεύθυνσι της φυλακής, σημειώσε
στο ήμερολόγιό του: «Έφτασε σήμερα ο κύριος
ντε Σαιν-Μάρς, έχοντας μαζί του μέσα στο ά-
μάξι του, έναν παλιό φυλακισμένο, που τὸν είχε
άλλοτε στο Πινιερλό και που τὸ πρόσωπό του κρυ-
βόταν πάντα με μάσκα. Τὸ όνομά του δεν άνη-
φόρηκε ποτέ. Κατεβαίνοντας από τὸ άμάξι του,
ο Σαιν-Μάρς τὸν έβλεπε στο πρώτο δωμάτιο του
πύργου Μπακτινιέρ, περιμένοντας να νυχθίσθι, για
να τὸν άγκαταστήση όριστικά. Στις 9 τὸ βράδυ,
τὸν άδηγισαν έγω ο ίδιος μαζί με τὸν Ροζάρνκ,
έναν έρωδιωτικό που ο διοικητής έφερε μαζί του,
στο τρίτο δωμάτιο του πύργου της Μπρετανιέρ,
που τὸν ελαχ έπιλάσει καλύτερα και έρωδιάζει
από μερικές ήμέρες πρωτίτερα με ένα τα χρειώ-
δη, σύμφωνα με τη διαταγή που είχα λάβει από
τὸν Σαιν-Μάρς. Τὸν φυλακισμένο αυτόν θα τὸν
ύπηρετῃ και θα τὸν περιποιήται ο κύριος ντε Ρο-
ζάρνκ». Από αυτή την αφήγησι μαθαίνουμε ότι τὸ
«Σιδηρούν Προσωπείον» ακολουθούσε τὸν Σαιν-
Μάρς σ' όλα τὰ φρούρια-φυλακές όπου ήγιναν.

7 Κατά την παραμονή του στο φρούριο της ή-
σου της Άγιας Μαργαρίτας, ο άγνωστος με τὸ
σιδερένιο προσωπίο προέκυψε τη συμπόνοια στην
αρχή και κατόπι ένέπνευσε ένα τρυφερό αίσθημα
στην κόρη ενός από τους φρουρούς. Η Άννα—
όπως ήταν τὸ όνομά της—κατάρθωσε μ' ένα άν-
τικλειδί, που είχε φτιάξει, να μπαίνη στο δωμά-
τιό του τη νύχτα. Η σκηνή της ήταν να τὸν βοη-
θήσει να βγῇ από τὸ κελλί του και να φύγη μαζί
του. Άρχισαν να μελετοῦν μαζί τὸν καταλλά-
τερο τρόπο γι' αυτό. Άλλα, στο τέλος, ο άνθρω-
πος με τη μάσκα άδηγίστηκε να φύγη. Η φυγή
του, είπε, ίσοδυναμούσε με άυτοκτονία. Γιατί, έ-
κείνοι, που τὸν κρατούσαν φυλακισμένο, θα τὸν
έπιαναν προτού προφθάσῃ ν' άποκαταστήσῃ, κι' αυ-
τή τη φορά θα τὸν σκοτώναν. Άλλα δε θέλησε
να δώσει άλλες εξήγησεις στη φίλη του. Οι σχέ-
σεις του φυλακισμένου με την Άννα εξακολούθη-
σαν άρκετον καιρό. Μία μέρα, τέλος, η νέα κα-
τάλαβε ότι θα γινόταν μητέρα τὸν παιδί που έχω στα
σπλάγχνα μου, είπε στον άγνωστο της. Γιατί,
αν μόνον τη, η αλήθεια, θα σκοτώσουν και σένα
και μένα. Άλλα, ο φυλακισμένος την έπεισε ότι
έπρεπε να προσπαθήσουν να σώσουν αυτό τὸ παι-
δί, που θα ήταν ο καρπός της άγάπης τους. Οι
δύο άγνωστοί άρχισαν τότε να καταστρώνουν
διάφορα σχέδια. Πρό πάντως έπρεπε να κρύψουν
από τὰ μάτια όλων τις έρωτικές σχέσεις τους.

10 Ο Βολταίρος γράφει ακόμη: «Δεν τὸν άρ-
νόνταν τίποτα από ό, τι ζητούσε. Είχε ιδιαίτερη
προτίμησι για τὰ σεάφρουχα από πολύ λεπτό ύ-
φασμα και για τις δαντέλλες. Έπαίξε κιθάρα,
Τὸν ήγιναν τὰ πιο έκλεκτά φαγητά κι' ο διοι-
κήτης σπάνια καθόταν μπροστά του». Η παλαιή
πριγκίπισσα, σύζυγος του αδελφού του Λουδοβί-
κου 14ου, έώ άλλου, γράφει στη θεία της Σοφία
Δοροθέα τὸν Άντιόχεια: «Ένας άνθρωπος με
μάσκα έζησε επί πολλά χρόνια στη Βασιλλίη και
πέθανε με τη μάσκα στο πρόσωπο. Οι σωματο-
φυλακές που τὸν έπιτηρούν έχουν διαταγή να τὸν
σκοτώσουν, αν θγάλη τη μάσκα. Τρώει και κοι-
μάται πάντα με τη μάσκα. Χωρίς άμφισβόλια, πρέ-
πει να ύπάρχη κάποιος σεάφρος λόγος για να
τὸν άπαγορεύουν να δείξῃ τὸ πρόσωπό του. Κα-
τά τὰ άλλα, είναι έγκαταστημένος άνετα και έχει
κάθε τι που θα θέληση. Με τη μάσκα στο πρό-
σωπο δέχεται την ίερη δατία. Ήταν πολύ θεο-
σεδής κι' είχε πάντα μεγάλη άγάπη για τὸ με-
λέτη. Κανείς δεν κατάρθωσε ποτέ να μάθι ποιάς
ήταν. Οι σωματοφυλακές, που φρουρούσαν τὸν
φυλακισμένο, έβιναν κάθε πρὸί άναφορά στο Σαιν
Μάρς κι' έπαρναν τις οδηγίες του. Κανένας
απ' αυτούς δεν είχε διη ποτέ τὸ πρόσωπό του,
ούτε μάλιστα ποτέ για τὸν φυλακισμένο. Η παρα-
μικρή άδιακρισία θα τους στοιχίσει τη ζωή. Στην
άσπρη από τὸν φρούριο όφείλεται τὸ μυστήριο,
που περιέβαλε πάντα τὸ «Σιδηρούν Προσωπείον».

8 Η Άννα έφερε σὸν κόσμο ένα άγόρι, που
προσάφησε να τὸ παρουσιάσει ότι ήταν τάχα καρ-
πός ενός έφημερου έβελλίου με κάποιον περσικὸ
ξένο. Άλλα ο Σαιν-Μάρς μάντεψε την αλή-
θεια και σκέφτηκε αν δε θάρπρε να σκοτώσει τὸν
πατέρα, τη μητέρα και τὸ παιδί. Θα έκινούσε
όμως κι' ο ίδιος, γιατί έτσι θα άποδεικνύονταν ότι
δεν έπιτηρούσε όπως έπρεπε τὸ φυλακισμένο. Πρό-
τίμησε, λοιπόν, να συγκαλύψῃ τὸ σκάνδαλο κι'
έστειλε με ανθρώπους της έμπιστοσύνης του τη
μητέρα και τὸ παιδί στην Κορσική. Πολλά χρό-
νια άργότερα, η Ιστορία τὸν «Σιδηρού Προσω-
πί». Υποστηρίχθηκε, δηλαδή, ότι ο μεγάλος Κορ-
σικανός κατόνταν απ' αυτό τὸ παιδί. Παρόμοια
έκδοχή θα νομιμοποιούσε κατά κάποιο τρόπο τὸ
σφετερισμό του γαλλικού θρόνου από τὸ Βοναπάρ-
τη, αφού θα άποδεικνύονταν ότι έπρεε μέσα στις
φλέδες του τὸ αίμα των Βουρβόνων και θα ίσχυ-
ροποιούσε συνεπώς τη θέσι του. Τὸ γεγονός είναι
ότι ο Ναπολέων διέταξε να μελετηθῇ ο φάκελ-
λος του «Σιδηρού Προσωπείου» και να γίνουν έ-
ξονυχιστικές έρευνες στην Κορσική. Άλλα οι έ-
ρευνες, μολοντί διετέθησαν γι' αυτές έκοντονάδες
ειδικών πρακτόρων, δεν κατέληξαν σε τίποτα.
Ο συσχετισμός αυτών άλλωστε, φαίνεται ότι δεν
ήταν τίποτ' άλλο από ένας εύσεδής πόθος, που
θα επέτρεπε στον Ναπολέοντα να έμφανισθῃ σαν
νόμιμος συνεχιστής της δυναστείας των Βουρβόνων.

11 Ο φυλακισμένος φορούσε μέσα στη φυλακή
μία βελούδινη μάσκα, που τὸν έκρυβε ολόκληρο
τὸ πρόσωπο και που είχε στο μέτωπο και στο
κάτω μέρος μετώλινα στρίγματα. Μόνον κατά
τη μεταφορά του από τη μία φυλακή στην άλλη
τὸν φορούσαν μία άλλη, που ήταν ολόκληρη από
μέταλλο και που είχε στο κάτω μέρος ένα μικρό
άνοιγμα για να μπορῇ να φάη. Τὸ Νοέμβριο του
1703, ο Ζουγκά σημειώνει στο ήμερολόγιό του:
«Ο άγνωστος φυλακισμένος, που φορούσε πάντα
μία μάσκα από μαύρο βελούδο, από τότε που ο
διοικητής Σαιν-Μάρς τὸν έφερε μαζί του, πέθανε
σήμερα στις 19 τὸν μηνός. Κατά τις 10 τὸ βράδυ,
χωρίς να προηγηθῇ από τὸ θάνατό του, σάφρη
άφνευσε. Ο αιδεσιμώτατος Ζήρως, ο έφημερος
της φυλακής μας, τὸν έξωμολόγησε χτες. Άλλα
ο θάνατός του ήταν τόσο άφνευτος, χτες. Άλλα
φάσε να τὸν δώση την ίερη δατία. Τὸ έδωσε,
όμως, άφνει άμρσιών μόλις μία στιγμή προτού
έξαλκισθῇ. Ένταφιάστηκε στις 4 τὸ απόγευμα της
20ης Νοεμβρίου και έμαθα ότι δαπανήθηκαν 40
λίρες για τὸν ενταφιασμό του. Ο ένταφιασμός
του έγινε τὸν νεκροταφείο του Άγιου Παύλου.
Ακόμη και μέσα στο φερέτρό του δεν τὸν έβλε-
λαν τη μάσκα από τὸ πρόσωπο. Στην πρὸί τὸν
ένταφιασμό άναφέρεται με τὸ όνομα Μαρσιόλο,
ήλικίας 45 ετών. Η πρὸί ύπογράφεται από τὸ
χειρόγραφο της Βασιλλίης Ρεγκά και δὸν άδελ-
φικό Ροζάρνκ, που ήταν ο δεσμοφυλάκός του.

«Ανω: Στο ειδικό εργαστήριο της αμερικανικής Όμοσπονδίας Άστυνομίας, οι τεχνικοί έχουν ετοιμάσει μία μεγεθυμένη ενός ύποπτου εγγράφου, για να την παρουσιάσουν στο δικαστήριο ως αποδεικτικό στοιχείο. Κάτω: Ένας ειδικός της αστυνομίας εξετάζει με το φακό ένα δακτυλογραφημένο κείμενο.

ΟΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ

Ακόμη και τα εξυπνότερα κόλπα δεν αντέχουν στον επιστημονικό έλεγχο

ΗΤΑΝ αληθινή πρωτότυπη ή μέθοδος που μεταχειρίστηκε ένας πλαστογράφος, στην Αμερική; Έκοψε διάφορα αλφαριθμητικά ψηφία, από ένα κείμενο, γραμμένο απ' το πρόσωπο, που ήθελε να μιμηθεί το χαρακτήρα του. Τα κόλλησε ύστερα με τέχνη σ' ένα χαρτί και σχημάτισε τις λέξεις, που ήθελε. Φωτογράφησε το σύνολο, σε φυσικό μέγεθος. Τέλος, έβαλε ένα φύλλο χαρτί πάνω απ' τη φωτογραφία και αντίγραψε το κείμενο.

Το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικά πετυχημένο. Ένας ειδικός όμως ανακάλυψε την πλαστογραφία από την απόλυτη κανονικότητα των αποστάσεων μεταξύ των λέξεων. Στο γνήσιο κείμενο, οι αποστάσεις αυτές δεν ήταν παντού ίδιες. Επίσης τα γράμματα γίνονταν μικρότερα προς το τέλος κάθε φράσης, ενώ ο πλαστογράφος δεν είχε απομιμηθεί αυτή τη λεπτομέρεια.

Το παράδειγμα αυτό δείχνει πως οι περισσότερες πλαστογραφίες ανακαλύπτονται, όσο εντεχνα κι' αν έχουν γίνει. Αλλιώς, μία πλαστογραφία θεωρείται τέλεια, όταν δε γίνεται αντιληπτή απ' το πρόσωπο που πρόκειται να ξεγελάσει. Αν όμως εξετασθεί από ένα ειδικό, είναι σχεδόν αδύνατο να μην αποκαλυφθεί.

Πραγματικά, οι εμπειρογνώμονες διαθέτουν σήμερα ένα σωρό μεθόδους και επιστημονικά μέσα ελέγχου. Πρώτα απ' όλα, εξετάζουν την ποιότητα του χαρτιού, το υλικό απ' το οποίο είναι φτιαγμένο. Υπάρχει ωστόσο ο κίνδυνος να καταστρέψουν ένα μικρό τμήμα του, μ' αυτή την εξέταση.

Χρησιμοποιούν ωρίσιμα χημικά υγρά — με βάση το ιώδιο — που δίνουν διάφορα χρώματα στο χαρτί, ανάλογως της ποιότητάς του. Με άλλες εξετάσεις, προσδιορίζεται η φύσις και η ποσότητα των ανόργανων ουσιών, που περιέχονται στο χαρτί.

Επίσης εξετάζεται με ειδικές συσκευές το χρώμα του, καθώς και οι κη-

λίδες μούχλας, που έχουν σχηματιστεί πάνω του απ' την πολυκαιρία. Οι πλαστογράφοι χρησιμοποιούν καφέ, τσάι, εκχύλισμα καπνού, υπερμαγγανικό κάλιο, κλπ., για να κτινίσουν τεχνητά το χαρτί, ώστε να φαίνεται σαν παλιό. Αλλά οι ουσίες αυτές δεν τ' χρωματίζουν παντού ομοιόμορφα, μία εξέταση δε με φακό φανερώνει το τέχνασμα.

Αλλοτε πάλι οι πλαστογράφοι τσακίζουν το χαρτί, το τριβουν και το λερώνουν στις πτυχές για να φαίνεται φθαρμένο απ' την πολλή χρήση. Όλ' αυτά όμως τα κόλπα διακρίνονται με το μικροσκόπιο.

Επίσης, προσπαθούν ν' απομιμηθούν τις «υδάτινες γραμμές» της μαζας του χαρτιού, αποτυπώνοντας τέτοια σχέδια με ελαϊώδεις ουσίες. Με το μάτι, δε διακρίνεται η απομίμηση. Αν όμως το χαρτί ξεπλυθεί με αιθέρα, εξαφανίζονται αυτές οι ψευτικές «υδάτινες γραμμές». Άλλη μέθοδος ανακαλύπτει της πλαστότητας είναι με τις υπερύφαινες ακτίνες.

Μετά το χαρτί, εξετάζεται το μελάνι. Εύκολα μπορεί να εξακριβωθεί η ποιότητά του. Επίσης, απ' το βαθμό της οξειδώσεώς του, διαπιστώνεται αν το κείμενο είναι παλιό ή όχι.

Σε μία περίπτωση, εξετάζονται ένα κείμενο, που υπετίθετο πως είχε γραφτεί πριν από 400 χρόνια. Ο ειδικός, λοιπόν, ανακάλυψε μέσα στο μελάνι του ίχνη αλουμινίου! Δε χρειαζόνταν περισσότερα, για να διαπιστωθεί η πλαστογραφία, εφ' όσον το μέταλλο αυτό δεν υπήρχε πριν από 4 αιώνες.

Ο πλαστογράφος όμως όμοιοιόησε την πράξη του. Όπως εξακριβώθηκε κατόπιν, ο αδελφός του καταργαζότανε διάφορα αντικείμενα από αλουμίνιο, στο ίδιο δωμάτιο, που έκανε ο άλλος την πλαστογραφία, κι' έτσι υπήρχε στον αέρα μία λεπτή σκόνη του μετάλλου.

Τα ξυσμάτα του χαρτιού, για το σβύσιμο ωρισμένων λέξεων του κειμένου, διακρίνονται αν το κρατήσαμε μπροστά σ' ένα δυνατό φως, γιατί τα ξυσμένα μέρη είναι λεπτότερα.

Το σβύσιμο με χημικές ουσίες διακρίνεται κι' ένα φακό, με το μικροσκόπιο ή με τις υπερύφαινες ακτίνες.

Για να ξαναφανούν δε οι σβυσμένες λέξεις, αρκεί, στις περισσότερες περιπτώσεις, ένας λεπτός ψεκασμός του χαρτιού με κατάλληλες χημικές ουσίες — αλκαλίδες για την επιφάνεια του εγγράφου.

Τα σβυσίματα του κοινού μολυβιού με γομολάστιχα αφήνουν ίχνη γραφίτου βαθιά μέσα στο χαρτί, που διακρίνονται με υπερύφαινες ακτίνες. Μπορεί μάλιστα να ξαναφανούν μονάχα τους οι σβυσμένες λέξεις, έπειτα από λίγο καιρό.

Οι προσθήκες και οι μεταβολές των ψηφίων διακρίνονται είτε με το μάτι — γιατί τα ψηφία δεν έχουν πιά τις κανονικές αποστάσεις μεταξύ τους — είτε με το μικροσκόπιο, είτε απ' τη διαφορά του μελανιού. Επίσης, απ' το ότι, στις τσάκισες του χαρτιού, τα αρχικά ψηφία φαίνονται πιο σβυσμένα από κείνα, που έχουν προστεθεί κατόπιν.

Ακόμα κι' όταν έχη καλή ένα χαρτί — αλλά δεν έχη τριπλή σε σκόνη — μπορεί να διαδοθεί ό,τι ήταν γραμμένο πάνω του. Αρκεί μονάχα να ροντιστεί προσεκτικά μ' ένα αραιό βερνίκι για να διατηρηθεί ακέραιο, κι' ύστερα να φωτογραφηθεί με υπέρυφαινες ακτίνες, είτε να εκτεθεί στους άμεσους διαφόρους χημικών ουσιών.

Η γραφολογική εξέταση αποδεικνύει αν υπάρχει απομίμηση του γραφικού χαρακτήρα. Η γραφολογία είναι, σήμερα, μία δόκιμη επιστήμη, με τους κανόνες της και τα τελειοποιημένα μέσα εξέτασής.

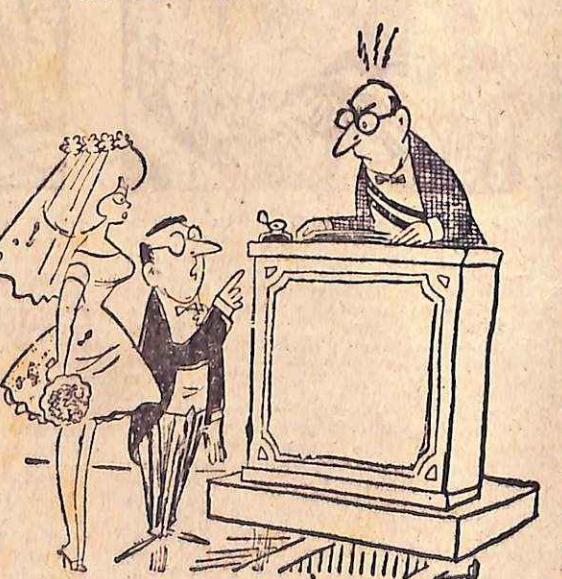
Ευκολότερη γίνεται η εξακριβώσις, προκειμένου για ένα κείμενο δακτυλογραφημένο. Γιατί η κάθε γραφομηχανή, προπάντων δε αν είναι μεταχειρισμένη, έχει τα ιδιαίτερα γνωρίσματά της, τις μικροανωμαλίες της, που διακρίνονται με το φακό. Κάποιος ειδικός είπε, ότι η πιθανότητα να μοιάζουν εντελώς μεταξύ τους δύο γραφομηχανές, είναι 1 στα 3 τρισεκατομμύρια — δηλαδή πρακτικώς ανύπαρκτη.

— Θεμιστοκλή! Πήρες, επί τέλους, αύξηση! Στο άνηγγειλε η εταιρία με γράμμα!
— Τό ξέρω, Βασιλική!...

— Και τί σου κόστισε το γούνινο παλτό της φρενιάδας σου, Θεμιστοκλή;
— Τέσσερις μήνες μόνο!

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

— Δεν άκουσα καλά, κύριε Δήμαρχε... Θά είχατε την καλωσύνη να επαναλάβετε το ερώτημα!...

Η ΕΛΒΕΤΙΑ, ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ «ΚΑΘΗΜΕΝΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ»

Απόλυτη μυστικότητα και ασφάλεια

Η Έλβετία είναι ο παράδεισος των μεγαλοεργασιών, που εξαπλώνονται τη θέα τους, για να κλέψουν το χρήμα του λαού. Βασίλειος, δικτάτορες και πολιτικοί, στέλλουν εκεί τα τεράστια ποσά που, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, κλέβουν από το δημόσιο ταμείο, βέβαιον ότι τα χρήματά τους, όπως και το μυστικό τους, είναι καλά φυλάγμένα.

Και το μάθημα είναι διαφωτιστικό για τους λαούς. Όλοι αυτοί οι μεγαλοεργασίες, κοπτοντάς διήθεν για τα συμφέροντα των λαών, πού κυβερνούν. Στην πραγματικότητα, όμως, οι μεγαλύνοντες ασχολία τους είναι το πως θα συγκεντρώσουν χρήματα, που, επειδή δε μπορούν να τα κρατήσουν στη χώρα τους — θα αποδεικνύονται έτσι ποιοι πραγματικά είναι — τα διοχετεύουν προς την Έλβετία. Άλλοι απ' αυτούς κάνουν λαθρεμπόριο, άλλοι συμπεριφέρουν σε έργο έπιωφελή διήθεν για το λαό, αλλά πού, στην πραγματικότητα, είναι έπιωφελή μόνον γι' αυτούς, άλλοι κάνουν προμήθειες από τις πόλεις ένα πολύ μεγάλο ποσοστό πηγαίνει στην τσέπη τους, άλλοι χρησιμοποιούν ως μέσον πορομοί χρημάτων τη φιλανθρωπία και δεν είναι λίγοι εκείνοι, που βουτάνε στην κυριολεξία το χέρι τους μέσα στο δημόσιο θησαυροφυλάκιο και παίρνουν τη μερίδα του λέοντος.

Είναι γνωστό π.χ. ότι ο τείως βασιλεύς της Γιουγκοσλαβίας διακεί ένα ποσόν, που ξεπερνάει τα 4 εκατομμύρια χρυσών λιρών (1. 200.000.000 περίπου δραχμών), το οποίο λογυφύεται ότι ο πατέρας του είχε καταθέσει στις έλβετικές τράπεζες. Άλλ' από πού ο πατέρας του βρήκε αυτό το τεράστιο ποσό;

Κατά τον Αμερικανό γεωνομιστή Τσούμπερ, έξ' άλλου, ο τείως δικτάτωρ της Κούδας Μπατάστα, ελκίτωρ της Κούδας Μπατάστα, είχε διοχετεύσει στις έλβετικές τράπεζες, που βρήκε αυτό το τεράστιο ποσό.

Σε δύο περίπου εκατομμύρια χρυσών αγγλικών λιρών υπολογίζονται τα ποσά, που είναι κατατεθειμένα στις έλβετικές τράπεζες για λογαριασμό του τείως δικτάτορος της Αργεντινής Περόν.

Ένα σεβαστό λογαριασμό έχει επίσης στις έλβετικές τράπεζες ο τείως δικτάτωρ της Κατάγχα Μουίσης Τσούμπερ.

Τεράστια ποσά είχε διοχετεύσει στις έλβετικές τράπεζες και ο τείως βασιλιάς της Αιγύπτου Φαρούκ. Άλλα και μερικοί από κείνους που τον ανέτρεψαν δεν ήταν καλύτεροι. Βούτηξαν κι' αυτοί τα χέρια τους μέσα στο δημόσιο ταμείο κι' έστειλαν σημαντικά ποσά στην Έλβετία. Το γεγονός είναι ότι ο πρόεδρος Νάσερ έστειλε στην Έλβετία μυστικούς πράκτορες, για ν' ανακαλύψουν αυτές τις καταθέσεις, αργότερα δε συνέστησε μαζί με τη Σουρία και το Ιράκ στη Γενεύη την «Αραβική Τράπεζα», για να μπει η έλέγχη κατά κάποιον τρόπο τις καταθέσεις αλγυπτιακών κεφαλαίων στην Έλβετία.

Σε παρόμοιο μέτρο είχε προβεί άλλοτε κι' ο Χίτλερ, για ν' ανακαλύψη τις μυστικές καταθέσεις των Εβραίων. Πρόγμα που δεν τον έμπόδισε κατόπιν να βουτήξει μέσα στο δημόσιο ταμείο της πατρίδας του και να συλλήσει τους θησαυρούς πολλών από τις κατακτηθείσες χώρες.

Άλλα σε τί συνίσταται η ασφάλεια, που παρέχουν οι έλβετικές τράπεζες; Έκτος από τη σταθερότητα του έλβετικού νομίσματος (μετά τον πόλεμο η αγοραστική του αξία υποτιμήθηκε μόνο κατά 1,2%, ενώ στις Ήνωμένες Πολιτείες η υποτίμηση έφτασε τα 2,2% και στην Αγγλία τα 4,7%), ο κυριότερος λόγος για τον οποίον καταλήγουν στις έλβετικές τράπεζες οι μεγαλοεργασίες διεθνείς λοποδύτες είναι το ότι ξέρουν πως το μυστικό τους δεν πρόκειται να προδοθεί. Πραγματικά, συμβαίνει το έξης: Ο καταθέτης, αν το επιθυμεί, παίρνει έναν αριθμό, με τον οποίον είναι έφεξης γνωστός στην τράπεζα. Με τον αριθμό αυτό κάνει κατόπιν νέες καταθέσεις ή ανάληψεις. Κανείς δεν του ζητάει άλλο στοιχείο. Το όνομά του το γνωρίζει μόνο ο διευθυντής. Κι' αυτός δεν πρόκειται να το φανερώσει ποτέ σε κανένα. Ο έλβετικός νόμος κάνει μία μοναδική εξαίρεση, προκειμένου για τον γενικό εισαγγελέα της Έλβετικής Δημοκρατίας. Είναι ο μόνος στον οποίον οι διευθυντές των τραπεζών όφειλουν να πούν την αλήθεια.

Χαρακτηριστική επί του προκειμένου είναι η περίπτωση του τείως βασιλέως της Γιουγκοσλαβίας Πέτρον. Ήξερε ότι ο πατέρας του διοχετέυε χονδρά χρήματα στην Έλβετία. Ήξερε επίσης και το ποσόν κατά προσέγγιση. Αλλά δεν ήξερε τον αριθμό του πατέρα του, ούτε σε ποιά τράπεζα έστειλε τα ποσά που έβγαζε χονδρά από την Γιουγκοσλαβία. Και μ' όλο που έπι χρόνια άσασχολήθηκε μ' αυτή την υπόθεση, δεν κατάφερε να μάθι τίποτα. Οι Έλβετοι τραπεζίτες άπαντούν, φυσικά, ότι δεν έχουν ιδέα.

Το ίδιο έχει συμβη και με πολλές άλλες καταθέσεις. Πολλοί από τους καταθέτες πεθαίνουν ξαφνικά ή πέφτουν θύματα δολοφονικής έπιθέσεως ή δυστυχημάτων, χωρίς να προφτάσουν να φανερώσουν στους οικείους τους τον αριθμό των καταθέσεών τους. Άντεις οι καταθέσεις παραμένουν, τότε στις τράπεζες. Τα κέρδη απ' αυτές τις περιπτώσεις φαίνεται ότι είναι τεράστια.

Στην Έλβετία, εκτός από τις μεγάλες τράπεζες, που κάνουν φανερά τις εργασίες τους, υπάρχουν και άλλες ιδιωτικές, που εργάζονται χονδρά, χωρίς να ξέρη κανείς το είδος των ασχολιών τους. Πολλές απ' αυτές είναι πιο σημαντικές και πιο αξιοπρεπείς από τις έπιστημες.

Φαίνεται, πράγματι, ότι η Έλβετία είναι η χώρα από την οποία βγαίνουν κυρίως τραπεζίτες. Κι' η καλύτερη απόδειξη γι' αυτό είναι ότι αντίστοιχη έχει μία τράπεζα (έπισμη ή ανεπίσημη) σε κάθε 2350 κατοίκους!

Η καταπληκτική ικανότητα των Έλβετών τραπεζιτών είχε κίσει έντύπως και σ' αυτόν τον Βολταίρο, που έγραψε τα έξης: «Αν ήθετε έναν τραπεζίτη της Γενεύης να πηδή από το παράθυρο, άκολουθήστε τον χωρίς να σκεφθείτε δυό φορές. Είναι βέβαιο ότι, κατά την πτώση του, μαζεύει χρήματα».

Γι' αυτό, η Έλβετία έχει αποκληθεί «παράδεισος των κλεμμένων κεφαλαίων». Οι κάτοχοι τους ξέρουν ότι δεν έχουν να φοβηθούν καμιά άδικαρχία κι' επί πλέον είναι βέβαιο ότι τα κεφάλαιά τους βρίσκονται σε χέρια, που θα τα κρύψουν να καρποφορήσουν με τον καλύτερο τρόπο. Θα πρέπει να σημειώσωμε ακόμη ότι ο έλβετικός νόμος τιμωρεί με αυστηρότατες ποινές τους υπαλλήλους μίας τράπεζης, που θ' απέκλιναν το μυστικό ενός πελάτου της.

ΜΙΑ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

ΤΟΝ αγαπούσε πολύ τον Πάωλ η Ρενέ, η λεπτεκαυμένη μικρούλα με τα κατάρανθα μαλλιά και τα γαλάνα μάτια... Ναι, τον αγαπούσε τρελλά. Φύλαγε σαν ιερό κειμήλιο κάθε τι, που άγγιξε ο Πάωλ με τα χέρια του: τα λουλούδια, που της χάριζε, τη ζώνη της, που την έπιασε μία μέρα, ζητώντας να την αγκαλιάσει από τη μέση, τ' άδεια κουτιά των τσιγάρων του...

Γι' αυτό, φοντάζεστε και σεις πόση ήταν η χαρά, που ένοιωσε η Ρενέ, όταν ψιθύρισε για πρώτη φορά στ' αυτί του αγαπημένου της γλυκά ερωτόλογα, όταν του έκμυστηρεύθηκε το αίσθημά της με ποιητικές εκφράσεις, γεμάτες λουλούδια και φεγγαροβροχές... Το αίσθημά της, όπως ήταν έπιόμενο, δεν άργησαν να το μάθουν κι' οι γονείς της. Κι' ανήσυχον, αποφάσισαν μία μέρα να ρωτήσουν τον Πάωλ τι διαθέσεις είχε άπέναντί της κόρης τους.

— Το ξέρω πως μ' αγαπάει η Ρενέ, άποκρίθηκε ο πρακτικός Πάωλ. Τί τα θέλετε, όμως, η κόρη σας είναι πολύ ποιητική υπαρκτή... Βρίσκεται διαρκώς στα σύννεφα!... Κι' όμολογώ, ότι δεν έχω μεγάλη έμπιστοσύνη στις γυναίκες, που τρώνε λίγο και διαβάζουν ποιήματα... Οι γυναίκες αυτές είναι άνικανες να δημιουργήσουν οικογένεια... Έξ' άλλου, είναι τόσο αδύνατοι!... Και έξερτε, δε μ' άρέσουν καθόλου οι αόυνα-

Η ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΗ ΧΕΛΩΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η χελώνα φρέντο, που είναι η μαρκώτ των υπηρετούντων στην άγγλική άεροπορική έκεί της Σιγγαπούρης χαρακτηρίστηκε δυό φορές η πιο γρήγορη χελώνα του κόσμου. Πρώτον ταξίδευσε κατ' επανάληψη με υπερηχητικά άεροπλάνα, και δεύτερον πήρε μέρος πρό ήμεραν σε μία ανταγωνιστική χελωνοδρομία, στην οποία άσπρη, πολύ πίσω όλων τους άλλους αντιπάλους της. Οι πιλότοι της έσπευσε άφαστούν τόσο τη χελώνα τους, ώστε κάθε φορά που την παίρνουν μαζί τους, της προσδένουν ένα άλεξίπτωτο. «Συμμετέχουν συχνά άτυχημένα, είτε ο πιλότος Ντό Γκρόσες. Ο φρέντο δε φτάνει σε τίποτα ώστε να πέση θύμα ενός απ' αυτά!»

Τες... Λυπούμαι πολύ, μα δε μπορώ ν' αποφασίσω να πάρω τη Ρενέ γυναίκα μου...

Τού κάκου οι γονείς της νέας του είπαν, ότι πιθανόν η άρνησή του να εξωθούσε τη Ρενέ σε καμμία τρέλλα. Ο Πάωλ πρόσθεσε μονάχα:

— Θά κάνω ένα ταξίδι... Όσο που να γυρίσω, θά μ' έχη ξεχάσει...

Όταν η Ρενέ έμεινε μόνη, έκλαψε πικρά πάνω στα έρείπια της ευτυχίας της κι' ύστερα άποφάσισε να πεθάνη. Από τί θάνατο όμως; Ξαφικά, της ήρθε μία ιδέα: Ο Πάωλ δεν την ήθελε, έπειδή την εύρισκε αείδρα, ποιητική... Έ, λοιπόν! Θά πέθαινε από θάνατο βάνουσο, άσχημο, χυδαίο! Αυτή θα ήταν η έκδική της!

Ο άπαγχονισμός; Πολύ κοινός θάνατος!... Έξ' άλλου, ο Πάωλ θα μπορούσε να κόψη ένα κομματάκι από το σθονί της, για νά του φέρη γούρι!... Α! Αυτό το χατήρι δε θα του το έκανε ποτέ η Ρενέ!

Αν έπεφτε να πνιγεί σε υπόζωμα; Καλή σκέψη! Θά την έδωζαν από κεί μέσα, με καμμία ψοφιά γάτα... Τί χυδαίος θάνατος! Αυτό άκριδώς, που ήθελε η Ρενέ. Όστόσο, την τελευταία στιγμή, η ρομαντική νέα συλλογίστηκε σε τί χάλια θα την έδωζαν από την υπόνομο καί... άνατρίχιασε από άηδία... Όχι! Όχι! Ούτε αυτός ο θάνατος δεν ήταν καλός!

Να πάρη δηλητήριο; Πολύ ίσποτικός θάνατος! Έτσι πεθαίνανε μονάχα οι πυροδοθέντες του μεσαίωνα. Νά μαχαίραθ; Αυτός ο θάνατος θύμιζε τον έπίλογο των πεντάπρακτων δραμάτων της παλιάς σχολής...

Νά πεθάνη από την πείνα; Χίλιες φορές όχι! Ο Πάωλ είχε πη, ότι δεν αγαπούσε διόλου τις γυ-

ναίκες, που τρώνε λίγο. "Αρα θ' αγαπούσε τις γυναίκες που τρώνε πολύ. "Ε, λοιπόν! Η Ρενέ θα πέθανε από την πολυφαγία!... Ο θάνατος αυτός ήταν πεζότατος, βάνυσος, αντίστοιχός! Τόσο το καλότερο! Από έναν τέτοιο θάνατο ήθελε κι' η Ρενέ να πεθάνει!

Και η απελπισμένη νέα, χωρίς να χάσει καιρό, άρχισε τις προετοιμασίες για την αυτοκτονία. Το βράδυ στο τραπέζι, έβαλε όλα τα δυνατά της να φάει πολύ. Κι' οι γονείς της, που δε μπορούσαν να υποπτευθούν την τραγική άποψη της κόρης τους, χαιρόντουσαν, που την έδλεπαν να έχει τόσο όρεξη!... Δυστυχισμένοι γονείς!

Μέρα με την ημέρα, η Ρενέ έτρωγε όλα και περισσότερο, ιδίως σάλτσες, ζυμαρικά και γλυκά. Μοναδική της σκέψη ήταν το φαί. Ωστόσο, ο ποθητός θάνατος δεν έρχοταν ακόμη.

Ενα βράδυ, η Ρενέ, αφού έφαγε ένα σωρό φαγητά, κατεβρόχισε κατόπιν κι' ένα ολοκληρωμένο κι με μαρρόν γκλασέ. Ακολούθησε μια σπαρταχτική σκηνή, γιατί λίγο έλειπε να λιποθυμήσει από τους πόνους.

Ο γιατρός, που κάλεσαν άμέσως οι γονείς της, αφού διαπίστωσε πως η νέα είχε πάθει τρομερή βαρυστομαχία, κούνησε το κεφάλι του μελαγχολικά...

Στο μεταξύ, ο ανάλγητος Πάλ παίδευε. Κάπου-κάπου συλλογιζόταν το θύμα του, με την εγωιστική υπερφάνεια, που διακρίνει τους άνδρες σε τέτοιες περιστάσεις.

Δε θα ζή τώρα η Ρενέ! Έλεγε με το νου του. Θα έχη πεθάνει από τον καύμο της, επειδή την έγκατέλειπα...

Κι' ο Πάλ ήταν υπερήφανος. Με τό θαυμασμό θα τον κύταζαν οι φίλοι του, όταν θα τους εξιστορούσε, με ύφος αδιάφορο, την «ασήμαντη» αυτή ερωτική περιπέτεια...

Δύο μέρες ύστερ' από την επιστροφή του στο Παρίσι, ενώ βρισκόταν ένα βράδυ στο θέατρο, μ' ένα φίλο του, τον ρώτησε ρεφουκά:

— Τι γίνεται, αλήθεια, η Ρενέ;... Φαντάζομαι, ότι θα πέθανε!

— «Αν πέθανε; του αποκρίθηκε ο φίλος του, ξεκαρδισμένος στα γέλια. «Αν η Ρενέ είναι νεκρή, τότε όλοι... οι βουκαλάκοι θα είναι πολύ κολοθρευμένοι!

Και έδειξε του Πάλ, σ' ένα θεωρείο, μια στρουτοπούλη νέα με ροδοκόκκινα μάγουλα!...

Οι γονείς της Ρενέ, που δεν ήθελαν να χάσουν την κόρη τους, την είχαν περιποιηθεί τόσο καλά, ώστε τη γιάτρευαν από τη βαρυστομαχία της... Μόλις η Ρενέ έγινε καλά, ξαναόχισε την αλμπαγιά, μιά, δύο, τρεις φορές. Με τη διαφορά μόνο, ότι το στομάχι της είχε συνηθίσει πιά... Και το αποτέλεσμα ήταν να γίνει η Ρενέ μια νέα παχουλή, με μάγουλα, που έσταξαν αίμα!...

Ο Πάλ, στην αρχή, απογοητεύθηκε! Ποτέ του δε θα φανταζόταν πως ήταν δυνατό η ερωτική απελπισία να παχύνει τον άνθρωπο. Όταν όμως κύτταζε προσεκτικότερα το ελκυστικό θύμα του, το βρήκε τόσο χαριτωμένο — η αλήθεια είναι, ότι το πάχος πήγαινε στη Ρενέ — ώστε ζήτησε να ξαναρχίστι τις σχέσεις του με την οικογένειά της...

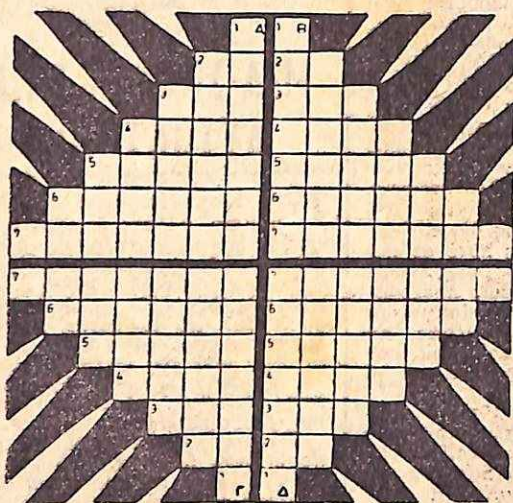
Κι' ύστερα από ένα μήνα, παντρεύτηκε πανηγυρικά την παχουλή και ροδοκόκκινη Ρενέ.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Γιά μικρούς και μεγάλους

Τετραπλή πυραμίδα

Σκεπώντας από τα τετραγωνίδια Α, Β, Γ και Δ, μέσα στα οποία θα τοποθετήστε το ίδιο πάντοτε φωνήεν, συμπληρώστε ακόλουθως και τις τέσσερις πυ-

ραμίδες με λέξεις των οποίων σας δίνουμε πιο κάτω τις σημασίες. Για κάθε λέξη θα χρησιμοποιήτε όλα τα γράμματα της προηγούμενης αναγραμματισμένης ή όχι, συν ένα καινούργιο.

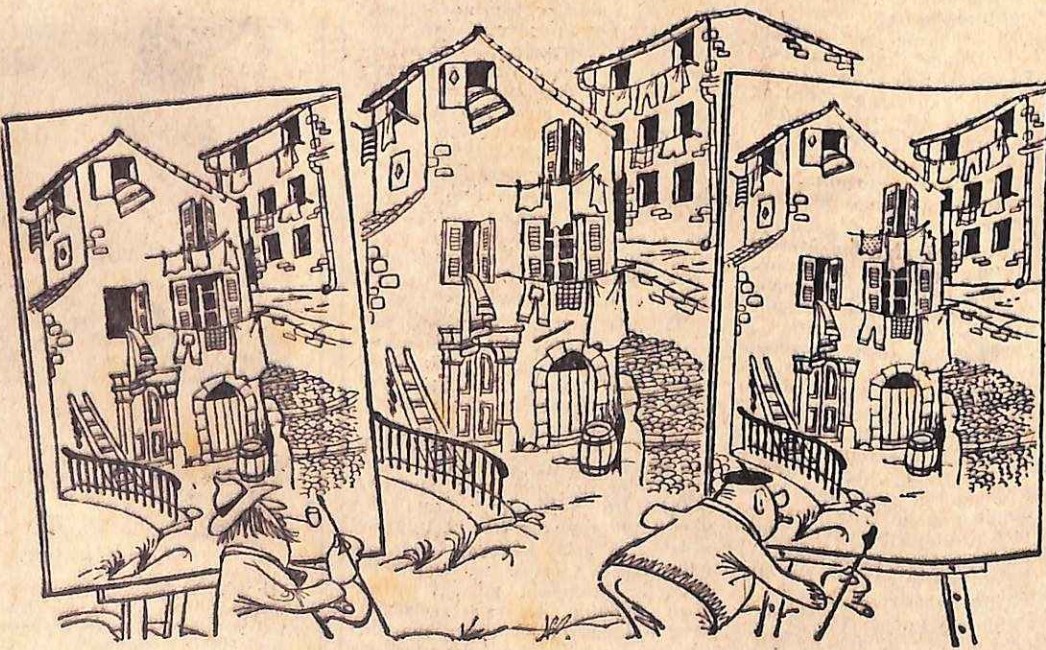
ΑΠΟ ΤΟ «Α»

- 1) Φωνήεν.
- 2) Δηλώνει συγκατάθεσι.
- 3) Ο καθένας.
- 4) Άνθρωπος νεαρής ηλικίας.
- 5) Συλλαβισμένοι με δόλο.
- 6) Σααδερός, μόνιμος, αμετάβλητος.
- 7) Όνομα τριών πατριάρχων.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

- 1) Φωνήεν.
- 2) Νότα μουσικής.
- 3) Προκαλεί.
- 4) Αρχικά που σχετίζονται με... αυτοκίνητα.
- 5) Μέρος του ποδιού.
- 6) Στάρ πρώην σύζυγος του Ρέξ Χάρισσον (Ε. πιν.).
- 7) Πόλις της Σικελίας.

Ποιός ζωγραφίζει πιο πιστά;

Ισως από τους δυο αυτούς ζωγράφους, ο «Α» (α. ριστέρ) ή ο «Β» (δεξιά) έχει απεικονίσει πιο πιστά στον πίνακά του, το θέαμα που προσφέρεται μπροστά στα μάτια του;

Για ν' απαντήστε πρέπει να ερήτε πόσες διαφορές

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

- 1) Φωνήεν.
- 2) Άρδρο (πληθ.).
- 3) Σύνομη απάντησι.
- 4) Χώρα της 'Ασίας.
- 5) Αήκουν συγχρόως σε πολλούς.
- 6) Καινούργιος.
- 7) Λυώνει μέταλλα.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

- 1) Φωνήεν.
- 2) Αρχή υποθέσεως.
- 3) Θεός της μυθολογίας μας.
- 4) Απαραίτητο σ' ένα ιατροφόρο.
- 5) Το σύνολο των ζώων μίας περιοχής.
- 6) Άνεδαίει τον τιμάριθμο στα ύψη.
- 7) Κάτοικος χώρας της Ευρώπης.

Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8	=	Ιταλός θαλασσοπόρος.
2 3 4 5 8 2 1	=	Μερίδιον.
3 4 3 1 8 2 1	=	Υποστήριγμα.
4 5 2 1	=	Όμοιοκαταλήξια.
5 6 1 4 7 8	=	Μυθικός ήρωας.
6 7 8 2 5 6 7 8	=	Κοινωνικός.
7 5 6 3 5 7 8	=	Γνωστός, φιλικός.
8 3 5 8 2 7 8	=	Προκαλεί καταστροφές.

Το ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάντοτε αριθμό.

Μισές λέξεις

Οι λέξεις, που σας ζητούμε κατωτέρω, αποτελούνται όλες από έξη γράμματα, από τα οποία σας δίνουμε τα τρία τελευταία. Για την κάθε ομάδα όμως, τα τρία πρώτα γράμματα, που πρέπει να προσθέσετε, γιά να συμπληρώσετε κάθε λέξη, είναι κοινά.

Π.χ.: ΑΝΤΙΒί, ΑΝΤΙΚά, ΑΝΤΙΛία, ΑΝΤάρα, ΑΝΤρον, ΑΝΤΟΧή.

1) ... ΕΙΑ	: Προκαλούν το γέλιο.
... ΑΡΙ	: Πρώτο τσάμα χρωματισμού.
... ΕΓΑ	: Χωρίς σπίτι.
... ΡΟΝ	: Ουράνιο σώμα.
... ΕΡΙ	: Προσωπικότης του σινεμά.
... ΙΚΑ	: Αφορούν τις πόλεις.
2) ... ΣΤΑ	: Ένδυμα.
... ΦΟΥ	: Ζεσταίνει.
... ΧΤΑ	: Μέρος του χεριού.
... ΣΚΑ	: Μπαλόνι.
... ΡΚΑ	: Θυμός.
... ΝΤΑ	: Συνοδεύει το κομπολόι.
3) ... ΥΠΑ	: Υπάρχει και ηλεκτρική.
... ΠΙΑ	: Πόλις της Γιουγκοσλαβίας.
... ΥΔΑ	: Νομισματά.
... ΤΟΣ	: Μυστήριο.
... ΠΟΣ	: Στόχος.
... ΡΔΑ	: Προφυλάσσουν από το κακό μάτι.

Η ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Τὰ μαθήματα ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ

ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΚΛΕΙΝΟΥΜΕ σήμερα τη σειρά των πρακτικών μαθημάτων μας, περιγράφοντας ακόμη μερικές από τις κακές συνήθειες, που οι μητέρες μεταδίδουν στα παιδιά.

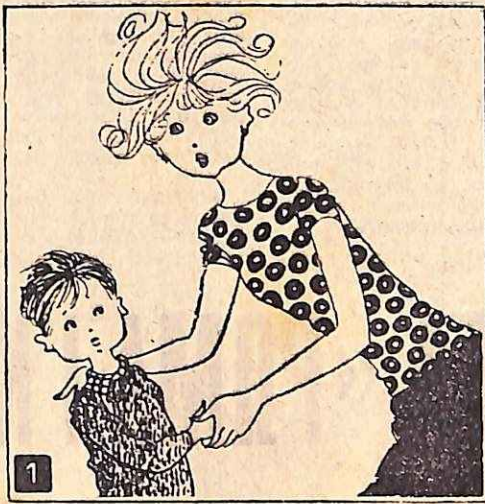
1. Νά η «δειλή μητέρα»: «Πετράκη, κατέβα από εκεί, γιατί μπορεί να πέσης!», «Πετράκη, πρόσεχε!», «Πετράκη, μὴν τρέχης, γιατί θα χτυπήσης», «Ω Θεέ μου, τα χεράκια σου είναι ξεστά. Πρέπει να φωνάξω αμέσως το γιατρό». «Μήπως ξεχάσες το παιχνίδάκι σου; Πες μου το ακόμη μία φορά». «Είμαι καλά!» «Κρῶνεις!» «Ζεσταίνεσαι!» «Γιά να δώ τη γλώσσα σου...». Ο Πετράκης δείχνει τη γλώσσα του, επαναλαμβάνει το παιχνίδι του, δεν τρέχει, δεν ιδρώνει, δε σκαρφάλλνει, δεν παίζει σχεδόν ποτέ... Όλες αυτές οι συνεχείς ερωτήσεις, οι συνεχείς ανησυχίες, τον εκνευρίζουν, προσβάλλουν, τας το πνεύμα της ανεξαρτησίας του και όταν εξακολουθήσουν γιά πολύ, καταλήγουν να πνίξουν την αβρόμητη ζωηρότητά του, να τσακίσουν τη σιγουριά του, να λυγίσουν την εμπιστοσύνη του. Αυτός ο καυμένος ο Πετράκης μεγαλώνοντας θα έχη όλες τις πιθανότητες να γίνει ένας άτολμος, χωρίς πρωτοβουλία και έντελως άπροετοίμαστος ν' αντιμετωπίσει τη ζωή και να υπερασπιστή τον εαυτό του. Ας μὴν τὸν καταπιέζουμε, λοιπόν. Αν είμαστε, από χαρακτήρα ανήσυχες, δε μπορούμε βέβαια να γίνουμε αδιάφορες, ἀλλ' ας προσπαθήσουμε, τουλάχιστον, να κρύψουμε τις ανησυχίες μας με τρόπο, που να μὴν τις καταλάβη. Μπορούμε να τὸν ἐπιβλέπουμε και να τὸν προσέχουμε, χωρίς να τὸν καταπιέζουμε.

2. Νά η «μητέρα-θύμα»: «Νίκο, πὼς παίρνεις το θάρρος να μὴ ἀπαντᾷς ἔτσι; Ναί, τὸ ξέρω, είναι τα ὅραια παραδείγματα του πατέρα σου! Κανείς δε με σέβεται σ' αυτό το σπίτι...». «Νίκο, γίνεσαι πολύ απαιτητικός! Φταίει η γιγιά σου, που σε παραχαϊδεύει... Καί ὕστερα τα πληρώνω όλα ἐγώ!» «Νίκο, παψε να κάνης τόσο θόρυβο, είμαι κουρασμένη! Μά τί σ' ενδιαφέρει, αν είμαι κουρασμένη; Σ' αυτό το σπίτι...», κλπ., κλπ. Ας ἐλπίσουμε ότι ὁ Νίκος δὲν προσέχει πολύ. Γιατί, αν προσέχει, τί καλό μπορεί να βγῇ γι' αὐτόν από τα κλαψιάρικα ξεσπάσματα της μητέρας του; Κανένα καλό, βέβαια. Μόνον ἀδελαιότητα, θλίψη, μελαγχολία. Καί τί καλό μπορεί να βγῇ γιά τη μητέρα; Δὲν πρέπει να νομίζει ότι με τὸ να παραπονιέται στο παιδί γιά τὸν πατέρα του ἢ τη γιγιά του θά τὸ κάνει σύμμαχό της. Τὸ μόνο που θά καταρβώση, είναι να τὸ κάνει δυστυχισμένο και νὰ χάσει τὸ σεβασμό του.

3. Νά η «αδιάφορη μητέρα»: Ὁ Νάσος είναι στην κορυφή της σκάλας; «Εν τάξει! Πρέπει να μάθῃ να σκαρφάλλνει. Αν πέση, ἢ ἀποκτήσει πείρα». Ὁ Νάσος έχει φίλους, που τὸν χτυπούν; «Θά μάθῃ να υπερασπίζεται τὸν εαυτό του». Ὁ Νάσος έχει πάρει τέσσερα στήν ἀριθμητική; «Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν! Ας διαβάση περισσότερο». Ὁ Νάσος βγάει τὸ πουλόβερ του, ἐνὼ είναι ἰδρωμένος; «Θά συνηθίσῃ, θά γίνῃ πιο δυνατός». Ἰσως γίνῃ πιο δυνατός, ἀλλ' ἴσως ἀρπάξῃ καμμία πνευμονία. Ἰσως μελήτηση περισσότερο, μὰ ἴσως ν' ἀπορριφθῇ. Ἰσως μάθῃ να υπερασπίζει τὸν εαυτό του, έχοντας φίλους πολύ ἀγροίκους, μὰ ἴσως ἀποκτήσῃ τις ἀσχημὲς συνήθειές τους. Ἰσως ἀποκτήσῃ πείρα, πέρνοντας από τη σκάλα, ἴσως ὅμως σπάσῃ τη σπονδυλική του στήλη. Το παιδί πρέπει ν' ἀποκτήσῃ σιγά - σιγά κάποια πείρα, αὐτὸ είναι ἀλήθεια, μὰ ὅσο είναι μικρό, πρέπει να τὴν ἀποκτήσῃ, κάτω από τὴν καθοδήγησή μας, με τὴ βοήθειά μας. Ξέρω καλά ότι, πολλές φορές, δὲν νοιώθουμε κουρασμένες και ἀδιάθετες, μὰς ἔρχεται ἡ ἐπιθυμία να τὰ ξεχάσουμε γιά λίγο ὅλα (τὰ παιδιά μας, τὰ παιχνίδια τους, τὰ μαθήματά τους, τοὺς φίλους τους, τοὺς κινδύνους, που τ' ἀκολουθοῦν), μὰ δὲν πρέπει. Μία μητέρα δὲν έχει δικαίωμα σε «διακοπές». Αὐτὸ είναι ἔνα πράγμα, που πρέπει να τὸ μάθῃ και νὰ τὸ δεχθῇ, πρὶν ν' ἀποκτήσῃ παιδιά.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Δὲ φτάνει ν' αγαπάμε τὸ παιδί μας. Πρέπει να τὸ καταλαβαίνουμε, πρέπει να τὸ βοηθήσου-με να μεγαλώσῃ σωστά και ἡρεμα. Ας μὴ ξε-

χνάμε ότι τὰ δικά μας λάθη θά τὰ πληρώσῃ αὐτὸ κύριο και ότι θά είναι αὐτό, που θ' ἀπολαύ-σῃ ὅτι καλό, ἀληθινὸ και τίμιο θαχούμε σπείρει μέσα του.

Και μ' αὐτὸ, ἀγαπητές μητέρες, τελειώνουν τὰ μαθήματά μας.

Ποτά ἀπὸ φρούτα ΚΑΙ ΛΑΧΑΝΙΚΑ

Νόστιμα, ὠφέλιμα και δροσιστικά

ΕΧΟΜΕ γράψει ἀμέτρητες φορές πὼς τὰ φρούτα και τὰ λαχανικά ὠφελοῦνε πολὺ στην ὑγεία και τὴν ὀμορφιά, με τις βιταμίνες και τὰ μεταλλικά ἄλατα που περιέχουν. Θά σας ὀδηγήσουμε λοιπόν πὼς να φτιάχνετε ἀπ' αὐτὰ διάφορα ποτά, εὐγευστά, δροσιστικά και ὑγιεινά, που περιέχουν ὅλα τὰ χρήσιμα συστατικά τους.

Θ' ἀρχίσουμε μ' ἓνα ποτό, που γίνεται με ὀποιοδήποτε φρούτο, κάθε εποχῆς, και που μπο-ρεῖ να διατηρηθῇ μέσα σε μπουτίλιες.

Ψιλοκόβετε τὰ φρούτα, ἀφαιρείτε τὰ κουκού-σια, τὰ ζοστάκια κλπ. και τὰ βάζετε μέσα σ' ἓνα δοχείο ἐμαγίε. Προτιμώτετα γι' αὐτὸ τὸ σκοπό είναι τὰ ξυνόμηλα, τὰ ἀγούρα μᾶλλον ἀχλάδια και ῥοδάκινα, τὰ φρέσκα ἢ ξερὰ δα-μάσκηνα.

Προσθέτετε νερὸ ζεστὸ (ὄχι βραστό), τοι-πλάσιο ἀπ' τὸ βάρος τὸν φρούτων, καθώς και λίγο ζουμί λεμονιοῦ. Ἀφίνετε τὸ ὑγρὸ, ὡς ὅ-ταν ἀρχίσῃ νὰ παχύνῃ μια ἐλαφροῦ ἀέμιση, με μικρὲς φυσαλίδες. Τότε είναι ἑτοιμὸ πιά και μπορείτε να τὸ πῆτε.

Κάθε φορά που θά καταναλώσετε μιὰ πο-σότητά του, τὴν ἀναπληρώνετε, προσθέτοντας στοῖο ὅμοιο ἄλλο τόσο χλιαρὸ νερὸ και τὰ ἀνάλογα φρούτα.

Εἰσάγαστε τώρα στὸ λαχανικά, ὅποια ἀπ' αὐτὰ κι' ἂν μεταχειρισθῇτε, μὴ τὰ ξεφλου-δίσετε. Πλύνετε τὰ μόνο καλά, ἀλλάζοντας ἐ-πανειλημμένως τὸ νερὸ και τρίβοντάς τα με μιὰ δούτσκα, γιά νὰ καθαρίσουν τελείως ἀπὸ τὰ χρώματα.

Τότερα τὰ λιώνετε, μὰ μὲ τὰ κοτσάνια και τις ρίζες τους (μπορείτε να τὰ περάσετε ἀπ' τὴ μηχανή του χυμῷ).

Γιά νὰ διατηρηθοῦν διαγνῇ τὰ ποτά που θά φτιάσετε ἔτσι, πρέπει να τοὺς προσθέσετε ζουμί λεμονιοῦ ἢ πορτοκαλιοῦ. Γενικά, πίνον-ται πιο εὐάγιστα, όταν είναι παγωμένα, ἢ τουλάχιστον πολὺ κρύα.

Νά τώρα πὼς θά προχωρήσετε, γιά τὸ κάθε εἶδος λαχανικοῦ:

Κ α ρ ὁ τ α: Τὰ διαλέγετε μικρὰ μᾶλλον, τὰ κόβετε σε φιλὲς φέτες κατὰ τὸ μήκος τους, τὰ λιώνετε και προσθέτετε στοῖο χυμὸ φους ἄλ-λο τόσο ζουμί πορτοκαλιοῦ. Πίνετε δύο ποτή-ρια τὴν ἡμέρα ἀπ' αὐτὸ τὸ μίγμα. Θ' ἀποκτή-σετε ἔτσι ὁμοῖο χρώμα.

Σ π α ν ἄ κ ι και μ α ι ν τ α ν ὅ ς: Λιώνετε 300 γραμμάρια σπανάκι και μιὰ χούφτα μαι-νανό. Προσθέτετε στοῖο χυμὸ τους ἄλλο τόσο πορτοκαλιόχομο. Πίνετε τρία φλυτζάνια τὴν ἡμέρα. Είναι ἄριστο τονωτικό.

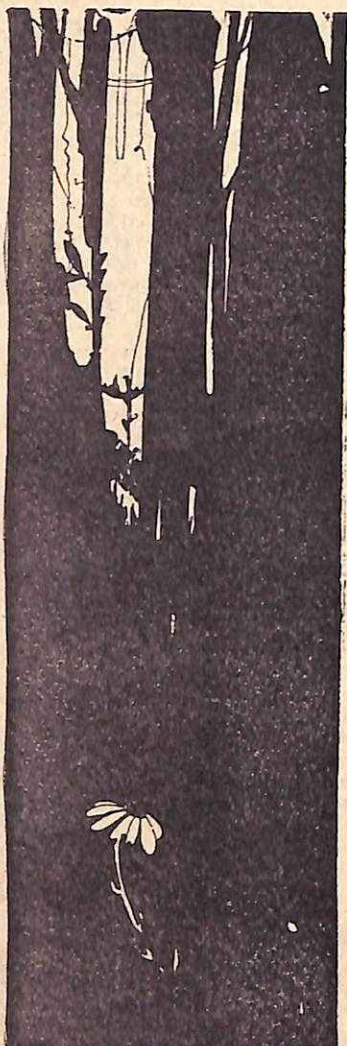
Ν τ ο μ ἄ τ α και σ ἑ λ ῖ ν ο: Παίρνετε χυ-μὸ ντομάτας (εἴτε νοπὸ εἴτε διατηρημένο σε γονιόβια) και προσθέτετε λίγο ζουμί λεμονιοῦ και ἰσὴ ποσότητα χυμὸ σέλινου. Είναι ἓνα πο-τὸ δροσιστικό.

Σ ἑ λ ῖ ν ο: Ψιλοκόβετε τὰ κοτσάνια και τὰ ἄσπρα μέρη του σέλινου, ἀφίνοντας ὅμως ἀ-πάνω και μερικὰ φυλλαράκια. Τὰ λιώνετε και προσθέτετε στοῖο χυμὸ ζουμί λεμονιοῦ — ὅσο σας ἀρέσει. Πίνετε τρία ποτήρια τοῦ ὅξιν ἀπ' τὸ ποτὸ αὐτό, τὰ δύο μετὰ τὸ φαγητό, πρῶτο και βράδυ, και τὸ τρίτο πρὶν κοιμη-θῆτε. Ὁφείλει πολὺ σὴν χώνησι.

Κ α ρ ὁ δ α ρ ο και μ α ι ν τ α ν ὅ ς: Ἀνακα-τεύετε και λιώνετε ἴσες ποσότητες κάρδαμου και μαιντανό. Προσθέτετε στοῖο χυμὸ τους ἄλ-λο τόσο ζουμί πορτοκαλιοῦ. Πίνετε δύο ποτηρά-κια τοῖο ὅξιν τὴν ἡμέρα. Καθαρίζει τὸν ὁσ-τοφυαγόν.

Δ ἄ χ α ν ο: Διαλέγετε ἓνα φρέσκο και γερὸ λάχανο. Τὸ ψιλοκόβετε, τὰ δύο και προσθέ-τετε στοῖο χυμὸ τους ἄλλο τόσο ζουμί λεμονιοῦ. Πίνετε δύο φλυτζάνια τὴν ἡμέρα ἀπ' αὐτό. Εἶ-ναι ἄριστο τονωτικό, ἰδίως δε ἐναντίον της ἀνεξήγητης ἐξέλιξης κοπώσεως που νοιώθουμε συχνά.

Ρ α δ ῖ ζ ι α και μ α ι ν τ α ν ὅ ς: Λιώνετε ἴσες ποσότητες ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο και προσθέ-τετε στοῖο χυμὸ τους ἄλλο τόσο ζουμί λεμονιοῦ. Πίνετε δύο φλυτζάνια τὴν ἡμέρα ἀπ' αὐτό. Εἶ-ναι ἄριστο τονωτικό, ἰδίως δε ἐναντίον της ἀνεξήγητης ἐξέλιξης κοπώσεως που νοιώθουμε συχνά.

αυτό το λουλουδί
είναι θαυματουργό!

Με το απόσταγμα του και
πολύτιμες για το δέρμα
βιταμίνες, η Έπιστήμη
παρασκευάζει το σαπουνι
Χαμομηλιού CAMOMILE.
Το CAMOMILE, με όλες τις
ιδιότητες του παναρχαίου
δοτάνου, αναζωογονεί και
άπολιπαίνει το δέρμα, του
δίνει μια ξεχωριστή λάμψη,
εξαφανίζει κάθε στίγμα, το
διατηρεί φρέσκο και απαλό.

αυτό το σαπουνί
είναι θαυματουργό!

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έγκληση 9-3. Τα &
πογγύματα μόνον επί συνεντεύξει
Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ.
613.610. — Οικία 710.752.

Συνδυασμός θαυματουργής ορμόνης με κατάλληλη διαίτα

ΜΙΑ ειδική κατηγορία ξένων
φτάνει στη Ρώμη, όχι για
να δει τα αξιοθέατα της Αιώνιας
Πόλεως, αλλά για να αποκτήσει
λεπτή σιλουέττα, εύλυγία και
ευκίνησια. Όλοι αυτοί πηγαίνουν
κατ' ευθείαν στο περίφημο «Διε-
θνές Νοσοκομείο Σαλβατόρ Μούντι»,
που βρίσκεται στην ωραία
συνοικία του Μόντε Βέρντε.

Υπάρχουν ανάμεσά τους δι-
πλωμάτες και πολιτικοί, που πα-
ραπάχυναν από τα επίσημα γεύ-
ματα, στάρ του κινηματογράφου,
που θέλουν να λεπτήνουν ή μέση
τους κατά μερικούς πόντους, κο-
σμικές κυρίες με υπερβολικές «πε-
ριφέρειες»... Όλοι τους βλέπουν
σά σωτήρα τους το δόκτορα Σί-
μεονς, ενδοκρινολόγο του νοσοκο-
μείου «Σαλβατόρ Μούντι».

«Σε κάθε χοντρό, υπάρχει κρυμ-

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΣΙΜΕΟΝΣ

«Αλλ' ως δούμε ποιά είναι η
θεωρία του δόκτορος Σίμεονς;
Όλοι οι άνθρωποι έχουν στο
σώμα τους τοπικές ποσότητες λί-
πους, απαραίτητες για τη συγ-
κράτηση των ζωτικών οργάνων στη
θέση τους, για την προστασία
των αρτηριών και για άλλες σπου-
δαίες λειτουργίες. Έχουν επίσης
ένα δεύτερο τύπο λίπους, σκορ-
πισμένο σ' ολόκληρο το σώμα,
που χρειάζεται για να διατηρη-
σφίχτο και τεταμένο το δέρμα
και για να προσφέρει «καύσιμη
ύλη» στον οργανισμό, σε ώρα ά-
νάγκης.

Οι παχύσαρκοι όμως έχουν κι'
ένα τρίτο τύπο λίπους — όχι φυ-
σικού — που ο δόκτωρ Σίμεονς
το ονομάζει «άποταμιευμένο». Λύ-

λογικά πώς το «άποταμιευμένο»
αυτό λίπος θα μπορούσε να κα-
ταναλωθεί από το σώμα, σαν
«καύσιμη ύλη», αντικαθιστώντας
τις σοκολάτες και τα μπιφτέκια.
Πώς να κατορθώσει όμως, ώστε
να καταναλωθεί αυτό ειδικά το
λίπος, κι' όχι το φυσικό;

Την απάντηση έδωσε μία χημι-
κή ουσία, που λέγεται «χοριονι-
κή γοναδοτροπίνη».

ΜΙΑ ΚΟΙΝΗ ΟΡΜΟΝΗ

Δεν είναι — όπως θα πίστευε
κανείς απ' το όνομά της — σε-
ξουαλική ορμόνη, αλλά κοινή, σαν
την ινσουλίνη, την κορτιζόνη ή την
αδρεναλίνη. Ωστόσο, παράγεται
από το γυναικείο οργανισμό, σε
μεγάλες ποσότητες, και μόνο κα-
τά το διάστημα της εγκυμοσύνης,
για τη διατροφή του εμβρύου και
την προστασία του από κάθε κίν-

Η ΝΕΑ «ΡΩΜΑΪΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ» ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑΤΟΣ

μένος ένας αδύνατος, που ζητάει
να φανερωθεί, λέει ο δόκτωρ Σί-
μεονς. Και αναλαμβάνει να του
δώσει ο ίδιος αυτή την ευκαιρία,
με μία εκπληκτική αποτελεσμα-
τική μέθοδο θεραπείας της παχυ-
σαρκίας, που έχει επινοήσει πρό
20 ετών.

Η μέθοδος αυτή ανακοινώθηκε
για πρώτη φορά το 1954, από
ένα βρετανικό ιατρικό περιοδικό.
Αρχισε δει να χρησιμοποιείται,
το 1961, σ' ένα νοσοκομείο του
Λονδίνου, για να αδυνατίσουν οι
χοντροί, που, εξ αιτίας του πά-
χους των, δε μπορούσαν να υπο-
βληθούν σε κάποια απαραίτητη
εγχείρηση. Σε περιπτώσεις, που
είχε αποτύχει κάθε άλλη μέθο-
δος, αυτή θαυματουργάσε —
και μάλιστα χωρίς να γίνουνται
πλαστικές οι σάρκες και το δερ-
μα τους, ακόμα κι' όταν έχαναν
ταχύτητα 10 - 20 κιλά!

Πραγματικά, η νέα μέθοδος
παρουσιάζει — εκτός από την ά-
ποτελεσματικότητά της — κι' αυ-
τό το σπουδαιότερο πλεονέκτημα
απέναντι κάθε άλλης: Ο παχύ-
σαρκος αδυνατίζει περίπου κατά
μισό κιλό την ημέρα, χωρίς να χάνει
καθόλου τις δυνάμεις του, τη
ζωτικότητα του και την ανημέ-
ρη του εμφάνισι — όπως συμβαί-
νει αναπόφευκτα με τις διά-
φορες «άπτοταμιευτικές» δίαιτες.
Διαλύονται τα αποθέματα λίπους,
που έχουν συγκεντρωθεί στους μη-
ρούς, στους γοφούς και στη μέ-
ση του, το πρόσωπό του όμως δια-
τηρεί το κανονικό σχήμα και τα
μάγουλά του δε βαρύνονται. Έ-
πίσης, δε νοιάζει το βασανιστικό
συναίσθημα της αδιάκοπης πείνας.

Η μέθοδος σημειώνει πάντα
την ίδια επιτυχία, είτε 5 κιλά θέ-
λει να χάσει κανείς, είτε 50. Έξ
άλλου, το λίπος, που εξαφανίζε-
ται σιγά-σιγά, δεν ξανασημαί-
νεται σιγά-σιγά, μόλις διακοπεί η
θεραπεία, έστω κι' αν τρώει πιά
κανείς κανονικά.

το συγκεντρώνεται, με τα χρόνια,
σε ώριμα μέρη του σώματος,
όπως π. χ. στους γοφούς. Δεν υ-
ποχωρεί δε με τη διαίτα, με τη
νηστεία.

Πράγματι, όταν ο παχύσαρκος
προσπαθή ν' αδυνατίσει, τρώγον-
τας λιγότερο απ' το κανονικό,
χάνει το απόθεμα λίπους του δευ-
τέρου τύπου, του φυσικού δηλαδή,
που χρειάζεται για να τεντώνει το
δέρμα του και να σκεπάσει τα
κόκκαλά του. Το πρόσωπό του
φαίνεται τότε απελπιστικά «τρα-
νηγμένο», το δέρμα του πλύνεται
και ρυτίδωμένο.

Το αόριστο όμως λίπος, το «ά-
ποταμιευμένο», μένει αθίκτο, στους
μυρούς και στην περιφέρεια του.
Επιπλέον, υποφέρει απ' την πεί-
να και νοιάζει αδυναμία, από έλ-
λειψη των λιπαρών ουσιών, που
χρειάζεται να καταναλωθεί ο ορ-
γανισμός του. Κι' έτσι, μη αντέ-
χοντας πιά, απελπίζεται και έν-
καταλείπει τη διαίτα.

Τα συμπτώματα του «άποταμι-
ευμένου» λίπους διακρίνονται εύ-
κολα, ακόμα και σε άτομα, που
δε φαίνονται, εκ πρώτης όψεως,
«χοντροί». Αν υπάρχουν δε δυο-
τρία απ' αυτά μαζί, σημαίνει
πώς καταφθάνει η παχυσαρκία...

Τέτοια συμπτώματα είναι π.χ.:
Η «καμπύρα», από πάχος κάτω
ακρίβως από το στήθος. Ένα τρι-
γωνικό εξόγκωμα λίπους μπουσά
απ' τη μασχάλη, όταν το μπρά-
τσο είναι κολλημένο στο πλευρό
του σώματος. Μικρές ραβδώσεις,
κοκκινωπές στην αρχή κι' αργό-
τερα άσπρες, που παρουσιάζονται
στο δέρμα των γοφών, του στή-
θους και κάποτε των ώμων (στις
εγκύους, οι ραβδώσεις αυτές ε-
ίναι φυσιολογικές, προερχόμενες
από το πολύ τέντωμα του δέρμα-
τος της κοιλιάς). Λίπος στο στή-
θος των ανδρών. Και, κυρίως, υ-
περβολικό λίπος στους μηρούς,
στους γοφούς, στο πηγούνι, στα
μπράτσα και στους ώμους.

Ο δόκτωρ Σίμεονς σκέφθηκε

δυο. Γι' αυτό το λόγο, κι' αν
ακόμα τρώει υπερβολικά ή υπέρ-
μα, το έμβρυο δεχεται συνεχώς
μία κανονική ποσότητα ρεπτι-
κών ουσιών. Το περίσυσμα τους
καταναλώνεται απ' τον οργανι-
σμό της μητέρας, χωρίς στην πα-
ρουσία πολλής γοναδοτροπίνης.

Είναι, τόσο πλημμυρισμένο το
αίμα των εγκύων απ' αυτή την
ειδική ορμόνη, ώστε, μέσα σε 24
ώρες, εκκρίνονται με τα ούρα
τους μέχρι 1 εκατομμύριο διε-
θνικές μονάδες της, ποσότης αρ-
νητικής για τη θεραπεία δεκάδων
χιλιάδων παχυσαρκών. Η έγκυ-
μοσύνη, λέει ο δόκτωρ Σίμεονς,
είναι ίσως η ευνοϊκότερη περίο-
δος για να χάσει το υπερβολικό
λίπος της μία παχύσαρκη γυναί-
κα, φτάνει μόνο να μη δίνει
προσοχή στους δικούς της, που
της συνιστούν, από ενδιαφέρον, να
«τρώει για δύο».

Χορηγώντας λοιπόν γοναδοτρο-
πίνη σε διαφόρους ασθενείς, για
άλλους θεραπευτικούς σκοπούς, ο
δόκτωρ Σίμεονς παρατήρησε, ότι
αλλάζε αισθητά η σωματική τους
διάπλαση. Συγκεκριμένα, λεπταί-
ναν ή μέση κι' η περιφέρειά τους
και γενικά γίνονταν κανονικότε-
ρες οι αναλογίες τους.

Η παρατήρηση αυτή τον ώδη-
γησε στο συμπέρασμα, ότι η γο-
ναδοτροπίνη διαλύει το τοπικά
«άποταμιευμένο» λίπος, χωρίς να
πειράζει το άλλο, το κανονικό.
Κι' έτσι, έπειτα από συστημα-
τικά πειράματα, έδωσε μία συγ-
κεκριμένη μορφή στη μέθοδο του.

Η «ΡΩΜΑΪΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ»

Η «ρωμαϊκή μέθοδος» — όπως
έχει έπωνομασθή τώρα, έπειδή έ-
φαρμόζεται στην κλινική της Ρώ-
μης — είναι ένας συνδυασμός γο-
ναδοτροπίνης και διαίτας. Η ορ-
μόνη χορηγείται με καθημερινές
ένεσεις, στην κατάλληλη δόση.
Συγχρόνως, ο παχύσαρκος άκο-
λουθεί μία διαίτα, με 500 θερ-
μίδες την ημέρα (θα δούμε πιο

κάτω ένα χαρακτηριστικό υπόδειγ-
μά της). Συγχρόνως, το περι-
τό λίπος του, που «καίγεται» με
την επίδραση της ορμόνης, του
προσφέρει άλλες 2.000 θερμίδες.
Έτσι, συγκεντρώνει τις απαιτού-
μενες 2.500 θερμίδες την ημέρα,
ο οργανισμός του συντηρείται κα-
νονικά κι' έπομένως δεν πεινάει.
Τρέφεται, όχι με το λίπος που
τρώει, αλλά με το λίπος που χάνει
— το «άποταμιευμένο», για-
τί μόνο σ' αυτό έπενεργεί η γο-
ναδοτροπίνη. Και το δέρμα του
διατηρείται σφίχτο και τεντωμένο.

Παρενέργειες δεν υπάρχουν, ού-
τε στους άντρες, ούτε στις γυναί-
κες, έφ' όσον η ορμόνη χορηγεί-
ται στην κανονική δόση. Ο άν-
τρας δεν «γυναικοποιείται», ούτε
και η γυναίκα «άνδροποιείται».
Η ίδια δόση ορμόνης δίδεται
σε όλους, ανεξάρτητα με το φύ-
λο, την ηλικία τους, τη δουλειά
που κάνουν ή τα καλά που θέ-
λουν να χάσουν. Γιατί, μόλις δια-
λυθεί το «άποταμιευμένο» λίπος,
η ορμόνη παύει πιά αυτόματα
να ενεργεί. Απ' εκεί και πέρα, αρ-
χίζει κανείς να πεινάει, με τη δι-
αίτα των 500 θερμίδων. Μπορεί δε
να τρώει πιά όσο και ό,τι θέλει.
Φτάνει μόνο να ζηγίζεται κάθε
πρωί, κι' αν παρατηρήσει πως κέρ-
δισε ένα κιλό, να παραλείψει ένα
γεύμα του. Έτσι, θ' αποφύγει το
σχηματισμό και πάλι του περι-
τού λίπους.

Η θεραπεία διαρκεί 23—40

μέρες, για να χαθούν μέχρι 17 κι-
λά το πολύ. Μετά τις 40 μέρες,
παύει πιά να ενεργεί η ορμόνη.
Αν λοιπόν κάποιος είναι πολύ
παχύσαρκος, πρέπει να διακόψει
τότε τη θεραπεία και να την έπα-
ναλάβει δεύτερη και τρίτη φορά,
με διαλείμματα 6 εβδομάδων (στο
διάστημα των οποίων μπορεί να
τρώει ό,τι θέλει).

ΠΟΣΟ ΚΟΣΤΙΖΕΙ Η ΜΕΘΟΔΟΣ

Η μέθοδος είναι το ίδιο απο-
τελεσματική για τους άντρες και
για τις γυναίκες. Το μόνο μειο-
νέκτημά της είναι, ότι... κοστίζει
άρκετά. Έχει υπολογισθεί δηλα-
δή, ότι, για κάθε κιλό που χάνει
ο παχύσαρκος, πληρώνει 18—
20 δολάρια (550—600 δραχ-
μές). Για τους πολύ χοντρούς,
ωστόσο, ισχύει ειδικό ελαττωμένο
τιμολόγιο.

Η ένεση πρέπει απαραίτητως
να γίνεται κάθε μέρα. Προτιμώ-
τερο είναι να μη ή ένδιαφερό-
μενος στην κλινική, για όλο
το διάστημα της θεραπείας —
αλλ' αυτό θα του στοιχίσει, βε-
βαίως, ακριβότερα. Μπορεί όμως
να κάνει την ένεση και να γυρίσει
ύστερα στο σπίτι του.

Σ' αυτή την περίπτωση, ο γι-
ατρός φροντίζει να δώσει αυστηρές
και λεπτομερείς οδηγίες για τη
διαίτά του, στη γυναίκα του ή
στη μαγειρίσά του. Μπορεί ωστό-
σο να τον εφοδιάζει κάθε μέρα
μ' ένα καλαθάκι, που περιέχει

ό,τι πρέπει να φάει, προσεκτικά
μετρημένο και υπολογισμένο.
Νά ένα παράδειγμα διαίτας
500 θερμίδων:

Πρόγευμα: Τσάι ή καφές,
σε ασημένια ποσότητα, χωρίς
ζάχαρη (μπορεί να χρησιμοποιη-
θεί ζαχαρίνη). Επιτρέπεται μόνο
μία μεγάλη κουταλιά γάλα στο
24ωρο.

Γεύμα: 1) Έκατό γραμμάρια
κρέας βωδινό ή μοσχαρίσιο
ή κοτόπουλο (στήθος) ή φρέσκο
άσπρο ψάρι ή αστακός ή γαρί-
δες. Το ζύγισμα θα γίνεται με
σχολαστική ακρίβεια. Θα αφαιρη-
ται, πριν απ' το μαγείρεμα, όλο
το όρατο λίπος (καλύτερα με ζύ-
σιμο μ' ένα ξυραφάκι). Το κρέας
ή το ψάρι μπορεί να βράζεται ή
να ψήνεται στα σάρα, χωρίς την
προσθήκη λίπους. Σολομός, χέλι,
τόνος, ρέγγα, παλαμίδα, σαρδέ-
λα και κονσερβαρισμένα ψάρια, ά-
παγορεύονται.

2) Ένα από τα έξι είδη λα-
χανικών: σπανάκι, παντζάρι, πρά-
σινες σαλάτες, ντομάτες, σέλινο,
κρεμμύδια, αγγούρια, ραπανάκια,
σπαράγγια, λάχανο, αγγινάρες,
ραδικία.

3) Ένα μικρό ψωμάκι ή φρυ-
γανιά.

4) Ένα μήλο ή ένα πορτοκάλι
ή μία χούφτα φράουλες.
Δείπνο: Τα ίδια, όπως το
γεύμα.

Τσάι, καφές, νερό, επιτρέπον-
ται ελεύθερα. Το ίδιο και το άλλα-

τι, γιατί η θεραπεία έχει σκοπό
να ελαττώσει το βάρος με τη διά-
λυση του λίπους, κι' όχι με την
άπομάκρυνση νερού απ' τον ορ-
γανισμό.

Το περίεργο είναι, ότι απαγο-
ρεύεται κάθε λιπαρό καλλυντικό
(κρέμα, λοσιόν, ρού, κλπ.), για-
τί ο δόκτωρ Σίμεονς πιστεύει,
ότι απορροφάται απ' το δέρμα
μία ποσότης λίπους.

Αν ο παχύσαρκος εξασθένησε
από προηγούμενες δίαιτες, που
καταναλώσανε το φυσικό και ά-
παραίτητο λίπος του, ο γιατρός
του συνιστάει... να πουνή πρω-
τα, για να το ξαναποκτήσει. Το
λέει δηλαδή να τρώει επί 3—7
μέρες πριν απ' τη θεραπεία, λι-
παρά, γλυκά, πηγαυτά, χοιρινό,
μαγιονέζες. Μπορεί να κερδίσει έ-
τσι αρκετά κιλά, αλλά θα τα ξα-
ναχάσει μέσα στις πρώτες 48 ώ-
ρες της θεραπείας. Κι' αυτή τη
φορά θα χάσει το «άποταμιευμέ-
νο» λίπος, όχι το φυσικό.

Η νέα μέθοδος έχει διαδοθή
στη Νότιο Αφρική, στην Αγγλία
και στις Ηνωμ. Πολιτείες. Στη
Ρώμη μονάχα, έχει εφαρμοσθή ως
τώρα σε περισσότερα από 500
χιλιάδες άτομα.

Τα αποτελέσματα ήταν πάντα
εκπληκτικά. Αναφέρεται π. χ. το
πρόσφατο παράδειγμα μιας «Α-
μερικάνας, που, από 135 κιλά,
έπεσε στα 85, σκοπεύει δε να
μείνει ακόμα στη Ρώμη, όπου
να φτάσει στα 65!

«Όλες αυτές οι χοντρές γυναίκες που βλέπετε επάνω, πέρασαν από τη «Διεθνές Νοσοκομείο Σαλβατόρ Μούντι» και έχασαν, όπως βλέπετε κατωτέρω, μέχρι 20% απ' το βάρος τους. Συγκεκριμένα, να πάτε ζυγίζε αρχικά και πόσα κιλά έχασε, ή καθεμία απ' αυτές, στη σειρά: 1) 70—12. 2) 77—14½. 3) 72—8½. 4) 67—6½. 5) 75½—16. 6) 70—9½. 7) 81—15½. 8) 71—11. 9) 82—14½. 10) 80—12. 11) 71½—8.

Ο διευθυντής περιποιήθηκε το Δημητράκη μ' εξαίρετικό τρόπο..

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΠΟΤΗΡΙ

ΕΝΑ παιδάκι, όχι πιά μεγάλο από δέκα χρόνων, ξανθό, καταστροφικό, ένα όμορφο αγοράκι, ο Βάσος, καθόταν ήρεμος σε μια καρέκλα της γειτονικής ταβέρνας. Δίπλα του, σ' ένα τραπέζι, ήταν ένας καλοντυμένος άντρας, καμιά σαρανταριά χρόνων. Φαινόταν νοικοκύρης, ο κύρ Δημήτρης, ο πατέρας του μικρού Βάσου.

Ήταν φυσικό, διόλου παράξενο να βλέπαι κανείς πρόσωπα, μικρούς ή μεγάλους, σε μια ταβέρνα. Εκείνο όμως που έκανε εντύπωση ήταν η ακατάλληλη ώρα και το κατσαράκι, δίχως μεζέ, στο τραπέζι του κύρ Δημήτρη.

Γιατί ο κύρ Δημήτρης δεν πήγαινε στην ταβέρνα, από τις έξη, για φαγητό. Αυτή την ώρα το μαγαζί ήταν άδειο κι' εκείνος έπιανε τη γωνία, έβαζε το γυίο του σε μια καρέκλα και παράγγελλε το έκτακτο σαρακι του.

Ο κύρ Μίλτος, ο ταβερνιάρης, τον ήξερε καλά. Τον κύρ Δημήτρη Ήταν γείτονας, ένα-δυο σπίτια παρακάτω. Από κοντά του ψώνιζε το κρασί για το σπίτι και κάθε έκτακτη μέρα, πήγαινε με τη γυναίκα του, να ταμπήσουν κάτι, έτσι για ποικιλία, στο μαγαζί του.

Παραξενεύτηκε, λοιπόν, μία μέρα όταν τον είδε κατά τις έξη το απόγευμα, να μπαίνει στο μαγαζί του με το γυίο του, να κάθεται σε μια απόμερη γωνία, άμιλητος, αγέλαστος και να παραγγέλλει ένα έκτακτο σαρακι.

Από τότε κάθε μέρα στις έξη, γινόταν το ίδιο πράγμα. Έπιανε το κρασάκι του, σκέτο, στεγνό, σε τρεις δόσεις κι' έφευγε πάλι με το μικρό.

Ήξερε, βέβαια, ο κύρ Μίλτος ότι ο κύρ Δημήτρης είχε ένα ατύχημα με τη γυναίκα του, την κυρία Μαίρη.

Αλλά αυτό είχε γίνει εδώ κι' ένα χρόνο. Δεν ήταν λόγος, τώσα, έπειτα από τόσο καιρό να το ρίξει στο κρασί και μάλιστα μπροστά στο παιδί του.

Εκείνο, που δεν ήξερε, όμως, ο κύρ Μίλτος ήταν ότι ο κύρ Δημήτρης έπιανε πολύ ούζο, τόσο που τον έδολαπτε όχι μόνο στον οργανισμό του, αλλά και στη δουλειά του.

Ή δουλειά του ήθελε καθαρή σκέψη, αβόλωτο μυαλό, γιατί ανακατευόταν στο νόημα αυτής της δουλειάς.

Κι' ο διευθυντής του γραφείου

του, μία μέρα που τ'κανε θάλασσα σε κάτι υπολογισμούς, τούκανε τη παρατήρηση. Με το κεφάλι σκυμμένο, ο κύρ Δημήτρης πήγε και ήρθε το γυαλί του, του άνοιξε την καρδιά του και εκείνος κουνώντας το κεφάλι, τον μάλωσε:

— Θα καταστρέψης τον εαυτό σου με το ούζο, τού είπε. Δε συλλογίζεσαι τη γυναίκα σου και το παιδί σου;

— Τη γυναίκα μου! μουμούρισε μ' ένα μικρό χαμόγελο.

— Ναι, τη γυναίκα σου. Γιατί πρέπει να ξέρεις πως όταν γίνης πια εκείνη καλά, εσύ θάσαι αλκοολικός, αγιάτρευτος! Δε θα μολώνεις να κάνεις δίχως το πιτό...

— Πες μου, τί να κάνω, γιατρέ; Δε μπορώ να συγκρατηθώ...

Ο γιατρός τότε τον συμβούλεψε να αντικαταστήσει το ούζο με το κρασί, αλλά κι' αυτό με μέτρο.

Έφυγε με το κεφάλι σκυφτό, με δάκρυα στα μάτια από το σπίτι του γιατρού κι' έκανε όρκο, στη ζωή της αγαπημένης του γυναίκουλας, να συμμορφωθεί όσο μπορούσε.

★ Πριν από ένα χρόνο, ο κύρ Δημήτρης ήταν άλλος άνθρωπος. Ήταν ένας από τους καλύτερους νοικοκύρηδες της Πλάκας, με δικό του σπίτι, ένα αρχοντικό, μεγάλο σπίτι από τα παλιά, με κληματαριά, βασιλικούς κι' ένα γαρύκκο, που έπιανε όλο τον τοίχο της αυλής.

Το σπίτι αυτό το είχε κληρονομή από τον πατέρα του και τούχε δώσει όλες τις μοντέρνες ανέσεις. Φρεσκοβαμμένο, πάντα, φαντάζε και ξεχώριζε ανάμεσα στ' άλλα. Ποτέ δε βάδιζε το σπίτι του για πολυκατοικία, γιατί καμάρωνε γι' αυτό.

Κέρδιζε πολλά από τη δουλειά του, γιατί, εκτός από τη θέσι του προϊσταμένου λογιστηρίου, που είχε σε μία τράπεζα, είχε αναλάβει να τακτοποιήσει λογιστικά βιβλία, σε διάφορες επιχειρήσεις.

Ήταν δαιμόνιος στη δουλειά του, από νέος, γιατί είχε μπη καλά στο νόημα αυτής της δουλειάς.

Είχε μείνει εντελώς μόνος κι' ορ-

φανός από τον πρώτο χρόνο, που άρχισε να δουλεύει κι' αυτό του άφισε στην ψυχή ένα κενό, που μόνο μ' ένα γαμο θα μπορούσε να καλύψει.

Ποιά όμως να πάρη; Τις κοπέλλες της γειτονίας του τις ήξερε όλες, κι' όλες τούρριχναν γλυκές ματιές, γιατί ο Δημητράκης ήταν εξαίρετος γιά γαμπρός. Κι' όμως, κι' αυτό συμφέρον, τη θέσι του και τα ψυχικά του χαρίσματα.

Μά, ο Δημητράκης, γέννημα και θρέμμα της Πλάκας, από διάφορα σχολία, μάθαινε όλο και κάτι για την κάθε μία.

Κάποτε είχε πάει έκδρομη ως την Πάτρα και εκεί, πηγαίνοντας να δώσει τα χαιρετίσματα του διευθυντού του, στο διευθυντή του υποκαταστήματος, γνώρισε την κόρη του σπιτιού.

Ψηλή, ξανθή, γαλανομάτα, έκανε εντύπωση στο Δημητράκη, που δέχτηκε μ' ευχαρίστηση την πρόσκληση του διευθυντού να φάη το μεσημέρι σπιτί τους.

Όπως το κακό, έτσι και το καλό, άμα είναι τυχερό, δεν άργει να 'ρθη. Ο διευθυντής κατάλαβε από την πρώτη στιγμή τα χαρίσματα του Δημητράκη και τού φάνηκε τόσο καλός, που τον περιποιήθηκε μ' εξαίρετικό τρόπο.

Ο Δημητράκης τότε υποσχέθηκε να τους φιλοδεξήσει — πατέρα και κόρη — όταν θα κατέβαιναν καμιά μέρα στην Αθήνα.

— Το σπίτι μου είναι μεγάλο και άνετο. Θα ευχαριστηθώ πολύ να σας φιλοδεξίσω, τούς είπε.

Εσφίξαν τα χέρια κι' από τη στιγμή εκείνη ο Δημητράκης κατάλαβε πως η μοίρα θέλησε να πάη έκδρομη στην Πάτρα.

Έτσι, έπειτα από έξη μήνες έγιναν οι γάμοι του Δημητράκη με τη Μαίρη. Ή προίκα, που πήρε, ήταν πολύ μεγαλύτερη από ό,τι υπελόγιζε κι' η νέα ήταν ακόμη πιο καλή απ' ό,τι τη φανταζόταν.

Το σαλόνι τους άνοιξε και άρχισαν οι κοινωνικές σχέσεις με τους συναδέλφους και τους ανωτέρους του Δημητράκη. Τό ζευγάρι γινόταν

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

δεχτό με πολλή ευχαρίστηση παντού, γιατί και η Μαίρη είχε πάρει ανώτερη κοινωνική μορφωσι. Αλλά, είχε ζήσει αρκετά χρόνια στο εξωτερικό.

Έτσι κυλούσε η ζωή τους, μ' ένα παιδάκι, το Βάσο, μία ζωή ευτυχισμένη, ασυννεφιαστή, όταν ξαφνικά θόλωσε ο ουρανός της ευτυχίας τους.

Η Μαίρη, πηγαίνοντας στην Πάτρα με τ' αυτοκίνητό της, για κάποια δουλειά του πατέρα της, έπαθε ένα δυστύχημα, που είχε αργότερα μια δυσάρεστη επιπλοκή: Για ένα χρόνο έμεινε ακίνητη σε μία κλινική της Κηφισιάς, με λίγες ελπίδες για την αποκατάστασι της υγείας της...

Αυτός ήταν ένας τρομερός κλονισμός για το Δημήτρη και, χωρίς να το καταλάβη, μία μέρα, που ξεχάστηκε σ' ένα ποτοπωλείο της οδού Σοφοκλέους, άρχισε να πίνει ούζο, για να μπερδεύονται οι σκέψεις του, για να θολώνει το μυαλό του και να μη σκέπτεται τη γυναίκα και την κατάσταση του.

Ένας ξένος γιατρός, όμως, του υποσχέθηκε, πως η γυναίκα του μπορούσε να γίνη εντελώς καλά, μ' ένα σύστημα δικό του. Αδιαφόρησε για εσδοά ο Δημήτρης και την έστειλε αεροπορικώς στη Γερμανία, όχι γιατί πίστευε πως θα γίνη καλά, αλλά για να νάναι σύμφωνος με τη συνείδησή του, ότι έκανε το καλύτερο του.

Εξ' άλλου, την αγαπούσε τη Μαίρη. Τούλειπε πολύ. Είχε όμως υποχρεώσεις και απέναντι στο παιδί του και κάθε ματιά του Βάσου του ήταν γι' αυτόν μία κριτική, μία μομφή για τη νέα ζωή που άρχισε. Μά τι νακανε, αφού είχε συνηθίσει στο πιτό; Κι' έπιανε κρυφά. Γράμματα λάβαινε συχνά, τον τελευταίο μακριά, από την αγαπημένη του Μαίρη, αλλά τα νόμιζε γράμματα παρηγορίας για τη μοναξιά τους. Μά κι' αυτός γέμιζε σελίδες, που οι περισσότερες μιλούσαν για το παιδί τους.

★ Τό ούζο, λοιπόν, έδωσε τη θέσι του στο κρασί και κάθε απόγευμα πιά στις έξη, γιατί δε βαστούσε πιά, πολύ, παίρνοντας το γυίο του για ένα συνθησισμένο περιπατο στο ζάππειο, περνούσε πρώτα από την ταβέρνα και μπρός στο ατύχητο βλέμμα του γυιού του για μία σνέχεια, για ένα δεύτερο, ένα τρίτο «καρτούτσας», έδινε τη φλόγα του καμμού του κι' ησυχάζε.

Μπαμπά, γιατί πίνεις; άκουσε ξαφνικά τη φωνή του γυιού του, ο κύρ Δημήτρης.

Χλώμιασε, σάστισε, παράτησε το ποτήρι στο τραπέζι και κύτταξε στα μάτια το παιδί του. Τό έπαιρνε μαζί του για να κάνει έλεγχο στις πράξεις του; Ίσως περίμενε κι' αυτή την ερώτησι του μικρού, να δού ηρθε τόσο αναπάντως, που αν δεν ήταν ο Βάσος αυτός που μιλούσε, θα θυμάνε.

Ο κύρ Δημητράκης όμως τού χαμογέλασε φοβισμένα και ψιθύρισε: — Έχεις δίκιο, παιδί μου, πάμε να φύγουμε. Πάμε να περάσουμε από το σπίτι, να πάρης ένα ρούχο, γιατί σήκωσε ψυχρούλα.

Πέρασαν από το σπίτι και στο γραματοκιβώτιο της πόρτας βρήκαν ένα τηλεγράφημα:

«Γιατρός με έδεσάινω σε μια καλή. Την Κυριακή φθάνω Αθήνας. Μαίρη».

Με δάκρυα στα μάτια αγάλλισε το γυίο του ο Δημήτρης. Εκλαίγε και το παιδί του.

Ήταν η τελευταία ημέρα της μοναξιάς τους, ήταν το τελευταίο κρασί, που ήπιε ο κύρ Δημήτρης στην ταβέρνα.

Από αύριο θα γέμιζε το σπίτι τους από την παρουσία της Μαίρης, της αγαπημένης του Μαίρης.

Κι' η ζωή θα ξαναρχίζε όπως πριν, όμορφη κι' ευτυχισμένη.

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΑ ΝΥΦΙΚΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΘΑ παρατηρήσατε ασφαλώς, ότι οι δρόμοι άρχισαν να γεμίζουν με ανθρώπους, που βαστούνε μπαμπονιέρες με κουφέτα... Οι νέοι παντρεύονται! Γι' αυτό και σπουδάζουμε να ενημερώσουμε τις νέες, που ετοιμάζονται για τη μεγάλη ημέρα του γάμου τους, ποιές είναι οι τελευταίες γαλλικές και ιταλικές κρεασιόν πάνω στο θέμα «νυφικό φόρεμα».

Όπως και για την καθημερινή μόδα, υπάρχουν κι' εδώ πολλές τάσεις και διαφορετικές κούπ. Τα νυφικά φοριούνται μακριά ή κοντά, στο αυστηρό σχήμα της «μοναχής» ή στο ρομαντικό της νέας του 1850, από μεταξωτό τούλι, δαντέλλα ή όργκάντζα, με βολάν, πλισσέ ή σκέτη κούπ.

Τό στυλ «μοναχής», που ταιριάζει μόνο στις πολύ νέες νύφες, έχει πέπλο από αυστηρή όργκάντζα γύρω στο πρόσωπο (άφηνοντας ελεύθερο μόνο το όβάλ σχήμα του) και απαιτεί αυστηρό χτένισμα (μαζεμένα μαλλιά σε ψηλό κότσο). Τό μακρύ φόρεμα είναι σε γραμμική «πρενσέ» από άσπρο πικέ, με μικρό ντεκολτέ, κοντά μανίκια (που συμπληρώνονται με μακριά άσπρα γάντια) και φούστα λίγο πιο μακριά πίσω από μπρός.

Τό στυλ «ρομαντικής κοπέλλας» ταιριάζει στις νέες γύρω στα 25 χρόνια. Για το μακρύ νυφικό, θα διαλέξετε βουάλ βαμβακερό, κεντημένο σ' όλο το κορσάκι και στη φούστα, τουλάχιστον 25 με 30 πόντους κάτω από τη μέση. Έχει όβάλ ντεκολτέ, άνετα μανίκια (κασι, «πλάκε» φιδόγκο), σκεπάζει το μισό μέτωπο κι' από εκεί ξεκινάει το πολύ κοντό πέπλο σε σχήμα «κρύς».

Πολύ νεανικό είναι το κοντό νυφικό από σαντούνγκ με ίσιο ψηλό ντεκολτέ, τρουά-κόρ μανίκια, τέσσερες φαρδιές πιέπτες στο κορσάκι, που άρχίζουν στο ύψος του στήθους και τελειώνουν πάνω από τη μέση, τέσσερες πιέπτες, επίσης, στη σουρωτή φούστα και μεγάλο λουλούδι στη μέση. Σχετικά μακρύ πέπλο από τούλι, που κρατιέται μ' ένα σκέτο ίσιο στεφάνι πάνω στο μέτωπο.

Τό στυλ «αμπίρ» ταιριάζει πολύ στο λουσατό νυφικό από δαντέλλα. Ένα σχετικό μοντέλο του Μπαλμαίν, τύπου «ρεμπιγκότας», από δαντέλλα, έχει πολύ μακριά και φαρδιά (στα πλάγια και πίσω) φούστα, με είναι πολύ απλό στην κούπ του κορσάκι, που έχει κοντά μανίκια, λουλούδια από δαντέλλα γύρω στο λαιμό και στα μανίκια (δηλαδή «απλικασιόν» από δαντελλένια λουλούδια, καμμένα από τη δαντέλλα του φορέματος, που φαίνονται τώρα στο λαιμό και στα μανίκια «αυτοήλφωτα», γιατί είναι τοποθετημένες πάνω στα λουλούδια του δαντελλένιου υφάσματος) και ψηλή μέση με στενή ζώνη, δεμένη σε φιδόγκο. Τό νυφικό είναι κουμπωμένο από πάνω ως κάτω. Τό πέπλο αφήνει το μέτωπο ελεύθερο και πέφτει σε μακριά «κάπα» γύρω από το φόρεμα.

Τό κοντό νυφικό με πιέπτες και λουλούδι στη μέση.

Δεξιά: Πολύ νεανικό πέπλο.

μάχια», που το καρένα του έχει άλλο χρώμα και ρίγες από το αντίθετο χρώμα πάνω του κοντά στην ένωση με το άλλο. (Π.χ. κόκκινο τεμάχιο με 2 ή 3 μαύρες ρίγες, μαύρο τεμάχιο με το ίδιο σχέδιο σε κόκκινο).

Υπάρχει ένας άλλος συνδυασμός: μακρύ κορσάκι σε πολύχρωμες ανώμαλες ρίγες και σλιπ μαύρο (το μαγιώ αποτελείται όμως πάντα από ένα κομμάτι).

Η: μαύρο μαγιώ κορσάκι και χαμηλή «φου-στίτσα» σε άσπρο — μαύρο, οίγ. Η: μακρύ κορσάκι με λωξές άσπρες ρίγες και μαύρο «σορτάκι». Πολύ κομψά είναι επίσης ο-ά Ιταλικά μοντέλλα με λωξές, πολύ φαρδείς ρίγες, το ένα σε «τυρκουάζ», μπλε — παγωνιού και μπλε — σκούρο και το άλλο σε φωτεινό κόκκινο και άσπρο.

Οι ρίγες, όμως, χρησιμοποιούνται επίσης σ' σχήμα από πολύ φαρδύ «φαρκοκόκαλο» ή πάλι πολύ φαρδείς, σε κάθετη γραμμή. Εδώ οι ο-κοι μόνες συνιστούν τους συνδυασμούς: κίτρινο — χρυσάφι, ροζ — σαμόν και «ιδουάρ».

ΜΑΓΙΩ ΜΕ ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΑ ΣΧΗΜΑΤΑ

Δίπλα στις ρίγες λανσάρονται επίσης γεωμετρικά σχήματα: Μεγάλοι ρόμβοι (σε συνδυασμό από κόκκινο, μπλε και μαύρο), τεράστια «πουκά» (μπλε πάνω σε άσπρο φόντο), στυλιζαρισμένοι ρόμβοι σε συνδυασμό με μικρά πουκά (τυρκουάζ σε μπλε φόντο) κ.ά.

Λανσάρεται επίσης η εξωτική εμφάνιση στα μαγιώ, που είναι εμπνευσμένα από την τέχνη εξωτικών χωρών: Τα σχέδια στύλ μασαϊκού, από το καφέ χρώμα ως το «κονιά», πάνω σε άσπρο φόντο έρχονται από το Μεξικό — συμβολικά πολύχρωμα σχέδια πάνω σε πράσινο φόντο από το Περού — σταμπάτα σχήματα στύλ «μπιζού» σε άσπρο — μαύρο άπνυν σε φόντο πορτοκαλί από την Αίγυπτο κ.ά.

ΤΑ ΥΛΙΚΑ ΚΑΙ Η ΚΟΥΠ ΤΩΝ ΜΑΓΙΩ

Εφέτος χρησιμοποιούνται δίπλα στο γνωστό λαστέξ και στην «ελάνκα», επίσης το «φιλάν-κα» (είναι λίγο πιο ψηλό), καθώς και το ελαστικό «εντεφλόν», το «έπνιζ» και το ελαστικό «ντραλόν», που είναι μεγάλης αντοχής και πολύ κομψό.

Όσο για την κούπ στα νέα μαγιώ, παρατηρούνται δύο τάσεις: το στύλ φουρ (με ελάχιστα εφαρμοστές γραμμές) και το στύλ «κουλτούρ», με πολύ φαρμαρισμένο στήθος, στενή μέση και φαρμαρισμένους γοφούς. Για την κούπ αυτή ταιριάζει ιδιαίτερα το ελαστικό «ντραλόν», που είναι λιγότερο σκληρό και πιο λεπτό από το παλιό λαστέξ.

ΤΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ ΣΤΑ ΝΕΑ ΜΑΓΙΩ

Υπάρχουν διάφορες τάσεις στα νέα ντεκολτέ: Το μικρό δβάλ ντεκολτέ με φαρδείς ή στενές μπρετέλλες. Το μυτερό ντεκολτέ (μπρός και πίσω), ειδικό για τις κούπ «κουλτούρ». Τα καρέ ντεκολτέ με πολύ στενές μπρετέλλες και μεγάλο άνοιγμα στην πλάτη.

Τα ντεκολτέ στα «μπικίνι» είναι δύο ειδών: Στο παλιό στύλ «σουτιέν», που άφνει τους ά-μους σχεδόν γυμνούς και το «σουτιέν» αυτό

τελειώνει άμέσως κάτω από το στήθος. Η με μικρό στρογγυλό ή δβάλ ντεκολτέ. Ο μπουστός τελειώνει σε ίσια γραμμή, πιο κάτω από το στήθος.

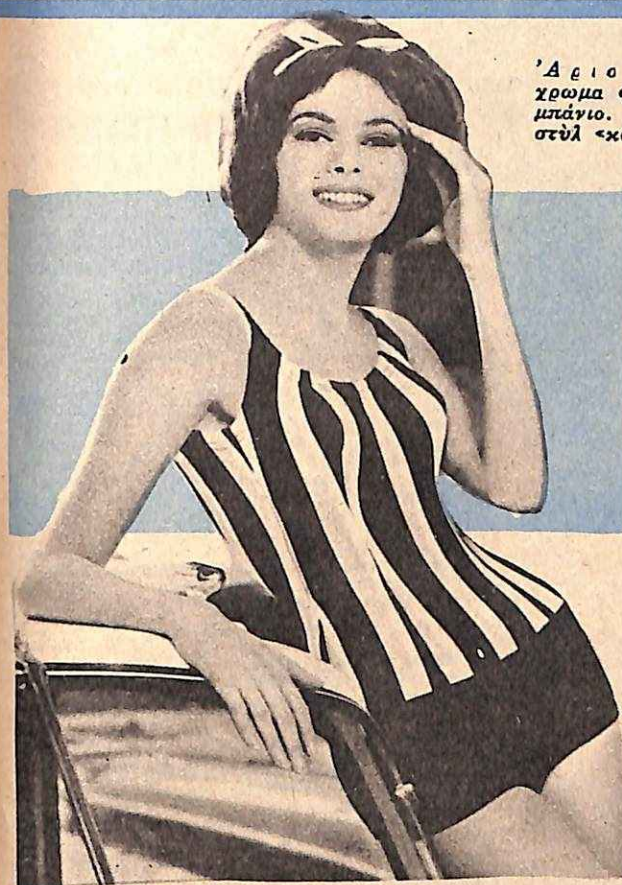
Το σλιπ του μπικίνι μεταμορφώνεται συχνά σε «φουστίτσα». Αρχίζει, δέ, πάντα χαμηλά, άπάνω στους γοφούς.

ΤΑ «ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ»

Για το ντύσιμο μετά το μπάνιο, τα νέα Ιταλικά μοντέλλα χρησιμοποιούν κατά προτίμηση το ζιγκ-ζαγκ ως σχέδιο ύφασματος και τις ο-ριζόντιες ρίγες. Τα φορέματα, οι τυνίς ή τα φουρ (αυτά, ράβονται πάντα με τον πιο άπλο τρόπο και δεν έχουν τσέπες, όπως τα περισσότερα γαλλικά μοντέλλα. Ράβονται συχνά σαν τρουά-πιές: τυνίς, σόρτς και μπολερό, ή: κοντή καζάκα, μπλούζα, σόρτς και σουτιέν.

Απογευματινό σύνολο σε συνδυασμό άσπρο-μαύρο από πικέ.

Δεξιά: Κομψό πρωινό φόρεμα, στύλ «κας-μαγιώ», που φοριέται στην πόλη και στην πλάζ.

Οι χρωματικοί συνδυασμοί είναι από τους πιο τολμηρούς: Έκτος από το άσπρο και το μαύρο, το πράσινο, το κόκκινο και το λιλά, ή το κίτρινο — μελιού, καφέ και πορτοκαλί κ.ά.

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΤΑΪΤΗΣ ΣΤΙΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ ΠΛΑΖ

Από το ντύσιμο της γυναίκας στην Ταϊτή,

εμπνέονται όλα εκείνα τα μοντέλα, που έχουν ένα μόνο άνω, σκεπασμένο με μπρετέλα και ένα λοξό ντεκολτέ (μπρός και πίσω). Αυτά τα μαγιώ φτιαχνονται από πολύ φιλό, ζερεού, από βαμβάκερη βατίστα ή από άλλο βαμβάκερο ύφασμα.

Είναι είτε πολύχρωμα, είτε μονόχρωμα σε έ-ξωτικές αποχρώσεις: Τυρκουάζ, κίτρινο και κόκκινο, σε ιδιότροπα σχέδια. Επίσης έχουν κόκκινο φόντο με χρυσάκιτρινα μικρά σχέδια και ίδια φαρδιά μπροντούρα στο τέλος του μαγιώ — πουκάμισο κ.ά. Τα μαγιώ αυτά έχουν συχνά «άπλικασιόν» ή κεντήματα πάνω σε μονόχρωμη κοτονάντ.

Η ΝΕΑ «ΤΣΑΝΤΑ - ΑΡΑΜΠΕΣΚ»

Στην Ιταλία λανσάρεται τελευταία μία πρωτότυπη τσάντα για τις έκδρομες ή τη θάλασσα. Είναι φτιαγμένη από λινό — «βελουτέ» με φινίρισμα από δέρμα, λουστρίνι ή πλαστικό.

Το λινό — βελουτέ ή μία άλλη κοτονάντ — βελουτέ θα έχη μεγάλη μοτίβα (διακοσμητικά μπουκέτα στο στύλ των «γκομπιέλ») ή — αν δε σας άρεση το στύλ αυτό — ένα χρωματιστό τουαί ή βαμβάκερο τουίντ (άσορτί με το φόρεμα) με ρίγες ή γεωμετρικά σχέδια.

Για την κατασκευή της τσάντας — «άρα-μπέσκ», που χωράει πολλά πράγματα, χρειάζονται: 1 μέτρο (σε φάρδος 1μ.30) ύφασμα, ένα κομμάτι δέρμα ή πλαστικό 50X70 πόντους, 1μ. φόδρα, 1μ. σκληρό ύλικό (σαν αυτό που χρησιμοποιούμε για τα πέττα των ταγιέρ), 2 τετραγώνια κομμάτια χαρτόνι για το διπλό πάτο, 4 κρίκοι από μέταλλο κι ένα μεταλλικό φινίρισμα για να κλείση το καπάκι (έτσις εκείνα στα σχολικά τσάντες). Θα κόψετε συγχρόνως τα κομμάτια από το ύφασμα, τη σκληρή ύλη και τη φόδρα και θα τα ενώσετε. Στον πάτο θα τοποθετήσετε ένα χαρτόνι, θα φορδάρετε το δεύτερο χαρτόνι και θα το ράψετε επίσης πάνω στη φόδρα του πάτου. Έξωτερικά μπορείτε να στερεώσετε τον πάτο ακόμη με τρεις φάσες από δέρμα.

Για τις λουρίδες του χεριού, θα κόψετε δύο κομμάτια δέρματος, πλάτους 8 πόντων και μήκους 50 και 65 πόντων (το μακρύτερο για τη μπροστινή λουρίδα). Κάθε λουρίδα έχει από μέ-σα ένα γερό κορδόνι.

Με την τσάντα αυτή θ' αποκτήσετε ένα δημο-φο, κομψό και πρακτικό «εξάρτημα» για την έ-ξοχή ή για την πλάζ, που θα σας κοστίσει σχε-τικά λίγα λεφτά.

Βραδυνό τρουά-πιές από τυρκουάζ σαν-τούγκι μεταξωτό, με κοντό μπολερό. Η μπλού-ζα είναι κεντημένη με πέφρες και σκληρές γυαλιστερές πέτρες.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Για να αξιοποιήσετε τα πράσινα μάτια σας, φορέστε σαντούγκ χρώματος «μέντας».

Αν είστε κοντή, προτιμήστε μία παραλλαγή του στύλ «πρεσές», που δίνει ύψος σε κάθε σώμα: μικρό στρογγυλό ντεκολτέ, σκέτο ναμίτη μέχρι τα τρία τέταρτα της μασχάλης, φορέμα χωρίς ζώνη, με μπροστά δυο ραφές μέχρι 30 πόντους κάτω από τους γοφούς, που τελειώ-νουν με κοφτές τσέπες και τις πλαινές ραφές λίγο μόνο φαρμαρισμένες.

Οι πολύ ψηλές θα διαλέξουν μία κούπ, που «κόβει» το φόρεμα σε τμήματα. (Δυο λοξά κομ-μένες τσεπούλες κάτω από το στήθος, στενή ζώνη και δυο επίσης λοξές μεγάλες τσέπες, στο ύψος των γοφών).

Για τις γυναίκες, που περιμένουν ένα... εύ-τυχές γεγονός, μετά από δυο περίπου μήνες, ταιριάζει ο πολύ στρογγυλεμένος μπροστά μπου-στός του φορέματος. Η φούστα εφαρμόζεται με σούρες πάνω στο κορσάκι. Το σύνολο καμου-φλάει τη μεγάλη κοιλιά.

Η κομψή και πρακτική «τσάντα-άραμπέσκ» για την πλάζ.

Τὸ ντύσιμο τῆς κοπελλίτσας: Τρουά-πιές, φόρεμα «πρενές» καὶ φούστα καὶ μπλούζα.

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΤΗΣ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΑΣ

Γιὰ τὸ πρῶτ, τὸ πιὸ κομψὸ καὶ πραγματικὸ ντύσιμο εἶναι πάντα ἡ φούστα καὶ ἡ μπλούζα. Ἡ ἐβαζέ φούστα ἔχει δύο χωνευτὲς κάδρες τσέπες καὶ φαρδιά ζώνη μὲ ἀντρίκ φινίρισμα. Ἐνα ὁμορφ τρουά — πιές σὲ δίχρωμο καρῶ ὕφασμα, ταιριάζει γιὰ ὅλες τὶς ὥρες. ἔχει λίγο ἐβαζέ φούστα μὲ δύο βαθεῖες κουφατὲς πιέττες (μπρός καὶ πίσω στὴ μέση). Ἡ μπλούζα ἔχει ψηλὸ, ἴσιο ντεκολτέ, χωρὶς γιᾶκᾶ. Ἡ βέστα — γιλέκο (μὲ δύο μύτες μπροστᾶ) εἶναι ἐπίσης χωρὶς γιᾶκᾶ καὶ ἀπὸ τὸ μεγάλο στρουγγυλὸ ντεκολτέ τῆς φαίνεται ἕνα μεγάλο μέρος τῆς μπλούζας.

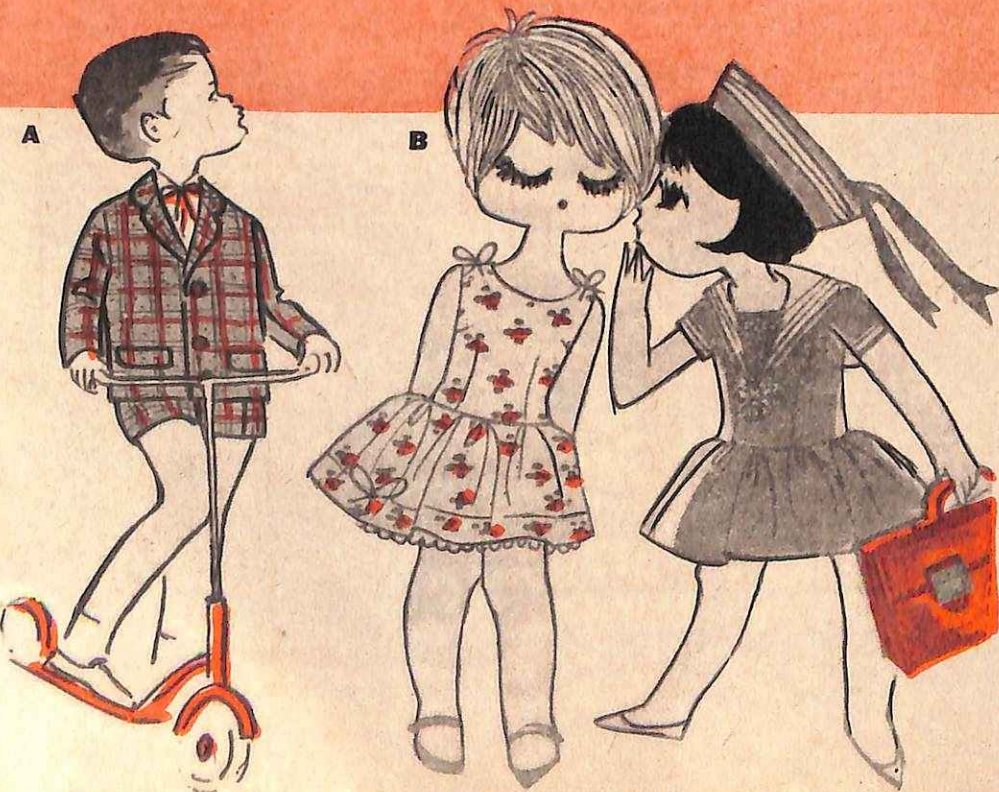
Γιὰ τὸ ἀπόγευμα ταιριάζει πολὺ ἡ κομπ πρενές σὲ ἰδιότροπη παραλλαγή. ἔχει ἀπὸ πάνω ὡς κάτω βαθεῖες μεγάλες πιέττες, ραμμένες ὡς τοὺς γοφούς. Γίνεται ὁμορφάπο ριγέ ὕφασμα.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Τὸ τεργκάλ, ἕνα δροσερὸ καὶ πρακτικὸ ὕφασμα, εἶναι ὅτι χρειάζεται γιὰ τὸ κοστούμκι τοῦ παιδιοῦ (ἀπὸ 2 ὡς 4 χρόνων). Τὸ κοστούμκι αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ μιά ἴσια κομπωτὴ βέστα-μπλέζερ, μὲ στρουγγυλὸ στὶς ἄκρες γιᾶκαδάκι, μανίκια, γαιέρ, τσέπες μὲ φραμπᾶ καὶ ἀπὸ ἕνα ἴσιο πανταλονάκι, πού κλείνει πλάγιως.

Γιὰ τὸ κοριτσάκι (ἀπὸ 4 μέχρι 6 χρόνων) ἕνα μοντελάκι ταιριάζει τόσο γιὰ τὸ παιχνίδι, ὅσο καὶ γιὰ τὸν περίπατο, ἀνάλογα μὲ τὸ ὕφασμα, πού θὰ διαλέξετε. Εἶναι χωρὶς μανίκια, ἔχει μακρὴ κορσάκ, σουρωτὴ φουτίτσα καὶ εἶναι γαρνιρισμένο μὲ φιογκάκια στοὺς ὤμους. Ἡ ἴδια βασική κομπ (μὲ μανίκια καὶ γιᾶκᾶ «μαρέν») ταιριάζει καὶ γιὰ τὸ σχολικὸ φορεματάκι τοῦ παιδιοῦ σας.

Α. Τὸ καλοκαιρινὸ κοστούμκι γιὰ τὸ ἀγοράκι σας. Β. Δυὲ χαριτωμένα μοντελάκια γιὰ κορίτσια μέχρι 6 χρόνων.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τὰ παλιά γάντια

Ἡ καλὴ νοικοκυρά, πού φροντίζει νὰ χρησιμοποιοῦν ὠφέλιμα τὸ κάθε τι, δὲν πετάει στὰ σκουπίδια τὰ πέτανα γάντια, ὅταν ἔχουν πιά τρυπήσει, σκιστῇ ἡ ζεζάκι.

Μπορεῖ νὰ κόψῃ τὰ λυγρὸτερά φθαρμένα δάχτυλα καὶ νὰ τὰ φυλάξῃ ὡς φαρμακεῖο τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ τὰ μεταχειριστῇ ὅταν χρειάζεται νὰ προφυλάξῃ ἕνα δάχτυλο ἀρρώστο ἢ πληγωμένο.

Ὅταν κἀν χοντροδουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, ὡς φορέση ἕνα ζευγάρι παλιά πέτανα γάντια. Ἐτοὶ θὰ μπορέσῃ π.χ. νὰ καθάρισῃ ἀγκινάρες ἢ κρεμμύδια, νὰ πιάσῃ κάρδουνα, νὰ καθάρισῃ τεντζερέδες, νὰ ἐγγυᾷ ἀπ' τὴ σόμπα τὴ στάχτη καὶ τὰ καρδονάκια — δλ' αὐτὰ, χωρὶς νὰ ἴδωσιν τίποτα τὰ λεπτὰ χεράκια τῆς.

Τὰ παλιά φθαρμένα γάντια γίνονται πατασάουρες τῆς κουζίνας, πού ἔχουν μάλιστα τὸ προσόν νὰ μὴν ἀφίνουν χυοῦδι, ὅπως τὰ πανιά. Μ' αὐτὰ, καθαρίζουν θαυμάσια τὰ πιάμα, λουστράρονται οἱ μπροντίνοι, γυαλίζουν οἱ πολυτίμες πέτρες τῶν κοσμημάτων, κλπ.

Ἡ ντάμα ἀριστερά

Ὅταν προσφέρουν τὸ μπράτσο τους στὶς γυναῖκες, οἱ ἄντρες κάνουν συνήθως ὠριμένα λάθη, πού δὲν τὰ καταλαβαίνουν.

Ὁ ἄντρας πρέπει νὰ προσφέρῃ πάντα στὴ γυναῖκα τὸ ἀριστερὸ τοῦ μπράτσου. Κι' ἐκεῖνη περιεῖ ἀπὸ κάτω τὸ δικό της.

Πραγματικά, γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὸ τραπέζι, γιὰ νὰ τὴν συνοδεύῃ σ' ἕνα κέντρο, σὲ μιά δεξίωσι, ἢ ἀπλῶς γιὰ νὰ κἀν ἕνα περίπατο μαζί της, πρέπει νάχῃ ἐλεύθερο τὸ δεξιὸ του χερί, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ τὴν προστατέψῃ, νὰ παραμερίσῃ κάθε ἐμπόδιο, νὰ τὴ βοηθήσῃ νὰ περάσῃ μέσα ἀπ' τὸν κόσμο, νὰ διευδύνῃ καὶ νὰ διευκολύνῃ τὸ δρόμο της.

Ὁ πόθος, πολλοὶ ἄντρες θεωροῦν τιμητικὴ τὴ δεξιὰ πλευρά καὶ κάνουν τὸ λάθος νὰ ἐξέρων τὴν ντάμα τους πρὸς τὰ δεξιά. Ἄλλοι παλὶ σινηθίζουν νὰ περνᾶν αὐτοὶ τὸ μπράτσο τους κάτω ἀπὸ τὸ δικό της. Ἐτοὶ ὅμως, νύ ντεῖται ἡ γυναῖκα στήριγμα τοῦ ἀνδρα, ἐνῶ πρέπει φυσικά νὰ συμπέσει τὸ ἀντίθετο.

Εὐχαίρια γιὰ συμφιλίωσι

Ἀς ὑποθέσωμε ὅτι σ' ἕνα γάμο πρόκειται νὰ παρευρεθῇ δύο ἄνθρωποι, πού δὲ ἐρισκονται σὲ καλὲς σχέσεις μεταξύ τους. Ὁ ἕνας εἶναι καλεσμένος ἀπ' τὴν οἰκογένεια τοῦ γαμπροῦ κι' ὁ ἄλλος ἀπ' τῆς νόμφης. Τὸ ὥστο εἶναι τότε νὰ προειδοποιήσωμε τὸν καθένα τους γιὰ τὴν παρουσία τοῦ ἄλλου καὶ νὰ τὸν παρακαλέσωμε ν' ἀποφύγῃ κάθε λέξι ἢ ἐνέργεια, πού μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ παρεξηγήσεις ἢ ἀπεισότητα. Σημειώστε ὅτι ἡ εὐχαίρια εἶναι καταλληλοτάτη, γιὰ νὰ προσπαθήσωμε νὰ τοὺς συμφιλίωσωμε.

Ὅταν φεύγῃ ὁ ἐπισκέπτης

Ὅταν ὁ οἰκοδεσπότης σηκώνεται γιὰ νὰ συνοδεύῃ ὡς τὴν ἐξοδὸ ἕνα ἐπισκέπτη πού φεύγει, πρέπει πάντα νὰ προηγήται καὶ νὰ τοῦ ἀνοίγῃ τὴν πόρτα.

Ὁ ἀπαραίτητος περίπατος

Ἐνας μεσημεριανὸς ἢ ἀπογευματινὸς περίπατος, ἕως τετάρτου τῆς ὥρας, εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ τὴν ὀγεία, ἐπομένως καὶ γιὰ τὴν ὁμορφιά. Εἶναι ἕνα ἐπὶ ὁλοῦ σπορ, προσιτὸ σὲ ὅλους... ἀκόμη καὶ στὶς τεμπέλες, πού δὲ ἐρισκουν ποτὲ τὸν καιρὸ — ἢ μᾶλλον τὴ διάθεσι — νὰ κάνουν λίγη γυμναστική.

Περπατᾶτε γιὰ νὰ πᾶτε στὸ γραφεῖο σας καὶ γιὰ νὰ γυρίσετε. Περπατᾶτε δίχως νὰ σταματᾶτε, μὲ ἀνοιχτὸ δῆμα, ἀναπνεύοντας βαθύ. Μὴν περπατᾶτε νυχελικά, ὅπως τὸς γυναικες, ἀλλὰ ζωηρά, ἐνεργητικά, ὥστε νὰ ἐργάζωνται ὅλοι οἱ μῦς σας. Κρατᾶτε τὸ κεφάλι ψηλά, τοὺς ὤμους ἴσιους καὶ τὴν κοιλία πρὸς τὰ μέσα.

Ἀντὶ γιὰ σαποῦνι

Γιὰ νὰ καθαρίσετε ὀφάσματα καὶ ρούχα, πού τὸ χροῖμα τους ἔχει ἀλλοιωθῇ ἀπ' τὴ λυγδα μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε ἀργυρολάχια (πυλὸ) ἀντὶ γιὰ σαποῦνι. Μαζάτε 2 κιλὰ τέτοιο χροῖμα μὲ 1 κιλό νερό. Βάζετε τὸ ρούχο μέσα σὲ μιά σκάφη καὶ χύνετε πάνω τὸ μῆγμα, σιγά-σιγά, φροντίζοντας ν' ἀπορροφήθῃ ὅλο ἀπ' τὸ ὕφασμα. Ζουλάτε καὶ γυρίσετε ἐπανεπιλημμένους τὸ ρούχο ἀπ' ὅλες τὰς πλευρὰς του. Τέλος, τὸ ξεπλένετε μὲ ἀφρόνιο νερό.

Τὰ στενὰ λουστρίνια

Ἀν σὰς στενεύουν τὰ λουστρίνια παπούτσι σας, τὰ φορᾶτε 10 λεπτά, γιὰ νὰ ζεσταθῇ τὸ δερνίκι τους, κι' ὕστερα βάζετε μιά ὀγρή καὶ ζεστὴ πετσέτα πάνω στὸ μέρος ὅπου σὰς σφιγγουν. Τὸ δερμα χαλαρώνεται ἑαυτοῦ.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ

ΚΑΡΡΥ ΟΥ'ΙΤΙΝΓΚΤΩΝ

8ον

Ἐκεῖνη λοιπὸν τὴν ὥρα, εἶχε γυρίσει στὸ «ράντσο». Τὸ ἔφερον ὅλοι, αὐτὸ — Φρέντ, ἀκούσε με!

Ὁ Πάλμερ χαμογέλασε. — Ἀ, ὥστε εἶμαι φίλος σου τώρα; Μπᾶ, μπᾶ!... Ἀπ' τὴ στιγμή πού νοιώθει τὴ θλίψη στὸ λαμό σου, δὲν εἶμαι πιά ὁ Πάλμερ, ὁ βασανιστής... ἔ; Ἐγὼ εἶναι ὁ Φρέντ, ὁ παλιόφίλος.

Σηκώθηκε, νευριασμένος. — Φύγε ἀπὸ δω! φώναξε. Ἐπρεπε νὰ τὸ περιμένω πὼς δὲ θὰ θέλεις νὰ μ' ἀκούσης!

Μὰ σ' ἀκούω, Μίτς! Μόνο πού, ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπε ὁ σερίφης, φαίνεται πὼς ἡ ἐπιθεσί σου παρουσιάζεται πολὺ ἀσχημ... Ἀν εἶχε κάνει τὴν λλοπὴ καὶ μισορόσες ὕστερα νὰ παρουσιάσῃς τὰ λεφτά. θὰ γλύτωνες ἴσως ἀπ' τὴν κατηγόρια τοῦ φόνου. ἴσως...

Ὅταν ἔσπασε τὴ γωνιά τοῦ δρόμου, τὸ πορτ, μαζὶ μὲ τὸν Κάσσελ, ἦσαν ἀπέναντί!

Κι' ἐκεῖνες ἐκεῖ, μ' ὅλο πὺ ἤξερες πὼς σ' ἔζητοσε:

Δὲν εἶδες τὸ τῆσι;

Ὅλα τὰ βλέπω, Μίτς. Μὰ δὲ μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς θάμινες ἐκεῖ, ἔφεροντες ὅτι θροσκούν στὴν ἄλλη μεριά τοῦ δρόμου.

Φοβόμουν πὼς θὰ τραβοῦσα τὴν προσοχή σου, ἂν ἐπιχειροῦσα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ τῆσι. Δὲν κοινῇ θηκα λοιπὸν ἀπ' τὴ θέσι μου...

Ἐγὼ εἶπα, ἀπὸ εἶπα πάρε πιά τὰ «Τετάρτα, ἀπὸ μισορόσας σου, λεφτά, πέρσας ἀπὸ μισορόσας σου, στὸ μεγάλο δρόμο, κι' οἱ ματιές σου σιναντήθηκαν. Στεκόσουν στὴν ἄκρη τοῦ πεδουοῦ.

Ἡ ἱστορία σου εἶναι πολὺ πειστική, Μίτς. Ποῶσεῖα πραγματικά τὸ τῆσι. Βοήκα μάλιστα πὼς γιὰ τὴν παρουσία τοῦ ἄλλου καὶ νὰ τὸν συμβοιάσῃς ὁ ὁδηγός του. Μὰ, ὅταν ἔβασα στὸ «ράντσο», ἦσαν ἐκεῖ. Ἐπὶ τῆσι, ἂν ἐξέλεες τὸν Κι' ἄλλωστε, πὺ εἶναι τὰ λεφτά; Κάσσελ, πὺ εἶναι τὰ λεφτά;

Δὲν ἔφερον... Φαίνεται πὼς ὁ Κάσσελ, μὲ εἶπε πὺ τᾶχνον, τὰ ἔβασε καὶ τᾶχνον κατὸν ἄλλο. Ἐβασε πᾶν στὸ σερίφ καὶ τοῦ εἶπε πὺς μὲ κινήσῃς, ἀλλὰ τοῦ ἔφερον.

Μπορεῖ... Μὰ πὺς εἶναι δυνατόν νὰ σὲ παρακολούθησε, στὸν νατὸν νὰ σὲ παρακολούθησε, στὸν ἀπέναντο καὶ γινὸ ἐκεῖνο γάμο. Ἄπέναντο καὶ δὴς αὐτὸν καὶ τ' αὐτοχῶς του; Βρισκόμουν στὴν κοινῇ τοῦ ἔφερονται, κι' ὁ Κάσσελ τοῦ ἔφερον πὺς στέκεται σὲ σκεπὴ θάπρεπε νὰ στέκεται σὲ σκεπὴ μέρος ἀνοίγτο.

Δὲ θὰ μὲ πείσῃ ποτὲ πὺς ἐκρινες τὰ λεφτά, χωρὶς νὰ θεβαῖωθῃς πρῶτα ὅτι δὲ μποροῦσε καὶ πὺς σὲ δῇ. Πὺς θὰ σ' ἐβλεπὲ ὁ Κάσσελ, δίχως νὰ τὸν ἀντιληφθῇ;

Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατώτερα καὶ πὺ γρήγορα ἔβαν μερικὲς βόλτες μέσα στὸ κελί, μὲ τὴ ματιά μου ζωομένη στὸν Πάλμερ. Ἀκούον θάγοντας τὴ μεθόδὸ του, ἔφερον κι' ἐγὼ τὸν ἐάντὸ μου στὴ θέσι τοῦ ἐνόχου καὶ προσπαθοῦσα νὰ σεαφθῶ ὅπως αὐτός. Προσπαθοῦσα, γιὰ πρῶτὴ φορά, νὰ μαντέψω τί εἶχε κάνει ὁ Κάσσελ...

Μιά λάμψη φώτισε ἑαφνικά τὸ μισὸ μου. — ἔφερον!.. φώναξε. ἔφερον τώρα

πὺς τὰ κατᾶφερε! Ἀπὸ τὸν χτύπησά στὸ κεφάλι, σινηλθε σὲ λίγο. Ἐξέρε πὺς θὰ πᾶγα καὶ μ' ἀκολούθησε μὲ τ' αὐτοκίνητό του. Εἶχε τὸν τρόπο νὰ σταθῇ μακρὰ καὶ νὰ βλέπῃ ἀπὸ κει ὅλα ὅσα ἔβαν!

— Ἐγὼ νὰ σὲ βοηθῶ; Πὺς; — Μὲ κινήσῃς ὡς ἐδῶ. Πάλμερ. Νὰ σοῦ πὺ τὴν ἀλήθεια, φοβόμουν τὰ μαρτύρια σου. Ἐξέρε πὺς ἦσαν κατᾶφερα ν' ἀνθέξω στὴν «ἀνάγκη» σου. Γι' αὐτὸ δραπέτευσα, Γι' αὐτὸ καὶ μόνω.

Ἐμὴν ἄθος, μὰ δὲ μποροῦσα νὰ τὸ ἀποδείξω. Φοβόμουν νὰ ἔναβεθοῦ ἀντιμέτωπος μὲ σένα. Εἶχα δὴ τόσους ἄλλους σὲ ἰδία θέσι μὲ τὴ δική μου...

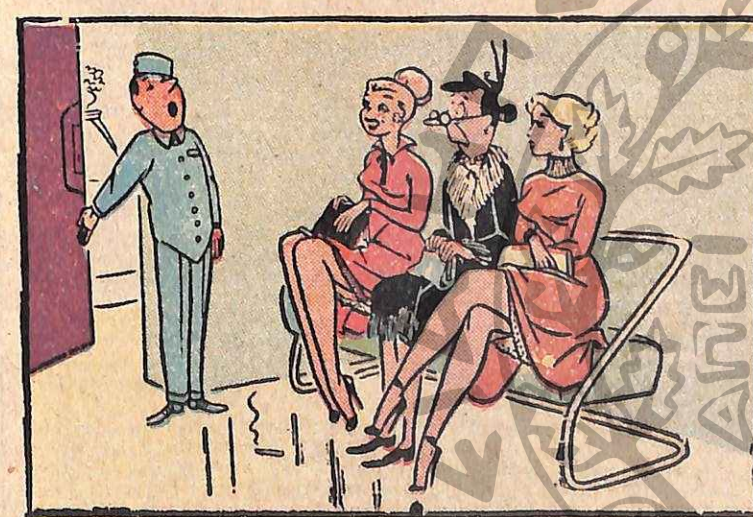
Ἐἶναι γεγονός ὅστος πὺς ἔφερες καλὰ τὴ δουλειά σου. Εἶσαι ἴσως ὁ καλύτερος ἀστυνομικός πὺς ἔχω σιναντήσει. Σὲ γοιᾶσωμαι τώρα! Ἀντιπροσώπευε τὴ μοναδική μου ἐλπίδα γιὰ ν' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά μου. Μοῦ τὸ χροστάς, αὐτὸ, νομίζω.

Σήκωσε τὸ ἀριστερὸ τοῦ χεριο, παρμένο σὲ μανικέτι καὶ τὸν κινήσῃς τὸν ὁλοῦ του. Μὲ τὴν κινήσῃς τοῦ αὐτοῦ, εἶδα νὰ γυαλίζῃ κατὶ τι, κάτω ἀπ' τὸ σκαζίκι του. Ἡ καρδιά μου χτύπησε γρηγορώτερα. Κράτησα τὴν ἀνάσα μου. Ὁ Πάλμερ κινήσῃς τὸ κεφάλι του.

Δὲ γίνεται, δῆλωσε. Φεύγω σὲ λίγο, μὲ τὸ τρέινο. Ἀντάμω... θὰ σὲ βοηθῶ, ἂν μποροῦσα νὰ σὲ πιστέψω. Μὰ δὲ σὲ πιστέψω! Ἀναστένανε κι' ἔβαν νὰ σιναντήσῃ.

Ἐρεῖσα μιά γρήγορη ματιά στὸ διάδρομο. Δὲν ἦταν ἐκεῖ ὁ Κόττον. Σήκωσε τὸ χεριο μου καὶ τὸν

ἴσως μάλιστα νὰ μὴ χρειάζοταν ἐκεῖνα τὰ λεφτά. ὅπως μοῦ

— Ὁ διευθυντὴς παρακαλεῖ νὰ περάσουν ὅλες οἱ δεσποινίδες ἐκτὸς ἀπ' ἐκεῖνη πὺς ἔχει γραφομηχανὴ καὶ στενογραφία!

ΑΙΜΑ ΣΤΟ ΡΑΝΤΣΟ

εἶπε. ἴσως νὰ ἦταν ἕνα κομμάτι, γιὰ νὰ μὲ μπλέξῃ ἑστὶ πὺς νὰ μὴ μπορῶ πιά ν' ἀπαλλαγῶ, γιὰ τὸ φόνὸ τοῦ Χόουελ.

— Λίγο ἀπίθανη φαίνεται ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία, Ὀυὼλκερ, παρατήρησε ὁ Πάλμερ.

— Κι' ὅμως εἶναι ἡ ἀλήθεια!

Ἀνασάκωσε τοὺς ὄμους του.

— Ἐγὼμαι νὰ σὲ πιστέψουν...

Μὰ πὺς ἀμφιβάλλω ἂν θὰ τὰ κατᾶφερες. Σοῦ τὸ λέω ἀπὸ ἐνδιαφέρον, γιὰτὶ εἶμαι φίλος σου — εἴτε τὸ πιστεύεις, εἴτε ὄχι. Δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ παρουσιάσῃς τὴν παρμικὴ ἀπόδειξι.

— ἴσως νὰ μποροῦσα, ἂν μὲ βοηθῶσε.

— Ἐγὼ νὰ σὲ βοηθῶ; Πὺς; — Μὲ κινήσῃς ὡς ἐδῶ. Πάλμερ. Νὰ σοῦ πὺ τὴν ἀλήθεια, φοβόμουν τὰ μαρτύρια σου. Ἐξέρε πὺς ἦσαν κατᾶφερα ν' ἀνθέξω στὴν «ἀνάγκη» σου. Γι' αὐτὸ δραπέτευσα, Γι' αὐτὸ καὶ μόνω.

Ἐμὴν ἄθος, μὰ δὲ μποροῦσα νὰ τὸ ἀποδείξω. Φοβόμουν νὰ ἔναβεθοῦ ἀντιμέτωπος μὲ σένα. Εἶχα δὴ τόσους ἄλλους σὲ ἰδία θέσι μὲ τὴ δική μου...

Ἐἶναι γεγονός ὅστος πὺς ἔφερες καλὰ τὴ δουλειά σου. Εἶσαι ἴσως ὁ καλύτερος ἀστυνομικός πὺς ἔχω σιναντήσει. Σὲ γοιᾶσωμαι τώρα! Ἀντιπροσώπευε τὴ μοναδική μου ἐλπίδα γιὰ ν' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά μου. Μοῦ τὸ χροστάς, αὐτὸ, νομίζω.

Σήκωσε τὸ ἀριστερὸ τοῦ χεριο, παρμένο σὲ μανικέτι καὶ τὸν κινήσῃς τὸν ὁλοῦ του. Μὲ τὴν κινήσῃς τοῦ αὐτοῦ, εἶδα νὰ γυαλίζῃ κατὶ τι, κάτω ἀπ' τὸ σκαζίκι του. Ἡ καρδιά μου χτύπησε γρηγορώτερα. Κράτησα τὴν ἀνάσα μου. Ὁ Πάλμερ κινήσῃς τὸ κεφάλι του.

Δὲ γίνεται, δῆλωσε. Φεύγω σὲ λίγο, μὲ τὸ τρέινο. Ἀντάμω... θὰ σὲ βοηθῶ, ἂν μποροῦσα νὰ σὲ πιστέψω. Μὰ δὲ σὲ πιστέψω! Ἀναστένανε κι' ἔβαν νὰ σιναντήσῃ.

Ἐρεῖσα μιά γρήγορη ματιά στὸ διάδρομο. Δὲν ἦταν ἐκεῖ ὁ Κόττον. Σήκωσε τὸ χεριο μου καὶ τὸν

ἴσως μάλιστα νὰ μὴ χρειάζοταν ἐκεῖνα τὰ λεφτά. ὅπως μοῦ

χτύπησα μὲ τὴν κόμη τοῦ στοῦ λαμό, μὲ ὅλη μου τὴν δύναμι. Δὲν ἐβασε οὔτε μιά κροαγῇ, οὔτ' ἕνα δογγῇ. Σωριάστηκε μπροστῆτα, στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ, κι' ἔμινε ἀκίνητος.

Γονάτισα δίπλα του καὶ τὸν ἔφραξα, μὲ τὰ χεριο μου πὺς τρέμανε. Τοῦ πᾶρα τὸ μικρὸ ορεβόλερο πὺς εἶχε στὴ ζώνη, του, μέσα σὲ μιά ὀγκη. Αὐτὸ εἶχα δὴ νὰ γυαλίζῃ, ὅταν ἀνοίξε τὸ σκαζίκι του.

Ἐγχαρίστησα τὸ Θεὸ πὺς τὸ Φόρτ Κινεϊ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα χωριὸ κι' ὁ Κόττον, ὁ δεσποινίδας μου, ἕνας ἡλίθιος. Παντοῦ ἄλλω, θὰ φάχνανε τὸν ἐπισκέπτη μου, πὺς τὸν ἀφίσουνε νὰ μὴ στὸ κελί μου, καὶ θὰ τοῦ παῖωναν τὸ ορεβόλερο του.

Ἐχῶσα τὸ ὅπλο στὴν τσέπη μου.

Ὁ Πάλμερ ἐξακολούθησε νὰ νὰ ἀναίσθητος. Τὸν ἀγαστήσωσα ἀπὸ τὶς μασηχλές καὶ τὸν κάθισα πάλι στὸ σκαμνί. Μὰ ἔφερες κι' ἔφερες γάμο.

Ἐστῆσα λίγο τὸ κάθισμα καὶ τὸν ἔστησα πάνω, ἑστὶ πὺς ν' ἀκοιμάτῃ ἡ πλάτη τοῦ Πάλμερ στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ. Εἶχε ἐστὶ μιά στάσι μαλλον πείσῃς, ἀλλ' ὁ Κόττον δὲ θὰ πρόφτανε νὰ τὸ προσείναι.

Τὸν ἄφησα καὶ πλησίασα στὰ κάγκελα, ἑστὶ πὺς νὰ σταθῶ ἀνάμεσα στὸν Πάλμερ καὶ τὸ ἐξωτερικὸ φῶς.

— Κόττον! φώναξε. Ὁ δεσποινίδας πρὸβόλε ἀπ' τὴν στρόφι τοῦ διαδρόμου. Εἶχα κρυμμένο τὸ πιστόλι πᾶς ἀπ' τὸ πόδι μου. Κά περμένο νάρθη κοντὰ στὴν πόρτα.

— Τί θέλεις πάλι; μὲ ρώτησε ἔφερα.

Στεκόταν ἀκριβῶς ἀντίκρου μου, πᾶς ἀπ' τὰ κάγκελα. Δὲν εἶχε δὴ τὸν Πάλμερ. Τοῦδεῖσα ἔφαρκα τὸ ορεβόλερο. Τὸ προσώπο του πρασίνισε.

— Ἀνοίχτε μου γρήγορα, ἀλλοῶς προβόλο! προφέρα.

Καὶ τὸν ἄφησα νὰ δῇ τὸν Πάλμερ, γιὰ νὰ πειθῇ πὺς δὲν ἀστενοομύνα.

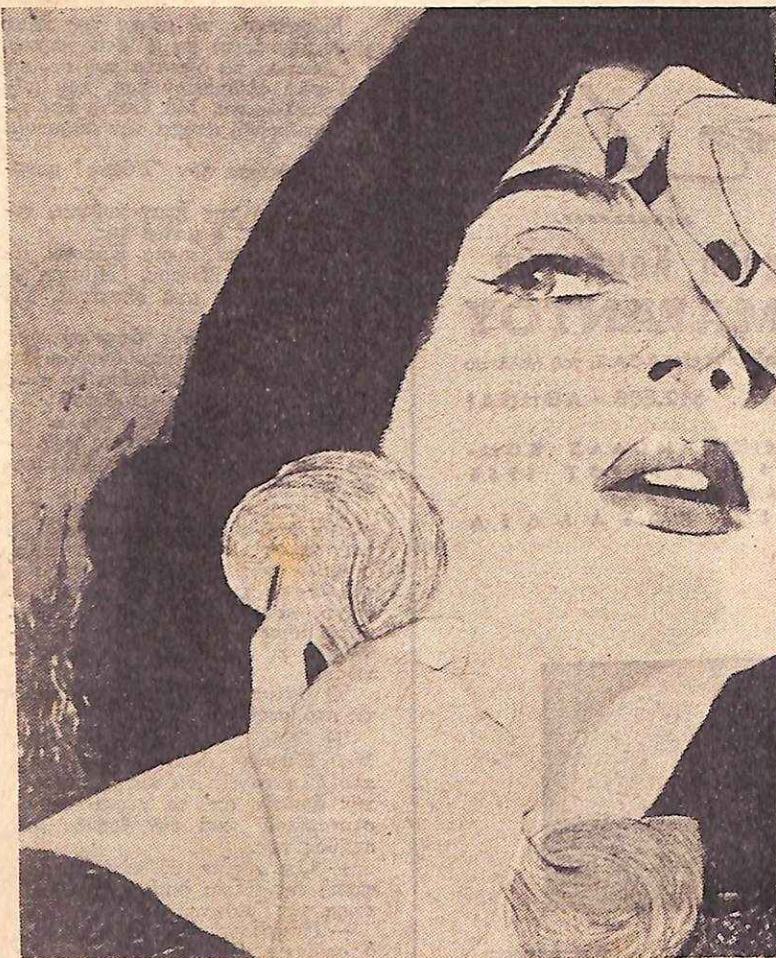
Κινήσῃς τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα, μὲ χεριο πὺς ἔτρεμε. Βῆκα ἀπ' τὸ κελί καὶ τοῦ πᾶρα τὸ πιστόλι του.

— Μήτε μέσα! τὸν διατάξα.

— Γελᾶσαι, ἂν νομίζῃς πὺς θὰ γλυτώσῃς! μοιμοῦνις, μπαίνοντας στὸ κελί.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ μοῦ θάμινε τὸ μίσος πὺς ἐνοῖωθα γι' αὐτόν. Ἀρπάξα τὸ ορεβόλερο του καὶ τὸν χτύπησα μὲ τὴ λαβὴ στὸ κεφάλι. ἔφερες σιγά-σιγά γονατιστός κι' ὕστερα σωριάστηκε πάνω στὸν Πάλμερ. Κιλήσῃς κι' οἱ δύο μαζί γάμο, σάν πᾶνος ἀπὸ τραυνολόχα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΩΓΜΑ

ΤΟ τηλέφωνο κάλεσε τρεις φορές πριν τον ξυπνήσει. Ύστερα άλλες δυο φορές, ενώ ο Λάρρυ έβγαίνει από τη σκοτεινή κρεβατοκάμαρα και περνούσε στο σαλόνι. Ψηλαφώντας, βρήκε το τηλέφωνο και σήκωσε το ακουστικό.

— Από τη Νέα Υόρκη, είπε η φωνή του τηλεφωνητή. Είναι μία επείγουσα πρόσκληση για τον κύριο Λάρρυ Πρέστον, στο Λος Άντζελες.

— Εγώ, ο ίδιος! μουρμούρισε, ο Λάρρυ, νυσταγμένος ακόμα. Ακολούθησαν μερικές στιγμές σιωπής. Ύστερα ακούστηκε η φωνή εκείνης, γεμάτη αγωνία:

— Λάρρυ, αγάπη μου, είμαι η Ζανίν. Σε ξύπνησα; Σου ζητώ συγγνώμη, μα έχω ανάγκη να σου μιλήσω. Θά τρελλαθώ!...

Ο Λάρρυ κάθισε σε μία πολυθρόνα, παίρνοντας το τηλέφωνο στα γόνατά του.

— Ήσυχασε, της είπε, και πές μου τί σου συμβαίνει;

— Ω, Λάρρυ, ήταν φοβερό! Ο άντρας μου ήρθε εδώ απόψε, πριν από μισή ώρα... Ήταν μεθυσμένος, όπως πάντα κι άρχισε να με χτυπάει.

— Πώς κατάρθωσε ν' ανακαλύψει τη διεύθυνσή σου;

— Με είδε στο δρόμο; ενώ γύριζα από τον κινηματογράφο και με παρακολούθησε... Είπε, ότι δε θα μου δώσει ποτέ το διαζύγιο! Έπρεπε να τον δεις, Λάρρυ! Ούρλιαζε σαν τρελλός. Τι θα κάνουμε τώρα, αγάπη μου; Πότε θα έρθεις;

— Γρήγορα, απάντησε ο Λάρρυ, μόλις θα τελειώσω το φίλμ. Σ' ένα μίνα το πολύ...

— Ω, Λάρρυ! Ο μίνας αυτός θα είναι ατέλειωτος! Άφησε να έρθω κοντά σου!...

— Ξέρεις, ότι δεν είναι δυνατόν! Ένα σκάνδαλο θα μπορούσε να καταστρέψει την καριέρα μου, ακριβώς τώρα που βρίσκομαι στο κατώφλι της επιτυχίας.

— Πρέπει να ελευθερωθούμε απ' αυτόν, Ζανίν, είπε ο Λάρρυ, ύστερα από μία καινούργια μεγάλη σιωπή. Όσο υπάρχει αυτός, τα πράγματα δε θα πηγαίνουν καλά για μας τους δυο.

— Δε σε καταλαβαίνω...

— Με καταλαβαίνεις πολύ καλά... Πρέπει να διαλέξεις ανάμεσα σε μένα και σε εκείνον...

Ακολούθησε μία βαθεία σιωπή. Ο Λάρρυ ήξερε, ότι η Ζανίν θα αντιδρούσε, θα έδειχνε φρίκη, τρόμο...

— Λάρρυ, είναι φοβερό... Τι ζητάς από μένα; άκουσε τη φωνή της, όπως την περιέμενε, γεμάτη από αγωνία.

— Εκείνος είναι ξαπλωμένος στο πάτωμα, ανίστατος... Μου έχεις πη, ότι, όταν πίνω, μένει βυθισμένος για ώρες σ' ένα κωματώδη ύπνο... Θά ήταν εύκολο... Είπες, ότι δεν τον είδες κανένας να μπαίνει... Οι δρόμοι είναι έρημοι... Κανείς δε θα μάθαι ποτέ...

— Μά πώς;...

— Εκείνο το μεγάλο μαξιλάρι, που βρίσκεται στα πόδια του κρεβατιού σου...

— Λάρρυ, όχι! Δε μπορώ, δε μπορώ...

— Πήγαινε να πάρεις εκείνο το μαξιλάρι, Ζανίν, συνέχισε ήρεμα εκείνος. Ο άντρας σου είναι ένας ανθρωπάκος τόσοσος δα... Βάλε το μαξιλάρι πάνω στο προσώπο του και κράτησέ το για πέντε λεπτά.

— Χάρου, σε παρακαλώ!

— Έλα, μη διστάζεις, πρέπει να έχεις θάρρος!

Τού απάντησε ένα απελτισμένο κλάμα. Ο Λάρρυ περίμενε υπομονετικά.

— Λάρρυ!

— Η φωνή της Ζανίν ήταν τώρα ίκετευτική.

— Μη διστάζεις, αγάπη μου! Πρέπει να απαλλαγούμε απ' αυτόν!

— Μα είναι ένα ανθρώπινο πλάσμα!

— Είναι ένα κτήνος! Ένα κτήνος, που σε βασανίζει και που αν εξακολουθήσει να ζή, θα μας αναγκάσει να χωριστούμε...

— Όχι, Λάρρυ, αυτό όχι, όχι! Θά σκοτωθώ, αν σε χάσω!

— Τότε κάνε αυτό που σου λέω...

— Ναί, Λάρρυ, ναί, για την αγάπη μας...

— Πήγαινε να πάρεις το μαξιλάρι, Ζανίν.

— Ναί, πήγαίνω να το πάρω. Πές μου πώς μ' αγαπάς, Λάρρυ...

— Σε λατρεύω! Κάνε κουράγιο, μικρή μου. Φτάνει να κινήσει αυτό, που σου είπα. Εγώ θα μείνω στη γραμμή και θα σκεφτώ για τα υπόλοιπα...

— Ω, Θεέ μου! Φοβάμαι!... φιθύρισε κλαίγοντας η γυναίκα.

— Κάνε το για μένα... για την αγάπη μας... Ύστερα, τίποτα δε θα μπορέσει να μας χωρίσει!

— Ναί, Λάρρυ, τίποτα δε θα μας χωρίσει. Θά το κάνω, τώρα άμεσα... Περιέμενε, Λάρρυ, περιέμενε εδώ!... φώναξε η Ζανίν.

Ο Λάρρυ την άκουσε, που άκουμπουσε το ακουστικό πάνω στο τραπέζι. Ύστερα έγινε σιωπή, μία σιωπή τριών χιλιάδων χιλιομέτρων, μία σιωπή βαθεία, ανατριχιαστική. Ένοιωσε τον ιδρώτα να κυλάει από το μέτωπό του, από τις μασχάλες του. Πόσα λεπτά είχαν περάσει; Πέντε, ίσως δέκα, μα σ' αυτόν είχαν φανή ε-

μα στο ποτάμι, από το ύψος της δεκάτης έκτης οδού. Έπαναλαμβάνω, ότι θα έπρεπε να ειδοποιηθεί η αστυνομία της Νέας Υόρκης. Το αυτοκίνητο του φίλου μου είναι μία Φορντ χρώματος γκρι. Δυστυχώς, δε θυμάμαι τον αριθμό του...

Ο αστυνομικός τον ευχαρίστησε για την πληροφορία. Θά ειδοποιούσε άμεσα την αστυνομία της Νέας Υόρκης και θα τον κρατούσε ενήμερο, αν μάθαινε κάτι.

Ο Λάρρυ άφησε πάλι το ακουστικό στη θέση του κι έμεινε ακίνητος πάνω στην πολυθρόνα.

«Ήταν ο μοναδικός τρόπος, σκέφτηκε, ο μοναδικός τρόπος για ν' απαλλαγώ απ' αυτήν».

«Έμεινε για αρκετή ώρα στην ίδια θέση, ενώ αναμετρούσε τα ύπερ και τα κατά του διαβολικού του σχεδίου. Στο τέλος, έβγαλε το συμπέρασμα, ότι καμιά σκιά υποψίας δε θα μπορούσε να δημιουργηθεί εναντίον του. Τράβηξε μισογρήνη εναντίον του. Τράβηξε μία τελευταία ρουφηξιά από το τσιγάρο του και το έβουσε στο τασάκι.

Ύστερα σηκώθηκε και προχώρησε στην κρεβατοκάμαρα. Ξάπλωσε στο κρεβάτι και τράβηξε τα σκεπασμάτα μέχρι το στήθος του. Ήταν ζεστά ακόμη εκεί μέσα. Έμεινε ακίνητος, με τα μάτια καρφωμένα στο σκοτάδι, αναπνεύοντας με δυσκολία.

Στο πλάι του, η γυναίκα κινήθηκε, αλλάζοντας θέση.

— Ποιος ήταν; ρώτησε. Έμεινες πολύ στο τηλέφωνο.

— Ένας φίλος, απάντησε ο άντρας. Έπρεπε να τακτοποιήσω μία υπόθεση...

— Και την τακτοποίησες;

— Νομίζω, ναί.

— Τό ξέρεις, ότι μου έλειψες;

— Κι' εμένα το ίδιο... μουρμούρισε ο άντρας, ενώ γύριζε προς το μέρος της κι άρχισε να φιλάει το γυμνό της ώμο.

Την έλεγαν Ντόρλεν και είχε ένα θαυμάσιο συμβόλαιο με τη «Μέτρο Γκόλντγουιν Μάγιερ». Οι δύο τους θα αποτελούσαν σε λίδυ το πιο όμορφο νεαρό ζευγάρι του Χόλλυγουντ. Εκείνος, ξανθός, με μάτια σκούρα, εκείνη μελαγχροινή, με μάτια πράσινα. Οι παχυντοί, έδειχναν συγκινημένοι, ραγωτοί, έδειχναν, ότι είχαν πολλά σχέδια για το όμορφο και έρωτευμένο ζευγάρι.

Ο Λάρρυ ανόσανε βαθιά το λεπτό γαλλικό άρωμα, που αναδιδόταν από το σώμα της γυναίκας αυτής και εξακολουθούσε να φιλάει το γυμνό της ώμο.

— Αγάπη μου, φιθύρισε εκείνη, αγάπη μου!...

Μα η τρυφερή εκείνη σκηνή κόπηκε απότομα στη μέση από δυνατά χτυπήματα στην πόρτα. Ο Λάρρυ ανακάθισε στο κρεβάτι μ' ένα τίναγμα, ενώ η καρδιά του χτυπούσε δυνατά.

— Ποιος να είναι τέτοια ώρα; φιθύρισε δίπλα του η Μάρλεν, τρομαγμένη.

— Πήγαίνω να δώ... Θά πρόκειται ασφαλώς για κάποιο λάθος, μουρμούρισε εκείνος, ενώ σηκώνόταν κι έψαχνε μέσα στο σκοτάδι, για να βρή τη ρόμπα του. Προτιμούσε να μην ανάψει το φως, γιατί καταλάβαινε, ότι το προσωπικό του ήταν χλωμό και το ύψος του τρομαγμένο. Δεν ήθελε να τον δει έτσι η Μάρλεν.

Τα χτυπήματα στην πόρτα ακούστηκαν πάλι επίμονα. Ο Λάρ-

ρυ είχε κατάρθωσε, επιτέλους, να βρή τη ρόμπα του και να τη φορέσει. Προχώρησε προς το σαλόνι, άναψε το φως και πήγε ν' ανοίξει την πόρτα.

Δυο άγνωστοι ψηλοί άντρες προχώρησαν μέσα. Τον κύταξαν για μία στιγμή, μ' ένα βλέμμα αυστηρό, ψυχρό, που τον έκανε να παγώσει. Ύστερα, ο ένας από τους δυο, προχώρησε κοντά του, ακούμπησε βαρύνά το χέρι του στον ώμο του και είπε, με φωνή επίσημη:

— Λάρρυ Πρέστον, εν όνοματι του νόμου, σε συλλαμβάνω, ως ύπευθυνο για το θάνατο ενός ανθρώπου, που δολοφονήθηκε πριν από μισή ώρα στη Νέα Υόρκη.

Ο Χάρου έγινε ακόμα πιο χλωμός. Ένοιωσε τα γόνατά του να λύνονται. Την άλλη στιγμή, όμως, σκέφτηκε, ότι το σχέδιό του ήταν τέλει, ότι τίποτα δε μπορούσε να αποδειχθεί εναντίον του, ακόμα κι' αν η Ζανίν είχε μιλήσει. Μα πώς ήταν δυνατό, μέσα σε τόσο ελάχιστη ώρα, να την είχαν συλλάβει, να την είχαν ανακρίνει... Αυτές οι σκέψεις του έδωσαν το θάρρος να αντιδράσει.

— Είστε τρελλοί; φώναξε στον αστυνομικό. Εγώ, πριν από λίγο, τηλεφώνησα στην αστυνομία, για να ειδοποιήσω ότι...

— Ναί, συμφωνώ, τον δέκαοις είρωνικά ο αστυνομικός, ήμουν εγώ ο ίδιος, που πήρα το τηλεφώνημά σας. Μα εκείνο, που δεν έχετε, είναι, ότι, λίγα λεπτά πριν από το δικό σας τηλεφώνημα, είχα πάρει ένα άλλο. Μία τρομοκρατημένη γυναίκα μου είχε πη, ότι, σηκώνοντας το ακουστικό, για να τηλεφωνήσει στο νυχτερινό κέντρο, που εργαζόταν ο σύζυγός της, άκουσε, χωρίς να το θέλει, χωρίς σ' ένα από εκείνα τα συνηθισμένα μπερδέματα του τηλεφωνικού δικτύου, μία συνδιάλεξη ανάμεσα σε μία γυναίκα, που μιλούσε από τη Νέα Υόρκη και σ' έναν άντρα, που βρισκόταν εδώ, στο Λος Άντζελες. Ο άντρας παρακινούσε τη γυναίκα να δολοφονήσει το σύζυγό της, πιέζοντας ένα μαξιλάρι στο πρόσωπό του κι' εκείνη, στο τέλος, είχε υποχωρήσει.

«Η γυναίκα που μου τηλεφώνησε, δεν είχε ακούσει, περισσότερα. Μου είπε μόνο, ότι εκείνη λεγόταν Ζανίν κι' εκείνος Λάρρυ. Μα υπάρχουν τσες Ζανίν στη Νέα Υόρκη και τόσοι Λάρρυ στο Λος Άντζελες! Καταλαβαίνετε, ότι αντιμετώπιζα ένα σοβαρό εγκληματικό πρόβλημα, κυρία Λάρρυ Πρέστον, ένα πρόβλημα, που πιθανότατα δε θα κατάρθωνα να το λύσω, αν δεν είχατε προσφερθεί εσείς να μου δώσετε έτοιμη τη λύση. Όταν πήρα το δικό σας τηλεφώνημα, κατάλαβα άμέσως το σχέδιό σας. Θέλατε να ξεφορτωθώ τη γυναίκα, που κάποτε αγαπούσατε, αλλά τώρα τελευταία είχε αρχίσει να σας ενοχλή. Ένα σχέδιο διαβολικό, τέλει, μά... όπως βλέπετε, κάτι τέτοια σχέδια έρχεται πάντοτε κάτι να τα χαλάσει, στο τέλος... Η δικαιοσύνη πάντα τιμωρεί...

Ο Λάρρυ είχε σωριασθή σε

— Μίλησε, Λάρρυ, πές σ' αυτόν τον άνθρωπο ότι είναι τρελός... είπε κατάληκτικη η Ντόρλεν.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΦΡΟΝΙΜΗ ΑΔΕΛΦΗ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, ζούσαν δυο αδελφια, αγόρι και κορίτσι. Από μικρά παιδιά, είχαν μπει ορφανή και μεγάλωσαν, λατρεύοντας το ένα το άλλο.

Η αδελφή ήταν κοπέλλα πολύ γνωστή. Είχε αφοσιωθεί στον αδελφό της, στο σπίτι της και στο νοικοκυριό της. Μάτι ανθρώπου δεν την είχε δει ποτέ. Από την πόρτα της δεν έβγαίνει ποτέ. Μία μέρα, όμως, καθώς έσκυψε για να κλείσει τα παραθυρόφυλλα, έτυχε να περνά από εκεί ο βασιλιάς της χώρας. Μόλις πρόφτασε να τη δει και σάστισε από την ομορφιά της! Θαμπώθηκε τόσο μαζί της, που σε λίγο πήγε στην αγορά κι' άρτισε να λεί πώς η πιο όμορφη κοπέλλα του τόπου του ήταν αυτή.

Μία, ανάμεσα στους άλλους, άκουσε τα λόγια του κι' ο Κωνσταντής, ο αδελφός της. Και, γυρίζοντας στο βασιλιά, του είπε:

— Και πού την είδες εσύ, πολυχρονομένη, την αδελφή μου και λες πως είναι όμορφη; — Έγώ δεν την είδα; του αποκρίθηκε ο βασιλιάς. Όχι μόνο την είδα, αλλά και μπορώ να την πάρω τρεις ημέρες στο παλάτι μου...

— Άν μπορής να το κάνεις αυτό, είπε ο αδελφός, να μου κόψεις το κεφάλι. Αλλιώς, να φύγεις εσύ απ' το παλάτι σου και να μπό μέσα εγώ!

Μπράβο! φώναξε ο βασιλιάς. Δέχομαι αυτό που μου λές. Μά, για να μην πας και πής τίποτα στην αδελφή σου, θα σε βάλω στη φυλακή και έστειλε στην αδελφή του μία γριά, μ' ένα χρυσό φουστάνι.

Αυτό το φουστάνι, της είπε η γριά, μόλις μπήκε μέσα στο σπίτι της, σου το στέλνει ο βασιλιάς, μαζί με τα χαιρετίσματά του. Και τότε η κοπέλλα της αποκρίθηκε:

— Άς είναι καλά ο βασιλιάς κι' εσύ, που μου το έφερες. Κι' άμα έρθει ο αδελφός μου, θα του το ξεπληρώσω.

— Αυτό το φουστάνι, της είπε η γριά, σου το στέλνει ο βασιλιάς μαζί με τα χαιρετίσματά του...

Μου το έφερες. Άμα έρθει ο αδελφός μου, θα του το ξεπληρώσω.

Γύρισε σε λίγο η γριά στο παλάτι και είπε στο βασιλιά τα λόγια της κοπέλλας. Άμέσως αυτός της έδωσε και δεύτερο φόρεμα και την ξανάστειλε.

Η κοπέλλα, σαν πήρε κι' αυτό το φόρεμα, γύρισε και είπε της γριάς:

— Άς είναι καλά ο βασιλιάς κι' εσύ, που

μου το έφερες. Κι' άμα έρθει ο αδελφός μου, θα του το ξεπληρώσω.

Η γριά ξαναγύρισε στο παλάτι και είπε στο βασιλιά τα λόγια της.

Ο βασιλιάς όμως την έστειλε ξανά στην κοπέλλα με τρίτο φόρεμα, ωραιότερο από τ' άλλα. Κι' η κόρη της αποκρίθηκε:

— Άς είναι καλά ο βασιλιάς κι' εσύ, που μου το έφερες. Κι' άμα έρθει ο αδελφός μου, θα του πω να του το ξεπληρώσω...

Μά τότε η πονηρή γριά της απάντησε.

— Μά κι' η κόρη μπορεί να τα ξεπληρώσει...

Η κοπέλλα, σαν τ' άκουσε αυτό, κοκκά-λωσε, γιατί κατάλαβε πως κάποιο κακό σκο-πό είχε ο βασιλιάς. Δεν είπε όμως τίποτα στη γριά. Κι' όταν εκείνη έφυγε, κάλεσε τις δούλες της και τους είπε:

— Ποιά από σας θέλει να πάει, αντί για μένα, στο παλάτι;

Καμμιά δεν αποκρίθηκε. Μόνο η μικρότερη της είπε:

— Έγώ, κυρά, είμαι δούλα σου κι' ό,τι μου πής, θα κάνω. Σου μοιάζω κιόλας αρ-κετά...

Τότε η αδελφή του Κωνσταντή την έλουσε, την έντυσε, τις έπλεξε τις πλεξούδες της με το μαργαριτάρι, κι' ύστερα την έβαλε μέσα σ' ένα άμαξι με έξη αλόγα και την έστειλε στο βασιλιά.

Πήγε, λοιπόν, η δούλα στο παλάτι και ο βασιλιάς τη δέχτηκε με μεγάλες τιμές, νομίζοντας πως είναι η αδελφή του Κωνσταντή, που μόλις είχε προφτάσει να την αντικρύσει στο παράθυρό της.

Την τρίτη ημέρα της έκοψε τη μία πλεξού-δα της και την έστειλε ξανά στο σπίτι της.

Ύστερα πήρε την πλεξούδα και την πήγε στην αγορά, δείχνοντάς την στον κόσμο. — Ε-πειτα, πρόσταξε να βγάλουν τον Κωνσταντή από τη φυλακή, για να του κόψουν το κε-φάλι.

— Έγώ, είπε τότε ο Κωνσταντής, όταν τον έφεραν μπροστά στο βασιλιά, μία χαρά θέ-λω πριν πεθάνω: Να δω την αδελφή μου!

Μπράβο! του απάντησε ο βασιλιάς. Μετά χαράς, ας έλθει να τη δεις...

Θέλω, είπε ακόμα ο Κωνσταντής, να στρώσετε όλο το δρόμο, από το σπίτι της ως εδώ, με χαλιά, και το άμαξι, που θα τη φέρει, να έχει σαράντα αλόγα!

Μά γιατί; απάντησε ο βασιλιάς. Άν' αυτή ήρθε στο παλάτι μου μ' ένα άμαξι μ' έξη αλόγα. Τί τα θέλεις τώρα τα σαράντα;

— Έτσι θέλω εγώ! είπε ο Κωνσταντής.

Δέ θέλησε να του χαλάσει ο βασιλιάς το χατήρι και πρόσταξε κι' έφεραν την κοπέ-λλα με το άμαξι με τα σαράντα αλόγα.

Μόλις έφτασε η αδελφή του Κωνσταντή στην αγορά, κατέβηκε από τ' άμαξι και είπε:

— Μεριάστε, έσεις οι άρχοντες κι' έσεις οι άρχοντάδες, να δω κι' εγώ το βασιλιά, που ούτε τον είδα, ούτε τον ξέρω!

Τότε ο βασιλιάς της αποκρίθηκε:

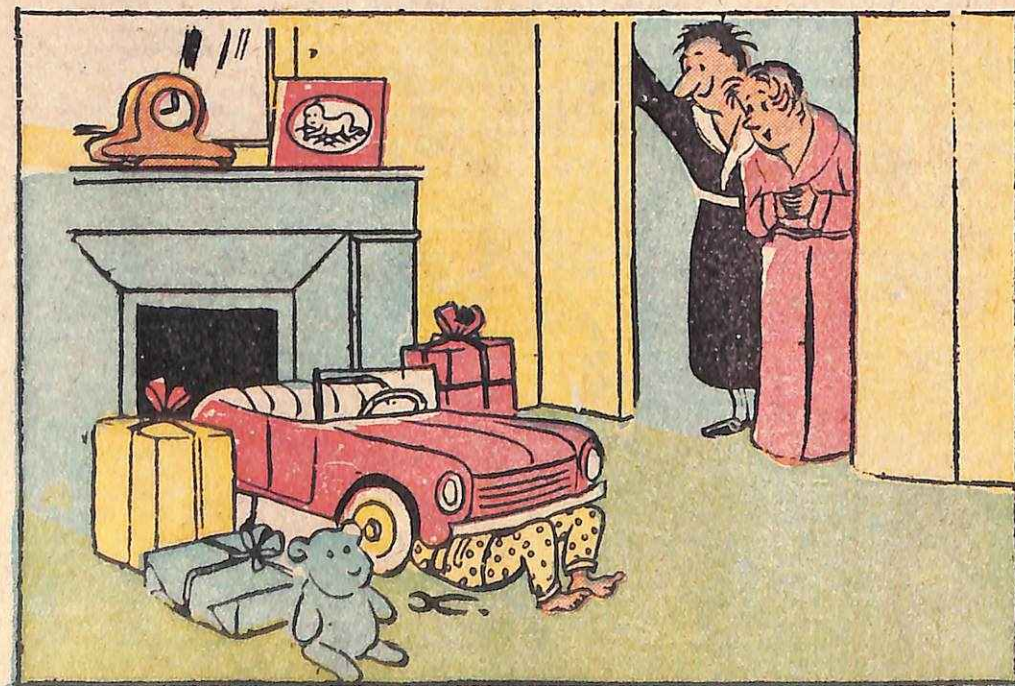
— Έσύ δε με ξέρεις, μάτια μου, έσύ δε με ξέρεις, φάς μου, που σου έκοψα την όμορ-φη πλεξούδα σου!

Χαμογέλασε τότε η κοπέλλα κι' έδειξε σ' όλους τις πλεξούδες της:

— Για δέστε τα μαλλιάκια μου, που είναι σά μπρεσίμια! Τη δούλα μου σου έστειλα και δούλος μου θα γίνεις!

Ντροπισάθηκε τότε ο βασιλιάς και, βλέπον-τας πως είχε χάσει το στοίχημα, βγήκε από το παλάτι του και μπήκε μέσα ο Κωνσταντής με τη φρόνιμη αδελφή του κι' έζησαν αυτοί καλά κι' έμεις καλύτερα!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

— Θα γίνει σπουδαίος μηχανικός!...

Ο ΡΙΟΪΣ ΚΑΙ Η ΤΡΟΜΟΕΤΤΑ

— Η παλιά τρομπέτα μου!... Τι ευχάριστη εκπλήξη!... Έδώ μέ-σα ήταν κι' εγώ τη θεωρούσα χα-μένη!...

— Πόσα πράγματα μου θυμίζει... Τι ωραία εποχή!... Για να δοκιμα-σω λιγάκι.

— Ω!... Έχει φαίνεται βουλώ-σει από τις σκόνες και δεν παί-ζει πιά...

Τι βλέπω!... Χαθήκαμε!...

— Ά δα!... Η υπομονή έχει το θ-ριά της και εγώ δεν έννοω με κανένα, τζόπο ν' αφήσω να μου διαταράξουν την ησυχία μου!...

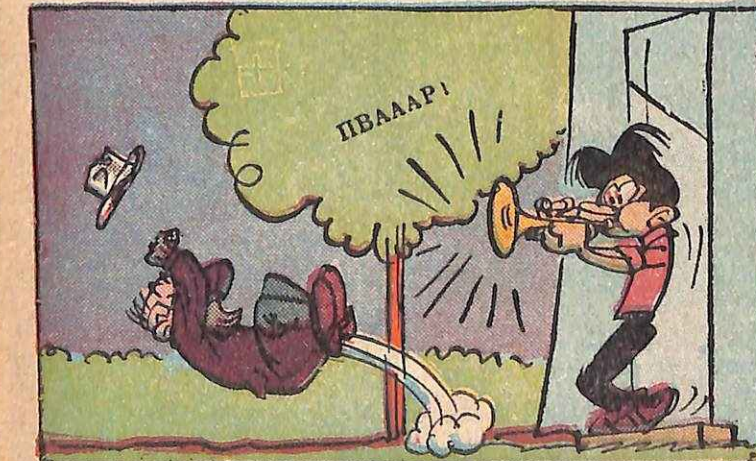
Κόμμε ΡιοΪ!... Διαπίστωση προ δ-λίγου ότι αποκτήσατε ένα μουσικό όρ-γανο, που άπωσθηποτε θα διαταράξει τη γαλήνη της γειτονίας μας... Σας πλη-ροφωρώ λοιπόν, πως αύριο κιόλας θα καταφύγω στην αστυνομία...

Θα μιλάτε ασφαλώς γι' αυτή την τρομπέτα... Γι' αυτό σας καθη-συχάω, λοιπόν, σας πληροφορώ, α-γαπητέ μου γείτονα, πως πρόκειται γι' ένα παλιό παιχνίδι μου από το οποίο δε βγαίνει πια ούτε ο παρμι-κρότερος ήχος...

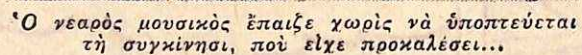
Τότε να με συγχωρήτε... Δεν έχω τίποτα να πω...

ΠΒΛΑΑΡ!

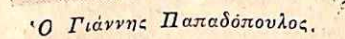
— Έμπα!... Νίνο έσύ... Έδώ ΡιοΪ!... Βοήθεια!...

— Έπειτα από μερικές στιγμές, ἀκούστηκε ἡ βαρεία φωνὴ τῶν ἀναγὰς.
— Στὶς θέσεις σας! Φυσήνε!
— Ἄλλα κανεὶς δὲν κινῆθηκε. Ὅλοι εἶχαν στηλώσει τὰ βλέμματα τοὺς ἀπάνω τοῦ νεοφῶ νεωστῶ.
— Ξαναπαίξετε, νῆ μου, τὸν παρκαλάσε ἕνας γέρος μ' ὀλόκληρη γενεά, σκουπίζοντας τὰ δάκρυα, ποὺ ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια του.
— Ξαναπαίξετε, ἀκούστηκαν κι

Τὰ ἄλλα παῖδιά τῆς ἡλικίας του
μαζεύονταν σὲ σπηλιὴ ἢ σὲ ὑπόγειο
παλιὸν σπιτιὸν καὶ σχεδίαζον ἐξ-
γέρσεις κατὰ τῶν τυράννων. Ἄλλοι
ὅσοι, ποὺ ἦταν ταύτοχρονα ἑνὸς
φλογεροῦ πατριώτη, ἐβόσθη σὲ ἡ-
λικία μόλις 39 χρόνων.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Φράντς Λίστ.

Ο Ε διεθνής κλασσικός μαραθ
 νιος δρόμος έγινε με επιτυχία απ
 όποιους συμμετείχαν και έπιδρασε
 Νικητής αναδείχθηκαν οι κάτω
 "Έντελν (ΗΠΑ) 2 ώρες, 23.06"
 Στέφεν (Ταγκαίκα), Λαγκ (Ν. Αφ
 ρική), Μέρκερ (Ν. Αφρική),
 κτάς (Τουρκία), Σολόβιφ (Βου
 γαρία). Πρώτος Έλληνας ήταν
 Πουήρης (έναντος στη γενική κατα
 17"), με χρόνο 2 ώρες, 46.17".
 δεύτερος ο Μαρτάκης (δεκατός
 και τρίτος ο Φάνης (ενδεκάτος
 Οι χρόνοι του πρώτου Αμερικαν
 και του πρώτου Έλληνα αποτελούν
 νέα ρεκόρ διαδρομής.

Ἀπὸ τὸ μᾶτς κυπέλλου Ἑλλάδος μεταξὺ «ΠΑΟ» — «Παναθηναϊκῶν»
6 — Ο: Ὁ διακριθεὶς τερματοφύλακας τῆς οὐαίδας τοῦ Πύργου
Κλανδιανὸς σὲ μιὰ θεαματικὴ ἐκπύναξί του γιὰ τὸ υποκάκισμα τῆ
μπάλλας.

— Η γυναίκα που αγαπάει τα νοιάζει όλα, Ζάν! του είπε η Ζαίρα.

— Στη δική μου φυλή, είπε η Ίνδη με πάθος, για θεό και για μοίρα έχουμε την αγάπη. Αυτή ορίζει τη ζωή μας!

— Ζαίρα, αν μ' αγαπάς, αληθινά, άφησε την αγάπη σου να σ' οδηγήσει στο δρόμο της βυσίας...

— Η Ζαίρα τον κύτταξε τρομαγμένη.

— Δεν καταλαβαίνω τί μου ζητάς. Θέλεις να θυσιάσω; Θέλεις να πεθάνω για σένα;

— Όχι, Ζαίρα, της αποκρίθηκε εκείνος δειλά. Δεν σου ζητώ τη ζωή σου...

— Τότε τί μου ζητάς; τον ρώτησε με αγωνία.

— Ο Ζάν σηκώθηκε κύτταξε το χλωμό φεγγάρι και της απάντησε με φωνή, που έτρεμε:

— Τό χωρισμό μας...

— Η Ζαίρα πετάχτηκε απάνω.

— Τό χωρισμό μας; Πώς μπορέσεις να το πής; Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πως μου ζητάς κάτι παραπάνω από τη ζωή μου. Καλά το μάντεψα πως δεν με αγαπάς πιά, πως δεν με αγαπάς ποτέ σου αληθινά.

— Πήγε κοντά της και πήρε τρυφερά το χέρι της στο δικό του.

— Γελίεσαι, μικρή μου, σ' αγαπάω και σ' αγαπώ, αλλά πρέπει να χωριστούμε.

— Άρρησε πάνω του και τον έσφιξε τρελλά στο στήθος της. Τ' αναφύλλητα την έπνιγαν.

— Μά γιατί, γιατί; Μήπως αγαπάς καμιά άλλη;

— Όχι, Ζαίρα, αλλά ήρθε η ώρα να φύγω. Να γυρίσω στην πατρίδα μου.

— Έπεσε γονατιστή στα πόδια του και τον ικέτευε με δάκρυα:

— Πάρε με μαζί σου, Ζάν, πάρε με στη μακρινή πατρίδα σου. Θα μαι η αιώνια σκιάδα σου, θα σε λατρεύω σά θεό! Που θα βρης πιά μεγάλη αγάπη από τη δική μου!

— Θα τ'όθελα μ' όλη μου την καρδιά, Ζαίρα, αλλά δε μπορώ. Μας

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ζώντας τα δάκρυά της. Φίλησέ με! Θέλω να με φιλήσεις με την ίδια φλόγα, που με φιλούσες αλλοτε.

— Εκείνος έσκυψε και τη φίλησε με πάθος.

— Καλή μου Ζαίρα, δε θα σε ξεχάσω ποτέ...

— Ναί, Ζάν, το ξέρω, του αποκρίθηκε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο, πως δε θα μπορέσης να με ξεχάσεις ποτέ!

— Σηκώθηκε κι' έτοιμασε γρήγορα ένα χαμηλό τραπέζι. Ύστερα έφερε γλυκά, φρούτα κι' αββόνο κρασί.

— Έλα να καθίσεις, αγάπη μου, κοντά μου, του είπε γεμίζοντας τα ποτήρια. Θέλω να πιούμε μαζί, για τη μελλοντική σου ευτυχία... Άς πιούμε και για την άτυχη αγάπη μας κι' άς ξεχάσουμε...

— Ζαίρα, είναι τόσο σκληρό!... Μά τί να γίνει!...

— Ο Ζάν άρχισε να πίνει ασυλλόγιστα.

— Δός μου τώρα τα χείλη σου, αγαπημένη μου! της είπε με στυγμή. Αυτό είναι το πιο μεθυστικό ποτό απ' όλα!...

— Άσφαινα όμως άρχισε να τρέμει. Μία παράσην χαλάρωσι έβλεπε τους άρμους του κοριού του.

— Ζαίρα... Γιατί θάλασαν έτσι τα μάτια μου, φώναξε.

— Αγάπη μου, μη παραπονιέσαι! τούπε εκείνη μ' ένα ειρωνικό, ένα τραγικό χαμόγελο. Και τα δικά μου μάτια θάλασαν. Σφίξε με πιά δυνατά στην αγκαλιά σου. Κρύνω...

— Ό, πόσο κρύνω, αγαπημένη μου!... Ένας κρύος ιδρώτας έλουσε το μέτωπο του Ζάν.

— Κι' εγώ νοιώθω ένα φοιχτό ρίγος... ψιθύρισε. Γιατί, Ζαίρα; — Μή με ρωτάς. Σφίξε με καλύ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΕΙΧΑΝ γνωρίσει ένα δειλινό, την ώρα που ο ήλιος χρύσωνε με τις τελευταίες ακτίνες του τα μακρά μαύρα μαλλιά της.

— Εκείνη ήταν Ίνδη, κόρη ενός Ιερέα του Βούδα κι' αυτός Γάλλος μηχανικός στο Νέο Δελχί. Η Ζαίρα ήταν σαν ένα ζωτικό λουλούδι της Ανατολής, σαν ένα χλωμό τριαντάφυλλο, που μισάνοιξε τα μυρωμένα πέταλά του στο φως της αυγής. Ο νέος, που λεγόταν Ζάν Βιλλάρ, ήταν μελαγχολικός, μ' ένα έλκυτικό πρόσωπο.

Της είπε πως την αγαπούσε κι' η Ζαίρα τον πίστεψε. Από τη μέρα εκείνη, άρχισε ένα τρυφερό ειδύλλιο, ένας φλογερός έρωτας, που κρατούσε από εδω κι' ένα χρόνο.

— Η Ζαίρα δέχονταν κάθε βράδυ το φίλο της.

— Αγαπημένο μου, τούπε μια νύχτα, κυττάζοντάς τον στα μάτια, τί έχεις κι' είσαι άκεφος; Μήπως στεναχωρήθηκες που κρύφτηκε το φεγγάρι; Το φεγγάρι μοιάζει με την αγάπη μας. Θα σκίσει το σύννεφο και θα ξαναβγί!

— Ζαίρα, αν ήξερες... της ψιθύρισε εκείνος.

— Μά τί συμβαίνει λοιπόν. Γιατί δεν μου μιλάς; Δεν μ' αγαπάς πιά; Ο Ζάν χαμογέλασε προσποιητά, χάρδεψε τα ώρια μαύρα μαλλιά της και της είπε:

— Τί παιδί που είσαι, Ζαίρα!... — Όχι, δεν είμαι παιδί, Ζάν! Είμαι μία έρωτευμένη γυναίκα! Και η γυναίκα που αγαπάει πολύ, δεν γελιέται. Τα νοιάζει όλα!...

— Το πρόσωπο του νέου κιτρίνισε.

— Τί θές να πής, Ζαίρα;

— Εκείνη τον κύτταξε με θλίψη.

— Δεν μ' αγαπάς πιά, όπως πρώτα, Ζάν, το βλέπω... ψιθύρισε.

Την πήρε τότε στην αγκαλιά του και της είπε:

— Μην κλάεις, Ζαίρα, δεν θέλω να κλάεις...

— Πώς θέλεις να μην κλάεις; Άκόμη κι' η φωνή σου αλλάξει! Δεν είναι πιά τρυφερό, δεν είναι γλυκό, άσάν το μέλι. Έσύ δεν το καταλαβαίνεις. Μά έχω πόν ο' αγαπάω τόσο

πολύ, το νοιάζω...

— Τρελή, Ζαίρα! είπε προσπαθώντας να την ξεγελάσει μ' ένα φίλι.

— Ναί, είμαι τρελή από αγάπη. Η αγάπη σου πλημμυρίζει την καρδιά μου. Δεν μπορώ πιά να ζήσω χωρίς σένα. Για μένα είσαι ό,τι είναι η βροχή για τη γη, ό,τι είναι ο ήλιος για τα λουλούδια, ό,τι είναι ο αγάρας, που ανασαίνει...

— Ζαίρα, όμορφη μου, Ζαίρα! Τη φίλησε στο στόμα, μά εκείνη τραβήχτηκε απότομα.

— Ως και το φίλι σου άκόμη άλλαξε! Δεν νοιώθω πιά την ψυχή σου στα χείλη σου, όπως αλλοτε.

— Έχεις αλλάξει, αγαπημένη μου...

— Εκείνος την κύτταξε ψυχρά:

— Άκουσε, Ζαίρα, όσο κι' αν αγαπούμε, δεν πρέπει ν' αφήσουμε τη καρδιά μας να μας παρασέρνει. Άς είμαστε πιά λογικοί...

— Τα μάτια της Ίνδης άνοιξαν με τρόμο. Ο πόνος ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της.

— Τί παγωμένα λόγια! Πώς είναι δυνατόν να μιλούν έτσι, τα χείλη σου; Τά χείλη αυτά που λίγο καιρό πριν μούλεγαν τόσο θερμά, τόσο παθητικά λόγια; Έξασες τους όρκους σου; Έξασες που μούπες πως μονάχα ο θάνατος θα μας χωρίσει!

— Εκείνος την κύτταξε περιλυσμένος.

— Κι' η ζωή χωρίζεται καμιά φορά...

— Η Ίνδη αίσθάνθηκε κάτι να τη πνίγει.

— Γιατί μου το λές αυτό; Δεν μπορεί να γίνει ποτέ...

— Ο Ζάν αναστέναζε:

— Όλα μπορούν να γίνουν, όταν το θέλη η μοίρα...

χωρίζουν τόσα πράγματα... Μας χωρίζει η θρησκεία.

— Τίποτα δε μπορεί να μας χωρίσει, όταν αγαπάμε. Η αγάπη είναι η πιο μεγάλη θρησκεία. Ετσι δεν είπα ο Χριστός; Έτσι δεν είπα ο Βούδας; Άν με πάρης μαζί σου, θα γίνω χριστιανή.

— Ο Ζάν δε μπόρεσε να κρύψει τη συγκίνησή του. Τα μάτια του βούρκωσαν. Άν δεν είχε δώσει το λόγο του στη μνηστή του, την κόρη ενός πλούσιου βιομήχανου, που του εξασφάλιζε μια άνετη ζωή, θα παντρευόταν τη Ζαίρα. Μά τώρα δε μπορούσε να πάρη πίσω το λόγο του.

Πήρε τα λεπτά της χέρια και τα χάρδεψε τρυφερά:

— Ζαίρα, σ' αγαπώ τόσο πολύ, που θα το αποφάσιζα. Μά έχω δώσει το λόγο μου σε μία γυναίκα της πατρίδας μου και δε μπορώ να κάνω αλλοίως. Με καταλαβαίνεις; Είναι μια ανάγκη σκληρή, ανάσπευκτη.

— Τα μαύρα μάτια της Ίνδης άστράψαν. Δάγκωσε τα χείλη της κι' έσφιξε σπασμωδικά τα χέρια της, προσπαθώντας να φανή ψυχραιμία και καλή.

— Καλά, λοιπόν, αγαπημένο μου, άς γίνω το θελήμα σου. Θα θυσιάσω! Όμως τώρα είναι η σειρά μου να σου ζητήσω κι' εγώ με τελευταία χάρη. Θάθελα, πριν χωριστούμε για πάντα, να περάσουμε μαζί άποψε. Θέλω να ξεχάσουμε πια το μεθύσι του έρωτά μας...

— Ο Ζάν Βιλλάρ δε μπόρεσε να κρύψει τη χαρά του. Δε φανταζόταν πως θα την έπειθε τόσο γρήγορα.

— Ναί, Ζαίρα, κι' εγώ θέλω να μεθύσω από αγάπη...

— Σ' ευχαριστώ, τούπε σκουπί-

τερα στην αγκαλιά σου. Σφίξε με πιά δυνατά! του αποκρίθηκε εκείνη με σδυμένη φωνή.

— Πνίγουμε, φώναξε την ίδια στιγμή ο Ζάν μ' αγωνία. Ζαίρα, γιατί δε μου μιλάς; Κοιμήσαι!

— Πειθαίνο, αγάπη μου, πεθαίνουμε μαζί! του απάντησε η Ίνδη.

— Άν ήξερες πόσο είμαι ευτυχισμένη! Σε παίρνω μαζί μου εκεί, που κανείς δε μπορεί πιά να μας χωρίσει...

— Ο Ζάν Βιλλάρ ανατρίχασε. Έκανε μία άπενυσμένη προσπάθεια ν' ανασκηκώθ, αλλά ξανάπεσε τσακισμένος.

— Όχι! Όχι! τραύλισε. Δε θέλω να πεθάνω... Τί μούκανες, Ζαίρα;

— Σε πρότινα φαρμάκι, αγαπημένη μου! Έτσι δε θα σε πάρη η άλλη...

— Τα μάτια του γυάλιζαν από τον τρόμο.

— Έλεος... Ζαίρα! Σώσε με και θα σε πάρω γυναίκα μου...

— Πολύ άργά. Το μόνο που μας μένει είναι να πεθάνουμε όμορφα. Δόσε μου τα χείλη σου, αγαπημένη μου. Το φαρμάκι αυτό δίνει τον πιο γλυκό θάνατο, γιατί ξυπνάει τον έρωτα!

— Έπεσε πάνω του με λαχτάρα και κόλλησε τα χείλη της στα δικά του.

— Ζαίρα... Ζαίρα!

— Ζάν, αγαπημένο μου!

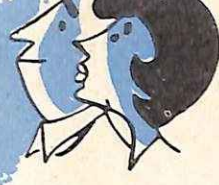
Την άλλη μέρα το πρωί βρήκαν και τους δυο νεκρούς και σφιχταγκαλιασμένους. Είχαν πεθάνει κι' οι δυο τους γλυκά, χωρίς να το νοιώσουν, με τα χείλη ένωμένα σ' ένα ατέλειωτο φίλι αγάπης και θανάτου.

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

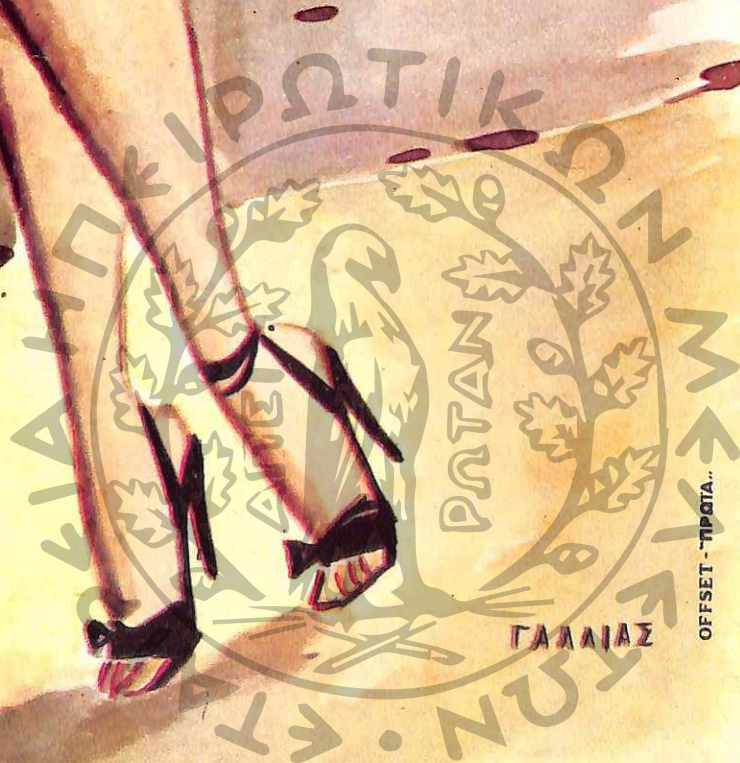

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 30 Μαΐου — 5 Ιουνίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαΐου 20 Απριλίου	* Ένα σχέδιό σας κινδυνεύει ν' αποτύχει, επειδή δεν το περιβάλλετε με την απαιτούμενη μυστικότητα. * Έπανορθώστε κάποιο σφάλμα που έχετε κάνει και αποφύγετε την άταξία και την αναδελτικότητα.	* Φιλική συμπεριφορά θα σας εξασφαλίσει ένα ευχάριστο Σάββατο-Κυριακό. * Οι αισθηματικές συναντήσεις της Κυριακής 2 θα τελειώσουν κάπως δυσάρεστα. Προτιμάτε να τις αποφύγετε. * Νέα γνωριμία.	* Αδέρφει της νευρικότητας θα επιπείσουν διαμένον τον όπνο σας. * Προσέξτε πολύ και το πιά άσχημο τραύμα. * Υπάρχει κίνδυνος μολύνσεως. * Φροντίστε να γευματίσετε σε ώριμασμένες πάντα άρες και αποφύγετε τα ποτά.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	* Η εργασία θ' απαιτήσει κατά τις ημέρες αυτές μεγαλύτερη προσοχή και περισσότερες φροντίδες. * Αδελφόντας τις προσπάθειες θα επιτύχετε καλύτερα αποτελέσματα και θα επιταχύνετε την πραγματοποίησή τους.	* Χαρούμενη περίοδος, τόσο για τους έρωτευμένους, όσο και για τους παντρεμένους. * Θα δοκιμάσετε ζωηρές συγκινήσεις και ευχάριστες εκπλήξεις. * Καί οι φιλικές σχέσεις σας επιφυλάσσουν μία μεγάλη χαρά.	* Το στομάχι και γενικά το πεπτικό σύστημα απαιτούν κατά τις ημέρες αυτές την προσοχή. Πρέπει ν' αποφύγετε να τρώτε διαστικά καθώς και σε στιγμές έντασης ή στενοχωρίας. * Τυχερό το 5.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	* Ένα πρόσωπο θα σας βοηθήσει άλικά κι' ένα άλλο θηλά, δαγώνοντας σας από ένα αδέλφο, που σας φέριζε. * Αποφύγετε τις έκκερμόντες, για να μη δοκιμάσετε μία δυσάρεστη εκπλήξη. * Απρόβλεπτη αλλαγή.	* Θέλοντας να κερδίσετε τη συμπάθεια και την αγάπη έτεροφύλου προσώπου, το κακομαθαίνετε, υποχωρώντας σ' όλα του τα καπρίτσια. Θα φταίτε έσεις αν αποδειχθεί στο μέλλον ιδιοτροπο και απαιτητικό. * Ευχάριστο ταξίδι.	* Μία ευχάριστη είδηση θα επαναφέρει την αίσιοδοξία και αυτό θα έχει ευνοϊκό αντίκτυπο στην όλη κατάσταση της υγείας σας. * Τρώτε σε ώριμασμένες άρες, για ν' αποφύγετε στομαχικές ανωμαλίες. * Χρώμα σας το μπλέ.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	* Αδέρφει της εργασίας σας υποχρεώνεται να της αφιερώσει πολλές από τις άρες άναπαύσεως. * Άν ήρθε όμως η λύσι ένος προβλήματος, που από καιρό σας απασχολούσε. * Δείξτε διαλογικότητα και θα δγίητε κερδισμένους.	* Το Σάββατο-Κυριακό θα περάσει πολύ ευχάριστα και ίσως ένα νέο ειδύλλιο ν' άρχισή το άπόγευμα της Κυριακής. * Ζητήματα συμφερόντων θα προκαλέσουν δυσάρεστες οικογενειακές συζητήσεις. * Αδέρφει της ζηλοτυπίας.	* Πάψετε να σκέπτεστε διαρκώς την υγεία σας και φροντίστε να διασκεδάσετε, διώνοντας κάθε άνησυχία. * Οι σχέσεις με το άλλο φύλο απαιτούν ιδιαίτερη προσοχή. * Η άσχημιά θα ελάψει την υγεία.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αύγουστου	* Αντίξοες συνθήκες στην εργασία, που άφειδονται σε άμέλεια του προσώπου, παρελθόντος. * Εύνοϊκή περίοδος για τους ανθρώπους των γραμμάτων, μά και για τους πάσης φύσεως καλλιτέχνες. * Διαμάχες με συναδέλφους.	* Ευχάριστη και χαρούμενη Κυριακή, κατά την όποια θα σημειώσετε μεγάλες επιτυχίες, άνάμεσα στους εκπαιδευτικούς του άλλου φύλου. * Θα μειωθεί πάντως σύνταμα ο ένθουςισμός σας, σχετικά με μία νέα γνωριμία.	* Τα δόντια σας, που έχετε από καιρό έλκασταλείψει, σας έπιφύλασαν δυνάμεις εκπλήξης. * Αποφύγετε κατά τις ημέρες αυτές τους πολυσυνοχαστούς και έπιπιδυνους δρόμους, καθώς και κάθε περιττή μετακίνηση. * Τυχερό το 2.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αύγουστου 23 Σεπτεμβρίου	* Αποφύγετε κατά την περίοδο αυτή να πάρτε σοβαρές αποφάσεις και να προχωρήσετε σε αλλαγές και καινοτομίες. * Η τακτική εργασία δεν παρουσιάζει διακυμάνσεις και δε δικαιολογεί καμιά άνησυχία. * Νέες προτάσεις.	* Η τύχη θα σας εύνοήσει και θα μπορέσετε εύκολα να πείσετε αγαπημένο πρόσωπο να ξαναγυρίσει κοντά σας. * Για τους συζύγους, τα νέφη που σκίαζαν τον όρίζοντα της ευτυχίας τους, διαλύονται. * Σημαντική αλλαγή.	* Ύστερα από μία κοπιαστική περίοδο, ο οργανισμός έχει ανάγκη από άναπαύση. * Το νευρικό σύστημα επιπείζεται διαμένως από τα άστρα. * Αποφύγετε, λοιπόν, κάθε τι, που θα χειροτερεύει την κατάσταση. * Τυχερό το 7.
ΖΥΓΟΣ 23 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	* Αποφύγετε τις αλλαγές, γιατί δεν εύνοούνται καθόλου από τα άστρα. Κατά τα άλλα, άφισση τη διαίσθησή να σας καθοδηγή. * Ο έρμής αδελφός της ηπιδελότητας και σας εξασφαλίζει μία νέα σημαντική επιτυχία.	* Τα άστρα αδελφώνουν την τόλμη και σας εξασφαλίζουν νέες μεγάλες επιτυχίες στον αισθηματικό τομέα. * Άρης σας κάνει πιο εύθετο από συνήθος και ύπέρχει κίνδυνος να συμπεριφερθήτε κατά τρόπον άδικο.	* Τα άστρα έπηρεάζουν δυσμενώς τις σεξουαλικές σχέσεις. Στον τομέα αυτό καμιά προφύλαξη δε θα είναι περιττή. * Οι βλάβες πρέπει μάλλον ν' αποδωθούν σε υπερκόπηση και στη μείωση των ώρων ύπνου. * Τυχερό το 8.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	* Θα σας δώσουν σκοπimus άνακρίσεις πληροφορίες. * Δεν πρέπει όμως κι' έσεις ν' αναλάβετε υποχρεώσεις και να δώσετε υποσχέσεις, που δε θα μπορέσετε να κρατήσετε. * Ο Ιούνιος θα είναι γεμάτος ευχάριστες εκπλήξεις.	* Η Άφροδίτη έπηρεάζει εύνοϊκά όλους τους Ιούνιους, που θα είναι έκονα μίνας γεμάτος ευχάριστες εκπλήξεις, ίδιως από αισθηματικής πλευράς. * Τα διαπιστώσετε αυτό από τις πρώτες μέρες. * Σας στήνουν παγίδα.	* Έχετε ανάγκη από άναπαύση. Καλύτερα να περάσετε την άδεια σας μακριά από τη θάλασσα, αλλούως θα σας κουράει άκόμη περισσότερο. * Ολεγομυία στα έντερα, την όποια δύσκολα θ' αποφύγετε. * Τυχερό το 4.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	* Σας λείπει το πρακτικό πνεύμα και αυτό θα σας οδηγούσε σε μεγάλες άποτυχίες, αν δεν είχατε την τύχη με το μέρος σας. * Οι υπάλληλοι δύσκολα θ' αποφύγουν τις προσπάθειες με πελάτες και προϊσταμένους.	* Κίνδυνος να πληγώστε αγαπημένο πρόσωπο, με άδικαιολόγητες ύποψίες και με άδίκη συμπεριφορά σας. * Τα άστρα βοηθούν τους νέους να κάνουν μία έκλογή, που θα τους εξασφαλίζει μία μακράς διαρκείας ευτυχία.	* Μη αφήσετε τις άνησυχίες να σας κυριεύσουν. * Υπερένταση και υπερκόπηση είναι οι δυο μεγαλύτεροι έχθοι της υγείας σας. Αποφύγετε τις και έξασφαλίστε στον οργανισμό σας άσθον και ήρεμο ύπνο.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	* Χείρες στη μεσαλόδετη σημειώνονται προσοχή, ότι επιτύχετε πιά εύκολα κάτι, που από καιρό επιδίωκατε. * Η έβελτιωση των οικονομικών θα συνεχιστεί, άφισον έντεινεται τις προσπάθειες. * Μη δανειστείτε χρήματα χωρίς έγγυηση.	* Δυσάρεστη είδηση θα σας έρθη ταχυδρομικώς ή θα δοκιμάσετε κάποια άπονοήτευση αισθηματικής φύσεως. Είναι όμως πολύ πιθανόν να πρέπει ν' αποδοθούν στον ύπερμετρο έρωτισμό σας, φροντίστε έγκαιρως να επανορθώσετε.	* Αποφύγετε την πολυλογία, ιδιαιτέρως τα έρωτα, αν η πίστι είναι άνωμαλία και τα νεύρα δε λειτουργούν κατά τρόπον άπλοτα. Ικανοποιητικό. * Μικροενοχλήσεις θα προκαλέσουν άτύπια και άδικαιολόγητες άνησυχίες.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	* Προκειμένου να ζητήσετε αδελφεί ή συμβιβασμό, η περίοδος είναι άκρως εύνοϊκή. * Αποφύγετε τις συζητήσεις γύρω από πολιτικά θέματα, γιατί θα πάρουν μία πολύ δυσάρεστη τροπή. * Παρουσιάζονται νέοι άνταγωνιστάι.	* Θα συμβή κάτι που θα σας φέρη άκόμα πιά κοντά σε αγαπημένο έτεροφύλο πρόσωπο. Δεν πρέπει όμως να κάνετε κατόρθωση της καλωσύνης και της έμπιστοσύνης, που σας δείχνει. * Τάσι για μελαγχολία.	* Προσέξτε τα μάτια σας. Στην παραμικρή άνωμαλία συμβουλευτείτε ένα καλό οφθαλμίατρο και αποφύγετε τόσο το διάσπαστο στο κρεβάτι, όσο και την εργασία κάτω από άνεπαρκή φωτισμό. * Το διαμάντι φέρνει τύχη.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	* Αν η πραγματοποίηση κάποιου σχεδίου καθυστερήσει, αυτό να μη σας άνησυχίζει και να μη σας άποθαρρύνει. * Απαιτηθεί έμπνοή και άπομονή, τελικά όμως θα θριαμβεύσετε. * Προσέξτε κατά το μέτρημα χρημάτων.	* Η συμπεριφορά έτεροφύλου προσώπου, καθώς και η άνταποκρίση μικρών παιδιών αδελφών της νευρικότητας σας. * Οι άνδρες θα περάσουν ευχάριστες άρες έξω από το οικογενειακό τους περιβάλλον. * Κίνδυνοι παρεξηγήσεων.	* Η υγεία παρουσιάζει μεγάλη έλαιοσότητα, γι' αυτό αποφύγετε, έτι άναπαύση, μεγάλες προσπάθειες και σωματική άπείναση. * Μη αναβάλλετε διαρκώς την έπισκεψη στον όδοντολόγο σας. * Θα δοκιμάσετε δυνάμεις εκπλήξης.

—'Απόψε θά βγώ με τόν ἀρραβωνια-
στικό μου κι' ένα φίλο του... "Έρχεσαι γά
κρατήσης λίγη συντροφιά στόν ἀρραβω-
νιαστικό μου;...

OFFSET-ΤΙΡΟΤΑ...